



Ο Μπούφφαλο Μπίλ ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΘΥΓΛΟΣ

Η περιπετειώδης και καταπληκτική ζωή του

Ποιος δεν έχει ακούσει να γίνεται λόγος για το Μπούφφαλο Μπίλ; Οι μυθιστοριογράφοι, οι θεατρικοί συγγραφείς, οι κατασκευαστές κινηματογραφικών σεναρίων, όλοι έχουν, λίγο ή πολύ, καταπιαστεί μ' αυτόν. Και δεν είναι λίγοι εκείνοι που πιστεύουν πως είναι ένα φανταστικό πρόσωπο και πως δεν υπήρξε ποτέ στην πραγματικότητα. Άλλ' η αλήθεια είναι τελείως διαφορετική.

Ο Μπούφφαλο Μπίλ έζησε κατά το δεύτερο ήμισυ του περασμένου αιώνα και συνεκίνησε όσων κανείς άλλος τους συγχρόνους του. Το πραγματικό του όνομα, ήταν Ουίλλιαμ Κόντυ. Υπάρχει, μάλιστα, στον Αμερικανικό στρατό και έφτασε ως το βαθμό του συνταγματάρχη. Άλλ' εκείνο που τον έκανε διάσημο, ήταν η καταπληκτική ικανότητά του να σκοτώνει βουβάλια, κυνηγώντας τα έφιππος. Γι' αυτό, οι σύγχρονοί του τον αποκαλούσαν Μπούφφαλο Μπίλ, που σημαίνει «Ο Μπίλ των βουβαλίων».

Ο Ουίλλιαμ Κόντυ, λοιπόν, γεννήθηκε στο Κάνσας, το 1846, από μικροαστική οικογένεια. Την πρώτη ηρωική πράξη του την έκανε σε ηλικία επτά χρόνων. Μια μέρα, άκουσε θόρυβο στην αυλή του πατρικού του σπιτιού. Έτρεξε άμέσως στο παράθυρο και είδε έναν Έρυνδρόμιο, που προσπαθούσε να κλέψει ένα άλογο.

Ο νεαρός Ουίλλιαμ ή Μπίλ, όπως τον έλεγαν χαϊδευτικά, του φώναξε ν' αφήσει το άλογο ήσυχο και να φύγει. Άλλ' ο Έρυνδρόμιος γέλασε σαρκαστικά. Αυτό δα έλειπε να φοβηθεί ένα παιδάκι! Ο μικρός Μπίλ, όμως, πήρε το όπλο του πατέρα του, το στήριξε στον ώμο του και σκόπευσε τον Έρυνδρόμιο. Εκείνος τότε τρούμαζε, πήδησε το φράχτη και το έβαλε στα πόδια!

Μια άλλη φορά, την ώρα που η οικογένεια έτρωγε στην τραπέζια, ακούστηκαν ουρλιαχτά και γαυγίσματα στην αυλή. Όλοι έτρεξαν στην πόρτα και είδαν τότε ένα τρομακτικό θέαμα. Ένας πελώριος πάνθηρ είχε μπει στην αυλή, αλλά βρέθηκε αντιμετώπις στον «Τούρκο», το αγαπημένο σκυλί του μικρού Μπίλ.

Κανείς δεν τολμούσε να επέμβει σ' αυτή την άγρια πάλη. Άλλ' ο Μπίλ αγαπούσε πολύ τον «Τούρκο». Βλέποντας, λοιπόν, ότι το σκυλί του κινδύνευε να κατασπαρχει από τον πάνθηρα, άρπαξε την καραμπίνη του πατέρα του, έτρεξε στην αυλή, στήριξε την κάννη στο κεφάλι του θηρίου και πυροβόλησε. Ο πάνθηρ σωριάστηκε νεκρός κι έτσι ο «Τούρκος» σώθηκε.

Έπειτα από κάμποσο καιρό, ο Ουίλλιαμ Κόντυ, που ήταν τότε έντεκα χρόνων, πήγε να εργασθεί σε μια εταιρεία, που έκανε μεταφορές με βοϊδαμάδες.

Μια μέρα, ένα τέτοιο καραβάνι, που πήγαινε πολεμοφόδια στο στρατηγό Τζόνσον, υπέστη επίθεση από μεγάλες δυνάμεις Έρυνδρόμων. Ακολούθησε τότε άληθινή μάχη, που κράτησε τέσσερις ολόκληρες ώρες. Οι περισσότεροι από τους υπερασπιστές του καραβανιού είχαν σκοτωθεί. Άλλ' την κατάσταση τότε έσωσε ο μικρός Μπίλ. Είχε το θάρρος και την ετοιμότητα να τρέξει στο στρατόπεδο των Ιθαγενών και να βάλλει φωτιά στις σκηνές τους. Οι Έρυνδρόμοι άναγκασθήκαν να εγκαταλείψουν άμεσως τον άγωνα κι έτσι οι λευκοί κατάφεραν να σωθούν.

Σε λίγο, ο Κόντυ έφυγε από την εταιρεία όπου εργαζόταν, με την απόφαση να ζήσει ελεύθερος και ανεξάρτητος. Ποιο άλλο δε επαγγέλμα θα μπορούσε να του δώσει μεγαλύτερη ελευθερία κι ανεξαρτησία από το κυνήγι; Έγινε έτσι κυνηγός, κι όπως ήταν δεινός σκοπευτής, άποχτησε πολύ γρήγορα μεγάλη φήμη. Συνεπώς, άποχτησε, μάλιστα, πολλές φορές μ' άλλους διασημούς κυνηγούς και βγήκε πάντα νικητής. Σε μια περίπτωση, σκότωσε τριάντα ένεια βουβάλια, σε λίγες ώρες.

Τους κυνηγητικούς άθλους του Ουίλλιαμ Κόντυ διέκοψε ο εμφύλιος πόλεμος μεταξύ βορείων και νοτίων. Κατατάχθηκε τότε στο στρατό και διακρίθηκε άμεσα για την ανδρεία και το θάρρος του.

Ο Ουίλλιαμ Κόντυ ανέβηκε γρήγορα τα σκαλοπάτια της στρατιωτικής ιεραρχίας κι όταν τερματίστηκε ο πόλεμος, άποστρατεύθηκε συνταγματάρχης.

Ξαναπήρε τότε το παλιό του παρτσούκλι, το «Μπούφφαλο Μπίλ», κι άρχισε να κυριεύει την Αμερική, κάνοντας τον ήμισυαίμα. Οι επιχειρήσεις του σημειώνον πάντα επιτυχία, άλλ' ο ίδιος ήταν διαρκώς βουτηγμένος στα χρέη.

Κι αυτό, γιατί ο Μπούφφαλο Μπίλ δεν μπόρεσε ποτέ να καταλάβει την αξία του χρήματος. Πλήρωνε ή γεμονικά τους ήμποιους των θίσεων που συγκροτούσε, όπως η επιχείρησις, χρωκοπούσε ακριβώς γι' αυτό το λόγο. Αναφέρεται, ότι κάποτε σκότωσε τρία λιοντάκια που του είχαν στοιχίσει μια όλοκληρη περιουσία του καβένι, μόνο και μόνο γιατί κάποιος του είχε πει πως δεν ήταν ικανός να τα βάλει με τα θηρία της ζούγκλας! Άφησε δηλαδή τα λιοντάρια ελεύθερα και ύστερα, τά... κυνήγησε!

Ο Μπούφφαλο Μπίλ ώργαζανσε επίσης κάποτε μια σταυροφορία εναντίον των Έρυνδρόμων του Σακραμέντο και συγκέντρωσε γύρω του περί τους 2.000 υποψήφιους πολεμιστές.

Αυτή ήταν η τελευταία επιχείρησή του. Συντήρησε αυτό το στρατό επί τρεις περίπου μήνες, βυθίστηκε ως το λαιμό στα χρέη γι' ν' αντιμετώπιση τις απαίσεις του ρουχισμού και του όπλισμού του και, στο τέλος, αναγκάστηκε να φύγει κρυφά, γιατί οι δανειστά του απειλούσαν ότι θα τον έβαζαν φυλακή!

Από τότε, δεν ξαναφάνηκε πουθενά, ούτε έμαθε κανείς τί άπογίνε!

ΕΝΑ ΠΟΡΤΟΦΟΛΙ...

Πρωτότυπο διήγημα

Αυτά που πρόκειται να σας διηγηθώ έγιναν όταν βρισκόμαστε κοντά στο Ποζόνι, Στεκόμουν στο διάρδρομο του τραίνου με τη νευρικήτητα που χαρακτηρίζει τον ταξιδιώτη, όταν πλησιάζει στο τέρμα. Κάποια στιγμή ένας άντρας έπεσε πάνω μου. Το τριγύρο μούφυγε απ' το στόμα κι έσκυψα μηχανικά για να το πάρω. Την ίδια στιγμή ένοιωσα ένα χέρι πάνω στο στήθος μου. Ο άνθρωπος ψέλλισε μερικά λόγια συγγνώμης κι εξαφανίστηκε στο βάθος του διαδρόμου. Όταν σηκώθηκα με μια μηχανική κίνηση κύταξα για το πορτοφόλι μου. Είχε κάνει φτερά! Κατάλαβα τότε γιατί ο άνθρωπος αυτός είχε πέσει ξαφνικά πάνω μου.

Έτρεξα να προφτάσω τον άγνωστο. Το τραίνο είχε σταματήσει εύτυχως στο Ποζόνι κι έτσι μπόρεσα να δώ τον κλέφτη πουχε κατεβή και προχωρούσε προς το σταθμό. Τον πλησίασα και τον άρπαξα απ' το γυακά.

—Το πορτοφόλι μου! φώναξα όργισμένα. Δός μου γρήγορα το πορτοφόλι μου!

—Τρελλάθήκατε; Για ποιο πορτοφόλι μου μιλάτε;

—Εκείνο που μούκλεψε στο τραίνο! Έμπρός, δός το!

Γύρω μας είχε μαζευθεί αρκετός κόσμος. Όλοι παρακολούθουσιν με περιέργεια. Κοντά μας ήταν κι ένας άστυνόμενος.

—Αφήστε με ήσυχο! φώναξε ο κλέφτης.

Μα την ίδια στιγμή, έπεσε χάμου κάτι. Έσκυψα σαν άστραπή.

Ήταν το πορτοφόλι μου. Έπί τέλους, η ιστορία αυτή είχε τελειώσει ευνοϊκά. Έτσι νομίζα στην άσπερ.

—Αναγκάστηκε όμως να μπω χή.

Αναγκάστηκε όμως να μπω χή, στην αθούσα του σταθμάρχου, για στή μικρή ανάκριση που έκανε ο άστυνόμενος, πουχε πίσει τον κλέφτη.

Ήταν χλωμός, αδύνατος, ιδρωτός. Μένος και μιλούσε ψελίζοντας. Τον μένος και μιλούσε ψελίζοντας. Τον μένος και μιλούσε ψελίζοντας.

Μα τώρα πια τίποτα δεν μπορούσε να γίνει: ο κλέφτης θα περνούσε μερικές μέρες στη φυλακή.

★

Από κείνη την ημέρα άρχισα να λαμβάνω απ' το Ποζόνι, διάφορα έγγραφα και κλήσεις. Και σά να μην έφτανε αυτό, ένα πρωί παρουσιάστηκε μπροστά μου μια γυναίκα.

Μα με μάτια κόκκινα απ' τα κλάματα και με πρόσωπο μαραμμένο απ' τις στερήσεις.

—Εγώ είμαι, μου είπε απλά, έγώ, η Γκαλέτα!

Την κύταξα με άπορία, γιατί τ' ένοια πως μου ήταν άγνωστο.

—Δεν θυμάστε; Ξανάπε. Ο άντρας μου... στο Ποζόνι...

Σε λίγο ήξερα πως η Γκαλέτα ήταν η γυναίκα του κλέφτη. Τι γύρευε από μένα; Απλούστατα, χρήματα! Έκανε έκκληση στην καλωσύνη μου, ο άντρας της ήταν φυλακισμένος, ο άντρας της ήταν φυλακισμένος.

Κατά βάθος είμαι πονετικός άνθρωπος. Λυπηθούνα για ό,τι είχε συμβεί. Έδωσα έκαστο φιορίνιο στη γυναίκα αυτή που έδινε ολόκληρο.

Μια βδομάδα αργότερα, έλαβα μια παλιό δυσάρεστη είδησι: η αστυνομία του Ποζόνι με πληροφορούσε πως ο άντρας της Γκαλέτα είχε πεθάνει στη φυλακή. Τον είχαν στείλει εκεί για έξη μήνες κι ο κακομοίρης είχε σκάσει απ' τη στενωρία του. Απομείναν άναυδος, καταλαβαίνοντας πως ήμουνα η αίτια του θανάτου του. Καλύτερα να τον είχα αφήσει να μου πάρει το πορτοφόλι! Έκείνα τα 400 φιορίνια πουχε μέσα έξιζαν το θάνατο ενός ανθρώπου! Όλη τη μέρα ήμουνα κα-

κοδιθέτος και τη νύχτα δεν έκλεισα μάτι.

Την άλλη μέρα παρουσιάστηκε πάλι μπροστά μου η Γκαλέτα, ντυμένη πένθιμα, και με τα τέσσερα παιδιά της. «Τί θα μου πη τώρα;» σκέφτηκα. Κύταξα πότε αυτή, πότε τα παιδιά. Αυτά τα όρφανά μου μιλούσαν εύλογα για την άπαισία διαγωγή μου. Η Γκαλέτα με κύταξε θλιμμένα. Δεν είμαι πλούσιος, είμαι όμως, όπως είπα, καλός και τίμιος άνθρωπος.

—Ορίστε, είπα στη Γκαλέτα, πάρτε δυο χιλιάδες φιορίνια.

Δυο χιλιάδες φιορίνια! Πέντε φορές περισσότερα απ' το ποσό που θέλησε να μου κλέψει ο μακαρίτης ο άντρας της. Αν τον είχα αφήσει ήσυχο, θάχα τώρα μιά οικονομία από χίλια έστακτάς φιορίνια κι αυτές θα ζούσε ακόμα!

Η Γκαλέτα θέλησε να μου φιλήσει τα χέρια, μα δεν την άφησα. Μου φίλησαν όμως τα χέρια τα τέσσερα παιδιά, και —τί να κάνω;— τα φίλησα κι' εγώ στο μάγουλο.

—Πηγαίνετε τώρα, είπα, πηγαίνετε...

Μα η Γκαλέτα δεν έφευγε. —Τί συμβαίνει; ρώτησα ανήσυχος. Υπάρχει τίποτ' άλλο δυσάρεστο;

—Ναί, είπε η Γκαλέτα, χθες μ' έδωσαν απ' το σπίτι μου, γιατί δεν είχα να πληρώσω τα νοίκια και μου πήραν και τα λίγα έπιπλα μου.

Σκέφτηκα τις δυο χιλιάδες φιορίνια που τις είχα δώσει. Μα τι ήταν ακόμα μερικές εκατοντάδες για να βρω την ήσυχία μου; Της έδωσα λοιπόν ακόμα τριακόσια.

Ανάγνωσα μ' ανακούφιση με την ιδέα πως η ιστορία αυτή είχε τελειώσει. Μα έκανα λάθος!

★

Έπειτα από μια βδομάδα, νάτην πάλι η Γκαλέτα. Τη δέχτηκα λίγο νευρισμένος. Για να με καθησυχάσει μου είπε άμέσως πως δεν έπρόκειτο για λεοτά.

—Τί συμβαίνει λοιπόν; τη ρώτησα.

—Ακούστε, μου είπε. Είμαι άνηκανη να διαχειριστώ χρήματα. Θέλετε να φροντίσετε σεις να μου βρῆτε και να μου αγοράσετε ένα σπιτί, και να μου αγοράσετε και λίγα απαραίτητα έπιπλα; Αν περιστείνη τίποτα, να μου το δινετε κάθε μήνα.

Και μου ξανάδωσε πίσω τα λεφτά μου: δυο χιλιάδες τετρακόσια φιορίνια.

—Καλά, της είπα, θα φροντίσω. Για πρώτη φορά μου χαμογέλασε και για πρώτη φορά πρόδεξε πως μ' έλο που ήταν χλωμή κι αδύνατη, ήταν εξαίρετικά νόστιμη και νέα.

Νοίκιασα για λογαριασμό της ένα διαμέρισμα προς 600 φιορίνια το χρόνο. Πλήρωσα προκαταβολικά τα νοίκια ενός έτους και έδωσα τριακόσια φιορίνια για να το έπιπλώσω. Τη νοίκιασα κι' ένα πιάνο κι' αποφάσισα να της δίνω 200 φιορίνια το μήνα για την συντήρησή της. Η Γκαλέτα δεν υπέροσε πια να κρατηθεί. Ρίχτηκε στην άγκαλιά μου κλαίγοντας και μ' έλεγε σωτήρια της!

Εγώ για να την ευχαριστήσω πίο πολύ, φρόντισα και για τα παιδιά της να μπουνε σ' ένα σχολείο. Έτσι είχα έξι μέρες τώρα σχεδόν δέκα φορές πίο πολλά απ' όσα μουχε κλέβει ο μακαρίτης ο άντρας της...

Θέλετε να συνεχίσω; Η Γκαλέτα άρχισε να μου κοστίζει τόσο πολλά που στο τέλος βουβήκα. Και για να γλυτώσω μια για πάντα απ' αυτή, έκανα ό,τι θάκανε ένας λογικός άνθρωπος: απλούστατα, την παντρεύτηκα!

ΓΕΝΟ ΧΕΛΤΑ-Ι.

Θεαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΙΑΡΟΖΑ 5 ΤΗΛ.: 27.135—29.967 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 4000

Κοζερί της εβδομάδος

Από τον δρόμο ΤΗΣ ΓΚΑΜΗΛΑΣ

Στο σωρό των έπιστολών, όπου συνωθούνται τα έρωτικά βάρσανα των ανθρώπων, περιμένει, έβδομαδες τώρα ένα γραμματάκι από τη Θεσσαλονίκη. Συντομο, ορθογραφημένο, μετρημένο χωρίς υπερβολές, δίχως τις συνηθισμένες κραυγές οδύνης. Και τόσο απλή υπόθεση.

Δεν υπάρχει καν υπόθεση. Δεν είναι οι τρικυμίες των ψυχών, τα συζυγικά τρίγωνα και τετράγωνα, όπου η γυναίκα τραβά το δρόμο της, ο άντρας το δρόμο του και η άκαθαρσία σωρεύεται στην οικγενειακή στέγη.

Ούτε καμιά έκρηξη πόνου για ανακαταστάσεις ερωτικών οίστρους.

Ένα απλό παράπονο. «Είμαι μιά μαθήτρια Γυμνασίου...». Πόσες μαθήτριες, όπως αυτή, δεν θα ήταν πρόθυμες να προσυπογράψουν την έπιστολή της. Τίποτα το φοβερό.

Άλλ' τί θα πει φοβερό; Το φοβερό, ή το μη φοβερό, εξαρτάται από τη σκοπιά που το βλέπετε.

Η άγνοια του έφηβου, που πρόκειται να δώσει τις εξετάσεις του, είναι υπόθεση διασκεδαστική για τον άνθρωπο με τ' άσπρα μαλλιά. Για ρωτήσει όμως και το παιδί που προσέρχεται στον εξεταστή του... Να ήθελε την ψυχολογία του!

Ασπλιάντο για τους φτασμένους και το παρμένο της μαθήτριας του Γυμνασίου. Παραπονείται με τους γονείς της. Την έχουν τόσο περιορισμένη...

Αισθάνεται τον έαυτο της σε στενόπλευρο συγκέντρωσης.

Υπό αυστηρή επίτηρησι όλη η ζωή της. Μετρημένα τα βήματά της. Από το σπιτί στο σχολείο και από το σχολείο στο σπιτί.

Την περιμένουν με το ρολόι στο χέρι. Πέντε λεπτά αργότερα από την ώρα της άν παή, θα τη ρωτήσουν με αυστηρότητα και ανησυχία:

— Γιατί άργησες...

Και δεν είναι πια κανένα μαρμό. Δεκαεφτά έτών κοπελίτσα. Στο πρώτο της άνδρα. Λευκή σελίδα ο βίος της. Άγραφο το ήμερολόγιό της. Ακλήδωτο.

Άλλες, στην ηλικία της, είναι ξεσκολισμένες. Καμμία σκία σ' αυτήν. Καμμία έρωτική γνωριμία. Κανένα παιδικό ειδύλλιο. Ούτ' ένα φλέτ. Απολύτως τίποτα.

Αυστηρή σε όσους ύψωνουν τα μάτια προς αυτήν, τους καρφώνει με το βλέμμα. Δεν θα βρεθεί νέος που να κουνηθεί, ότι της απέσπασε ένα χαμόγελο, μιά έρωτική ματιά.

Τέτοια συμπεριφορά εκ μέρους της έπρεπε να είχε εμπνεύσει έμπιστοσύνη στους δικούς της. Η στήσι τους όμως μαρτυρεί το αντίθετο. Της φέρνεται σαν να πρόκειται για κανένα από τα ζωρά εκείνα κορίτσια, που τρομάζει κανείς να τα περιαιδέσει.

Τα μάτια τους άπάντα της. Δεν είναι πια η διακριτική επίτηρησι των γονέων στην κόρη τους. Είναι η έπαρση της δευροφυλακας στον κρατούμενό του. Όλες οι στιγμές της έλέγχονται. Ελέγχεται και η μελέτη της.

Αιφνιδισμούς της κάνουν, πότε ο μπαμπάς και πότε η μαμά, την ώρα που διαβάει τα μαθήματα της. Φοβούνται μήπως έχει ανοιχτό έμπροσ της κανένα μυθιστόρημα και γανει μ αυτό τον καιρό της. Φάγνουν τη σκάκα της, έρευνούν τα τετράδιά της.

Ο Θεός το έρει πως τα κατάφερε να γραφή αυτό το γράμμα της. Έ-

πωφελήθηκε από το διάλειμμα του σχολείου και το έμπιστεύθηκε σε μιά φίλη της να το ταχυδρομήσει.

Πού να λασκάρη αυτή από την ευθεία που ένονει το σπιτί με το σχολείο και να πεταχτεί στο ταχυδρομείο;

Αν είχε ζωή αυτή... «Σχολείο, διάβασμα και σπιτί. Όλα τα κορίτσια, λίγο-πολύ, κάτι έχουν. Έξω από όλα έχω. Αντί, λοιπόν, οι γονείς μου να χαίρονται γι' αυτό, συμβαίνει το αντίθετο. Με περιορίζουν όσο μπορούν περισσότερο. Ποτέ δε θα μού πουν να κανω μιά βόλτα, να ξεσκώσω. Τέτοιο δικαίωμα έχω δεν έχω. Ντρέποιαι τις συμβαθήτριές μου που με κοροϊδεύουν...

»Ός πότε όμως; Το ποτήρι κάποτε θα ξεχειλίσει. Δυστυχώς, δεν μπορούν να το καταλάβουν. Μου τα άπαγορεύουν όλα: ναχω μιά φίλενάδα, να πηγαίνω στον κινηματογράφο, σε μιά διαλέξι, σε μιά συναυλία. Αφήνω πια τα πάρτυ. Ούτε λόγος γι' αυτά!...»

Είναι πολύ λεπτή και έπικίνδυνη υπόθεση να παίρνει κανείς θέσι στις μεταιχέ γονέων και παιδιών σχέσεις.

Άλλ' όπως έμεινε παίρνοντας μιά συγκεκριμένη περίπτωση: Παίρνοντας γενικές καταστάσεις: Το σπιτί της γενικής αυτής. Το σπιτί που παρατραβά το σκονί.

Μακριά από μας η σκέψη ν' έτρεψη σε βαθμό ανυπαρξίας κάθε επιβλψ. Είναι κι αυτό — η πλήρης άγνοια στην έπιβλψη — ένα σύστημα που το έρασαν όντως μερικοί γονείς, που θέλουν να νεωτερίσουν.

Σύστημα έπικίνδυνο. Δεν άνοηται, ότι είναι άνοητο αποτέλεσμα κάποτε. Και πόσες όμως καταστροφές!

Άλλ' γιατί οι άνοητες στην έγωγη; Ούτε η άκρα δεξιά, ούτε η άκρα αριστερά. Χαθήκε ταχα ο δρόμος της νεαμής.

Μιά διακριτική και μετρομένη επαγρυπνησι πάνω από τη ζωή του κοριτσιού.

Πρό πάντων, διακριτική. Όσο το δυνατόν άφανέστερη. Να μη του όημοι-ορηθή η έντύπωση, ότι διασκεπάζει υπό παρακολούθησι. Να μη νοιώσει τον έαυτο της φυλακισμένη. Να μην αισθάνεται κάθε τόσο τον έγκωισμό της τσαλακωμένο. Την υπερφάνεια της στραταταρισμένη.

Μιά τέτοια μεταχειρίσι, δημιουργεί στην ψυχή του κοριτσιού συμπλέγματα, που δεν αποκλείεται να επηρεάσουν ολόκληρη τη ζωή της. Η μαρτυρούν και σκοτώνουν τη χαρά της κοπέλλας, ή — επίσης κακό — την κάνουν ν' άνακτη τη θύρα της έξοδου. Ο κατάδοκος που μελετά τον τρόπο αποδοσεως.

Και τότε, αν έπιτύχη καμμία φορά, να έφυγει, αν έκραγή τον καλόν που βράζει, αν ξεχειλίσει, όπως γάσσει, το ποτήρι. Τυέστε, να την πιέσετε. Είναι η καταστροφή. Τίποτα δεν την συγκρατεί, τίποτα δεν είναι ικανό να τη σώσει.

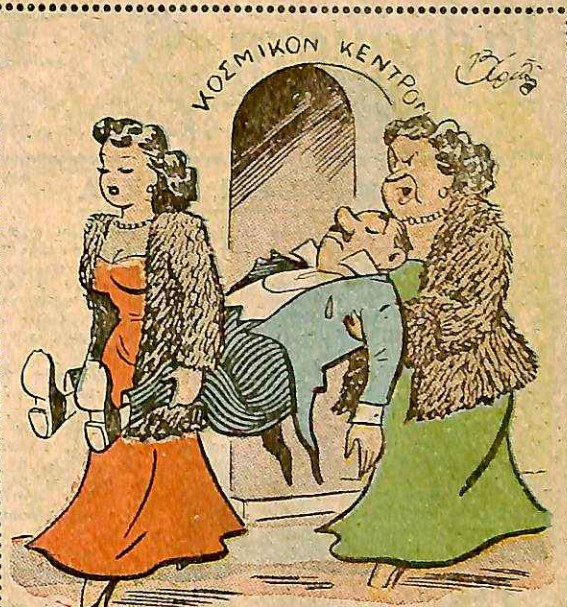
Χρειάζεται τέχνη, και τέχνη μεγάλη, για να γίνει κανείς, στην έπαση αυτή μάλιστα, όδηνός μιάς κοπέλλας. Η πιο δύσκολη τέχνη. Μακάρι να τελείωνε η δουλειά με μιά κλειδαριά στην πόρτα.

Τα κλειδιά όμως έχουν τ' αντίκλειδιά τους. Ο δεσμοτής είναι πάντοτε πιο έπινοητικός από τον δεσμοφύλακα, κι όταν ο περιορισμός όσθι τον έγκλειστο σε άπονοιασι, τίποτα δεν μπορεί να τον συγκρατήσει.

Μας το φωνάζει κάθε μέρα η ζωή, η μεγάλη ζωή.

Πως δεν έχει φτάσει η φωνή αυτή στην άκρη μερικών γονέων, για να οημίσουν τη συμπεριφορά άπέναντι των παιδιών τους;

Π. ΠΑΛΛΙΟΛΟΓΟΣ



—Αμ, παρήλθον οι χρόνοι εκείνοι. Περίανδρος. Δεν βαστάνε τα κότσια σου για σουίγκ!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΙΟΥΔΙΑ

Κι' αν έφυγες

Κι' αν έφυγες και πιάς... όπου κι' αν πιάς, έμένα δίχως άλλο θα λυπάσαι, έμένα θα πονάς και θ' άναπας κι' έμένα δίχως άλλο θα θυμάσαι που αν μούδωσες χαρά παραμυθένια με γκρέμισες στής πίκρας μου την έννοια.

Κι' αν έφυγες και πιάς, ποιος ξέρει που και κανείς πως αρνιέσαι τα φιλά μου τα λόγια του γλυκού μου τού σκοπεύ θα είναι στην καρδιά και στην μιλιά μου και πάντοτε άγάπη μου, για σένα θα λέω τα λόγια αυτά τα μεθυσμένα.

Τα γκρέμισες με μιάς τα όνειρά μου έπένθησε η παλιά μας ή φωλιά, και μαύρη θλίψη ένινη ή ναρά μου κι' έπάψαν να λαλούνε τα πουλιά. Κι' έγκρέμισες τα πάντα, σε μιάν ώρα σαν θύελλα, σαν σίφουνας, σαν μπόρα...

Μα τώρα, τώρα ξέρω πως λυπάσαι γι' αυτή τη σκέψη πουχες τη σκληρή, και όπου πιάς καλή μου, όπου νάσαι, έμένα θα θυμάσαι... δεν μπορεί! Έμένα, που σ' έζέστανα με πόθο και μ' έκανες τη θλίψη μου να νοιώθω...

Κι' αν έφυγες, γοργά θα ξαναρθής και πάλι στο καλό σου τού λιμάνι, έμένα που — ποιος ξέρει — θα σκεοθής μιά μέρα που — πώς να με θυμηθείς. Μιά μέρα που ίσως να με θυμηθείς και στην παλιά φωλιά σου ξαναρθής.

Άγάτες θα γνωρίσεις ίσως κι' άλλες, θ' άκούσες νειλί, τόσα να σου πούν, —ποιος ξέρει—κι' υποσχέσεις πιο μεγάλες, μα σαν κι' έμένα δεν θα σ' αναπαύει! Κι' αυτό, θα τόχνη μέσα σου μαράζι, μα πάλι, αν δεν το νοιώσης... δεν πειράζει.

Κι' αν έφυγες και πιάς... όπου κι' αν πιάς, έμένα δίχως άλλο θα θυμάσαι, έμένα θα πονάς και θα λυπάσαι... Μα πρόσεξε... αν είναι να γυρίσης, ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΡΕΙΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ ΚΟΤΥΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

Τα δρώματα της καρδιάς

Η ΜΕΓΑΛΗ ΘΥΣΙΑ

Τό επίμονο κουδούνισμα της θύρας άμείως πώς η Λουκία είχε βγει έξω με άδεια. Τότε, σηκώθηκε ταπεινά απ' τ' αβάνι και άρ-
γα πήγε στην πόρτα, όπου ο δονούμενος της παρέδωσε το τηλεγράφημα.

Περίεργος τύπος αυτός ο Κάρλος! Κάθε μέρα, της έστελνε τηλεγραφήματα και λουλούδια. Έδώ κι ένα χρόνο που ζούσαν μαζί, έβλεπε πόσο διαφορετικός ήταν απ' τους άλλους. Ούτε ο Σέρ-
γιος, που, δέκα χρόνια πριν, την είχε άπαγαγει απ' τ' όρεϊν' χωριό της, όπου ήταν δασκάλα, έπαιζε τόσον καιρό την κωμωδία του έρωτας μα-
ζί της. Μα και οι άλλοι που τον αντικατέστησαν άργότε-
ρα, δεν είχαν άπέναντί της τόσες λεπτότητες...

Μά ή σκέψη αυτή, δεν την παρηγόρησε. Αντίθετα, με-
γάλωσε την πλίκη της. Ντύ-
θηκε και σ' έ λίγο βήκη. Τρά-
βηξε για τ' ξενοδοχείο «Μπριτόν», όπου κήθηκε σ' ένα τραπέζι, όλομοναχά.

Τη στιγμή που η Άννα άναβε ένα τσιγάρο, κάποιος ψιλάς, έανθός νέος, την κά-
λεσε να χορεύουν. Κάθως χό-
ρευαν, ο νέος της είπε:

— Κάνει διαβολέμενη ζέ-
στη! Είναι μαρτύριο να μὲν
κάνεις άκόμα στην πόλι...

— Δεν μπορείτε να φύγε-
τε, να πότε στην έξοχ; τον
ρώτησε η Άννα.

— Η οικογένειά μου βρί-
σκεται έδώ κι ένα μήνα στην
«Ελβετία κι' όλοι οι φίλοι
μου έφυγαν κι' αυτοί... μα
έγω θα μείνω άκόμα έδώ καμ-
ιά είκοσαριά μέρες... γι-
ατί δίνω διπλωματικές έξετά-
σεις...»

— Η Άννα πρόσεχε τ' ό βλέ-
μα του που την εξέταζε με
λόγια, δίχως ν' αντιληφθή

ανάβει απ' την κορυφή ως
τη νύκτα και την έκανε ν' α-
νατριχιάσει από άνείπωτη ε-
υχαρίστησι. «Δεν θανε πάνω
απ' είκοσι δυο χρόνων», σκέ-
φτηκε, ενώ χόρευαν σάμπα.
Και θυμήθηκε πώς αυτή ήταν
κιόλας τριάντα.

Χόρευαν ως τις πρώινες
ώρες, σχεδόν μόνοι, στην πι-
στα, κι' όταν ο νέος, συνο-
δευώντας την ως την πόρτα
του σπιτιού της, τη ρώτησε:
«Μπορώ να μπάω;», η Άννα,
φοβισμένη, μα και μαγεμένη
συγχρόνως, του άπάντησε:
«Όχι, όχι, τηλεφώνησε μου
αυριο...».

— Μά τον φοβάσαι, λοι-
πόν; Φοβάσαι μήπως τ' μα-
θ; έπέμενε να τη ρωτά ο
Γκουίντο, σφίγγοντας δυνατά
τ' μπράτσο της.

— Η Άννα δεν άπάντησε,
μόνο είχε στυλώσει τ' μάτια
της στην έξοχ όλόγυρα, ό-
που είχαν πάει με αυτοκι-
νιτο.

— Γιατί, λοιπόν, δεν θέ-
λεις; έπέμενε ο Γκουίντο με
ύφος άποτομο, σχεδόν σκληρό.

— Η Άννα γύρισε και τον
κτύπησε, χαϊδεύοντάς τον μ'
ένα έρωτικό, δειλό βλέμμα.

— Έχω πολλά λεφτά κι'
έγώ... ο πατέρας μου είναι
πολύ πλούσιος... Σε δέκα μέ-
ρες, μόλις πάρω τ' ό διπλώ-
μά μου, σκέφτομαι να πάω
ταξίδι άναψυχής: θα μπορού-
σε νάρθεις μαζί μου, να
βρεις κάποια πρόφασιν... θα
λείψουμε ένα μήνα...

— Δεν μπορείς; δεν μπο-
ρώ... ψιθύρισε η Άννα.

— Για ποιο λόγο; Φαντά-
ζομαι πώς σου άρέσει...

— Μου άρέσει... άλλα εσύ
δεν μ' αγαπάς...

— Η Άννα είχε πη αυτά τ' α-
λόγια, δίχως ν' αντιληφθή

το πώς θα μπορούσε να γίνει
γελοία στη ηλικία της μπρο-
στά σ' ένα σχεδόν παιδί.
Γι' αυτές στιγμές, ο Γκουίν-
το άπόμεινε σ' άμνηστία, μα
γρήγορα ξαναβρήκε τ' σκλη-
ρό του ύφος:

— Τι πάς και γυρεύεις
τόρα; της είπε. Δεν νομίζεις
πώς ζήτας πολλά;

Την κτύπησε γεμάτος έρω-
νεία, ενώ καπνίζε. Πραγμα-
τικά, ίσως να γυρεύε πολλά
απ' αυτόν, μα ένοιωσε μέσα
της πώς τον αγαπούσε με ά-
πειρη τρυφερότητα: θέλεε
νάταν γι' αυτόν, όχι μόνο η
φίλη του, αλλά κάποτε και
η μητέρα του, για ν' τον
προστατεύει και να τον συμ-
βουλεύει, ή άκόμα και η μη-
στή του και να κάνει όνειρα
μαζί του.

Τώρα τ' αυτοκίνητο έτρε-
χε πάνω στην άσφαλτο, πλη-
σιάζοντας πρὸς τ' σπίτι της
πόλεως.

— Πάει μιά βδομάδα που
μ' αναγκάζεις να κάνω ρο-
μαντικούς περιπάτους. Είσαι
γελοία! της είπε άποτομα ο
Γκουίντο. Τέλος πάντων, έ-
χεις όλον τον καιρό ν' απο-
φασίσεις, άλλα να μη μου μι-
λάς για έρωτες και παρα-
μοιές άνοησίες. Θά φύγω σ'τά
μέσα τ'ό μινός. Άν θέλεις,
τηλεφώνησε μου σπiti...

— Έχεις δικιο. Θά σου
τηλεφωνώ σπiti, άπάντησε
η Άννα, συγκρατώντας με
κόπο τ' άκρόαυ της.

Τη νύκτα έφτασε ο Κάρ-
λος, μα η Άννα τον κατά-
λαβε μόνο τ' πρωί, όταν τον
άκουσε να παίρνει τ' λουτρό
του. Τ'ό βράδυ πούχε χωρίσει
απ' τ'ό Γκουίντο, με την
καρδιά πονεμένη, την άνα-
κουρίζε η ιδέα πώς έπρεπε
να δεχτή την πρόσκλησή του
για τ'ό ταξίδι. Δεν έπρεπε
να διώξη τ'ό μόνο πράγμα
που θα της χαρίζε κάποια
ευτυχία, έστω κι' έφημερη...

Οι μέρες που θα περνούσε
με τον Γκουίντο, θα γίνονταν
άργότερα γλυκές άναμνήσεις.

— Όλ' αυτά ήταν παράλογα,
βέβαια, τ'ό ήξερε, μα η άνέλ-
πιστη αυτή περίπτωση, της
έκανε καλό. Κοιμήθηκε με την
άποφασιν να φύγει με τ'ό
Γκουίντο.

Τ'ό πρωί, πριν απ' τ'όν κα-
φέ, ο Κάρλος της είπε:

— Θά σου πω κάτι τ'ό
πολύ σοβαρό, άγαπη μου...
Σε λίγες μέρες, τ'ό έργο-
στάσιό μου δεν θανε πιά δι-
κό μου... Υπέγραφα τ'ό συμ-
βάλλομα της παραχώρησής.

— Ήταν τ'ό μόνο μέσο για ν'
βγώ απ' τ'ό άδιέκοδο και ν'
αντιμετωπίσω τις υποχρεώ-
σεις μου... Φανταζόμουνά
πώς θαδρίσκα χρήματα για
να υπερπηδήσω την κρίση
αυτή στιγμή... μα τ'ό ταξίδι
μου ήταν άνώφελο...

— Η Άννα τον κτύπησε, κα-
θώς μιλούσε κουρασμένα. Εί-
δε πώς τ'ό χέριά του έτρεμαν.

— Μ' αυτούς τους όρους,
δεν μπορώ να σου γυρέψω νά
ζης άκόμα μαζί μου...

— Η Άννα, μπρός σ' αυτά
τ'ά λόγια, ένοιωσε μιά άπε-
ρίγραπτη άγωνία να της
σφίγγει την καρδιά. Είδε για
μία στιγμή, τ'ό ώραίο πρό-
σωπο του Γκουίντο και τ'ό
σύνκρι με τ'ό ρυτιδωμένο,
τ'ό βασανισμένο πρόσωπο του
Κάρλου. Και ένοιωσε όλον
τον πόνο του.

— Θά μείνω μαζί σου!
του είπε άπλά, στωικά.

— Η Άννα έκλαιγε τώρα
για τ'ή χαμένη εύτυχία της,
που η μοίρα της την είχε άρ-
νηθή, έστω και για μιά μέ-
ρα. Μα τ'ό έντηνιά της αυ-
τό μπρός στον άνθρωπο
πόνο, ήταν ένας έξαχνισμός
για τ'ό άμαρτωλό παρελθόν
της, γεμάτο έγωισμό κι' ά-
διαφορία. Έδινε λίγη χαρά
στον άντρα πουχε θυσιαστή
γι' αυτή, θυσιάζοντας τ'ή δι-
κή της εύτυχία...

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΜΠΡΟΥΝΟ ΚΟΡΡΑ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Τ'ό «Κουρέλι» σ'τ'ό θέατρο «Μουσούρη»
άκολουθεί σταθερά τ'ήν της περυσινής
επιτυχίας «Πέγκ καρδουάνα».

Πράγματι τ'ό έργο αυτό, που είναι μιά
καινούργια επιτυχία της Έλλην Λαμπέ-
τη, έδοται τις τελευταίες μέρες πρώτο
σ'ε εισπράξεις άπό όλα τ'ά άλλα, με την
συνεχή δ'ε ζήτηση εισιτηρίων δεν γίνεται
πρὸς τ'ό παρόν κανείς λόγος για τ'ό και-
νούργιο, που θα τ'ό διαδεχθ

— 'Ο «Βαφτιστικός» του Σακελλαρίδη
ως μουσική ταινία, σημειώνει μεγάλες εισ-
πράξεις, με πολλές ελπίδες να φτάσει τ'ό
ρεκόρ του «Μεθυσάκα».

— Η επιτυχία του «Βαφτιστικού» έγινε
σ'τ'ό μεταξύ άφοση να λησθή ή άπόφασιν
για τ'ό γυρίσμα προσεχώς ως φιλμ και
μιάς άλλης γνωστής άπερέτας του Σα-
κελλαρίδη. Πόκειται για τ'ό «Τσιγγάνικο
άισος».

— Ένα άπό τους πρώτους όλοους σ'τ'ό νέο
αυτό μουσικό φιλμ, θα έχη ή γνωστή χο-
ρευτριά Σάσα Ντάριο.

— Η μεσάφωσις της Λυδικής Σκηνής
Κίτσα Δαμασιάτου, έφυγε στην Γιουγκο-
σλαβία, όπου θα κάνει 4 έμειανσεις με
την «Κόρμεν». Η Δαμασιάτου, έχει παί-
ξει τ'ό ίδιο έργο, στις όπερες της Άγκύ-
ρας και τ'ό Καίου.

— 'Ο θάσος πρὸς Μανωλίδου — 'Α-
ρών, που παίζει με μεγάλη επιτυχία στην
Κωνσταντινούπολη, θα ανέβει εκεί, έπει-
τα άπό λίγες μέρες και μιά μεγάλη του
παλαιά επιτυχία, την «Δωδεκάτη νύκτα»
του Σαίξπηρ, που έσημειώσε πριν άρεκά
χρόνια ρεκόρ παραστάσεων σ'τ'ό θέατρον
«Πάνθεον».

— Η γνωστή άπό τ'ό έργο της «Κοντά
σ'τ'ό Θεό», που παίνεται πριν δυο χρόνια
στην Καλλιθέα συγγραφέας Βαρουσιάδου,
γράφει τώρα ένα καινούργιο έργο με συ-
νεργασία τ'ό κ. Δ. Γιαννουκάκη, που θα
παιχθῇ τ'ό καλοκαίρι.

— 'Ο κ. Δ. Γιαννουκάκης επίσης έγρα-
ψε τις τελευταίες μέρες ένα καινούργιο
λαϊκό τραγούδι με τόν τίτλο «Μπουκάλα».
Η μουσική του είναι τ'ό μαέστρου κ. Γ.
Μυρογιάννη, τ'ό λανσάει δ'ε με πολλή έ-
πιτυχία ή Ρένα Βλαχοπούλου.

— 'Ο μουσικός Άλέκος Μπρίφας, φέ-
χοντας την περασμένη έβδομάδα για την
Πάτσα, όπου έκλεισε συμβόλαιο, ένασε τ'ό
ώτομοταίρι.

Κατά καλή του, όμως τύχη λίγο ά-
γότερα έφευγε ένας έκτακτος συμβός, για
δοκιμαστικό ταξίδι και τόν παθεάσε ως
μοναδικό επιβάτη!

Σ'ε ανταπόδοσι της φιλοφροσύνης αυτής,
ο Μπρίφας κατά την διάσκεψιν τ'ό ταξι-
δίου έπαίξε με τ'ό βιολι του διάφορες συν-
θέσεις για ψυχαγωγία τ'ό τεχνικού πο-
σωπικού της άμαξοστοιχίας.

— Σ'τ'ό ραδιοφωνικό σταθμό 'Αθηνών θα
δοθῇ την Κυριακή μιά μεγάλη ραδιοφω-
νική έκπομπή με όλα τ'ά γνωστά τραγούδια
τ'ό 'Αττίκ που θα έκτελέσουν οι καλύτε-
ρες Έλληνίδες τραγουδίστριες Κονφεραν-
σιέ θα είναι ο 'Ορέστης Λάσκος, ενώ ο Γ.
Οικονομίδης θα υποδυθῇ τόν 'Αττίκ.

— Η Έσα Στύλ, μετά την Νέα Υόρκη,
όπου έξακολουθεί να σημειώνει επιτυχία
θα έπιχειρήσει μιά μεγάλη «τουρμέ» στην
Νότιο 'Αμερική. Μιά άλλη γνωστή τρα-
γουδίστρια, ή Ρένα Κοτοπούλου, βρίσκε-
ται τώρα στην Βαγδάτη.

— 'Ο έφετεινός χορός τ'ών Συγγροφώνων,
έλλείπει κατάλληλου αιδούσης, άπεφασίσθη
να γίνει την Σαρακοστή.

— 'Ο Ποντιακός Θεατρικός Όμιλος 'Α-
θηνών έτοιμάζει μιά μουσική κωμωδία με
τίτλο «Πρόσφυγες» τ'όν Θ. Κανονίδη, ή ό-
ποία θα συνοδευθῇ όχι μόνο με την ποντι-
κή λύρα, άλλα και με όλόκληρη όρχή-
στρα. Τ'ά τραγούδια της κωμωδίας αυτής
είναι έξαιρετικά και θ' άρέσουν πολύ σ'τ'ό
θεατρόφιλο ποντιακό κοινό.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Εβδομάδα του πραδίνου

Ευναγερός έσήμανε στην πόλι μας προσφάτως
και τρέχει ο θηλυκόκοσμος χαρούμενος, κεφάτος,
στους λόφους, σ'τά προάστεια, σ'τά κέντρα, σ'τις πλατείες
κι' εργάζεται όλημερίς για τις δεντροφυτείες!

Φυτεύουν όλες πρόθυμα, δεντράκια και φυτά
και λέει, μ' όλο τ'ό δίχνο του, αυτός που τις κυττά:
— Γιατί, άβρες κοπέλλες μου κι' ύπάρξεις μου αϊθέριας,
όλημερίς γυρίζετε βραχώδεις περιφέρειες
και για την δεντροφυτεψι μοχθείτε αληθινά,
έφ' όσον είσαστ' όλες σας δεντράκια... ζωντανά;

Μπροστά μας, πάντα δηλαδή, περνούν όμορφονιές
που τις άνκοποριώτικες θυμίζουν... βυσινιές!
Κοπέλλες, που τ'ά χείλη τους σου δείχνουνε συχνά
δυό γινωμένα βύσινα, γλυκά και τραγανά,
που σ'ε δροσίζουν, κάποτε — νεότητά καμένη! —
ή σου άπαντούν ραζιάρικα: «Τό... βύσινο νά
(μ'ένη)»!

«Είστε πολλές, άμέτρητες, που λεμονιές θυμίζετε
και με τ'ά λεμονάκια σας τη ζήσι... νοστιμίζετε
ή κάποτε τόν άνθρωπο τόν χλιοθασανίζετε
και γίνονται οι κλώνοι σας αίτια νά... κλονίζεται,
γιατί τόν εξανάρκασε ο κάλπικος ντυνιάς
νά στέψη τ'ό κεφάλι του με άνθη... λεμονιάς»!

«Πολλές επίσης μοιάζετε με πεύκο, άπαράλλακτα,
αφού με τ'ά καπρίτσια σας, συνήθως, τ'ά αδιάλλακτα,
μάς κάνουνε τόν ίσκιό σας, παντού να κυνηγάμε
κι' άλλους σαράντα «ν'ό σ'κ'ι'ά ν'» συχνά να συναντάμε!
Όποτε για τους φίλους μας και για τ'ή γειτονιά μας,
για χρόνους άνεξίτηλη θά μένη ή... «ρεταινιά» μας!

Μηλιές τ'ό Βόλου όλες σας θυμίζετ' όρισμένες,
φυράκια και ξυνόμηλα μονίμως φορτωμένες,
που σ' άλλους δίνετε συχνά
μόνο τ'ά μηλα τ'ά... ξυνά

και στους όλιγους κι' έκλεκτους χαρίζετε, μαγιά,
τό... μηλο που προσέφερε ή Έβα στον... 'Αδάμ!

«Περνάτε μπρός σ'τά μάτια μας πολλές κυρίες κιόλας,
με διαρκές και μόνιμο τ'ό σκέρτος της μαριέλας
και μ' όλο που πατήσατε τ'ά χρόνια τ'ά σαράντα,
διατηρείτε τ'ή δροσιά και την ικανά πάντα!

Διατηρείστε λιγερές και τρυφερές συγχρόνως
και «μπουμπουνιάζετε», συχνά, σ'τά μέσα τ'ό χειμώνας
και τ'ό φαινόμενο αυτό σημαίνει και όλοι
πώς, μέσα σ'τ'ά άλλα, είσαστε και δέντρα... άειθαλή»!

«Αμυγδαλιά θυμίζετε, άμύγδαλα γεμάτη,
γιατ' είνε... άμυγδαλώτ'ό τ'ό ώραίο σας τ'ό μάτι
και μοιάζει, εν τέλει με... σικιά τ'ό γυναικείο φύλο,
αφού τ'ό βλέπουμε συχνά, με της... σικής τ'ό φύλλο!

Αυτά και περισσότερα θα πη όποιος κυττά
τις νέες που φυτεύουνε δεντράκια και φυτά
Κι' αν τύχη νανε νεαρός «σφοδρώς έρωτευμένος»
στην κόρη τ'ών όνείρων του θα πη συγκεκριμένα:
«Έσύ τι καταπιάνεσαι με τ'ά δεντροφυτεία,
αφού με... μάραναν σκληρή τ'ά πονηρά σου βλέμματα.
Για νερατζούλες φοντιωτές, μικρή μου ξεσπαθώνεις,
ένώ τ'ή δόλια μου καρδιά ανάβεις και... κορώνεις!
Με τις κανιές μ' έκαψες και με τις άδικίες
και μ' όλ' αυτά, σαράπη μου, φυτεύεις... άκ'ακ'ιές»!

«Ασε, λοιπόν, σκληρόκαρδη, τ'ά δέντρα που φυτεύεις,
αφού μου τρώς τ'ά σπλάχνα μου κι' αφού με πιλατεύεις
και κυπαρίσια φυτεύς, κοπέλλα μου, περίσσια
την ήσυχία μου να βρώ κι' έγω σ'τά... κυπαρίσια!

Εισαγγραφείσθ'ε εδωδεκάτης Γ.

Μη. Ταδρια

Μη. Ταδρια

Μη. Ταδρια

Μη. Ταδρια

Μη. Ταδρια

Μη. Ταδρια

Μη. Ταδρια

Μη. Ταδρια

Μη. Ταδρια

Μη. Ταδρια

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ



ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η ξαφνική επίσκεψη της Θεωνής Δέβης στο σχολείο, την ώρα που η Έλίζα έγραφε τους διαγωνισμούς της στο γραφείο του Γυμνασίου, απέκλυσε τα πάντα: την αδικαιοσύνη της κοπελλίτσας και την πλαστογραφία της Φώφης Καλύτη. Η Έλίζα, στις ερωτήσεις της μητέρας της, ωμολόγησε, ότι είχε συναντήσει τον Θέμη στο Σύνταγμα κι' ότι είχαν καθήσει σ' ένα ζαχαροπλαστείο για να μιλήσουν. Τη στιγμή εκείνη, που μητέρα και κόρη, συζητούσαν, έφθασε στο σπίτι τους η καθηγήτρια Σοφία Δεβερτζή...

Είπε δύσκολα τα πράγματα, άποκριθηκε εκείνη. Ο γυμνασιάρχης είχε ανέλθοντα. Δεν είναι κακός. Ίσα, ίσα, είναι αγαθός άνθρωπος! Αλλά, είναι πολύ τυπικός. Δεν του γράφει στο μυαλό πως μπορεί να παραβλέψει ένα τόσο βαρύ σφάλμα! —Κι' η Έλίζα δεν θέλει να ξαναρθεί στο σχολείο! Είπε η Θεωνή με απόγνωση.

—Θα τὰ δούμε αυτά... Κυρία Δέβη, θα σὰς παρακαλούσα να μου κάνετε μία χάρη. Θέλετε να μ' αφήσετε μόνη λίγη ώρα με την Έλίζα;

Η μητέρα σάστισε. —Ευχαρίστως... είπε. Αλλά, αφού δεν ανοίγει σ' εμένα την καρδιά της... Διηγά, μου είπε... Ξέρω...

—Θάβηλα να της μιλήσω κι' εγώ, με το δικό μου τρόπο... της εξήγησε η καθηγήτρια.

Η μάνα σηκώθηκε κι' έφυγε. Κι' η Σοφία Δεβερτζή κάθισε δίπλα στην κοπέλλα. —Έλα, τώρα, της είπε, πιάνοντας τα παγωμένα της χεράκια. Ξέρω πως είναι πιο δύσκολο να μιλήσεις στη μητέρα σου παρά σ' εμένα. Πες μου. Αυτό ήταν το μυστικό σου; Γι' αυτό άλλαξες τόσο τώρα τελευταία; Γι' αυτό δε μπορείς να γράφεις τις εκθέσεις που σου βάζω;

—Ναί, έκανε με το κεφάλι η μικρή.

—Ποιός είναι; Τον ξέρω εγώ;

Δίστασε η κοπέλλα. Στο τέλος ψιθύρισε:

—Ο αδελφός της Φώφης.

Το πρόσωπο της καθηγήτριας σκοτεινιάσε.

—Τι είδους ύποκειμενο είναι αυτός;

—Εμένα μου φαίνεται ο πιο τέλειος άνθρωπος του κόσμου! άποκριθηκε άδισταχτα η κοπέλλα.

Χαμογέλασε η κυρία Δεβερτζή και της χάιδεψε με συγκίνηση τα μαλλιά.

—Ναί, το ξέρω, το ξέρω, μικρή μου. Τώρα είναι ο άγγελος με τα δολοφονικά φτερά! Αλλά αν κρίνω από την αδελφή του, δε μου φαίνεται να είναι όλοι τους σπουδαίοι...

Μία φορά, καλέσαμε τη μητέρα της στο γραφείο για κά-

ποιο σφάλμα της Φώφης... Δεν μούκανε καθόλου καλή εντύπωση! Ο αδελφός διαφέρει από την άλλη οικογένεια;

—Δεν ξέρω... Τον αγαπάει και μ' αγαπάει...

—Πες μου τα όλα, Έλίζα... Πες μου για χθές...

Με κομμένη φωνή, διηγήθηκε η κοπέλλα την ίδια ιστορία που διηγήθηκε και στη μητέρα της.

—Ενα ραντεβού στο ζαχαροπλαστείο, την ημέρα του διαγωνισμού! Έκανε η Σοφία Δεβερτζή και χαμογέλασε αδελά της.

Είναι η μεγαλύτερη τρέλλα που μπορούσες να κάνεις, Έλίζα. Ωστόσο, δεν είναι για θάνατο! Για να σκεφθούμε ψυχραιμία. Τι μπορεί να γίνει;

—Δεν θα ξαναρθώ στο σχολείο!

—Το γυμνασιάρχη ντρέπεσαι; Αυτός μόνο το ξέρει και θα κρατήσει το λόγο του. Έννοια σου. Κανένας δεν θα ύποψιαστί το παραμικρό.

—Αν τον δω μπροστά μου, θα πεθάνω!

—Για σάσου! Θα του τὰ πω εγώ όλα.

Την αλήθεια. Είναι βέβαια γυμνασιάρχης, αλλά είναι κι' άνθρωπος. Φαντάζομαι πως θα καταλάβει... Θα του περάσει ο πρώτος θυμός. Και τώρα να σου πω πως σκέπτομαι εγώ τ' αδύνατα δυνατά για να δώσης τους υπόλοιπους διαγωνισμούς μόνη σου, σάν να είχες αρωστήσει. Αυτή θα είναι η τιμωρία σου. Θα μείνεις φυσικά κλεισμένη αυτές τις ημέρες στο σπίτι σου, και θα μελετάς. Νάχνης υπ' όλη σου την ό κ. Στάγκος θα εξαντλήσει όλη του την αυστηρότητα σ' εμένα. Καί, δυστυχώς, ξέγραψε το άριστο από το άπολυτήριο σου.

—Δεν θα ξαναρθώ στο σχολείο, είπε πάλι η κοπέλλα.

—Ε, μά, Έλίζα, να μην είσαι παράλογη. Συλλογίζεσαι καλά αυτό που λες; Δεν σκέπτεσαι την απογοήτευσί των γονέων σου; Ο μπαμπάς σου φιλοδοξεί να σπουδάσεις στο πανεπιστήμιο... Θα χαράμισεις έτσι το μέλλον σου.

Σήκωσε τα μάτια της, σκοτεινά, ή μικρή. Η φωνή της ακούστηκε πένθιμη:

—Το μέλλον μου, είναι διαφορετικό... Το ξέρω...

Το ξέρω...

Το ξέρω...

Το ξέρω...

Το ξέρω...

Το ξέρω...

Το ξέρω...

Το ξέρω...

Το ξέρω...

Το ξέρω...

Το ξέρω...

Το ξέρω...

Το ξέρω...

Το ξέρω...

Το ξέρω...

Το ξέρω...

Το ξέρω...

Το ξέρω...

Το ξέρω...

Το ξέρω...

Το ξέρω...

Το ξέρω...

Το ξέρω...

Το ξέρω...

Το ξέρω...

Το ξέρω...

Το ξέρω...

Το ξέρω...

Το ξέρω...

Το ξέρω...

Το ξέρω...

Το ξέρω...

Το ξέρω...

Το ξέρω...

Το ξέρω...

Το ξέρω...

Το ξέρω...

Το ξέρω...

Το ξέρω...

Το ξέρω...

Το ξέρω...

Το ξέρω...

—Να μου τὸ πῆς, Έλίζα...

—Θα παντρευτώ τον Θέμη Καλύτη!

—Είσαι ανόητη! γέλασε η κυρία Δεβερτζή. Έπειδή πήγες μαζί του και κάθισες σ' ένα ζαχαροπλαστείο, θα τον παντρευτείς. Κουταμάρες! Θα σου περάσει αυτή η τρέλλα! Δεν είσαι για παντοειές ακούμα. Έξ' άλλου κι' αυτό δεν αποκλείεται σίγουρα. Αλλά, στο μεταξύ δεν βλέπω το λόγο γιατί ν' αφήσεις τις σπουδές σου στη μέση!

Το κοριτσίστικο προσωπάκι συσπάσθηκε και έαφνικά, βραχνή βραχνισμένη, άκούστηκε η φωνή της Έλίζας:

—Φοβάμαι, κυρία Δεβερτζή... Φοβάμαι! Είμαι δυστυχισμένη!

—Τι φοβάσαι, μικρούλα μου; Γιατί τρέμεις έτσι; Φοβάσαι; Τον πατέρα σου; Έννοια σου, δεν θα φύγω, αν δεν γυρίσει. Θ' αναλάβω εγώ να του τὰ παραστήσω τὰ πράγματα ανόδυνα, όσο είναι δυνατόν!

—Δε φοβάμαι τον πατέρα μου... ψιθύρισε η κοπέλλα.

—Τότε λοιπόν... Γιατί με κутτάς έτσι... Πες μου τα όλα, Έλίζα. Αν θέλεις να σε βοηθήσω, πρέπει να μου τὰ πῆς όλα!...

Με τὸ Θέμη...

Γρήγορα έξοιγαν αυτές οι λέξεις. Έπειτα τὰ χείλη της Έλίζας σφραγίστηκαν. Και μονάχα, σάν βογγητό, άκούγονταν η ίδια λέξη:

—Φοβάμαι!... Φοβάμαι!...

Το μόνο που μπορεί να καταλάβω, είπε η κυρία Δεβερτζή, είναι πως τὰ πράγματα φαίνονται κάπως σοβαρά. Πες μου, θέλεις να ξαναδής αυτό τον άνθρωπο!...

—Όχι!... άποκριθηκε άδισταχτα η κοπέλλα.

—Αν τὸν δῆς, έχεις τὸ θάρρος να τὸν άποφύγης;

—Όχι!...

—Τότε, μία λύσι βρῶσκω μονάχα! Να πῆς κανένα ταξίδι, ν' αλλάξεις περιβάλλον.

Τὰ μάτια της κοπέλλας σηκώθηκαν τρομαγμένα στην άρχή. Έπειτα, μία άλλη λάμψη χαράς τὰ φωτίσε.

—Να πάω, ταξίδι!...

—Ναί... Θέλεις;...

—Ισως. Είπε το μόνο που θα μπορούσε να με σώσει... ψιθύρισε η Έλίζα.

—Όστε διάβασα σωστά στην ψυχή σου; Αυτόν τὸ Θέμη Καλύτη τὸν αγαπάς μαζί κι' τὸν φοβάσαι...

—Ναί...

—Πρέπει λοιπόν, να σε βοηθήσουμε να τὸν άποφύγης...

—Ναί...

—Καλά, παιδί μου! Μείνε ήσυχη, μην κλαίς μη στενοχωριέσαι, γιατί θ' αρωστήσεις. Θα μιλήσω εγώ με τὸν γονεῖς σου...

—Μη τὸς πῆτε τίποτα... Ικέτευε η κοπέλλα.

Τὴν κούταξε σοβαρά στὰ μάτια η κυρία Δεβερτζή. Κι' η φωνή της ακούστηκε λυπημένη:

—Θα τὸς πῶ τὰ ίδια που τὸς είπες κι' εσύ. Μου φαίνεται όμως πως άκούσα τὴν πόρτα...

—Ο μπαμπάς! φώναξε με τρόμο η κοπέλλα.

—Πήγαινε εσύ στην κάμαρά σου, ψιθύρισε η κυρία Δεβερτζή. Θα τὸ μιλήσω εγώ...

Η κοπέλλα εξαφανίστηκε τὴ στιγμή που έργόταν η μητέρα της, γλωμῇ από τὸ φόβο.

—Ο άντρας μου! ψιθύρισε.

—Μη δείχνετε τόση ταραχή. Θα τὸ μιλήσω εγώ! τὴν καθησύχασε η δασκάλα.

—Ο πατέρας

Παραξενεύτηκε ὁ Φρίξος Δέβης όταν είδε τὴν καθηγήτρια τὴν κόρη του στὸ σπίτι. Τὸ ὕφος της, αν και γελαστό, τὸ προηνούσε κάτι άπροσδόκητο.

—Καλημέρα σας, κυρία Δεβερτζή, είπε ευγενικά. Συμβαίνει τίποτα;...

—Όχι... Ναί... πέρασα να σας πῶ... Να μιλήσουμε...

Κάθισε ὁ πατέρας με τὴν άησυχία ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό του. Κι' η κυρία Δεβερτζή άρχισε, προσπαθώντας να δώσει στὴ φωνή της ἕναν τόνο ἑλαφρό, να μιλάει τὸν πόνο:

—Αὐτὸ που θ' άκούσετε, θα σας λυ-

—Αὐτὸ που θ' άκούσετε, θα σας λυ-

—Αὐτὸ που θ' άκούσετε, θα σας λυ-

—Αὐτὸ που θ' άκούσετε, θα σας λυ-

—Αὐτὸ που θ' άκούσετε, θα σας λυ-

—Αὐτὸ που θ' άκούσετε, θα σας λυ-

—Αὐτὸ που θ' άκούσετε, θα σας λυ-

—Αὐτὸ που θ' άκούσετε, θα σας λυ-

—Αὐτὸ που θ' άκούσετε, θα σας λυ-

—Αὐτὸ που θ' άκούσετε, θα σας λυ-

—Αὐτὸ που θ' άκούσετε, θα σας λυ-

—Αὐτὸ που θ' άκούσετε, θα σας λυ-

—Αὐτὸ που θ' άκούσετε, θα σας λυ-

—Αὐτὸ που θ' άκούσετε, θα σας λυ-

—Αὐτὸ που θ' άκούσετε, θα σας λυ-

—Αὐτὸ που θ' άκούσετε, θα σας λυ-

—Αὐτὸ που θ' άκούσετε, θα σας λυ-

—Αὐτὸ που θ' άκούσετε, θα σας λυ-

πήση, βέβαια... τὸ εἶπε. Αλλά δεν πρέπει να τὸ πᾶτε τραγικά τὸ ζήτημα. Εἶνε τρέλλες τῆς νεότητος...

Καί με λίγα λόγια, σταράτα, τὸ διηγήθηκε τὴν άπουσία της Έλίζας, τὸ πλαστογραφημένο γράμμα, τὴ σκηνή στὸ γραφείο.

Ο Δέβης καθόταν στὴν άκρη τῆς καρέκλας του κι' άνάσαινε βαρειά, λές κι' ἐνοίωθε κάποιο σωματικό πόνο. Ούτε σκέφθηκε διόλου να τὴ διακόψει.

Κύριε Δέβη, εξακολούθησε ἡ Σοφία Δεβερτζή, πρὶν τὸ δόση καιρὸ ν' άπαντήσει, σὲ τέτοιες περιστάσεις, δεν χωροῦνε οὔτε μαλλώματα, οὔτε συμβουλές. Ἡ Έλίζα ὑφίσταται τὴν ἐπίδρασι αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Τὸν αγαπάει, εἶνε άναμφισβήτητο! Ἐφ' ὅσον, λοιπόν, κρίνεται πως δεν εἶνε ὁ κατάλληλος σύζυγος...

—Εἶνε θάνατος γιὰ τὸ παιδί μας ἕνας τέτοιος γάμος! στέναξε ἡ μητέρα.

—Τότε, πρέπει να λάβετε ριζικά μέτρα. Πρέπει να τὴν προσφυλάξετε ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ της. Καί σκέφθηκε ἕναν τρόπον ἀσφαλῆ... Τί θα λέγατε αν τὴν στέλνατε γιὰ κανένα χρόνον στὴ Νάξο, στὴς Καλόγρνες;... Θάχετε διπλὴ ὠφέλεια. Θὰ μάθη περίφημα τὰ γαλλικά καὶ θὰ φύγει ἀπὸ τὸ περιβάλλον αὐτὸ που τὴν θυμίζει τὸν άτυχο ἑρωτᾶ της. Σ' ἕνα χρόνο, θα τὸν ἔχει ξεχάσει, δεν ὑπάρχει ἀμφιβολία, κι' αὐτὸς πάλι θ' άπογοητευθῇ...

—Αν μπορῇ αὐτὸ να τὴ σώσει!... άναστενάξε ἡ μάνα, καί κούταξε με φόβο τὸν άντρα της.

—Τί να πῶ;... ψιθύρισε αὐτὸς με χεῖλη πανιασμένα. Μου φαίνεται πως ὀνειρεύομαι. Δεν τὸ πιστεύω πως πρόκειται γιὰ τὸ παιδί μου...

—Αργότερα, δεν θα σας φαίνεται τόσο τρουμερό, εἶπε ἡ καθηγήτρια. Ὅσο γιὰ τὸ άπολυτήριό της θα σας πῶ μία λύσι. Ἀς φύγη τώρα άμέσως, να περάσει ἐκεῖ τὸ καλοκαίρι της, να συνέλθῃ. Καθὼς βλέπω, τώρα δεν εἶνε σὲ θέση να γράφῃ σὲ διαγωνισμούς. Νὰ μελετήσῃ ὁμως ἐκεῖ, στὴς καλόγρνες, καὶ τὸ φθινόπωρο, τὴ φέσετε γιὰ λίγες μέρες, δίγει τις ἐξετάσεις της, παίρνει τὸ χαρτί της καὶ ξαναφύγει. Ἐτσι δεν χάνει κι' αὐτὸ τὸ ἀπαράιτητο ἐφόδιο γιὰ τὴ ζωῇ της.

—Δεν ξέρω τί να πῶ... ψιθύρισε πάλι ὁ Δέβης.

—Πρέπει να τὸ σκεφθούμε... εἶπε μαλακά ἡ μητέρα.

Ἡ κυρία Δεβερτζή σηκώθηκε.

—Φυσικά, αὐτὰ δεν ἀποφασίζονται ἔτσι άμέσως, εἶπε. Τὸ μόνο που θα σας παρακαλούσα, θα σας ικέτευα, εἶνε να μὴ δείξετε ὑπερβολικὴ αὐστηρότητα με τὴν Έλίζα. Εἶδα στὰ μάτια της μιὰ ἀπελπισία, που με τρώαζε. Εἶνε φοβισμένη, τρουκοκρατημένη. Νὰ τὴν άπομονώσετε, φυσικά. Δεν πρέπει να ἔλθῃ σὲ ἐπαφή με κανένα. Νὰ τὴν μαρκάρετε κατ' ἐνῆαν στὸ Βαπόδι, γιὰ τὴ Νάξο. Ἐκεῖ, εἶνε ἀσφατὴ τὰ πράγματα. Νὰ πῆτε να μὴν της ἐπιτρέψουν ἀλληλογραφία, αν δεν ἐλέγχεται ἀπὸ τὸ γραφείο... Ἐξ' άλλου, αὐτὸ εἶνε τὸ σύστημά τους. Καί θα δῆτε πως ἡ Έλίζα, μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἥσυχο περιβάλλον, θα γινῇ ἄλλος ἄνθρωπος.

—Δεν βρίσκουμε λόγια να σας εὐχαριστήσουμε, εἶπε με μάτια δακρυσιμένα ἡ μητέρα.

Κι' ἡ Σοφία Δεβερτζή ἔφυγε ταραγμένη.

Ἡ μεγάλη άπόφασι

Εἰκίνη τὴ νύχτα δεν θέλησε ὁ Φρίξος Δέβης να δὴ καθόλου τὴν κόρη του. Καταλάβαινε πως κι' αὐτὴ δεν θα βαστούσε τέτοια ντροπή. Μέσα του αγωνιζόταν να ἡρεμήσῃ τὰ αἰσθηματὰ του που σφυροκοποῦνταν. Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος θυμός, τρέλλος θυμός, με τὸν κόρη του, με τὴ γυναῖκα του, με τὸν ἑαυτὸ του, με τὸν Θέμη, με τὴ Φώφη. Ἀν ἄφηνε ἀχαλίνωτο τὸ θυμὸ του αὐτόν, θὰ μπορούσε να ξεσπάσει κανένα δρᾶμα στὸ σπίτι. Τὸ καταλάβαινε καί με ἀφανιστὴ προσπάθεια, κατάφεραν να συγκρατηθῇ. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ἡ λύπη γιὰ τὸ καταράκλισμα της Έλίζας, τοῦ πόνου τὴν καρδιά. Τὰ μάγουλά του κοκκίνιζαν ἀπὸ ντροπή, ὅσο συλλογιζόταν τὴ σκηνὴ στὸ γραφείο τοῦ σχολείου. Καί καταλάβαινε καὶ δικαιολογούσε τὴν κόρη του, που προτιμοῦσε νὰ χάσει

τὸ άπολυτήριό της, παρά ν' ἀντικρύσει πάλι τὸν γυμνασιάρχη της.

Καί εἶνε γκοσιμιστὴ μέσα στὴν καρδιά τοῦ πατέρα. Εἶχε πλάσει τόσα όνειρα γιὰ τὴν Έλίζα του, γιὰ τὸ καμάρι του!... Καί στεκόταν τώρα ἐκεῖ, γερασμένος, γλωμῇ, δυστυχισμένος κι' ἔσφιγγε τὰ χεῖλη του γιὰ να μὴ μιλήσῃ.

—Αν δεν ἦταν μπροστά της ὁ Φρίξος, σάν ἀγαλμα ἀπελπισίας, ἡ Θεωνή δάπεφε στὸ κεράτι τῆς καὶ θα ξεστοῦσε σ' ἀναφυλλητὰ. Ἡ καρδιά της εἶχε γίνει κομμάτια. Αλλά ἤξερε πως ὁ ρόλος της ἦταν τῶρα νὰ κρατήσῃ τὴν ἰσορροπία, νὰ δείξῃ ψυχραιμία. Τὰ δάκρυα, οἱ φωνές κι' ἡ ἀπελπισία, δεν ὀφελούσαν πιά. Παίξιόταν τὸ μέλλον τῆς μοναχοῦδης κόρης της. Ἐπρεπε νὰ δείξῃ δύναμι. Γι' αὐτὸ, εἶπε με φωνὴ σταθεή, ἀλλὰ σιγανή:

—Τί λές; Σοῦ φαίνεται λογικὸ τὸ σχέδιο τῆς κυρίας Δεβερτζῆ;

—Αναστενάξε βαρειά ὁ πατέρας.

—Αὐτὸ συλλογίζομαι... της ἀπάντησε. Ἄν εἶνε δυνατόν να γίνῃ τέτοιο πρᾶγμα, κι' αν θὰ βοηθήσῃ...

—Άρχισαν τὴ συζήτηση. Πρῶτα τυπικά, σχεδὸν ἀδιάφορα. Ἐπειτα, λίγο-λίγο, τὸ ἐνδιαφέρον μεγάλωσε κι' άρχισαν νὰ μιλοῦν ζωρὰ κι' οἱ δύο τους.

—Στάσου! εἶπε ὁ Φρίξος. Δεν μοῦ φαίνεται πως οἱ καλόγρνες τῆς Νάξου εἶνε ἐμπορεῦμενος, ἔχω τὴν εὐκολία νὰ ταξιδέω. Θὰ βγάλω τὰ χαρτιά, ἀπεσῶς.

—Λές;...

—Με τύπους σάν τὸ Θέμη Καλύτη, ὅλα γίνονται! Τί εἶνε γι' αὐτόν ἕνα ταξιδάκι ὡς τὴ Νάξο; Παιχνίδι! Ποιὸς τὸν ἐμποδίζει νὰ κάνῃ καμιά τρέλλα;... Καμιά ἀπαγωγή;... Λίγα γίνονται;

—Μὰ ὑπάρχει καὶ άστυνομία...

—Ὅταν καταστραφῇ τὸ παιδί μας, τρένα να μπλέξῃ με τὴν άστυνομία!... Ἐπειτα, ὑπάρχει κι' ἕνας ἄλλος λόγος, σπουδαιότατος!...

—Μήπως τὴν ἐπηρεάσῃ τὸ θρησκευτικὸ περιβάλλον;...

—Τὸ σκέφθηκες. Βλέπω κι' ἐσύ... Ἀκριβῶς αὐτό. Ἡ Έλίζα βρίσκεται τώρα σὲ μιὰ κατάσταση που σ' ἔναν ἀπὸ τοῦς δὺς αὐτοὺς δρόμους, μπορεῖ νὰ τραβήξῃ. Ἡ νὰ λογικευθῇ ἡ ἀπιμεινὴ στὴν τρέλλα της. Μπορεῖ ὅμως ἡ τρέλλα της νὰ τραβήξῃ κι' ἄλλο δρόμο. Νὰ στραφῇ πρὸς τὴ θρησκεία. Πόσες καὶ πόσες κοπέλλες δεν ἔγιναν καλόγρνες ἀπὸ ἐρωτικὴ άτυχία

ΑΝΑΜΕΣΑ στους διάσημους γόπτες του Χόλυγουντ, που κατά καιρούς συνδέθηκαν ερωτικά με την Εσθή και διμορφ σταρ Λάνα Τάρνερ, συγκαταλέγονται και οι Γκρέγκ Μπόλτσερ, Άστι Σάου, Βίκτωρ Μασισιούρ, Τόνι Μάρτιν, Κάρλος Μαρτίνεθ, Στήβ Κραϊν, Τζον Χόντιακ, Πήτερ Λώφσοντ, Τζον Μπέν, Ρόου Κάλγουν, Πήτερ Σάου και Τάυσον Πάουερ. Μεταξύ αυτών της άρεσαν ως άντρες. Σε άλλους όμως κατακοιμήθηκε την καρδιά με τα καπρίτσια της.

Τοις φορές η Λάνα παντρεύτηκε μέντορά της. Σήμερα είναι πάλι χωρισμένη από τον Τζον Μπόλτσερ, τον πολυκατοικημένο Μπόμπ Τόπιγκ, και ζει μόνη της με την κόρη της Τσέρυλ - Χριστίνα, που απέκτησε από τον δεύτερο γάμο της με τον Στήβ Κραϊν, σύζυγο τώρα της Γαλλίδος σταρ Μαρτίν Καρόλ.

Παρά τις ατυχίες της στο ζήτημα του γάμου, η Λάνα φαντασθήτε ωστόσο ότι είναι συντριμμένη από λύπη. Η διάσημη σταρ, αντίθετως, είναι πολύ ευδιάθετη, φαινομενικά τουλάχιστον, και αυτή τη στιγμή γράφει τα απομνημονεύματά της με απόλυτη — όπως λέει — ειλικρίνεια. Ίδου μερικά αποσπάσματα από τις ενδιαφέρουσες αυτές αποκαλύψεις της:

«Διαδίδουν ότι ήμουνα κόρη μηχανικού, ότι η οικογένειά μου ήταν πλούσια και ότι είχα σπουδάσει στα καλύτερα σχολεία της Αμερικής. Η πραγματικότητα όμως είναι διαφορετική. Ο πατέρας μου δεν ήταν μηχανικός αλλά λαθρεμπόρος οινόπνευματων, ποτών τον καιρό της ποταπαγορεύσεως. Όλη μας η οικογένεια ήταν φτωχή κι' εγώ δεν σπούδασα σε μεγάλο σχολείο...

»Λένε επίσης για μένα ότι σε ηλικία 16 ετών ήμουνα μια πραγματική καλλονή και «βασιλίσσα» των νυκτερινών κέντρων. Αυτό είναι αλήθεια... Άγαπούσα τους νέους και οι άντρες με αγαπούσαν κι' αυτοί. Άγαπούσα επίσης τα εκλεκτά φαγητά, τα κοκτέιλ, τη σαμπάνια, τη μουσική της τζαζ, τα φώτα και το χορό και γι' αυτό προτιμούσα να κοιμάμαι πάντα τις πρώινες ώρες...

Την ημέρα του τρίτου γάμου της με τον Τόπιγκ, ένας από τους φίλους της Λάνα έκανε την εξής πρόφητα:

— Δεν είχε διάλογο φτιαγμένο ο ένας για τον άλλον. Ο Τόπιγκ είναι ένας κακομαθημένος και αυταρχικός πλούσιος άνθρωπος. Στο μέγαρό του μπορούν άνετα να φάνε και να πιούν δυο τάγματα αμερικανικού στραίου, ενώ στο πατρικό σπίτι της Λάνα, όταν ήταν κορίτσι ακόμη, δεν μπορούσε να ζήσει υποφερτά ούτε η ίδια. Όλες αυτές οι ιστορίες της Σταχτοπούτας, που γίνεται βα-

Η ΔΙΜΟΡΦΙΑ ΔΕΝ ΦΕΡΝΕΙ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ

Μερικές ειλικρινείς εξομολογήσεις της Λάνα Τάρνερ



Η Λάνα Τάρνερ και ο Μπόμπ Τόπιγκ.

σίλισσα, έχουν πάντα άσχημο τέλος...

Η προφητεία αυτή βγήκε αληθινή πολύ γρήγορα. Βουτηγμένος στις υποθέσεις των επιχειρήσεών του, ο Μπόμπ δεν εύρισκε κοντά στην διμορφ γυναίκα του την ψυχική ηρεμία που ποθούσε. Έτσι ενώ η Λάνα πήγαινε με συναδέλφους και γνωστούς να διασκεδάσει, εκείνος προτιμούσε το αγαπημένο του σπόρ, το ψάρεμα της πέστροφας στις λίμνες του Όρεγκον.

Δεν είχε ανάγκη να επικοινωνήσει με τους καλεσθούμενους της ψευδολογίας θεωρίες του Φρόυντ για να καταλάβουμε τη μεγάλη αδυναμία της Λάνα για τις διασκέδασεις και την εύθυμη ζωή. Μας το απολογεί η ίδια με ειλικρίνεια, προσθέτοντας:

«Ο πατέρας μου ήταν λαθρεμπόρος ποτών και μια νύχτα βοήθηκε δολοφονημένος σε ένα δρομιάκι του λιμανιού του Άν. Φρανκίσκου...»

Η Λάνα ήταν τότε 10 ετών. Ύστερα από 6 χρόνια, όταν άρχισε τη θαυμαστή κινηματογραφική καριέρα της, η τρέλλα της για τη μεγάλη ζωή ήταν αφάνταστη. Εξ αιτίας των χρόνων που πέρασε με φτώχεια και στερήσεις. Μόλις είχε κάνει την πρώτη εμφάνισή της στην οθόνη και τα γράμματα άρχισαν να φτάνουν κατά εκατοντάδες στα στουάντ. Κι' όλοι ρωτούσαν: «Ποιά είναι η υπέροχη αυτή κοπέλλα με το πουλόβερ, που από την άσχημη κιάλα του φιλμ δείχνει τα όμορφα πόδια της;»

«Μου άρεσει η εύθυμη και πολυτελής ζωή και δεν θέλω διάλογο να ισχυρισθώ ότι είμαι κανένας άγγελος. Ομολογεί η ίδια. «Καλλομένη» και «Πειρασμός» με είχαν ονομάσει οι θαυμαστές μου. Και δεν είχαν άδικο. Ήμουνα πραγματικός πειρασμός και οι άντρες που με συναντούσαν στο δρόμο γύριζαν με ξανακτύτταζαν και σφύριζαν από θαυμασμό! Είχα, έλεγαν, αυτό το είδος του προσώπου που οι άντρες το κυττάζουν δυο φορές, γιατί δεν μπορούν να πιστέψουν σ' αυτό που βλέπουν με την πρώτη ματιά!... Οι άντρες με εύρισκαν πολύ έλκυστική.

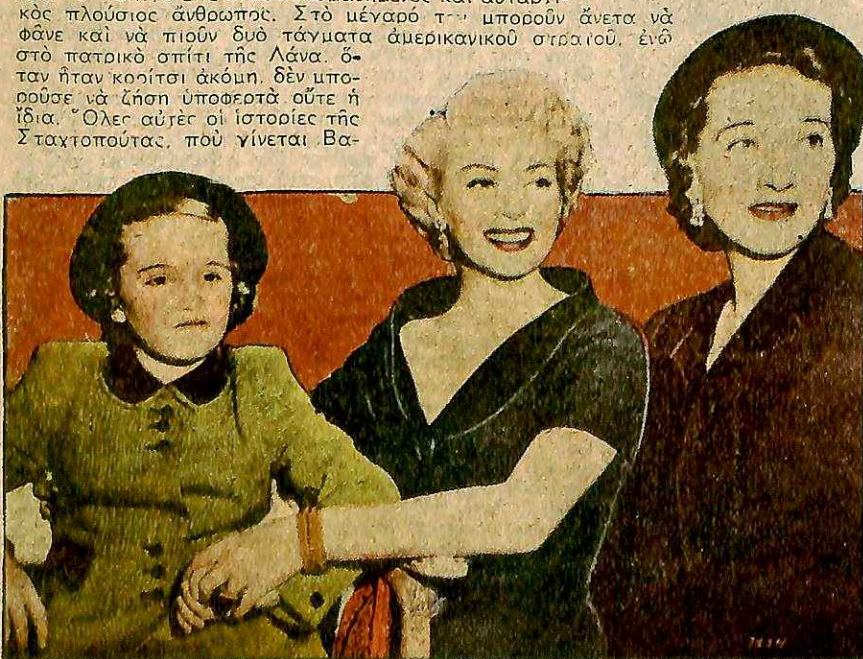
Προσωπικά δεν ήμουνα δυσάρεστη με τις εκδηλώσεις αυτές του θαυμασμού. Από την εποχή εκείνη, που οι άντρες ζητούσαν να τους γαρίσω ένα χαμόγελό μου, κατάλαβα ότι τα πράγματα ήταν πολύ πιο διαφορετικά και πιο δύσκολα απ' ό,τι τα φανταζόμουν.

»Η διμορφία δεν είναι το παν για μια γυναίκα. Το σέξ-άππηλ δεν είναι αρκετό.

»Και οι τρεις σύζυγοί που με εγκατέλειψαν διαδοχικά μέσα σε 11 χρόνια εκφράζονται για μένα με τα πιο σκληρά λόγια. Με λένε «άκαρδη», «σκληρή», «φιλοχρήματη» και «αριστοκράτισσα». Δεν είμαι τίποτα απ' όλα αυτά. Είμαι απλώς μια διμορφ γυναίκα, όπως είναι χιλιάδες άλλες, που ζητάει να βοηθήσει τη μεγάλη και ειλικρινή αγάπη ενός άντρα. Δυστυχώς για μένα δεν συνήθησα ποτέ να την αγάπη αυτή παρ' όλο που είχα και έχω πολλές γνωριμιές. Όλοι οι άντρες με πλησίαζαν θαυματούχοι από την ομορφιά μου, αλλά κανείς δεν μου πρόσφερε την πραγματική αγάπη του, κανείς δεν μου άνοιξε την καρδιά του με ειλικρίνεια. Όλοι τους με πλησίαζαν μόνο με ύστεροβουλία. Γι' αυτό, πριν αφήσω την καρδιά μου να πληγωθώ, τους έδινα πρώτη να καταλάβουν ότι δεν είχα σκοπό να συνεχίσω...

»Σήμερα είμαι για τρίτη φορά ζωντοχώρα. Για κάθε γυναίκα αυτό είναι πολύ δυσάρεστο γεγονός και για μένα προσωπικά ακόμη περισσότερο. Κατά βάθος όμως 'εν αφήνω τον έαυτό μου να λυπηθώ, να απελπισθώ. Είμαι βέβαιη ότι κάποτε, άργα ή γρήγορα, θα συναντήσω τον άντρα που θα με καταλάβει και θα μου προσφέρει την αγάπη για την οποία τόσο διψάει η ψυχή μου. Δεν απελπίζω. Λοιπόν, παρ' όλες τις ατυχίες που με κυκλώνουν, Άλλα και δεν μπορώ να μην ομολογήσω μια μεγάλη αλήθεια: η έντονη ομορφιά μιας γυναίκας, δεν φέρνει σχεδόν ποτέ την ευτυχία στη ζωή της!..

Ζ. ΦΕΞ



Η Λάνα Τάρνερ με τη μητέρα της και την κορούλα της Τσέρυλ - Χριστίνα.

Φάρλεϋ Γκρέντσερ
Ρούθ Ρόμαν





Επικίνδυνοι πόθοι...

Μέσα στο περιβάλλον του ξένου πλούτου, η μικρούλα Σάσα ζούσε γεμάτη βασανιστικούς πόθους κι' ανεκπλήρωτες επιθυμίες...

Μέσα στο ατελεί της μεγάλης 'Αθηναίας νοδίστριας, όπου εργαζόταν, με το κεφάλι της σκυμένο συνεχώς στη δουλειά, με τα δακτυλικά της τρυπημένα από τη βελόνα, περνούσε μαρτυρικές ώρες...

Αυτήν της καυμενούλας, δεν της χείδευσαν τις κρουστικές κοριτσιάτικες γραμμές της παρά μόνο το φτηνό τσιτάκι...

Μάταια ο αγαπημένος της, ο Στέλιος, την περιμένε πάντα την ώρα που σκόλαγε στη γωνιά του νοδιστράδικου, για να της δώσει την ξεκομμένη με τα γυναικά του, τα τρυφερά του λόγια...

Σ' αγαπά, μικρή μου Σάσα!... Και δεν περιμένω παρά τη μέρα που θα σε σφίξω στην αγκαλιά μου, νομίμη, λατρεμένη γυναίκα μου...

Τον άκουγε και τον άφηνε να της μιλάει... Κι' ο νους της πετούσε ξετρελλαμένος στ' άπισστα όνειρα του πλούτου, των ωραίων φορεμάτων, των διαμαντικών, της μεγάλης ζωής, που θα μπορούσε να της τα προσφέρει ο δλ' αυτός...

Τί έχεις;... τη ρωτούσε, γεμάτος ανησυχία, γεμάτος αγωνία, ο Στέλιος. Γιατί δεν μου μιλάς;...

Τί να σου πω; Λες πως μ' αγαπάς, πως θα με πάρει γυναίκα σου... Πως θα ζήσουμε όμως;...

Έχω τη δουλειά μου εγώ... της άπαντούσε. Το ξέρεις; Σήμερα, βέβαια, δουλεύω μεροκάματο, μία μέρα όμως, μπορεί να συνεταιριστώ με κάποιον, όπως τσάι, αλλοι, και να γίνω κι' εγώ αμεντική. Τότε, δεν θα σου λείπει τίποτα!...

Μπορεί... ξανάλεγε κι' αυτή σκεπτική...

Με την ελπίδα κοίμη, μικρή μου Σάσα... Με την ελπίδα για το καλύτερο... Κι' ύστερα, σε πούμε, ότι τα πράματα έρχονται όπως τα θέλεις. Αντί να δουλεύεις σαν επιπλοποιός σε ένα μαγαζί, φτιάχνεις μαγαζί δικό σου... Τί κέρδος θα έχουμε απ' αυτό;

Τί κέρδος; Ρωτάς; Μά, όλα βγαίνουν, είν' ελαφίστα μπροστά σε όσα κερδίζω...

Ζει εκείνος που έχει το μαγαζί. 'Ενός, όμως, το μαγαζί είναι δικό μου, όλα κερδίζω, όσα θέλω κι' αυτά...

Κουνούσε με μελαγχολική δυσπιστία, το καστανό κεφάλι της η Σάσα... 'Ολ' αυτά που της έλεγε ο αγαπημένος της, ήταν ελπίδες μελλοντικές κι' αβέβαιες. Γι' αυτήν, η πραγματικότητα της σκληρής, ήταν μία: 'Ότι ζούσε στερημένη, κι' ότι ο γάμος της μ' εκείνον που την αγαπούσε, δεν θ' άλλαζε και πολύ την κατάσταση...

Ήταν όμως, στο δρόμο όλων την κυττούσαν. Πολλά την πείραζαν. Κολακευότανε εξαιρετικά σαν γυναίκα, αλλά, ακούγοντας ένα πειράγμα, γυρίσε και κούταζε με την όψη του ματιού της εκείνον που την είχε προσέξει. Υποσυνείδητος που την της ένστικτο, της έλεγε να προσπαθήσει να μαντέψει αν αυτός που την πείραζε, ήταν πλούσιος ή φτωχός...

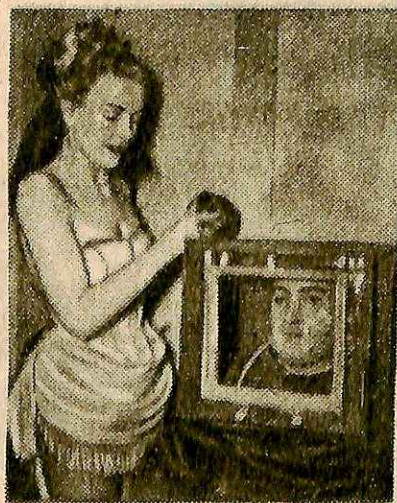
Εν' απόγευμα, σκόλασε πιά νωρίς από το νοδιστράδικο. Ο Στέλιος δεν την περίμενε. Θα σκόλαγε από τη δουλειά του μία ώρα αργότερα. Πήρε, λοιπόν, μόνη της το δρόμο, προς τα κάτω, ανάμεσα από τους πολυάνθρωπους δρόμους της 'Αθήνας.

Ξαφνικά, είδε ένα πολυτελέστατο δόγμαυρο αυτοκίνητο να σταματούσε συρρία στο πεζοδρόμιο που περνούσε, κι' άκουσε μία γλυκεία αντρική φωνή να της λέει:

Περάστε, δεσποινίς...

Δεν μπόρεσε ν' αντιστάσει στον πειρασμό, γύρισε και τον κούταζε. Ήτανε μελαχρινός, με δόγμαυρα βελούδινα ματιά, με κομψότατο ντύσιμο. Και το αυτοκίνητό του — α, το αυτοκίνητό του! — ήταν ένα πραγματικό θαύμα! Στη στιγμή, μπροστά στα ματιά της μικρής νοδιστράδας, ξεχύθηκαν από τη φαντασία της όλα τα όνειρα μαζεμένα: Πλούτη, μπίζου, τρυφερότητα!... Όλα κυμήσανε μεμιάς να την πνίξουνε στη μεθυστική τους γοητεία... Χωρίς να το θέλει, χωρίς να το συλλογιστεί, χαμγάλασε στον άγνωστο, και πηδύξε στο αυτοκίνητό του...

Απόφυγε όσο μπορούσε το Στέλιο. Τώρα, της φαινότανε φτηνός ο φτωχός της αγαπημένος... Αυτή πετούσε τώρα γραμμή για την πραγματοποίηση των πιο τολμηρών της ονείρων, απάνω στο άλογο του βασιλίσκου, στο παραμυθιό της — στο έργο εκείνο ολόμαυρο αυτοκίνητο... Ο Μάρκος — αυτό ήταν το όνομα του πλούσιου νέου — είχε βρή εξαιρετικά χαριτωμένη την καινούργια περσική του γυναικιά. Της χάρισε γενναιοδωρά ένα σωρό μπικιλιμπιδία που την ικανοποίησαν επιδειρικά και την κάνανε να κοιμάται...



ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΜΕΤΑΜΟΦΙΣΙΣ

Όσοι έλαβαν μέρος σ' ένα μεγάλο γορδ μεταμοφισμένων που δόθηκε από ημερών στο Λονδίνο προστάθηκαν να βουούν μία όσο το δυνατόν πιο πρωτότυπη μεταμοφίση. Δεδομένου ότι η καλύτερη έπρεπε να βραβευθεί, Νικητής ανέβηκε ο Μόρτον Μάρκ, ο οποίος είχε μεταμοφισθεί σε... δέκντην τηλεόρασης.

Η όσση του είχε αντικατασταθεί μ' ένα τελάι, πίσω απ' το οποίο ο Μάρκ έκανε διάφορους μορφασμούς. 'Επειδή όμως είχε και φίλος του κρασίσο τοποθέτησε στην κορυφή του δέκτρη ένα γυνί που συνδεόταν με το στόμα του μ' ένα διαφανή σωλήνα. Κι' έτσι βραβεύθηκε το κορσάκι του έξ' ατίας της παράξενης μεταμοφίσεώς του.

μαρώνη σαν κομψή κι' ωραία δεσποινίς... 'Εν' απόγευμα, η Σάσα βρέθηκε όλη με το Στέλιο. Προσπαθούσε να τον αποφυγή, να εκείνος την κράτησε από το μπράτσο:

— Δεν θα σ' απασχολώω πολλή ώρα, μικρή μου Σάσα... της είπε με φωνή που τρεμε. Λίγα λόγια μόνο θέλω να σου πω...

Τον κούταζε κλειστά, με την άκρη του ματιού της. Είχε χλωμιάσει, είχε αδυνατίσει, τα ματιά του είχαν βαρύνει, και από το στόμα του ξεχνότανε μία βαρεία μυρουδιά κρασιού... Για μία στιγμή τον λυπήθηκε... Τί να τούκανε όμως;... Αυτός θα της χάριζε το πολύ, μία μετριότητα... ο άλλος της χάριζε πλούτη...

— Ξέρω, Σάσα, ξανάπε ο Στέλιος, ότι με ξεχάσεις... Ξέρω ακόμα και την καινούργια σου ζωή...

— Δεν μπορούσε να γίνει αλλιώς... του απάντησε, σαν να προσπαθούσε να τον απολογηθεί...

— Δεν σου ρίχνω άδικο. 'Ετσι νόμισες πως έπρεπε να κινή, κι' έτσι ξεκάνες... Νομίζω όμως — κι' ο Θεός να με βγάλει ψεύτη... — ότι δε σκέφτηκες καλά... 'Ισως μία μέρα μετανοιώσεις, μά θαν' αργά...

— Δεν τη μπορούσα τη φτώχεια! του εξέπασσε. 'Επρεπε να ζήσω κι' εγώ. Διψούσα να ζήσω, Στέλιο...

— Να ζήσεις, Σάσα... της εύχθηκε μ' ένα παγεμένο χαμόγελο. Χαρά μου θάνε να σε νοιάσω εύχνομένη... Πήγαινε να βρεις αλλού εκείνα που δεν μπόρεσε να σου δώσει εγώ...

Λυγιστή πνίχτηκε τη φωνή του. Της άρπαξε το χέρι, της τσάφισε και χάθηκε μέσ' στο πλήθος...

Η ερωτική ιδιοτροπία του Μάρκ βασήθηκε αυτή τη φορά αρκετά — τρεις δέκαλες μήνες! Οι φίλοι του κάνανε τα σταυρά τους εκπληκτικά. Τρεις μήνες!... Ποτέ δεν είχε κρατήσει τόσο πολύ γυναίκα κοντά του, ο πλούσιος, κακομαγειμένος γλεντζές της 'Αθήνας...

Ενα βράδυ, η Σάσα έμαθε τα θλιβερά νέα του Στέλιου: Είχε γίνει υπερέκλει, είχε παραμελήσει εντελώς τη δουλειά του, έκανε που και που δυο-τρία μεροκάματα, τη βδομάδα, έτσι, για-για, για να βγάλει όσα του χρειαζόντουσαν για την ταβέρνα... Σίχτηνε οδυνηρά η καρδιά της πάλιν νοδιστράδας... Σα νυκτερίδες βασανιστικές, την τριγύριζαν οι τυψεις: Τοναίωσε καλά μέσα της, αυτή έβγαίγε για το καταράκισημα, για το κατάντημα του Στέλιου... Και σάμ-Είχε περάσει μόνο βασικά δίπλα της η μεγάλη ζωή, κι' ύστερα, μία μέρα, την είχε προδώσει!

Απλήτος, επιπλοποιός, κομψός, μένος από την τολμηρή ομορφιά του έρωτά της, ο Μάρκος την άφησε, αφού τρύγησε αδιαφορές το κορμί της...

Αργά, ένα βράδυ, κλειμένη με την καρδιά της κομμάτια, πήρε το δρόμο για την ταβερνούλα, όπου της είχαν, ότι συχνά ο παλός της αγαπημένος... Τον πήρε σε μία γωνιά, με μισή όκα δίπλα του, κι' ένα ποτήρι αδειανό...

— Στέλιο... του μουρμούρισε με δάκρυα. Την κούταζε με τρόμο — όπως θα κούταζε ένα φάντασμα...

— Τί θα έδω;... τη ρώτησε βροχνά.

— Στέλιο... 'Εχεις δική μου... Δεν έπρεπε ναρθω... Μα, τα βήματα μου με φέραν άθελά μου...

Σήκωσε εκείνος τη μισή, και γέμισε το ποτήρι του.

— Στην υγεία σου!... της ψιθύρισε, κутάζοντας την μ' ένα αποκνημένο βλέμμα...

Και το ρούφηξε ως κάτω. 'Αναστατωμένη, η Σάσα σηκώθηκε και βγήκε από την ταβέρνα. Της έκανε κακό να τον βλέπει... Στο δρόμο έτρεχε σαν να την κυνηγούσαν... Και τώρα; Τί θακανε τώρα;... Σφύριζε υπνωτισμένη τ' αδυσώπητα ερωτηματικά μέσ' στο κεφάλι της... Τώρα — μετά το Μάρκ, ένας άλλος... Κι' ύστερα άλλος... Κι' άλλος...

Η απλήστια, ο πόθος της ν' άρση, είχαν δημιουργήσει δυο θύματα: Ένα υπερέκλει, και μία γυναίκα του δρόμου!...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΟΟΟ

Ζητούνται νύφες

Ο 'Αντον Βάγκνερ είναι ο περιφημότερος πράκτορας συνοικειών της Νέας Υόρκης, που ασχολείται μόνο με αριστοκρατικούς γάμους. Φαίνεται, όμως, ότι το 'εμπόρεμά' του δεν έχει μεγάλη ζήτηση, γιατί, πριν από λίγες, κάποιος έκαμε μία διαφήμιση στις εφημερίδες, για να γνωστοποιη στην πελατεία του, ότι... διαθέτει αμερικανούς πρίγκιπες, αντί ενός εκατομμυρίου δολларίων, Αυστριακούς κόμητες αντί 500.000 δολларίων και βαρόνους των βαλτικών χωρών, αντί 50.000 δολларίων.



Η Βίβιαν Ρομάνς στην 'Ακολασία'

ΓΙΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες ειδησούλες

★ 'Η 'Ινγκριντ Μπέργκμαν πρόκειται να γίνη και πάλιν μητέρα. Το παιδί αυτό θα είναι το τρίτο της 'Ινγκριντ, και το δεύτερο που αποκτά από την εποχή του γάμου της με τον Ροσελίνι.

★ 'Ο Γάλλος σκηνοθέτης Κορσιάν - Ζάκ θ' άρχισή στις 17 Μαρτίου το γύρισμα του φιλμ «'Αξιολάρετα πλάσματα» που θα είναι ένας ύμνος στις γυναίκες. Στο φιλμ αυτό, η Μαρλέν Ντρίτριχ θα παίξη τον ρόλο μιας πλούσιας χήρας, η Ντάνιελ Νταριέ, μιάς φρόνιμης παντοειμένης, η Μαρτίλν Καρόλ λ' είναι ζωντανή, μία 'Ιταλίδα στάς, της οποίας δεν ένωσθη ακόμα το όνομα με παίζει τον ρόλο μιάς άρραβωνισμένης και τέλος η Ρενέ Φώ θα είναι η νέα που δεν συνάντησε ακόμα τον άντρα των ονείρων της. Κοντά σ' όλες αυτές τις ωραίες γυναίκες, θα παίξη ένας μονάχα άντρας: ο γοητευτικός Ντάνιελ Ζελέν.

★ 'Η 'Αγγλία δεν πρόκειται να λάβη μέρος στο γύρισμα του φιλμ «Τα 7 βασάνια άσπασήματα» που γίνεται μόνο μιά γαλλο-ιταλική ταινία. Τέσσερα από τα άσπασήματα θα είναι γαλλικά, και τοια ιταλικά. 'Ο Ρομπέρτο Ροσσέλι που γυρίζει τον «Φόβος» χορηγισμοί μιά Γαλλίδα πρωταγωνίστρια, την 'Αντρέ Ντεμπά, ο δέ Πάολο Στόππα γυρίζει δυο άσπασήματα σ' ένα σκέτος: την «'Ορνή» και την «Φιλαρμονία» με πρωταγωνίστρια την 'Ιζα Μιράντα. 'Η Βίβιαν Ρομάνς και ο Φράνκ Βιλλάρ πρωταγωνιστούν στην «'Ακολασία». 'Ο κωμικός Νοέλ-Νοέλ έχει για πρωταγωνίστρια τη νέα καλλιτέχνιδα Ζακελίν Πλεσί στην «'Οκνυρία». 'Ο Κλώντ 'Ωτάν-Λαρσά θα σκηνοθετήση την «'Αλαζονεία» με πρωταγωνίστρια την Μισέλ Μογκάν. Τέλος στην «'Αιμαργία» πρωταγωνιστεί ο 'Ανρ Βιντάλ. Στο τελευταίο αυτό σκέτος, ο λαίμαργος 'Ανρ Βιντάλ γνωρίζει στο τραίνο μιά ωραία συνταξιδιώτισσα, που του προτείνει να τον φιλοξενήσει στο σπίτι της. 'Ο 'Ανρ δέχεται και μόλις εκείνη του δηλώνει πως είναι ελεύθερος να κινή, ο.τι θέλει, τρένει άμέσως στην κουζίνα και άρνίζει να σκαλίξη το ψωγείο και τα ντουλάπια για να δει τί υπάρχει εκεί φανώσιμ!...

★ 'Ο Λούις Μαρία και η Κάρολιν Σεβίλλια

θα είναι οι πρωταγωνιστές μιάς νέας εκδόσεως της παλαιάς επιτυχίας «'Αυτοκρατορικές Βιολέτες».

★ Λίγες ώρες μετά την έκδοσή του διαβυνίου της, που την γυρίζει οριστικά από τον Νίκυ Χίλτον, η 'Ελίζαμπετ Τζαίηλο ο άγγιξε τους άρραβώνες της με τον 'Αγγλο ήθοποδο Μάικλ Γουάιλντ ν τ ι γ κ. 'Η 'Ελίζαμπετ θα συμπληρώση τα 20 χρόνια της στις 27 Φεβρουαρίου, ενώ ο Μάικλ είναι 39 χρόνων. Είναι λίγες μέρες που νύφισε κι' αυτός την γυναίκα του Καίη Γιάνγκ, την οποία είχε παντρευτεί το 1937.

★ 'Η Λύν Μπαρόι πησε διαβύνιο από τον παραγωγό Σιντ Λούντ, ο οποίος θα παντρευτεί την Τζούλντ Γκάρλαντ, που θα την γυρίση από τον σκηνοθέτη Βιντσέντ Μινέλλι.

★ Στο κινηματογραφικό φεστιβάλ της Ν. 'Αμερικής, που έγινε στην Πούντα ντε 'Εστε της Ουρουγουάης, βραβεύτηκαν τοια ευρωπαϊκά φιλμ: 'Ο «'Ουδέτερος» του Βιτόριο ντε Σίκα κέρδισε το πρώτο-μεγάλο βραβείο, 'Ο Σουηδός 'Αλο Σιέπεργκ κέρδισε το πρώτο βραβείο σκηνοθεσίας με το φιλμ του «'Δεσποινίς Τζούλια» (Ουσία στην ήδονη) και ο επίσης Σουηδός Γκόραν Στρίντμπεργκ το πρώτο βραβείο φωτογραφίας, ως άπειρο του φιλμ «'Ενα εύχισμένο καλοκαίρι».

★ 'Ο σκηνοθέτης της ταινίας «'Η 'Αννα των 'Ινδών» έζησε σε σπουδές δυο πρωταγωνιστές του φιλμ Τζόν Πήτερς και Λουί Ζουαντ ν ν μιά σκηνή κατά την οποία 10.000 άνοιξη της Μαλαισίας επιτίθενται έναντιόν της κοουαρτικής φρενιάς της Τζίν Πήτερς.

— Δέκα χιλιάδες! φώναξε εκπληκτική η Τζίν. Και ποιος θα τους πληρώση όλους αυτούς;...

— Μη σάς στενοχωρή αυτό! απάντησε ναυμεγλώντας ο σκηνοθέτης. 'Εν ανάγκη θα χορηγήσουμε έναντιόν τους... αληθινές σφαίρες!

ΠΑΤ ΚΕΝΤΥ

ΟΟ

Γύρω από ένα σενάριο

Ένα χρόνο τώρα, ένας νέος 'Ελληνας σεναριογράφος, ο κ. Μάριος Κασσιμάτης άγωνίζεται για να του επιτραπή να γυρίση ένα φιλμ με τον τίτλο «'Εκεί που ποτέ δεν ήμουν».

Σύμφωνα μ' ένα κατοχικό νόμο, ήταν υποχρεωμένος, πριν άρχισή το γύρισμα, να πάση μιά άδεια από την «'Επιτροπή 'Ελέγχου Κινηματογραφικών Ταινιών».

Η επιτροπή αυτή όμως απαγόρευσε το γύρισμα της ταινίας, πιστεύοντας πως υποσέει λόγους πειριωμένων της να προκαλέση διατάσει της δημόσιας τάξεως.

Μιά αναθεωρητική επιτροπή, κατόπιν έκρηξε τον έαυτο της άναμοδία να έλέγξη την άπόφαση της προηγουμένης.

«'Υστερ' από αυτό ο σεναριογράφος κατέφυγε στο Συμβούλιο 'Επικρατείας ζητώντας την άκρωσι και των δυο άποψέων. 'Διό είναι, λέει, τα αδικήματα που γίνονται εις βάρος του: πρώτον, ότι το έργο του δεν είναι επαναστατικού περιεχομένου και δεύτερον, ότι η προληπτική λογοκρισία που απαγορεύει το γύρισμά του, δεν έχει κανένα νομικό έρεισμά».

Ο 'Ελληνας σεναριογράφος όμως ελπίζει ότι η δική της 22ας προέ. θα δικαιώσει τις άπόψεις του και ότι θα μπόρεση έτσι να προχωρήση στο γύρισμα της ταινίας του.



Ο Μπέμης έχει δέκατα!

Είχα κάπου ένα χρόνο ν' άναμώσω τον παλιό μου φίλο, τον 'Αρίστο. Είναι ο μπαμπάς του γαριτωμένου εκείνου Μπέμης, που είχα ως τώρα δυο φορές τη μεγάλη ευχάριστη να γίνω θύμα του. Τη μιά, όταν του είχα κοπή η όρεξη για φαί, και την άλλη όταν δεν έννοουσε να κοιμηθ.

Αυτές οι άναμνήσεις ήταν από τις πιο άσχημες της ζωής μου και είχα υποσέει στον έαυτό μου να την απαλλάξω από κάθε μελλοντική έπαση με το χαριτωμένο εκείνο παλινόπαιδο, ως την εποχή που θα πηγαινε φαντάρος. 'Όχι, δεν θα γινόμουν να και τοια φορά, μπαίνω στο του. 'Όμως, σε μ' έλε, κανείς μεγάλος λόγο. Πριν από λίγες μέρες, δέχεται την έπίσκεψή του 'Αρίστο.

Χαθήκαμε πιά, Στέφανε! μούπε, μετά τις χαίρετούρες.

— Δεν έτυχε να ιδωθώμ.

— 'Εγώ σε είδα δυο-τρεις φορές στο δρόμο, άλλα ήσου, βιαστικός κι' άφηρημένος. Γι' αυτό δεν σου μίλησα!

Κάτι περισσότερο από παιδιού μου!

— Δεν καταλάβαινα.

— Είναι κάμποσος καιρός τώρα, που ο Μπέμης έχει δέκατα!

— Κι' εγώ θα του το ρίζω! Γιατρός έμια!

Κάτι περισσότερο από γιατρός. Είσαι η αδυναμία του. 'Ο γιατρός μ' έλε είνε να υπονωρούμε σε μερικές άπαιτήσεις του, για να μην κλονίζεται το νευρικό του σύστημα με τα κλάματα, και τις άπογοητεύσεις.

— Ναι, είπα. Τώρα τελευταία μ' έχει πιάσει μιά παράξενη άσχημομάδα.

Μιλήσαμε, για τις δουλειές μας και για πολλά άλλα άδιαφορετα πράματα, καταλάβαινα όμως πως, πίσω απ' αυτά τα άσημαντα λόγια, κρυβόταν ένας ύπουλος σκοπός. 'Ενοιαθα μιά φορηά άπειλή να βραρίνη την άμυσφαιρα. Και νάτη που ξεσπασε:

— Δεν με ρωτάς και για το Μπέμης! μου είπε ο 'Αρίστος, με κάποια συστολή.

— Τί να σε ρωτήσω; είπα. 'Επειτα από κείνες τις περιπέτειες...

— Και όμως, ο Μπέμης σ' αγαπάει! Και σου στέλνει χαίρετισματα. Και να ξέρης ότι αυτός μ' έστειλε να σε βρώ! Τί σου είνε αλήθεια, αυτά τα παιδιά! Τέσσεραμιση χρόνια είνε ο Μπέμης, ένας χρόνος και έχει

Ναι, έφυγε ο 'Αρίστος, αλλά την άλλη μέρα, μου έκανε προσωπικό διάβημα η Μαρία.

Πρόκειται για την υγεία του Μπέμης μας, κύριε Στέφανε! Για τη ζωή του, ίσως! Σας ίκέτευε μιά άπελπισμένη μητέρα!

Και υπονέησε το κλάμα.

— Έστω, αγαπητή μου κυρία Μαρία. Πείτε στο Μπέμης ότι θάρω!

Αυτή τη στιγμή υπαίνει ο διηγητής μου για να διαπιστώση τα αίτια του διαβυνίου!...

(Του 'Αρχέλαου)



— Σας ευχαριστώ πολύ. Σας ευχαριστεί μια ευγνώμονουσα μητέρα!

*
«Η αλήθεια είναι, ότι μετάνοια πω φέρθηκε υπόδικος στα γυναικεία δικάρια. Θα προτιμούσα να της γασίω πενήντα καινούργια καπέλλα, παρά να δώσω αυτήν την υπόσχεση!»

«Αλλά την είχα δώσει και δεν μπορούσα να την απώσω πιά. Μια σκέψη μόνο με παρηγορούσε: Ότι ο Μπέμπης είχε μεγαλώσει κατά ένα χρόνο και βέβαια θανε σοβαρευτή κάπως.»

Και ότι αυτά τα δέκατα που τον ταλαιπωρούσαν, θα τον είχαν αδυνατίσει και θα του είχαν μειώσει τις διαθέσεις για τρέλλες και παλαβουμάρες εις βάρος του άλλου. Θα ήταν τώρα ένα ώχρο και φρόνιμο παιδάκι...

Βρέθηκα μπροστά σ' έναν τετραπάχο Μπέμπη, με κάτι μαγουλά που θα τα ζήλευε και φοροφυγας Βιομήχανος. Μόλις άνοιξε η πόρτα, χύμισε άπάνω μου και σκαοφάλωσε σαν μαϊμού στρώς ώμους μου.

Η πρώτη του δουλειά, ήταν ν' αποπείθ το καπέλλο μου, να πηδύη πάλι κάτω και να το κινή μπάλλα.

— Κι' εσύ! Κι' εσύ! φώναξε στον μπαμπά του, καθώς τουδωσε «πάσσα».

Ο Άριστος δεν τού χάλασε το χατήρι. Το καπέλλο έγινε κλωτσόσκουφι, ο Μπέμπης διασκεδάσε με το νόστιμο αυτό παιγνίδι.

Σε μια στιγμή, έσκυψα να το πάρω. Ακριβώς εκείνη τη στιγμή, ο Μπέμπης με «μοσκάρισε» κι' έφαγα μια κλωτσία στο κεφάλι.

Γκόλ! φώναξε το παληό-παιδο, ένθουσιασμένο.

— Α! Μα όχι, ακόμα δεν ήρθαμε! Φορώ το καπέλλο μου, έτσι στραπατσαρισμένο όπως ήταν και τραβάω για την πόρτα. Ο Άριστος μου κλείνει το δρόμο!

— Για το Θεό Στέφανε!

— Άσε με, Άριστο.

Με κρατάει με σιδερένια μπράτσα. Έγώ προσπαθώ ν' απαλλαγώ. Ο Μπέμπης καθάει χάμω και χτυπάει τα πόδια του:

— Όσι! Όσι! Νά μη φύξω ο θεός!

— Αφήστε με να φύγω!

Η Μαρία βάζει τα κλάματα.

— Κυρίε Στέφανε, μη μάς το κάνετε αυτό! Σας παρακαλεί μια δυστυχισμένη μητέρα.

Κι' ανοίγει τα μπράτσα της μπροστά στην πόρτα.

Ο μπαμπάς θα σου πάλι καινούγιο! λέει ο Μπέμπης.

— Θα είσαι φρόνιμος; τόν ρωτάει ο Άριστος.

— Ναί, Σά είμαι! Υπόσχεσαι ο διάβολος.

Τα δάκρυα, τα ανοιγμένα μπράτσα, η δήλωση του Μπέμπη, με κάνουν πάλι και λυγίζω. Κρεμάω το καπέλλο μου στην κρεμάστρα. Ο Μπέμπης καμμάρει. Γίνεται σοβαρός και λέει:

— Έχω ζέκατα!

— Γι' αυτό, πρέπει να είσαι φρόνιμος! Βρίσκει την ευκαιρία να του συστήση η μαμά που ξεκαρφώνει τα μπράτσα της από την πόρτα.

Περνώμε στο σαλόνι, γιά να πάρουμε το τσάι. Ο Μπέμπης πραγματικά είναι πολύ ήσυχος, κι' αυτό με ησυχάζει κι' έμένα.

— Πότε-πότε, τόν πίνουν κά-τι τέτοιες εξάψεις, μου λέει ο Άριστος, ύπνυνώντας το ποδοσφαιρικό μάτε με το καπέλλο μου. Αλλά έπειτα καμμάρει και γίνεται σωστός άγγελος.

— Νομίζω πως πρέπει να του βάλουμε θεριόμετρο! προτείνει η μαμά.

— Τεμόμετο! Τεμόμετο! φωνάζει κι' ο πιστοίρικός, ένθουσιασμένος.

Πρώτη μου φορά βλέπω παιδί να δεινύν τέτοια χαρά γιά θεριόμετρο! Στέκεται σαν κοττούλα και τού βάζουν το γυαλίνο αυτό μετροπή στην άμασκαλη.

— Είπατε τί ήσυχο πού κάθεται το καυμένο; λέει με θαυμασμό η άπελπισμένη μητέρα.

— Πραγματικά, συμφωνώ κι' εγώ. Αυτό μου κάνει εντύπωση. Μπράβο Μπέμπη, λέω.

Αλλά ο Μπέμπης δεν μιλά. Σάν να συναισθάνεται, ότι αυτή ή ώρα της θερμομετρήσεως, είναι πολύ σοβαρή γιά την υγεία του. Η σοβαρότητά του μεταδίδεται και σε μάς και μένουμε σιωπηλοί. Είναι δέκα λεπτά συγκεντρώσεως, είναι κάτι σαν ιερή μυσταγωγία. Ο Άριστος συμβουλεύεται το ρολόι του:

— Βγάλ' το! λέει στη Μαρία.

— Τσιάντα εφτά, και δυό! μάς πληροφορεί η άπελπισμένη μητέρα.

Κι' άμέσως ο Μπέμπης ξεσπαθώνει! Αρχίζει να χοροπηδάει και να φωνάζει, γεμάτος χαρά, σαν να του χάρισαν ένα μαγαζί παιγνιδιά:

— Τσιάντα εφτά και τζίο! Τι-άντα εφτά και τζίο!

Πηδάει στον καναπέ και χορεύει. Αρπάζει ένα μαξιλάρι και το σφεντονίζει στο κεφάλι του πατέρα του. Κατεβαίνει και ξεχύνεται στο διάδρομο.

— Είναι περίεργο αυτό που συμβαίνει, με τούτο το παιδί, λέει ο Άριστος. Μόλις άκούση ότι έχει πυρετό, τού πιάνει τρέλλα! Αναστατώνει το σπίτι!

— Κι' έσεις τί κάνετε;

— Τι θέλετε να κάνουμε; λέει η μαμά. Μπορούμε να τού χαλάσουμε το χατήρι, αφού έχει δέκατα!

Ξαφνικά, άκούω έναν τρομαγτικό θόρυβο από την κουζίνα. Τρέχουν κι' οι δυο έντρομοι, μαμά και μπαμπάς. Ξαναγυρίζουν σε λίγο:

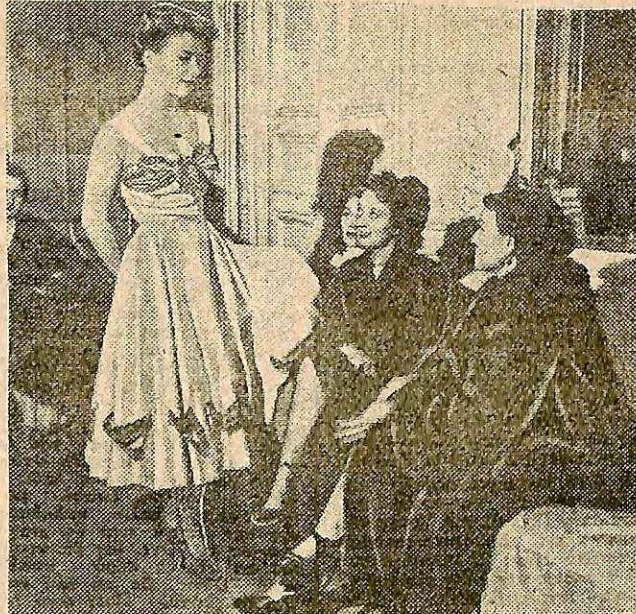
— Έρριξε όλο το τσασέζι της κουζίνας! Πού τη βρήκε τόση δύναμη! λέει ο Άριστος με κάποιο καμφορί.

— Είναι η εξάση από τόν πυρετό! μάς πληροφορεί η μαμά, ευχαριστημένη από την έπιστημονική εξήγησι που δίνει.

— Εγώ, είναι αλήθεια, πως έχω άνακτήσει την ψυχραιμία μου. Έκτος από την περιπέτεια του καπέλλου, δεν είχε συμβή τίποτ' άλλο εις βάρος μου. Τόσο πού άπόρησα κι' εγώ ο ίδιος.

— Ηθελε να με ιδή, λέω, κι' όμως δεν έδειξε κανένα ξεχωριστό ένδιαφέρον.

Δεν πρόφτασα να τού πω και νάτος ο Μπέμπης, με μια κατσαρόλα στο χέρι.



ΤΟ ΜΑΝΝΕΚΕΝ ΤΗΣ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΗΣ

Στο Παρίσι, ο οίκος Σκιαπαρέλλι πού ράβει πολλές τουαλέτες της πριγκηπισσής Μαργαρίτας της Άγγλίας, έχει ένα μαννεκέν που έχει τις ίδιες ακριβώς αναλογίες στο σώμα με την πριγκηπισσα. Η νέα αυτή ονομάζεται Γκυλαίν ντε Μπουασσόν και θεωρείται ένα από τα πιο ωραία μαννεκέν της γαλλικής πρωτεύουσας. Στη φωτογραφία μας, η Γκυλαίν έπιδεικνύει μια νέα «εκρασάση» του οίκου Σκιαπαρέλλι σε μερικές κομψές Παριζιάνες.

— Καπέλλο! μου λέει.

— Κατσαρόλα! απαντώ.

— Καπέλλο! επιμένει. Φόλε-σε το!

— Φόρεσέ το, Στέφανε, με συμβουλεύει κι' ο μπαμπάς.

— Μα τί λες τώρα, βρε Άριστο! Κατσαρόλα θα βάλω στο κεφάλι μου!

— Φόλεσέ το! Φόλεσέ το! φωνάζει επιτακτικά ο Μπέμπης.

— Άδύνατον! Δεν έχω καμιά διαθέσι να γίνω γελοίος.

Ο Μπέμπης βάζει τα κλάματα πέφτει χάμω και βροντάει τα πόδια του.

— Φορέστε το; συνηγορεί και η Μαρία, γιατί άλλοιώς θα τού ανεβή περισσότερο ο πυρετός.

— Τεμόμετο! Τεμόμετο! φωνάζει τότε ο Μπέμπης.

Η μαμά τού βάζει πάλι το θεριόμετρο. Έπακολουθεί η γνωστή σιωπή. Κι' έπειτα:

— Τσιάντα εφτά και τέσσαρα!

Και τέσσαρα! Και τέσσαρα! ξεφωνίζει ο Μπέμπης και ξεαναπνέει την κατσαρόλα. «Φόλεσέ το! Φόλεσέ το!»

— Σας παρακαλεί μια άπελπισμένη μητέρα! λέει η μαμά.

Και πριν προφτάσω να διαμαρτυρηθώ μου γώνει την κατσαρόλα στο κεφάλι.

Κυττάζω στον καθρέφτη άπέναντι και βλέπω πόσο γελοίος έχω γίνει. Η αξιοπρέπειά μου έχει την κατσαρόλα, αλλά ο Μπέμπης δεν τού επιτρέπει.

— Όσι! Όσι! στριγγίζει.

— Έπειτα πάει στον μπαμπά του και κάτι τού λέει σ' αυτό.

Ο Άριστος σπκνεται και ξεαναγυρίζει με μια φωτογραφική μηχανή.

Ο Μπέμπης θέλει να σε φωτογραφήσω! μου λέει.

Αυτό δεν θα τού επιτρέψω ποτέ, Άριστο!

Ο Μπέμπης ξεαναρχίζει τού βιαλί του. Βροντήγας στο πάτωμα, μάτια γουρλωμένα, λαρυγγίζοντας, φωνάζει:

— Φωτογραφία σέλω! Φωτογραφία σέλω!

— Να σου φορέσω την κατσαρόλα να φωτογραφηθής εσύ Μπέμπη, τού προτείνω.

— Όσι! Έσύ!

Και δες τού βροντήγας. Η μαμά πού ρίχνει ένα ίκετευτικό βλέμμα πού σημαίνει: «Σας πα-

ρακαλει μια άπελπισμένη μητέρα!»

— Έστω! Τράβα μου την πλάκα να τελειώνουμε.

Ο Μπέμπης σπκνεται και με πιάνει, από το χέρι:

— Έστω!... Έστω! λέει.

— Τι θέλει να πη; ρωτώ.

— Να βγούμε στο μπαλκόνι, πού έχει φως, λέει ο Άριστος. Ξέρει, ότι μέσα στο δωμάτιο δεν πετυχαίνουν οι φωτογραφίες.

Υποτάσσομαι. Ποζάρω στο μπαλκόνι. Στα άπέναντι παράθυρα, έχουν βγή κάτι φάτσες που κυττάζουν περίεργα και γελουν. Τέτοιο θέαμα δεν είναι από κείνα που βλέπει κανείς συχνά.

— Κράκ!

Η φωτογραφία ελήφθη.

— Έπιστρέφω στο σαλόνι. Βγάζω το ρολόι μου να ιδώ την ώρα, τάχα πως έχω δουλειά και πρέπει να φύγω. Είναι ένα ρολόι της τσέπης, οικογενειακό κειμήλιο.

— Λολόι! Λολόι! φωνάζει ο Μπέμπης.

— Ναί, παιδί μου, ρολόι είναι συμφωνά.

— Το σέλω!

— Είσαι μικρός ακόμα. Άργότερα θα σου πάρη ο μπαμπάς σου!

— Λολόι σέλω! Λολόι σέλω! Βροντήγας στο πάτωμα. Κλάμα. Λαιμός φουσκωμένος. Το βλέμμα της άπελπισμένης μητέρας.

— Πάρ' το!

Το παίρνει και χάνεται.

— Μην άνησυχής, με παρηγορεί ο Άριστος. Θα παίξω λίγο και θα στο φέρη.

Ναί. Σε λίγο άκούω ένα δυνατό μεταλλικό θόρυβο.

— Τι φτάνει τάχα; ρωτά ο Άριστος.

— Νομίζω πως είναι τού γου-δί! λέει η Μαρία και βγαίνει.

Την ακολουθά, γεμάτος μαύρα προαισθήματα. Ναί, τού γου-δί ήταν. Το είχε βάλει κάτω ο Μπέμπης και κοπανούσε με το γουδοχέρι. Σκαρβαλιά έφτιανε, τάχα: Όνι. Το ρολόι μου ήταν.

— Πάλ' το! μου λέει κατευχαριστημένος ο Μπέμπης.

Το ρολόι μου είναι ένα μάζεμα από ρόδες, βίδες, γυαλιά και ελατήρια.

— Το ρολόι μου! φωνάζω.

— Μην άνησυχής! κάνει ο Άριστος. Θα τού δώσω να στο έπισκευάσουν!

— Τι να έπισκευάσουν, Άριστο; Αυτά είναι γιά τα σκουπίδια!

— Θα σου πάρω έναν άλλο.

— Μερσί! Αλλά ήταν οικογενειακό κειμήλιο.

— Τότε μπορείς να τού κρατήσης έτσι. Τα οικογενειακά κειμήλια πρέπει να είναι παλαιά και έρειπωμένα!

— Πάλε κι' αυτό! φωνάζει ο Μπέμπης.

Και μου πετάει κάτι στα μουτρα. Είναι τού ελατήριου, που ξετυλίγεται στη μύτη μου. Ευτυχώς δεν με πνίξε στο αίμα. Η ύπομνη μου εξαντλήθηκε πιά. Τραβάω γιά την πόρτα.

— Όσι! Όσι! ξεφωνίζει το παληόπαιδο.

Η μαμά άπλώνει τα χέρια της στην πόρτα. Με παρακαλεί μια άπελπισμένη μητέρα.

— Ας με παρακαλή. Της κατεβάζω βί-α τα χέρια. Με την άπότομη κίνησή μου, χτυπάω τού κεφάλι μου στην πόρτα. Άκούγεται ένα δυνατό «Ντίιννι!».

Στη ζαλάδα μου, έχω ξεράσει να βγάλω την κατσαρόλα από τού κεφάλι. Τη βγάζω τώρα και τη φοράω στην άπελπισμένη μητέρα. Άνοιγώ και τού βάζω στα πόδια.

Στο δρόμο άκούω μια φωνή:

— Βοέ! Αυτός με την κατσαρόλα!

*

Τρεις μέρες άργότερα, λαβαίνω ένα άκέλλο. Είναι μέσα τή φωτογραφία μου, με την κατσαρόλα στο κεφάλι. Υπάρχει και μια σημείωσι: «Καί απαιτή-σιν τού Μπέμπη, την φτιάξαμε μενέθνουν και την έχουμε άπάνω από τού κρεβάτι του».

— Ω! άεινυστε! Χαόδη! Πόσο σε καταλάττει η ψυχή μου!

— ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

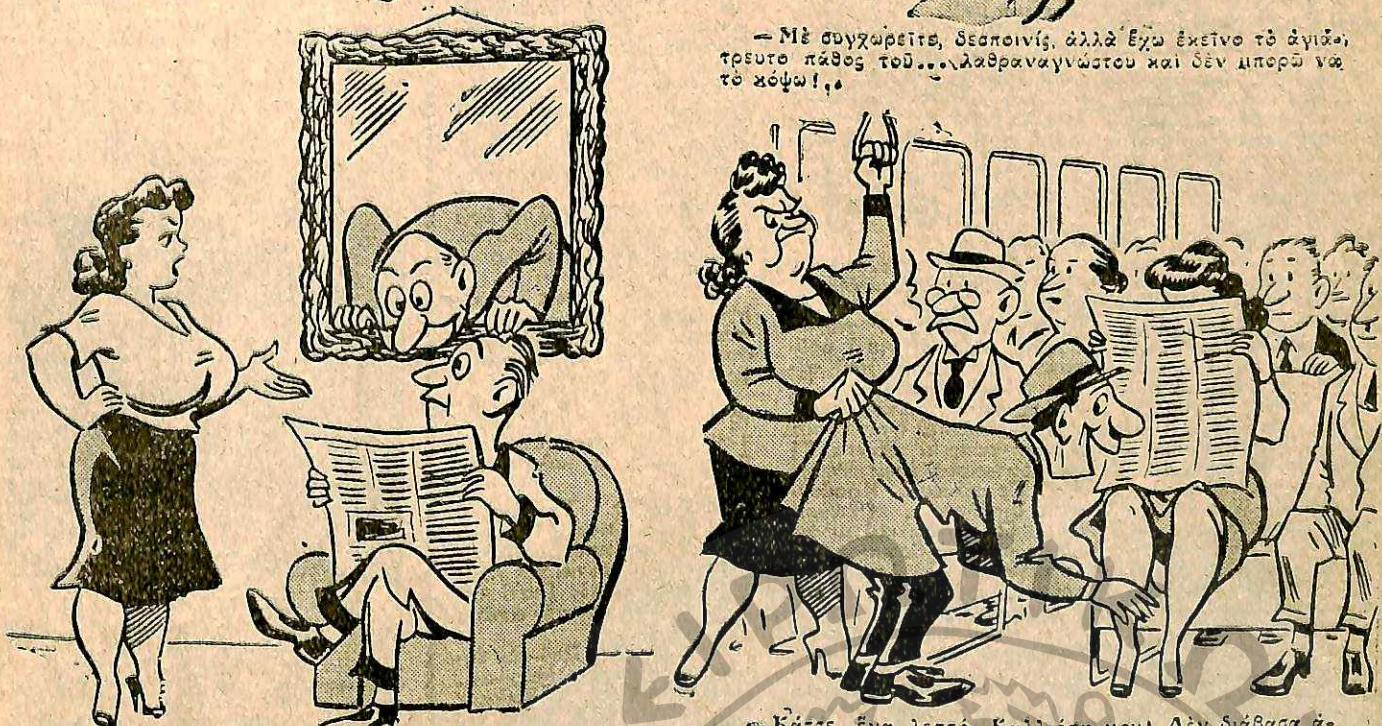
Λαθραναγνώστες

του Β.ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ



— Έφημερίδες!

— Με συγχωρείτε, δεσποινίς, αλλά έχω έκείνο τού άγιου, τρευτο πάθος τού... λαθραναγνώστου και δεν μπορώ να τού κόψω!



— Είδες, Πολυχρόνη; Μανιώδης λαθραναγνώστης ο συγχωσμένος!

— Κάτσε, ένα λεπτό. Καλλιόπη μου! Δεν διάβασα ά-κόμα τού «έπι τού πιστηρίου»!..



— Δεν μπορείς, Παντελή, νά περιμένής νά μάς φέρη δίκη μας λίστα το γκαρδόνι;..

— Τούς την έσκασα, σήμερα! Δεν πήρα έφημερίδα!..



Ευτρωμένος ρεαλισμός

(Η σκηνή σ' ένα μικρό, φτωχικό δωμάτιο μ' απελπισμένη προσπάθεια «γούστου» στην πενήνη διακόσμησης. Εκείνα τα οικιακά «πατροπαράδοτα», κεντητά «αλημέρα σας»... Και αυτό θα περάσει κρέμονται ξεπερασμένα και θλιβερά στους τοίχους της φτωχικής καμαρούλας.

ΕΚΕΙΝΗ: Μιά, κάποτε όμορφη γυναίκα, που ή «λάτρεψε» της ζωής της έχει κυρτωθεί και «φουρνάει» το σώμα κι' ο χρόνος θαυμάζει σαδιστικά στ' όμορφο της πρόσωπο τις σκληρές «χειρουργικές επεμβάσεις» του... Ακαθόριστα τα χρόνια της. Κάτι μεταξύ τριάντα και πενήντα. Θλιμμένη «μάσκα». Στεγνό, καρτερικό ύφος. «Αν ό'ιός της Παναγιάς Διαθήκη ήταν γυναίκα, σίγουρα θα της... έμοιαζε...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ένας κοινός έργατικός άνθρωπος που ή νεανική του ώριμη έχει «σπάσει» απ' το πελώριο βαρύ σφυρί της δουλειάς. Όχι παραπάνω από τριανταπέντε χρόνων. Φαίνεται όμως γέρος...

ΕΚΕΙΝΟΣ (συνεχίζοντας κουδούντα): Έχεις δίκιο που με μαλώνεις... Έγινα

ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

Την ώρα του γάμου της με τον κτηματία Ματθαίο Βόλκερ, σ' ένα χωριό της Στυρίας, ή νύφη μετάνοιωσε και αρνήθηκε να τον παντρευτεί. Ό γαμπρός ρώτησε τότε τις παρευρισκόμενες γυναίκες, αν ήθελε καμμία να την αντικαταστήσει. Και ή πρόσκλησή του έγινε δεκτή από τη γρηή υπηρέτριά του.

Ό γέρος κ. Σαλβατόρε Ρίτσο, στο Μιλάνο, μετέφερε στο Σταθμό Πρώτων Βοηθειών μια νέα που είχε χτυπήσει με τ' αυτοκίνητό του. Και, όταν έμαθε πως δεν είχε τίποτε το σοβαρό, πέθανε από συγκοπή καρδιάς, από τη δυνατή συγκίνηση που δοκίμασε.

Σε μια νεκροψία που έγινε στο Ίατροδικαστικό Έργαστήριο του Σαν-Πάουλο (Βραζιλία), βρέθηκαν μέσα στο στομάχι ενός ανθρώπου 26 σουσιδοκία, 14 νικελίνα νομίσματα, κάμποσα ξυραφάκια, καρφία και βίδες.

Στο Παρίσι, του Τέσσα, κατασκευάστηκε ένας δεύτερος Πύργος του Αϊφέλ, καθ' όλα όμοιος με τον πραγματικό, αλλά με ύψος 8 μέτρων μόνο.

Στις 20 Οκτωβρίου, ξεκίνησε με ποδηλάτο απ' το Ντάρμπαν της Νότιου Αφρικής, κάποιος Χένρυ Χούλλαν, με προορισμό του τον Έλσινκι, για να παρευρεθεί στους Ολυμπιακούς Αγώνες. Υπολογίζεται να διατρέξει την απόσταση των 10.000 χιλιομέτρων, κάνοντας 50 χιλιόμετρα περίπου την ημέρα.

ρα... θυμώνω με τη ζωή... τά θαζώ με το Θεό... (Κάνει το σταυρό του)... Η Παναγία να με συγχωρέσει... (Καταπίνει)... Κι' άλλότες πάλι νομίζω πως θα πάνε καλά και γίνονται με τη γκλάβα μου «βασίληας του πετρελαίου» που λένε... (Γέλιο πικρό). Νά!... Γι' αυτό πάω και πίνω, γυναίκα!... (Παύσι). Έσύ έχεις δική, βέβαια... Μου κάνει κακό... Με πειράζει και στην καρδιά και στο σπυρτό... Τώπε κι' ο γιατρός του ΙΚΑ... (Αναπνοή)... Μα έδεξαι τί σκέφτομαι!... Πώς αν πάσω το πιστό θα πεθάνω αύριο... Με δάφτο κάτι παρηγοριέμαι... και μπορεί να πεθάνω αργότερα... (Την κυττάζει στα μάτια. Κλαίει...). Μαρίνα!... Γυναίκα μου γλυκειά!... Πώς θα σ' άφισω χήρα!... (Πέφτει στην άγκαλιά της σ' μικρό παιδί)... Πώς θα σ' άφισω μονάχη. Μαρίνα μου!... Σ' αυτό τον παληό-κορμιο!... Έρένα... και τον Πετράκη μας!... Πώς θα σ' άφισω μόνους!

ΕΚΕΙΝΗ (σιγά, ήρεμα, ενώ του καϊδεύει το φάλακρο, σκονισμένο κεφάλι): Σύχασε, Γιάννη μου... Έλα, παιδί μου... Μη μου στενοχωριέσαι.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πού να βρω λίγη ήσυχια!... Τά, λόγια, Μαρίνα μου, ήνε εύκολο να τά λήη κανείς...

ΕΚΕΙΝΗ: Έχεις δίκιο... Μα ήσύχασε λίγο... Ξεχνάς πάντα ένα πράγμα, το σπουδαιότερο... ναι, το σπουδαιότερο απ' όλα!

ΕΚΕΙΝΟΣ (εμφανισμένος): Έγώ!... Είνε δυνατόν; Μα τί ξεχνάω εγώ, μέσα σ' αυτή την κόλαση της ζωής μου!...

ΕΚΕΙΝΗ: Την αγάπη μας, Γιάννη μου... (Τό μαρμαίνο πρόσωπό της φωτίζεται και τά μάτια της λάμπουν παράξενα). Γιατί ξεχνάς τη δική μου την αγάπη για σένα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πού την θυμήθηκες, καυμένη Μαρίνα!... Η αγάπη μας... Ό Βούρκος της καθημερινής ζωής την έτνιξε!... Ναι, έτσι ήνε, όπως σου λέω... Ό Βούρκος! Πολλές φορές μου φαίνεται πως έχω πέσει στο βυθό ενός σκοτεινού, βαθύτατου πηγαδιού...

ΕΚΕΙΝΗ: Υπομονή, Γιάννη μου... Κάθε φορά που θα σε πνίγη ο βούρκος, πρέπει να συλλογίζεσαι την αγάπη μας... Αυτή θα σου δίνει θάρρος και δύναμη... Τό κρασί δεν βοηθάει... Τό κρασί θανατώνει σιγά-σιγά τον άνθρωπο, σαν δηλητήριο...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σαν να θέλη να βρή «λύτρωση» κι' «εξίλεωσι»): Δεν θα ξαναπιώ, Μαρίνα! Στ' όρκισμαι!... Δέ θα ξαναπιώ!... Στη ζωή του...

ΕΚΕΙΝΗ (τόν κόβει με τρόπο μ' κάπως απότομα): Ναι!... δεν θα ξαναπιείς, Γιάννη μου... Πάμε τώρα να κοιμηθούμε... Πάμε να σε βάλω στο κρεβάτι... (Τόν βοηθάει να σηκωθεί).

Και... τί καταθλιπτική που ήνε ή:

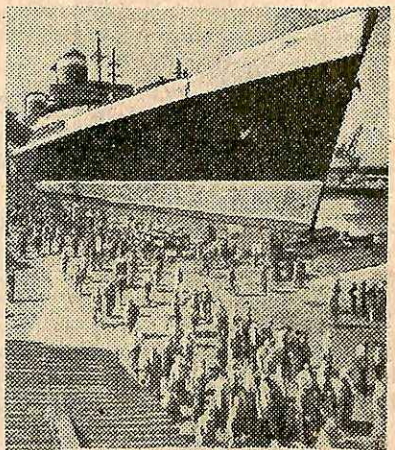
...Αυλαία...

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ



ΕΝΑ ΝΕΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΦΙΛΜ

Η Δάφνη Σκούρα και ο Νίκος Καζής σε μια σκηνή του νέου ελληνικού φιλμ «Νοκίστηκα έκδοκση» που γυρίστηκε από την «Νόβα-Φίλμς». Το σενάριο ήνε βγαλμένο από το μυθιστόρημα της κ. Ίωαννας Μπουκουβάλα «Αναγνώστου «Μίσση» και αγάπησα πολύ»



ΕΝΑ ΝΕΟ ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΕΙΟ

Τά ναυπηγεία του Νιούπορτ της Βιρτζίνιας εργάζονται πυρετωδώς για την αποπεράτωση του νέου αμερικανικού υπερωκεανείου «Ηνωμένες Πολιτείες». Τό υπερωκεανείο αυτό θα ήνε τό μεγαλύτερο πλοίο κατασκευασμένο μέχρι σήμερα ή Αμερική θα ήνη μήκος 300 μέτρα και πλάτος 31, θα αναπτύσσει δέ ταχύτητα 27 κόμβων.



ΕΝΑ ΠΡΟΤΥΠΟ ΡΟΦΗΜΑ

Ό φακίρης Ράο δεν νοείται πολλά λοήματα για την διατροφή του. Έχει μαθητήσει κοντά στους Ίνδους Γιόγκι-δες και από 20 χρόνια παίρνει για πρωινό... ρόφημα μιά φουντα καφιά!...

ΟΙ ΚΑΠΕΤΑΝΑΙΟΙ και τό πολιτικό Κράτος

Πώς σκοτώθηκαν ό Νούτσος κι' ό Παλάσκα

Ό Όδυσσεύς Άνδρούτσος, χαράκτηρας αδάμαστος, μαθημένος από τον καιρό που ήταν στα Γιάννενα κοντά στον Άλχη Πασά, να διατάζει, δεν μπορούσε ν' ανεχθή τους «καλαμαράδες» (πολιτικούς) παρά πάνω από τον εαυτό του. Μάλιστα, απ' όλους πιο πολύ, τον Κωλέτη δεν τον γάμνεε καθόλου.

Γενικά οι επίσημοι στρατιωτικοί πάντα βρίσκονταν σε καυγάδες με τίς ελληνικές κυβερνήσεις της Επαναστάσεως. Γι' αυτό ήχανε συστήσει τό περίφημο «στρατιωτικό κόμμα» —ήταν γνωστό τά χρόνια έκείνα με την ονομασία Πα ρ τ ι δ ο μ ι λ ι τ α ρ ε— που δεν ήνε έναν αναγνωρισμένο ασηγνό και πού αργότερα ήνε όργανο και πάλι του πιο επιτήδειου από τους πολιτικούς, του Κωλέτη.

Αν όμως ό Καραϊσκάκης ή ό Κολοκοτρώνης, μ' άλλους στρατιωτικούς έκείνου τό καιρού, δεν τραβούσαν την ανυπακοή τους απέναντι των κυβερνήσεων ως την άκρη, ό Άνδρούτσος ήταν αλλοιώτικος χαρακτήρας, αλύγιστος πάντα απέναντι των πολιτικών κι' έτσι θέλοντας να γκρεμίσει τό κράτος στο τέλος, καταστράφηκε ό ίδιος.

Η κυβέρνηση μπορούσε ίσως να φερθή πιο μαλακά στον Άνδρούτσο. Μα ήνε γάσει κι' αυτή την υπομονή της κι' ήθελε να δώσει ένα τέλος στην κατάσταση.

Έστειλε λοιπόν στα 1822, τον Άλχη Νούτσο, πολιτευόμενο από τον καιρό του Άλχη Πασά, και τον Χρήστο Παλάσκα, παληό κλέφτη και στρατιωτικό στα Έπτάνησα, που ήταν Σουλιώτης, να βάλουν τάξή στα πράγματα της Ανατολικής Έλλάδος, που τ' άνακάτενε ό Άνδρούτσος με τό «ουλιάρια» του, όπως λέγανε τότε.

Κατάλαβε λοιπόν ό Άνδρούτσος πως ό Νούτσος και ό Παλάσκα φτάσανε στη Λειβαδιά για να του πάρουν κάθε δύναμη από τά χέρια του κι' ίσως και να τον πιάσουν, για να τον δικάσει ή κυβέρνηση. Κι' αποφάσισε να παίξει κι' αυτός τό παιχνίδι του.

Τους συνάντησε έτσι τό Μάιο του

Για τη γυναίκα και τον έρωτα

Δεν υπάρχει έγγαμος άντρας που να μην έχη μετανοήσει γιατί παντρεύτηκε. Δεν υπάρχει παντρεμένη γυναίκα, που να μην επιθυμεί ένα δεύτερο σύζυγο και, μερικές, έναν τρίτο κι' έναν τετάρτο. (Λά Μερλύ)

Ό έρως έχει τρία στάδια: τον πόθο, την κατοχή και τό κόρο. (Μελάκ)

Μιά γυναίκα άνήκει δικαιωματικά στον άνθρωπο που την αγαπάει και που τον αγαπάει κι' αυτή. (Στάνταλ)

Δυό σύζυγοι που ζουν σε χωριστά δωμάτια, ή χωρίσαν ή βρήκαν την εύτυχία. Αυτό δείχνει πως ή μισούντα θανάσιμα ή λατρεύουν ό ένας τον άλλον. (Μπαλζάκ)

Η αγάπη ήνε τό πιο ευχάριστο έπεισόδιο του μυθιστορηματος της ζωής. Ό γάμος ήνε τό φως του ανέμου που σβύνει τη φλόγα της. (Σοφία Άρνου)

1822, κοντά στη Δρακοσπηλιά, χωριό της επαρχίας Μονδενίτας. Τους πέρθηκε δέ υποκριτικά, με φίλια τάχα. Κι' αυτοί πάλι του μιλήσανε με κάποια στενοχώρια για τίς διαταγές που έφερναν. Ύστερα, χωρίς να μιλήσουν πιά διόλου πολιτικά, άφησε τον Νούτσο και τον Παλάσκα να πάνε να ήσυχάσουν εκεί κοντά σε μιά έκκλησία.

Δεν ήχαν πολύ ξεμακρύνει οι αντιπρόσωποι της Κυβερνήσεως, όταν ό Άνδρούτσος είδε εαφνικά τό σταν-τρήι του να νευρίζει από τ' άγρια παλληκάρια του!

(Λένε πως ό ίδιος ήχε προετοιμάσει αυτή τη σκηνή).

— Άδέσφω, τους λέει, από τότε που είσατε στη δουλειά μου έχετε κανένα παραπάνο; Μιλήστε μου καθαρά!

— Όχι! είπανε τά παλληκάρια με μιά φωνή.

— Νά, τώρα, τό Κυβέρνο έστειλε τον Νούτσο και τον Παλάσκα να μπουνε στον τόπο μου. Θέλετε να μ' άφίστε και να περάσετε στη δική τους δουλειά;

— Όχι, όχι! φωνάξαν τά παλληκάρια.

— Τότε, γλυτώστε με από τους έχθρους μου!...

Μ' αυτά τά λόγια ρίχθηκαν οι στρατιώτες στους δυό αντιπροσώπους της Κυβερνήσεως και τους κοιμάτισαν.

Η Κυβέρνηση άποκήρυξε τον Άνδρούτσο για τον διπλό αυτό φόνο και τον άφώρισε. Μα, αργότερα, τον συγώρεσε, για τά μάτια όμως του κόσμου.

Ό Άνδρούτσος μιλώντας αργότερα για τό φόνο του Νούτσου και του Παλάσκα έλεγε:

— Άν δεν τους σκότωνα, θα με σκότωναν σίγουρα εκείνοι!... Τί θέλατε να κάνω;

Οι πονηρίες του Άνδρούτσου τελειωδ δεν ήσαν. Λίγο πριν από τον παραπάνω διπλό φόνο των κυβερνητικών αντιπροσώπων, ό Δνι, Ύψηλάντης ήνε φτάσει στην Ανατολική Έλλάδα με τον Νικηταρά. Από τό Δίστομο λοιπόν έγραψε του Άνδρούτσου, πως βρισκόταν εκεί και πως αν ήθελε, μπορούσε να πάν να συναντηθούν.

Ό Άνδρούτσος πάλι ήχε υποψιαστεί ότι ό Ύψηλάντης ήτουσε να του πάρη την στρατιωτική αρχηγία στην Ανατολική Έλλάδα. Του άπάντησε, λοιπόν, ότι ήταν λίγο άρρωστος και ότι δεν μπορούσε να πάη να τον δει, αλλά θα ήγναινε μιά άλλη φορά, όταν θα ήταν καλύτερα. Ό αγαθός Ύψηλάντης άκούοντας πως ό Άνδρούτσος ήνε άρρωστος, τό πίστεψε και, δίχως να γάση καιρό, κίνησε άμέσως να πάη να τον ανταμώσει ό ίδιος.

Άεσθνα ό Άνδρούτσος άκούει πως ό Ύψηλάντης έρχεται, Γιά να μην φανή, λοιπόν, ψεύτης κι' άκόμα υποβέβοντας πως ό Ύψηλάντης θα έχη και γιατρό μαζί του, έβγαλε όλα τά παλληκάρια από την σκηνή του, κι' έβαλε τον γραμματικό του να του δέση σφιχτά με τίς καλύτερες δέτες τά καλάρια των χειρών του (για να πορητούν και να σφαιναί άρρωστος) κι' έπεσε γρήγορα στο στρώμα.

Φθάνει ό Ύψηλάντης κι' άμέσως βάζει τό γιατρό του να έξετάση τον άρρωστο.

Ό γιατρός ήρε πολύ άτακτο τό σφυγμό του και είπε ότι έπρεπε να του πάρη αίμα.

Και του πήρε! Αυτό ήταν ή τιμωρία της πονηρίας του Άνδρούτσου.

Γ. Δ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Αθηναϊκά Έδικαιρα

ΑΠΟΚΡΗΣ

Λοιπόν, τό πήρατε είδησι; Άνοιξε τό Τριώδιον. Τούτέστι, στής Αποκρήας βρισκόμαστε τό ζώδιον. Πρέπει να υπερματουμε και πρέπει να γλεντήσουμε! Και πρέπει να χορέψουμε και πρέπει να μεθύσουμε!

Τρέλλες πολλές να κάνουμε αυτές τίς μέρες πρέπει, μά, δυστυχώς, διαφωνεί ή πενιχρά μας τσέπη.

★

Κι' έφ' όσον δεν υπάρχουν οι σχετικοί παραδες, θα γίνουν έκλεκτοι χοροί, χωρίς χορευταράδες. Θα γίνουν και μπάλ-μασκέ με δίχως μασκαράδες κι' έτσι, λοιπόν, οι άποκρηες θανέ... ά π ο κ ρ η σ (δ ε ς!)

Η ΑΠΕΡΓΙΑ

Έν μέρει έπιτυχοῦσα, εν μέρει άποτυχοῦσα, ή άπεργία λήγει, ή αύξησιν ζητούσα. Και ή ύπαλληλία, χωρίς άμφιβολία, γυρίζει στα ύπουργεία και είς την... άψιλία! Τό κράτος ήρε νίκη! Και έπαυσε το άνήκει, που δεν δείχνει καθόλου ποτε κουβερνταλήκι. Και δίχως να διατάξη πάντοτε συνδυάζει την άυστηρότητά του μαζί με τό...ραδίκι!

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΨΗΦΟΣ

Γυναίκες ξεσπαθώσατε! Και σύρατε τό ξίφος! Σας δίδεται πιά έντελώς ή γενική ή ψηφος. Ίσοι στα δικαιώματα τώρα συμπεριελάτουμε, και είς τό μέλλον πιά μαζί τους βουλευτάς θα βγά-ζουμε!

★

Τό άποφάσις ή Βουλή, σε μία συνεδρίασι κοινή και τρε-ζολί. Και άπαντα τά κόμματα συμφώνησαν σε τούτο: Νά δώσουν και στα θήλας τίς ψηφους μας τό φρούτο.

★

Και τώρα, έμπρός για έκλογές, που θάνε αλήθεια (φίγες). Μέσα στην πληκτική Βουλή να δούμε βουλευτείνες. Και είς τά διαλείμματα, εκεί κάθε βραδάκι, να στρώνεται στην αίθουσα και κάνα... πινακλάκι!

ΟΝΕΙΟΝ ΚΡΕΑΣ

Είς κρεοπώλης εύφνης ταιμπήθηκε, διότι —άφου κανείς δεν πρόσεχε και ούτε τον έφρουρει— είς τό κρεοπωλείον του—εδώ ποιότης πρώτη!— για κρέας, λείει, βείον έπούλαγε... γαϊδούρι! Κι' ως παιδάκια δηλαδή για γούστο και για χάρη, είς τό χαρτί έτύλιγε κομμάτια από... σαμάρι!

★

Έτοῦται οι αίσχροκερδείς ώραίς μας φουμέρουν. Για μωσχαρακι γάλακτος τον «Μέντιο» σου πασ- (σάρουν). Τον μαγειρεύεις μιά χαρά, μετά τον τραγανίζεις και με την πρώτη πηρουνιά αρχίζεις να...γκαρρίζεις!

ΧΡΥΣΩΡΥΧΕΙΟ

Ό! Θεέ τί εύτυχία! Στο φτωχό μας τόπο υπάρχουν, φαίνεται, χρυσω- (ρυχεία!)

Στη Μακεδονία εύρεθη ένα τέτοιο πρό ήμερών, που έλειτούργει είς περιόδους παλαιών πολύ και- (ρών).

Και άνήκε, όπως λένε, και διαπιστώθη ήδη, στον αρχαίο... Θουκυβίδη!

★

Τώρα έντς του υπεδάφους του όλίγον άνωμάλου, πώς άνεύρεσιν, θα σκάψουν, του πολύτιμου με- (τάλλου!)

Κι' ό! Θεέ! Την προσευχή μου άκουσε την, που (στή λέω): —Άς βρεθ ή λίγο χρυσάφι και άς είναι και... (άχαίο!)

ΠΑΝ, ΠΑΠ.



ΣΙΩΠΗ ΚΑΙ ΜΥΣΤΗΡΙΟ !..

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΡΕ-Υ ΜΟΝΤ ΜΠΛΕ-ΙΚ : Δειλός, αμίλητος και μυστηριώδης νέος. ΤΖΙΑ, ΜΕΡΤΣΙΑ : Δίδυμες αδελφές. Πονόχυες και παραπονητές. Λιγάκι άσχημες και κάπως άρραίες. ΤΖΟΕ ΠΑΚΝΕΛ : Δεύτερος δειλός, αμίλητος και μυστηριώδης νέος. ΚΥΡΙΑ ΣΤΑΜΠΛΕ-Υ : Ή οικοδόποινα, μητέρα των διδύμων αδελφών.

(Στο Λονδίνο. Στο σπίτι της κυρίας Σταμπλέυ).

ΣΚΗΝΗ 1η

ΤΖΙΑ : Τον καμένο τον Ρέυμοντ. Πόσο τον λυπάμαι !
ΜΕΡΤΣΙΑ : Έγώ τον συμπαθώ, και γι' αυτό πρέπει με κάθε τρόπο να τον φέρουμε στα νερά μας.

ΤΖΙΑ : Πολύ δύσκολο πράγμα. Τέτοιους τύπους, δεν μπορεί να τους πλησιάσει εύκολα. Δειλός, αμίλητος, ακοινωνήτος !
ΜΕΡΤΣΙΑ : Κι όμως είναι τόσο συμπαθητικός. Θάρρ'ω πως ως σύζυγος, θα είναι ι-δεώδης !

ΤΖΙΑ : Μα είναι τόσο δειλός, Μέρτσια. Πώς θα τον πλησιάσουμε; Αυτός μας προσπερνά με το κεφάλι σκυφτό.

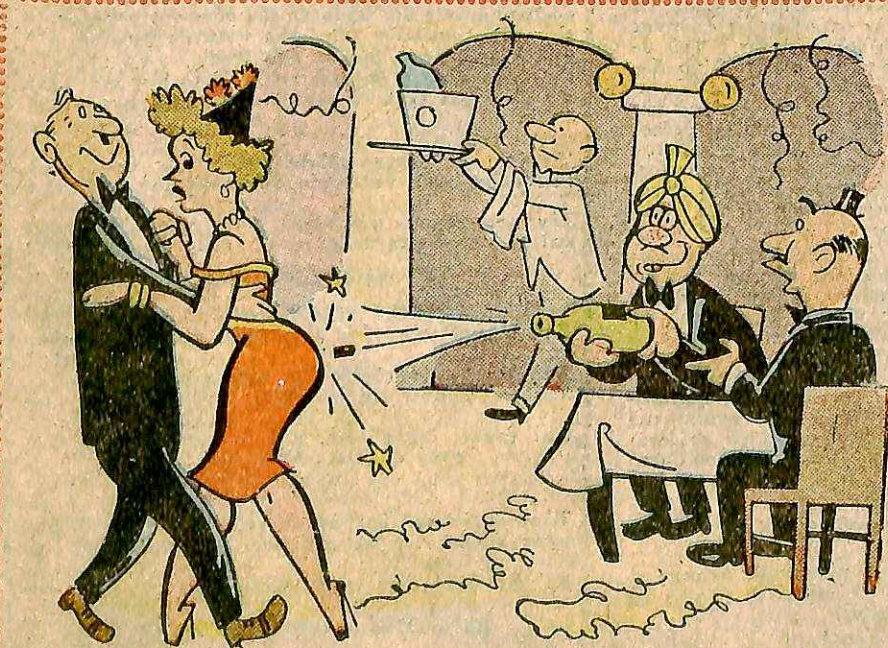
ΜΕΡΤΣΙΑ : Θα τον συστηθούμε... Θα τον σταματήσουμε στο δρόμο και θα τον υποχρεώσουμε να μας γνωρίσει !...

ΤΖΙΑ : Ναι, Μέρτσια ! Είναι καθήκον μας να γίνουμε ο ήλιος της ζωής του !...

ΜΕΡΤΣΙΑ : Τι λές; Να τον στριμώχνω κα-νένα βράδυ στη γωνία και να τον τραβήξω με το ζόρι στον κινηματογράφο;

ΤΖΙΑ : Δεν θα υπάρξει... Θα χρειαστή πρώτα κάποιο αναστηθικό. Καλύτερα να πούμε της μητέρας να τον καλέσει στο σπίτι.

ΜΕΡΤΣΙΑ : Αυτό να γίνει ! Και θα είναι έργο φιλανθρωπίας !...



— Τι θα γίνει, βρε Νικολάκη; Όλα μας τὰ λεφτά στίς... σαμπάνιες θα τὰ φάμε αύριο;..

ΣΚΗΝΗ 2η

(Μετά μια εβδομάδα)
ΡΕ-Υ ΜΟΝΤ (στο κατόφλι. Με το κα-πέλλο στο χέρι. Τραυλίζει): Καλησπέρα, κυρία Σταμπλέυ...

ΣΤΑΜΠΛΕ-Υ (με γαργά): Περάστε, κύριε Μπλέικ ! 'Επί τέλους ! Βρήκατε το δρόμο του σπιτιού μου. Περάστε, καθίστε. (Μπαί-νει και κάθεται). Τι κάνετε, κύριε Μπλέικ;

ΡΕ-Υ ΜΟΝΤ : Καλά, ευχαριστώ...
ΣΤΑΜΠΛΕ-Υ : Λοιπόν, κύριε Μπλέικ; Πώς περνάτε τα εικοσιτέτράωρα σας;

ΡΕ-Υ ΜΟΝΤ : Καλά, ευχαριστώ...
(Μειδισμα. Χαστούρητο. Καί... σιωπή).

ΣΚΗΝΗ 3η

(Στο κατόφλι του σπιτιού των Στάμ-πλέυ. Το επόμενο βράδυ).

ΣΤΑΜΠΛΕ-Υ : Περάστε, κύριε Μπλέικ. Θα σας κάνουν παρέα και τα κορίτσια μου, α-πόψε. Περάστε (Μπαίνει).

ΤΖΙΑ, ΜΕΡΤΣΙΑ : Καλησπέρα, κύριε Μπλέικ !
ΡΕ-Υ ΜΟΝΤ : Καλησπέρα σας... 'Ηρθα για λίγη συντροφιά. (Κάθεται).

ΤΖΙΑ : Λοιπόν, κύριε Μπλέικ;
ΜΕΡΤΣΙΑ : Τι κάνετε, κύριε Μπλέικ;
(Ο Ρέυμοντ χαμογελά. Χαμηλώνει μάτια και κεφάλι και το ρίχνει στη σιωπή).

ΣΚΗΝΗ 4η

(Μετά μια ώρα)
ΣΤΑΜΠΛΕ-Υ : Τι διαβάσετε, κύριε Μπλέ-ικ; Κοιμήσατε, κύριε Μπλέικ;...

ΣΚΗΝΗ 5η

(Στο ίδιο περιβάλλον, το τέταρτο βράδυ).

ΣΤΑΜΠΛΕ-Υ : Περάστε, κύριε Μπλέικ (Μετά μια ώρα). Τι διαβάσετε, κύριε Μπλέικ;
ΤΖΙΑ (μετά τρεις ώρες): Θα φύγετε, κύ-ριε Μπλέικ; (Από μέσα της): Στο διά-βολο, κύριε Μπλέικ !...

ΣΚΗΝΗ 6η

(Μετά δέκα μέρες)
ΜΕΡΤΣΙΑ : Άσχημα την πάθαμε ! Αυτός έτσι πονάει, θα διαβάσει οπότε μας όλα τα μυθιστορήματα !...

ΤΖΙΑ : Τι να σου πώ... Τον βρίσκω νό-στιμο... Για σύζυγο, όμως, γιατί δεν μι-λάει. Άλλα παρακαλείται ο άθλιος.

(Έπειτα από άλλες δέκα σιωπηλές και πολυώρες επισκεψείς).

ΤΖΙΑ : Πρόσεξτε τα μάτια του; Είναι ώ-ραία !
ΜΕΡΤΣΙΑ : Μήπως τα μαλλιά του; Μου άρεσαν πολύ !

ΤΖΙΑ : Για ποιάν από τις δύο μας λές να ένοηται εδώ και... να διαβάσει;
ΜΕΡΤΣΙΑ : Όχι για σένα, πάντως !
ΤΖΙΑ (με ύποψια): Μήπως...
ΜΕΡΤΣΙΑ : Έτσι μου φαίνεται: Τον συμ-πάθησα !
ΤΖΙΑ : Κι' εγώ ! (Διπλός, βαθύς άναστε-ναγμός): Ποιά όμως προτιμάει;

ΣΚΗΝΗ 7η

(Ύστερα από μια εβδομάδα)
ΤΖΙΑ (με απογοήτευσι): Θάρρ'ω πως προ-

τιμά τη γάτα ! Όλο το βράδυ την κρα-τάει στα γόνατά του.

ΜΕΡΤΣΙΑ : Βρήκα τη λύσι ! Το ένα βρά-δυ θα λείπω εγώ, το άλλο εσύ. Έτσι θα προδοθή και θα καταλάβουμε ποιάν αγαπάει..

(Το άλλο βράδυ)
ΡΕ-Υ ΜΟΝΤ : Πού είναι η Τζία;
ΣΤΑΜΠΛΕ-Υ : Στον κινηματογράφο. Θάρ-θ' αργά...

(Σιωπή, άνεξερευνητό σμασάρι !).
(Το άλλο βράδυ)

ΡΕ-Υ ΜΟΝΤ : Πού είναι η Μέρτσια;
ΣΤΑΜΠΛΕ-Υ : Σε κάποιο χορό. Ο' αργήσι (Σιωπή. Διάδρασμα πενήντα σελίδων μυ-θιστορήματος).

ΣΚΗΝΗ 8η

ΤΖΙΑ : Λοιπόν, μαμά; Τι συμπέρασμα βγάξετε; 'Ενδιαφέρεται για καμιά;

ΣΤΑΜΠΛΕ-Υ : Φαίνεται, ότι ενδιαφέρεται και για τις δύο. Πάντως τίποτα το συγ-κεκριμένο. Κούβει τα αισθήματά του...

ΤΖΙΑ : Άν' εχη αισθήματα !
ΜΕΡΤΣΙΑ : Δεν μπορεί !... Θα ύπόληξη κάποια συμπάθεια. Άλλοιώς, γιατί έρ-χεται και κάθεται ώρες;

ΤΖΙΑ : Δεν μπορεί όμως να συνεχίζεται αυτή η κατάσταση. Θα πάω να δώ τον Τζοε Πάκνελ. Μόνον έτσι θα βγάλω το φίδι από την τρύπα του. Είναι συνάδελφός μου στο γραφείο και με κορτάρει από καιρό.

ΜΕΡΤΣΙΑ : Να τον καλέσεις σπρί να δει-πνήσουμε και να του πής να μας κορτάρη άγρια !

ΤΖΙΑ : Μείνε ήσυχη !... Ο' Τζοε είναι σπου-δαίος σε κάτι τέτοια.

ΣΚΗΝΗ 9η

(Μετά το δείπνο)
ΤΖΙΑ, ΜΕΡΤΣΙΑ (μαζί): Λοιπόν; Τι λέτε;

ΤΖΟΕ : Μυστήριο !
ΣΤΑΜΠΛΕ-Υ : Ή Σφίγγα δεν έμύλησε !...

ΤΖΙΑ : Τότε θα γίνει το έξης: Έσώ, Τζοε, την Παρασκευή, θα με πας στον κινηματο-γράφο. Έδώ θα μείνη η Μέρτσια. Το Σάβ-βατο θα πας με τη Μέρτσια και θα μείνω εγώ στο σπίτι. Πού θα μάς πάν !... Θα τον πιάσουμε !

ΜΕΡΤΣΙΑ : Προτιμώ το χορό, Τζοε.
ΤΖΟΕ : Έστω... Πάμε να χορεύουμε...

ΣΚΗΝΗ 10η

(Έπειτα από ένα μήνα. Κυριακή πρωί, στο πάρκο).

ΤΖΙΑ (συναντάει τυχαία τον Ρέυμοντ Μπλέικ): Καλημέρα, Ρέυμοντ !
ΡΕ-Υ ΜΟΝΤ : Τι συμβαίνει;

ΤΖΙΑ : Γιατί μάς εγκατέλειψες; Γιατί;
ΡΕ-Υ ΜΟΝΤ : Μα τώρα σας κρατάει συν-τροφιά ο Τζοε. Έγώ δεν χρειάζομαι πια.

Αρκετά... διαβάσα !
ΤΖΙΑ : Ο! Ρέυμοντ ! Τώρα πού γνώρι-στήκαμε, κάνε μας μία γαρί...

ΤΖΙΑ : Τι γαρί;
ΤΖΙΑ : Να έρθης άπάνω να φάμε στο σπίτι και να κάνης πως ενδιαφέρεσαι για μένα και για τη Μέρτσια.

ΡΕ-Υ ΜΟΝΤ : Γιατί;
ΤΖΙΑ : Άκουσε. Ρέυμοντ... Είπαμε του Τζοε να έρχεται πού και πού να μάς κρα-τάη συντροφιά... κι' εκείνος έρχεται κάθε βράδυ από τις έξι ως τις δώδεκα και δια-βάει, χωρίς να μάς προσέχει.

ΡΕ-Υ ΜΟΝΤ : 'Ε, κι' ύστερα;
ΤΖΙΑ : Νά, πριν με συμπαθούσε και μου έκανε κορτε, αλλά από το βράδυ που πά-τησε το πόδι του στο σπίτι, μας, μονγά-θηκε ! Έτσι πού η Μέρτσια κι' εγώ τον συμ-παθήσαμε κι' οι δύο από περιέργεια. Θέλου-με, λοιπόν, να μάθουμε τώρα ποιάν από τις δύο μας προτιμάει. Εμένα ή τη Μέρτσια;

ΡΕ-Υ ΜΟΝΤ : Φαίνεται, ότι θα κρύβη τα αισθήματά του... Ένοια σου, Τζία. Θα σου τον κάνω εγώ να μιλήσει ! Εμείς οι σιω-πηλοί, ξέρουμε και συνεννοούμεθα μεταξύ μας). Πες μου, όμως, τον άναπα;

ΤΖΙΑ : Ξέρω κι' εγώ... Έτσι αμίλητος πού κάθεται, μου κινεί την περιέργεια, με το μυστήριο του... Άλλοτε όμως, δεν τον ήθελα Τον εύρισκα σαχλό !...

ΣΚΗΝΗ 11η

(Ύστερ' από δύο ήμερες, στο πάρκο).

ΡΕ-Υ ΜΟΝΤ (θριαμβευτικά): Νίκη ! Νί-κη περιφανή !...

ΤΖΟΕ : Ένεκε καμιά καλή είδησι;
ΡΕ-Υ ΜΟΝΤ : Είναι τρελλές και παλαβές κι' οι δύο μαζί σου...

ΤΖΟΕ : Μπράβο, Ρέυμοντ ! Είσαι σπου-δαίος γυναικοκατακτητής... 'Η μεθόδός σου της σιωπής, είναι αλάνθαστη !... Τι θα κά-νουμε τώρα;

ΡΕ-Υ ΜΟΝΤ : Άπλούστατα. Θα τις μοι-ράσουμε, θα διασκεδάσουμε μαζί τους και θ' αποχωρησουμε σιωπηρώ !

ΤΖΟΕ : Ναι, άλλ' αυτές πάνε για γάμο.
ΡΕ-Υ ΜΟΝΤ : 'Ας πάνε. 'Η σιωπή μας προς απάντησή τους !
(Παταγώδες γέλιο. Χειραψία συγχαρητη-ρίων. Καί...)

ΑΥΛΛΙΑ

ΚΟΥΠΕΡ ΧΙΛ

Δ ΕΝ ύπάρχει αμφιβολία ότι είναι προτιμώτερο να εμπιστευέστε τον εαυτό σας σε μια καλή «μασσάζ» παρά να κάνετε μόνη σας μασσάζ. Το δυσάρεστο, ό-μως, είναι ότι οι περισσότερες γυναίκες δεν έχουν ούτε τον καιρό, ούτε τα χρήματα που απαιτούνται για να πληρώσουν μια ιδιαίτερη «μασσάζ» ή για να τρέχουν κάθε τόσο στα ινστιτούτα καλλονής. Πρέπει, λοιπόν, γι' αυτό να στερηθούν από τα ευεργετήματα του μασ-σάζ; Κάθε άλλο ! Όποιαδήποτε γυναίκα μπορεί να κά-νη μόνη της μασσάζ, αρκεί να το πάρη στα σοβαρά και ν' αποφασίση να κοπιάση λίγο. Δεν θα επιτύχη, βέ-βαια, ό,τι μια ειδικευμένη «μασσάζ». Αυτός δεν είναι, όμως, λόγος για να μην κάμη τίποτα.

Άλλα προσέξτε ! Το μασσάζ πού θα κάμετε πρέπει ν' γίνει σύμφωνα με ώρισμένη τεχνι-κή. Κανένας αυτοσχεδι-ασμός δεν επιτρέπεται σ' αυτό το κεφάλαιο. Διαφορετικά, είναι προ-τιμώτερο να μην κάμετε τίποτα. Γιατί το μασ-σάζ πού δεν γίνεται κα-νονικά δεν όφελει, αλλά βλάπτει.

Κάθε μέρος του προ-σώπου ή του σώματος σας θέλει κι' έναν ιδιαί-τερο τρόπο μασσάζ. Άλλη διεύθυνσι π. γ. θ' ακολου-θήσουν τα χέρια σας προκειμέ-νου για το λαιμό σας κι' άλλη για τα μάγουλα ή το μέτωπό σας.

Τις απαιτούμενες για το κά-θε μέρος του σώματος ή του προ-σώπου σας κινήσεις πρέπει να συνηθίσετε να τις κάνετε με ά-κρίβεια κι' όσον το δυνατόν πιο τέλεια.

Τοια είναι τα πράγματα πού πρέπει κυρίως να προσέξετε: Τη διεύθυνσι των χεριών, την πίεσι των δακτύλων σας και το ρυθμό των κινήσεών σας.

Όταν και τα τρία αυτά πρά-γματα γίνονται όπως πρέπει, δεν θα χρειασθή να καταφύγετε στα ινστιτούτα καλλονής περισ-σότερο από μια ή δύο φορές το χρόνο.

Ας δούμε τώρα ποιές είναι οι ειδικές κινήσεις πού απαιτεί κά-θε μέρος του σώματος:

Το πρόσωπο.— Άλείψετε προηγουμένως το πρόσωπό σας με μια θρεπτική κρέ-μα, πού θα τονώσει τους μύς του και θα ζωπήση την κυκλοφορία του αίματος. Κα-τά το μασσάζ, τα χέρια σας πρέπει να διευθύνονται από τη βάση της μύτης προς τ' αυτιά και από τη βάση των παρειών προς τα μάτια. Θα επιμεινέτε ιδιαίτερος γύρω στο στόμα.

Το μέτωπο.— Άπό τον ένα κρόταφο στον άλλον και από τη μύτη ως τα μαλλιά. Ο λαιμός.— 1η κίνηση: Άπό τη βάση του λαι-μού προς το σάγονι. 2η κίνηση: Άπό τη βάση του λαιμού προς τα αυτιά.

Τα χέρια.— Άπό τον καρπό ως τον ώμο. Θα έ-πιμεινέτε ιδιαίτερος στο παχύ μέρος του βραχιόνος. Το σώμα.— Άπό τη μέση της ράχης προς τη μέση της κοιλιάς. Έκ δεξιών προς τα άριστερά και αντίστροφα.

Η κοιλιά.— Κυκλικές κινήσεις έξ άριστερών προς τα δεξιά και έκ δεξιών προς τα άριστερά. Τα χέρια σας θα διευθύνονται έκ των κάτω προς τα άνω κατά τις κυκλικές αυτές κινήσεις. Ποτέ δεν πρέπει ν' ακολουθούν την αντίθετη κατεύθυνσι.

Οί γόφοι.— Έκ των άνω προς τα κάτω και έκ των κάτω προς τα άνω. Οί κινήσεις των χεριών σας πρέπει να είναι πολύ έντονες



Διεύθυνσις, πίεσις και ρυθμός των κινήσεων

Οί μπροί.— Μικρά τιμπήματα έκ των κάτω προς τα άνω.

Οί κνήμες.— Άπό τους άστραγάλους προς το γόνα-το και πάντοτε προς την ίδια διεύθυνσι. 'Η παλάμη και τα δάκτυλα.— Άπό την άκρη των δα-κτύλων προς τον καρπό. Θα αλείψετε προηγουμένως τα χέρια σας με μια κρέμα, πού να έχη ως βάση της χα-μό λεμονιού (θα κάμη τα χέρια σας πιο λευκά) ή λα-βολίνη (θα σας προφυλάξη από τα σκασίματα).

Και τώρα σημειώνω μερικά άλλα πράγματα, πού είναι καλό να τα ξέρετε:

1) Όταν κάνετε μασσάζ στο πρόσωπό σας και ιδί-ως στο λαιμό, είναι απαραίτητο ν' αναποδογι-ρίσετε τη γλώσσα σας και να την στηρίξετε στον ούρανίσκο. Μ' αυτό τον τρόπο θα προστα-τεύσετε τον θυρεοειδή αδένα, πού είναι ένα έ-ξαιρετικά εύαίσθητο όργανο και πού έπηρεάζε-ται με το παραμικρό.

2) Το μασσάζ είναι το ασφαλέστε-ρο μέσον για ν' αποκτήσετε λευκά χέ-ρια. Γιατί η λευκότης των χεριών έξαρ-τάται κατά μέγα μέρος από την καλή κυκλοφορία του αίματος. Όταν το αί-μα λιμνάζη στα τριχοειδή άγγεια, τα χέρια γίνονται κοκκινωπά και, κάποτε, κίτρινα.

Προκειμένου για το μασσάζ των χε-ριών, μην παραμελήτε τις άσκησεις. Θα πιέσετε κάθε άρθρο και με τα πέντε δάκτυλα του άλλου χεριού και θα την τραντάξετε με δύναμι, σαν να θέλατε να βεβαιώθητε ότι λειτουργεί κανονικά κι' ότι δεν έσπασε τίποτα μέ-σα σ' αυτήν. Θα τραντάξετε υ' αυτό τον τρόπο τις άρθρώσεις κάθε δακτύ-λου χωριστά, κατόπιν της παλάμης και τελευταία του καρπού. Το μασσάζ αυτό θα σας φανή στην άογή κουρα-στικό, αλλά με τον καιρό θα το συνη-θίσετε.

3) Μερικά χέρια είναι βαρειά, έξ αίτιας της συσσωρεύσεως λίπους μετα-ξύ του καρπού και του μικρού δακτύ-λου. Το μασσάζ, στην περίπτωση σύ-τη, πρέπει να είναι έξαιρετικά έν-τονο, βίαιο σχεδόν.

4) Άν έχετε διπλοάγκονο, θα κάμετε την ακόλουθη άσκηση: Άνα-σκηώσατε το κεφάλι σας, τευτώνοντας όσο μπορείτε περισσότερο την κά-τω σιαγόνα και δίνοντας σ' αυτήν μια ώθησι προς τα έμπρός. Κατό-πιν θα σφίξετε τη γροθιά σας και θα την κατεβάσετε πολλές φορές από την άκρη του σαγονιού προς την καρωτίδα. Δώστε κα-τόπιν μερικά χτυπή-ματα με τα έπάνω μέρη του χεριού κά-τω από το σαγόι.

5) Άν έχετε μά-γουλα πού προεέ-χουν θα κάμετε το έ-ξης: Τεντώστε προς τα έμπρός το νείλη σας, γυρίστε το πρόσωπό σας προς τα πλάγια και «ζυ-μώσετε» το μανουλό σας. Το μασσάζ θα γίνη και στη δύο μά-γουλα



Τα βέλη στο πρόσωπο, στο σώμα και στα χέρια δείχνουν την διεύθυνσι πού πρέπει ν' ακολουθή το μασσάζ.

Στα Βαβίλεια της Τυχής

Οι «φιλικατζήδες» και οι άθλοι τους...

Σε κάθε μεγάλο παιχνίδι υπάρχουν και οι φιλικατζήδες. Αυτοί συνήθως είναι οι πιο τυχεροί από τους άλλους, τους μεγάλους παίκτες, που μπορεί να κερδίζουν σε μία βραδιά πολλά χρήματα, αλλά την επομένη μπορεί να χάσουν τεράστιες περιουσίες.

Οι φιλικατζήδες δεν σημαίνει ότι είναι φτωχοί. Αντίθετα μάλιστα στα μεγάλα καζίνο και τις κοσμοπολίτικες λέσχες συναντάς πάμπλουτους ανθρώπους, που απλοαυδάνουν την συγκίνηση του παιχνιδιού και τα καπρίτσια της τύχης μιζάνοντας ελάνιστα ποσά.

Στο Μόντε Κάρλο, στη Ντάβιλ, στο Έβιαν και το Σάν Ρέμο οι διευθυντές των Καζίνων συχαίνονται τους φιλικατζήδες σαν τις άμαρτιες τους. Πάνουν τις θέσεις και ένοχλουν τους άλλους παίκτες στο «έργο» τους, που είναι να προσφοδοτούν το καζίνο με τα ποσά της χασούρας τους.

Δυστυχώς, όμως, δεν μπορούν να κάνουν τίποτα, γιατί ο κανονισμός της ρουλέτας δεν επιτρέπει να παίξει κανείς με όποιον τρόπο θέλει. Για να καθίσει κανείς στο τραπέζι της ρουλέτας πρέπει να πάρει ένα μίνιμουμ κάβας.

Οι φιλικατζήδες, δροίμοι βρίσκουν ευκαιρία να παίξουν κόκκινο ή μαύρο, μονά ή ζυγά και δωδεκάδες, πράγμα που είναι άρεκατα δαπανηρό και μειώνει τις πιθανότητες ενός εύκολου κέρδους. Είναι δύσκολο να κερδίσεις μεγάλα ποσά με την μέθοδο της φιλικατζήδικης του κόκκινου ή μαύρου, γιατί στην περίπτωση αυτή το ποσό διπλασιάζεται μόνο. Ωστόσο, στο Μόντε Κάρλο έχει μείνει ιστορική η περίπτωση ενός φιλικατζή, που σε μία ώρα μέσα και άθελά του έγινε πλούσιος, αφήνοντας την μίζα του στο μαύρο.

Ο φιλικατζής αυτός, γνώριμος του Καζίνου από πολλά χρόνια για το πολύ συντηρητικό του παιχνίδι, μία βραδιά, είχε κερδίσει μερικές εκατοντάδες φράγκα παίζοντας στα γράμματα. Την τελευταία όμως στιγμή, πριν βγει από την αίθουσα του Καζίνου, επισημασθηκε σε ένα κρουπιέρο τις φίσεσ του με την παράκληση να του τις κρατήσει, ώσπου να γυρίσει από ένα περίπατο στον κήπο...

Ο κρουπιέρος, που ήταν

φίλος του, δέχτηκε πρόθυμα. Την ώρα όμως που ο φιλικατζής έλειπε, σκέφθηκε να ρίξει μία φίσσα στο μαύρο για να παίξει για λογαριασμό του φίλου του.

Το μαύρο χρώμα βγήκε από την στιγμή εκείνη 38 φορές! Και ο κρουπιέρος, αν και θα το ήθελε πολύ, δεν μπορούσε δίχως την θέληση του ιδιοκτήτη της αρχικής φίσσας να αποσύρει το ποσό. Έτσι, όταν έπειτα από μία ώρα περίπου ξαναγύρισε ο φιλικατζής στην αίθουσα της ρουλέτας, βρήκε να τον περιμένει μία ολόκληρη περιουσία, που είχε υαζευτή δίχως να το έχει πάρει είδησι!

Τρελλός από την χαρά του, αγκάλιασε τον κρουπιέρο, που του είχε δώσει ένα τόσο ανέλπιστο κέρδος και του πρότεινε να του παραχωρήσει τα μισά. Αυτό όμως θεωρήθηκε αντίθετο προς τους κανονισμούς του Καζίνου, όπως άλλωστε και το γεγονός ότι ο κρουπιέρος έπαιξε εναντίον του καταστήματος. Έτσι και για λογαριασμό τρίτου και δίχως δεύτερη κουβέντα ο υπάλληλος αυτός απολύθηκε!

Πήρε τότε τα μισά από τα κέρδη που ο φιλικατζής σε μία στιγμή γενναιοδωρίσε του πρόσφερε.

Θέλετε τώρα και την συνέχεια της ιστορίας αυτής, που όσο και αν φαίνεται ψεύτικη, είναι αληθινή; Ο πρώην κρουπιέρος και ο φιλικατζής με τα κέρδη από το εξαιρετικό εκείνο βράδυ άνοιξαν στο Μόντε Κάρλο ένα μαγαζί ειδών γενικού εμπορίου.

Σήμερα, έπειτα από πέντε χρόνια, έχουν δέκα παρόμοια καταστήματα σε ολόκληρη την Κυανή Ακτή και θεωρούνται από τους εξαιρετικά πλούσιους Γάλλους της εποχής μας.

Αυτό φυσικά είναι άρεκατα σπάνιο πράγμα και δύσκολα αναφέρονται παρόμοια παραδείγματα στα χρονικά των φιλικατζήδων. Υπάρχει όμως και μία άλλη ιστορία ενός πλουσιωτάτου 'Αμερικανού, που έχασε ένα τεράστιο ποσό σε δολάρια παίζοντας φιλικατζήδικα κόντρο στην τύχη.

Αυτό μπορεί να συμβεί, αν αποδειχθεί λανθασμένος ένας άπολογισμός. Και ο ύπολος γιος αυτός είναι ότι διπλασιάζοντας κάθε τόσο την μίζα σου, όταν παίζεις κόκκινο ή μαύρο, θα έρθει μία στιγμή που θα κερδίσεις.

Ο 'Αμερικανός αυτός της

ιστορίας μας, Ένα Βράδυ, στη Ντάβιλ, θέλησε να παίξει για το ξεκίνημα της βραδιάς στα χρώματα. Κι έπαιξε στο μαύρο. Βγήκε όμως το κόκκινο.

Διπλασίασε την μίζα του και την άφησε στο μαύρο. Βγήκε πάλι το κόκκινο. Πάλι διπλασίασε την μίζα του, πάλι την έβαλε στο μαύρο και πάλι βγήκε το κόκκινο. Έτσι έφτασε, να διπλασιάσει τα γρήματά του μέχρι δέκα φορές. 'Αλλά και τις δέκα ήθε το κόκκινο. 'Ο 'Αμερικανός μας πείσμωνσε!

Χωρίς να μπορεί να διπλασιάσει το ποσό του, που είχε φτάσει στο ανώτατο επιτρεπόμενο όριο άφησε το ίδιο ποσό, δίχως να αφαιρή ούτε ένα σέντε, τριάντα ακόμα φορές. Σαράντα λοιπόν φορές βγήκαν νούμερα που αντιπροσώπευαν το μαύρο χρώμα. Και τελικά, για ειρωνεία της τύχης, όταν την 41η φορά ο 'Αμερικανός, έχοντας χάσει πάνω από 100.000 δολάρια, με το να παίζει το μαύρο, έπαιξε το κόκκινο, ποντάροντας όλη του την μίζα, ήθε το μαύρο «σερί» είκοσι φορές!

Αυτό, όπως μου λέγανε, είχε να συμβεί από το 1905, όταν το κόκκινο χρώμα έσπασε ρεκόρ σε μία ρουλέτα του Καζίνου της Ντάβιλ και ήθε 63 φορές!

Αυτά τα δύο περιστατικά αποδεικνύουν για μία ακόμη φορά πως είτε φιλικατζής είσαι, είτε παίκτης όλης, αμα είναι η ώρα σου να χάσεις ή να γίνεις πλούσιος, θα χάσεις ή θα πλουτίσεις θέλοντας και μη!

ΑΛΕΞ. Γ. ΠΩΠ.

Ο «πρωτόγονος άνθρωπος» είχε πάθει άμνησία

Πρό καιρού, ένας κάποιος Πέτερ Γκραντλέρ κατατάχθηκε στον 'Αμερικανικό στρατό, στο Νέο Μεξικό. Οι έφημερίδες δημοσίευσαν τότε τη φωτογραφία του, γιατί τι βεβαίωσε πως δεν ήξερε τίποτα από τη στρατός και πόλεμο, πως είχε περάσει όλη τη ζωή του πάνω στα βουνά και πως δεν είχε ξαναδεί ποτέ παπούτσια, αυτοκίνητο, βιβλία... ούτε και γυναίκες! 'Ωστόσο, απέδειχθη πως είχε εξαιρετική αντίληψη, και διατύπωσε έντελως πρωτότυπες ιδέες για τις τύχες της ανθρωπότητας. Οι δημοσιογράφοι του έπαιρναν συνεχώς συνεντεύξεις και του ζητούσαν να τους μιλήσει για τις γυναίκες, για την πολιτική, για τον πόλεμο, για όλη τη σύγχρονη ζωή. Κι' εκείνος πραγματευόταν το κάθε θέμα δίχως προκαταλήψεις και με θάρρος.

Τελευταίως όμως, αποκαλύφθηκε ότι ο Γκραντλέρ δεν ήταν καθόλου ο «πρωτόγονος άνθρωπος» που είχαν νομίσσει όλοι. Ήταν κι' αυτός σαν όλους τους άλλους. Είχε στρατευθεί, στο δεύτερο πόλεμο, και είχε πολεμήσει στην 'Αφρική, στην 'Ιταλία και στη Γαλλία. Ένα τραύμα όμως στο κεφάλι του είχε προκαλέσει άμνησία, κι' έτσι διηγήθηκε όλα εκείνα τα παραμύθια...

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΕΥΤΥΧΕΙΣ ΚΑΙ ΔΥΣΤΥΧΕΙΣ ΣΥΖΥΓΟΙ...

Πλησιάζει μεσημέρι. Δύο φίλοι συναντώνται στο δρόμο:

— Πού τρέχεις έτσι βιαστικός; ρωτάει ο ένας τον άλλο.

— Η υπηρετρία λείπει από το σπίτι και η γυναίκα μου είναι μόνη της. Κι' εσύ; Γιατί είσαι βιαστικός;

— Έμένα λείπει η γυναίκα μου από το σπίτι και η υπηρετρία είναι μόνη της!...

— Ολόκληρη χρόνια, αγαπητή μου, λέει η μοντέρνα σύζυγος σε μία φίλη της, ο άντρας μου ήταν ένα μυστήριο! Δεν ήξερα που περνούσε τα βράδια του. Κι' ένα βράδυ το μυστήριο αυτό απεκαλύφθη: Γύρισα χωρίς στο σπίτι και τον βρήκα εκεί!

— Είμαι εναντίον της μοντέρνοποίησης του ντυσίματος των γυναικών. Βλέπεις, π. χ. στο δρόμο έναν άντρα και μία γυναίκα. Και οι δύο φορούν παντελόνια! Πώς θα καταλάβω, σε παρακαλώ, τη διαφορά του φύλου;

— Είναι πολύ εύκολο. Έκείνος που θ' ακούει τον άλλον να μιλάει, θα είναι ο... άντρας!...

— Εκείνη: 'Αγάπη μου, αν σε παντρευτώ, θα χάσω τη θεία μου!... Εκείνος: Τότε να κρατήσουμε το γάμο μας μυστικό! Εκείνη: Κι' αν κάνουμε κανένα παιδί;

— Εκείνος (αφηρημένος): 'Ε, καλά... Τού παιδιού μας δεν μπορούμε να του το κρύψουμε. Θα του το πούμε!

— Πώς άλλαξες, Θεέ μου! φώναζε ο ένας παλιός γνώριμος στον άλλο. Σε ήξερα με πολλά μαύρα μαλλιά και τώρα σε βλέπω φαλακρό. Σε ήξερα παχύ και σε βλέπω αδύνατο! Τρόμαξα να σε αναγνωρίσω, κύριε Τριφύλλης...

— Μα δεν είμαι ο Τριφύλλης... — Κύντα, κύντα! 'Ακόμα και τ' όνομά σου άλλαξες, λοιπόν;

— Ο άντρας μου είναι τσαπατσούλης στα ρούχα του...

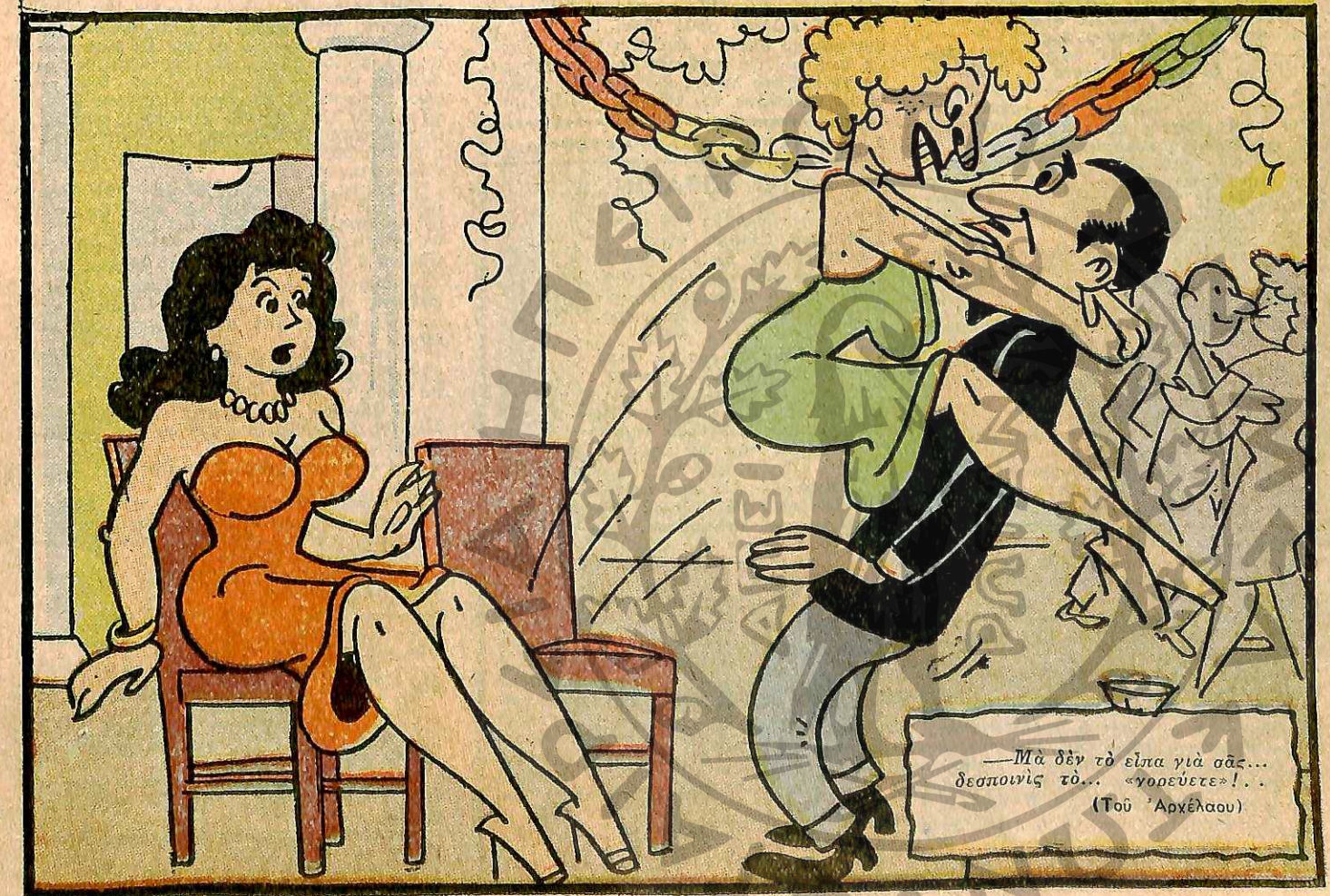
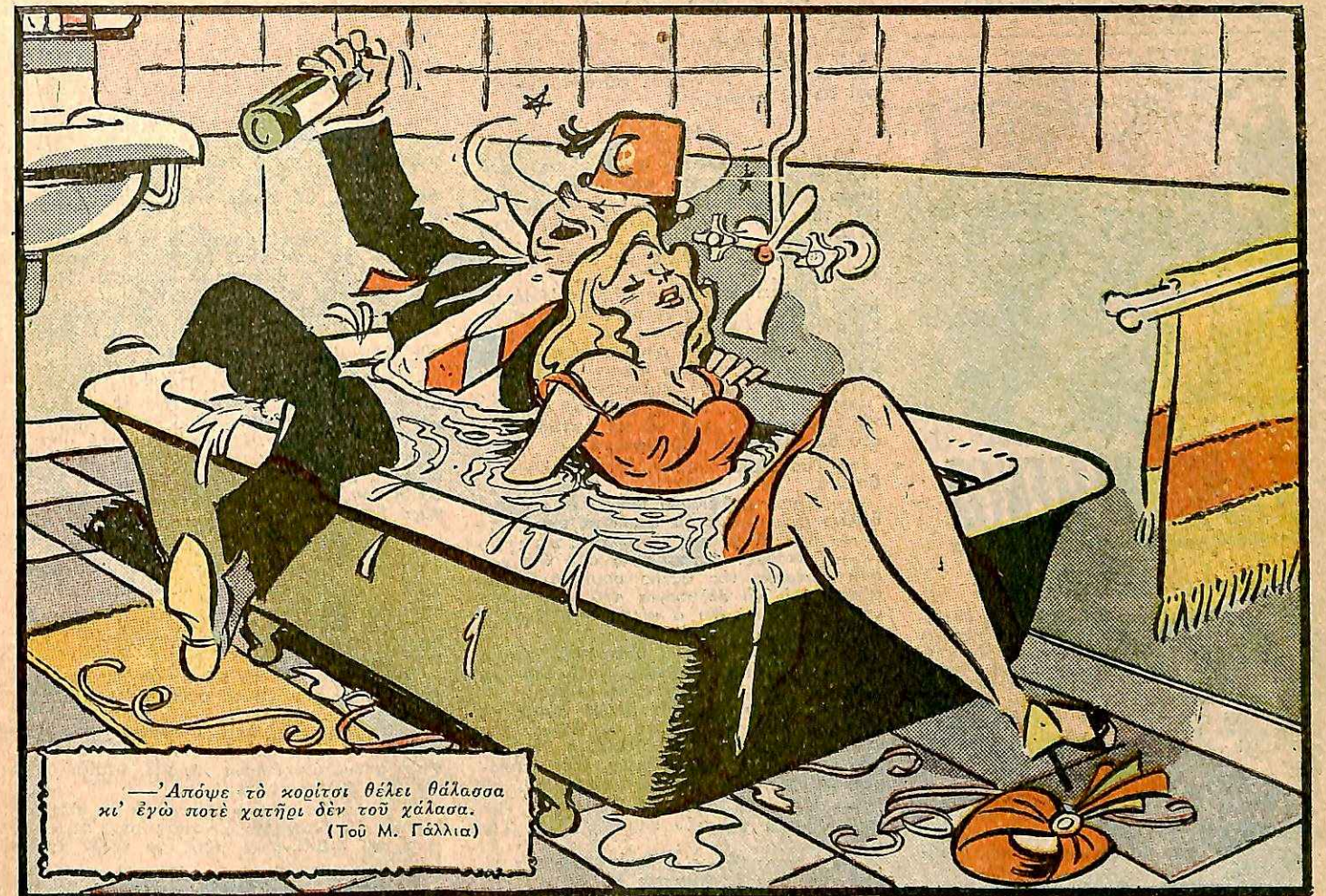
— Ο δικός μου όμως τα προσέχει! 'Αποδείξεις: 'Αγόρασε πριν δέκα χρόνια ένα καπέλλο. Το καθάρισε δυο φορές, το... άλλαξε στα εστιατόρια άλλες τέσσερις-κι' ακόμα φαίνεται καινούργιο!

— Γιατί, γιατρέ, ρωτάτε τους πελάτες σας τί τρώνε, όταν είναι καλά;

— Για να ξέρω πόση αμοιβή πρέπει να τους ζητήσω, όταν αρρωστήσουν!...

— Ένας ρομαντικός νέος, που νοσηλευόταν σ' ένα νοσοκομείο, είχε ερωτευθεί την όμορφη νοσοκόμο. — Αδελφή, της είπε ένα πρωί, δεν θέλω να γίνω καλά, γιατί είμαι τρελλά ερωτευμένος μαζί σου.

— Μην ανησυχείς, νεαρό μου, το απάντησε η νοσοκόμος, και δεν θα γίνεις γρήγορα καλά! Κι' ο γιατρός είναι ερωτευμένος μαζί μου και σε είδε σήμερα το πρωί που μου χάιδευε το χέρι!...



ΠΟΝΣΟΝ ΝΤΥ ΤΕΡΡΑΓ'Ι



Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Μονυροανού προσλαμβάνει στην υπηρεσία του το Ρολάν ντε Φερουάκ. Αρχίζει η δίκη του κόμης ντε Καντάλ. Οι αποδείξεις ένοχης του φαίνονται συντριπτικές. Όλοι οι μάρτυρες καταθέτουν εναντίον του. Μαζί του δικάζεται, ως συνένοχος, και ο υπέρμαχος του Μπαλά, ο Λεχερπέ. Ο ιεροεξεταστής Ντεστραντέ πηγαίνει τη νύχτα στο κελλί του και τον απειλεί με βασανιστήρια.

26^{ον} Ο ιεροεξεταστής ακολούθησε το Λεχερπέ ως το κελλί του, διέταξε τους άλλους να περιμένουν απ' έξω κι' άφησε την πόρτα ανοιχτή.

— Τώρα, είπε, ελπίζω να καταλάβεις καλύτερα το αληθινό συμφέρον σου! Ο-σα είδες, δεν είναι τίποτε μπροστά σ' εκείνα που σε περιμένουν αύριο!

— "Ω, Θεέ μου! Κι' όμως είμαι άθώος! Γιατί δεν με πιστεύετε;... Τι θέλετε από μένα; Γιατί έρχεστε να βασανίζετε την ψυχή μου, πριν απ' το σώμα μου; Ο ιεροεξεταστής προσπάθησε να πάρη μιὰ καλοκάγαθη έκφραση.

— "Ήρθα για να σε σώσω, αδελφέ μου, είπε, ξέρω, ότι δεν είσαι αληθινός, όπως ο κόμης ντε Καντάλ, που σε κατηγορεί άναδρα. Κι' ενδιαφέρομαι για σένα...

— Έμψυχώμενος από μιὰ εσθνική ελπίδα, ο Λεχερπέ έπεσε στα πόδια του Ντεστραντέ και του φίλησε τα χέρια.

— Τι πρέπει να κάνω;... ψιθύρισε.

— Μικροπράγματα! Να έγκασαίψης τον κόμπα, όπως σ' έγκατέλειψε κι' εκείνος.

— "Όχι, αδύνατον! Γεννήθηκα και μεγάλωσα στα κτήματα του...

— "Ετυχε να γεννηθής εκεί.

— "Ο ίδιος κι' η οίκογένειά του μάς υεργέτησαν πάντα...

— Καλό πράγμα η εύγνωμοσύνη. Δεν πρέπει όμως να καταντά τυφλή... Δεν είσαι καθόλου υποχρεωμένος να συμμεριζής την τύχη ενός κακούργου, που δεν αξίζει συγκώρεσι!

— Αυτός, κακούργος; "Ω, αν τον ξέρατε όπως εγώ, δεν θα τον κατηγορούσατε.

— Μά ο ένοχος είναι όπωσδήποτε ένας απ' τους δυό σας. "Αν δεν είσαι συ, πρέπει νανε εκείνος!

Ο φυλακισμένος έσκυψε το κεφάλι του, δίγως ν' απαντήσει.

— "Αν σκεφής καλύτερα, δεν θ' αμφιβάλλης πιά. συνέχισε ο ιεροεξεταστής... Πόσο άνθρωποι ήθικοι κι' έναρτοι, μεταβάλλονται εσθνικά σε θηρία σε δολοφόνους όταν δεν σταθούν το συμφέρον! Πόσες φορές έχω κλάψει πικρά, κάτω απ' γόν "Εσταυρωμένο, για τα δυστυχισμένα αυτά και παραπλανημένα πλάσματα! Θάβινα και τη ζωή μου ακόμη, αν μπορούσα να σώσω έτσι έναν άθώο...

— Σώστε με, λοιπόν! Δεν είμαι ένοχος.

— Κι' αν ακόμη είσαι ένοχος, δεν είναι ποτέ άργα για να μπής στο δρόμο του Θεού... "Υπογράψε αυτό το χαρτί, και θα σε σώσω...

ΝΓ'.

Ο ιεροεξεταστής παρουσίασε στο Γκαμπριέλ ένα χαρτί, μιὰ πένα κι' ένα μικρό μολυβένιο καλαμάρι, κρεμασμένο απ' τη ζώνη του. "Εκείνος τραθήχηκε πίσω.

— Θέλετε... θέλετε να υπογράψω;... τσαύλισε.

— Πρέπει, για να σωθής... "Αμέσως μόλις βάλης την υπογραφή σου, θ' ανοίξη η πόρτα της φυλακής σου. Θα σε οδηγήσω ενώ ο ίδιος στην έλευθερία. Θα σου δώσω ένα γεμάτο πογγύι... "Ενα άλλο σπληνμένο σε περιμένει απ' έξω... "Εχει νυχτώσει... Αύριο, όταν θα συνέλθης το δικαστήριο για να σε καταδικάση, εσύ θα βρισκείσαι πιά μακριά...

— Πιστεύετε, λοιπόν, ότι θα με καταδικάση;

— Είμαι βέβαιος. Μόνον εγώ αμφιβάλλω ακόμη για το έγκλημά σου...

— Και π' γράφει αυτό το χαρτί;

— "Ακούσε: "Ορκίζομαι στο Θεό και στη σωτηρία της ψυχής μου, ότι είμαι άθώος για το δολοφόνιο του μαρκησιού ντε Μπαλά κι' ότι ο κόμης ντε Καντάλ είναι ίσως ο μόνος ένοχος.

— Δεν μπορώ να υπογράψω τέτοιο χαρτί! Θα ήταν έπιτορκία, αφού πιστεύω, απόλυτα, ότι ο κόμης είναι άθώος...

— Μά δεν λες, ότι έκαμε αυτός το έγκλημα. Λες ότι ίσως το έκαμε. Δεν τον κατηγορείς, δεν βεβαιώνεις τίποτε... Δεν υπάρχει, λοιπόν, ψέμμα, ούτε έπιτορκία. Μόνο μιὰ αμφιβολία εκφράζεις...

— Κι' αυτή ακόμη η αμφιβολία είναι προσθηπτική για τον κόμπα, "Όχι, δεν υπογράφω!

— "Όπως θέλεις. Σου πρόσφερα τη ζωή, μά εσύ προτίμησες το θάνατο και τα μαρτύρια. Θα μετανοήσης, μά θάνε πιά άργα, όταν θάνα περάσει το κατώφλι του κελλιού σου! "Αντίο! Πάω να διατάξω το δήμιο ν' ανάψει τις φωτιές του, να πυρώση τις τανάβες του, να έτοιμασθ τη θραστή λάδι... Θυσιάζεσαι, άόνητε, χωρίς να σώσης τον κόμπα, ενώ θα μπορούσες να τον σώσεις.

— "Όχι, αδύνατον! Γεννήθηκα και μεγάλωσα στα κτήματα του...

— "Ετυχε να γεννηθής εκεί.

— "Ο ίδιος κι' η οίκογένειά του μάς υεργέτησαν πάντα...

— Καλό πράγμα η εύγνωμοσύνη. Δεν πρέπει όμως να καταντά τυφλή... Δεν είσαι καθόλου υποχρεωμένος να συμμεριζής την τύχη ενός κακούργου, που δεν αξίζει συγκώρεσι!

— Αυτός, κακούργος; "Ω, αν τον ξέρατε όπως εγώ, δεν θα τον κατηγορούσατε.

— Μά ο ένοχος είναι όπωσδήποτε ένας απ' τους δυό σας. "Αν δεν είσαι συ, πρέπει νανε εκείνος!

Ο φυλακισμένος έσκυψε το κεφάλι του, δίγως ν' απαντήσει.

— "Αν σκεφής καλύτερα, δεν θ' αμφιβάλλης πιά. συνέχισε ο ιεροεξεταστής... Πόσο άνθρωποι ήθικοι κι' έναρτοι, μεταβάλλονται εσθνικά σε θηρία σε δολοφόνους όταν δεν σταθούν το συμφέρον! Πόσες φορές έχω κλάψει πικρά, κάτω απ' γόν "Εσταυρωμένο, για τα δυστυχισμένα αυτά και παραπλανημένα πλάσματα! Θάβινα και τη ζωή μου ακόμη, αν μπορούσα να σώσω έτσι έναν άθώο...

— "Αν σκεφής καλύτερα, δεν θ' αμφιβάλλης πιά. συνέχισε ο ιεροεξεταστής... Πόσο άνθρωποι ήθικοι κι' έναρτοι, μεταβάλλονται εσθνικά σε θηρία σε δολοφόνους όταν δεν σταθούν το συμφέρον! Πόσες φορές έχω κλάψει πικρά, κάτω απ' γόν "Εσταυρωμένο, για τα δυστυχισμένα αυτά και παραπλανημένα πλάσματα! Θάβινα και τη ζωή μου ακόμη, αν μπορούσα να σώσω έτσι έναν άθώο...

— "Αν σκεφής καλύτερα, δεν θ' αμφιβάλλης πιά. συνέχισε ο ιεροεξεταστής... Πόσο άνθρωποι ήθικοι κι' έναρτοι, μεταβάλλονται εσθνικά σε θηρία σε δολοφόνους όταν δεν σταθούν το συμφέρον! Πόσες φορές έχω κλάψει πικρά, κάτω απ' γόν "Εσταυρωμένο, για τα δυστυχισμένα αυτά και παραπλανημένα πλάσματα! Θάβινα και τη ζωή μου ακόμη, αν μπορούσα να σώσω έτσι έναν άθώο...

— "Αν σκεφής καλύτερα, δεν θ' αμφιβάλλης πιά. συνέχισε ο ιεροεξεταστής... Πόσο άνθρωποι ήθικοι κι' έναρτοι, μεταβάλλονται εσθνικά σε θηρία σε δολοφόνους όταν δεν σταθούν το συμφέρον! Πόσες φορές έχω κλάψει πικρά, κάτω απ' γόν "Εσταυρωμένο, για τα δυστυχισμένα αυτά και παραπλανημένα πλάσματα! Θάβινα και τη ζωή μου ακόμη, αν μπορούσα να σώσω έτσι έναν άθώο...

— "Αν σκεφής καλύτερα, δεν θ' αμφιβάλλης πιά. συνέχισε ο ιεροεξεταστής... Πόσο άνθρωποι ήθικοι κι' έναρτοι, μεταβάλλονται εσθνικά σε θηρία σε δολοφόνους όταν δεν σταθούν το συμφέρον! Πόσες φορές έχω κλάψει πικρά, κάτω απ' γόν "Εσταυρωμένο, για τα δυστυχισμένα αυτά και παραπλανημένα πλάσματα! Θάβινα και τη ζωή μου ακόμη, αν μπορούσα να σώσω έτσι έναν άθώο...

— "Αν σκεφής καλύτερα, δεν θ' αμφιβάλλης πιά. συνέχισε ο ιεροεξεταστής... Πόσο άνθρωποι ήθικοι κι' έναρτοι, μεταβάλλονται εσθνικά σε θηρία σε δολοφόνους όταν δεν σταθούν το συμφέρον! Πόσες φορές έχω κλάψει πικρά, κάτω απ' γόν "Εσταυρωμένο, για τα δυστυχισμένα αυτά και παραπλανημένα πλάσματα! Θάβινα και τη ζωή μου ακόμη, αν μπορούσα να σώσω έτσι έναν άθώο...

— "Αν σκεφής καλύτερα, δεν θ' αμφιβάλλης πιά. συνέχισε ο ιεροεξεταστής... Πόσο άνθρωποι ήθικοι κι' έναρτοι, μεταβάλλονται εσθνικά σε θηρία σε δολοφόνους όταν δεν σταθούν το συμφέρον! Πόσες φορές έχω κλάψει πικρά, κάτω απ' γόν "Εσταυρωμένο, για τα δυστυχισμένα αυτά και παραπλανημένα πλάσματα! Θάβινα και τη ζωή μου ακόμη, αν μπορούσα να σώσω έτσι έναν άθώο...

ρούσες να σωθής χωρίς να τον καταστρέψης.

Κι' ο Ντεστραντέ πήρε το φανάρι του και προχώρησε προς την πόρτα.

— Σταθήτε! φώναξε εσθνικά ο Λεχερπέ μ' απελπισία. Θα υπογράψω...

— Κάνε γρήγορα λοιπόν, γιατί αν χάσης ένα δευτερόλεπτο ακόμη, θάναι πιά πολύ άργα! είπε ο ιεροεξεταστής.

Ο Λεχερπέ πήρε την πένα, με χέρι που έτρεμε, κι' έβαλε την υπογραφή του στο χαρτί.

— Επί τέλους! μουρμούρισε ο ιεροεξεταστής, με μιὰ τόσο διαβολική έκφραση χαράς, ώστε ο Γκαμπριέλ κατάλαβε άμέσως πως είχε πέσει σε παγίδα.

Και πραγματικά, η λέξις «ίσως» δεν υπήρχε στο γραπτό κείμενο, κι' η έλλειψή της έκανε ρητή τη κατηγορία.

— Τό βλέπω, το μαντεύω... μ' εξαπατήσατε! φώναξε ο Λεχερπέ. Πρόδωσα τον κόμπα ντε Καντάλ! Είμαι άναδρος, άτιμος... Δώστε μου πίσω αυτό το καταραμένο χαρτί! Ανακαλώ την υπογραφή μου. Μου την πήρατε εκμεταλλευόμενος την αδυναμία μου και τον τρόμο μου... Μά τώρα δεν φοβάμαι πιά! Δώστε μου το χαρτί αυτό, θέλω να το ξεσκίσω...

— Αυτό είναι αδύνατον!

— Δεν δεχόμαι λοιπόν να φύγω, να διαπρατεύσω! "Αψηφά τα ματούσια και τη θάνατο! Αύριο, στο δικαστήριο, θα τα βώ όλα, θα σας εσθκεπάζω!

— Δεν δεχτήκες τον οίκο μου, τη μεγαλύτερη μου, πρόσφερε ο Ντεστραντέ. "Όπως θέλεις...

Και βγήκε απ' το κελλί, αφήνοντας το Λεχερπέ να ξεσκίση το στήθος του με τα νύχια του.

— Ο άθλιος αυτός δεν πρέπει να παρουσιασθή αύριο στο δικαστήριο! είτε σιγανά στους ανθρώπους του που περίμεναν απ' έξω. Καταλάβατε;

— Εκείνοι κούνησαν καταφατικά το κεφάλι τους. Ο Ντεστραντέ χαμογέλασε σατανικά και διευδύνθηκε ποός το κελλί του Καντάλ.

Ο κόμης καταλάβαινε καλά πως ήταν χαμένος, μά είχε την απόφασι ν' αγωνισθί μ' όλη τη δύναμη της αθωότητάς του εναντίον της τερατώδους εκείνης δικαστικής πλάνης. Τουλάζιστον με τις έντονες διαμαρτυρίες του θα γεννούσε σε μερικούς αμφιβολία για την ένοχή του. "Αφού ήταν άθώος, έπρεπε να κρατήσει περήφανα ψηλά το κεφάλι του, ως την τελευταία στιγμή. Οι μάρτυρες του Χριστιανισμού χαμογέλουσαν στα βασανιστήρια κι' έμαλθαν ύμνους πάνω στην πυρά...

Περιμένε λοιπόν ανυπόμονα την άλλη μέρα, με την απόφασι να φανή δυνατός κι' αποφασισμένος. "Εξάφνα, άκασε ν' ανοίγη η πόρτα του κελλιού του κι' είδε να μπαίνει ο ιεροεξεταστής με το φανάρι του.

— Δυστυχισμένε νέε! μουρμούρισε ο έπισκέπτης, σάν να μιλούσε στον εαυτό του. — Τι θέλετε από μένα, κύριε; ρώτησε ψυχρά ο κόμης.

Ο Ντεστραντέ στάθηκε κοντά του, τον κύτταξε με προσποιητή συμπνοια κι' απάντησε:

— "Ερχομαι, τέκνον μου, να μαλακώσω λίγο τη δυστυχία σου και να σου συστήσω τη μετανόηση.

— Γιατί να μετανιώσω, αφού δεν είμαι ένοχος;

Ο ιεροεξεταστής περίμενε πως θάδρισκε έναν άνθρωπο ανίσχυρο, συντετριμένο. Τό σταθερό κι' αποφασιστικό ύφος του κόμπος τον έκαμε ν' ασπασθή.

— Πώς ελπίζετε ν' αποδείξετε την αθωότητά σας; ρώτησε.

— Μου άρκει, ότι την ξέρει ο Θεός.

— Δεν τρομάζετε λοιπόν με το θάνατο που σας περιμένει αύριο;

— "Όλοι είμαστε θνητοί. Ποιος ξέρει αν δεν πεθάνετε σεις πριν από μένα;

Ο Ντεστραντέ άνασκήρτησε.

— "Όλα είναι πιθανά, πρόσθεσε ο κόμης. Τουλάζιστον εγώ ενώ τα πλεονεκτήματά μου είναι τόσο μεγάλα...

— Σωστά, τέκνον μου. "Αλλά ο θάνατος έχει χίλιες μαρφές... και δεν είναι όλες ωραίες...

— Ξέρω τί με περιμένει. διέκοψε ο Ράφ. Αύριο θα με καταδικάσουν, και μεθάρριο ο δήμιος θα μου κόψη το κεφάλι. Μά δεν φοβάμαι! Φάνηκα σήμερα αδύνατος. Βλέ-

ποντας να με κατατρέχη η Μοίρα τόσο σκληρά. Μά έπειτα σκέφθηκα... και τώρα είμαι έτοιμος να προσφέρω το κεφάλι μου στο "σεκούρι του δημίου, χωρίς να τρέμω, χωρίς να χλωμαίω...

— "Αλλοίμονο! ψιθύρισε ο ιεροεξεταστής με ύποκριτικό οίκτο. "Ισως δεν σας περιμένει το "σεκούρι, αλλά η κρεμάλα!

— Δεν κρεμάνε τους εύγενείς. Μά, κι' αυτό ακόμη αν γίνη, θα το υπομείνω! Δεν με τρομάζετε με την ιδέα της άτιμωτικής άγχνης. "Αν είναι αυτός ο σκοπός σας, δεν τον πετύχατε!

ΝΔ'

Τώρα ο ιεροεξεταστής καταλάβαινε πως είχε γλαστή, ελπίζοντας σε μιαν εύκολη νίκη. "Ωστόσο συνέχισε, χωρίς ν' άπογοητευθί:

— Είστε λοιπόν αποφασισμένος να πεθάνετε;

— Είμαι έτοιμος, αφού όλα έχουν συνωμοτήσει εναντίον μου. Μά θ' άνηθώ χωρίς εσχάτων! Τό μόνο που θα με λυπήσει, θάναι το άδικο αυτό ντροπισμα του άσπιλου όνωτάτος μου. Λυπάμαι επίσης που δεν ξέρω τον αληθινό δολοφόνο αυτού του γέφυου, που θα τον υποσπασίζομουν με κίνδυνο της ζωής μου, αν προσάβαινα...

Εί- ναι κρίμα ν' άφίσω τη ζωή τόσο νέος, δί- γως νάχω γνωρίσει ακόμη τον έρωτα! Μά αφού ήταν γραστό...

Ο κόμης έγειρε το κεφάλι του στο στήθος του κι' έμεινε σιωπηλός, άποροσφύμνος απ' τις σκέψεις του.

— "Ακούστε, του είπε εσθνικά ο Ντεστραντέ... "Αν θέλετε, μπορείτε να βγείτε από δω έλεύθερος... να φύγετε για την "Αγγλία!

Ο Ράφ άνασκήρτησε και τον κύτταξε στα μάτια.

— Πώς μπορεί να γίνη αυτό; ρώτησε.

— Είσατε ήδη καταδικασμένος. Κανείς δεν μπορεί να σας σώση. Οι αποδείξεις του έγκλημάτος σας είναι συντριπτικές. Κι' ο συνένοχος σας όμολόγησε...

— Ποιος συνένοχός μου; άπόρησε ο Ράφ.

— Ο Γκαμπριέλ Λεχερπέ. Σας κατηγορεί ρητά.

Ο ντε Καντάλ άνασκήκωσε τους ώμους του.

— Δεν σας πιστεύω, είπε ήσυχα.

— Ξέρετε την υπογραφή του; Διαβάστε λοιπόν...

Κι' ο ιεροεξεταστής έδειξε στον κόμπα το χαρτί που είχε υπογράψει ο Λεχερπέ. Ο Ράφ τό εξέτασε. "Υστερα δήλωσε ήρεμα:

— Δεν είναι δική του αυτή ή υπογραφή. "Η του την πήρατε δια της βίας.

— "Υπέγραψε έλεύθερα και υποστά σέ πέντε μάρτυρες, μέσα στο κελλί του.

— Μου το όρκίζεστε;

— Σας το όρκίζομαι.

Ο Ράφ έκούψε το κεφάλι του στα χέρια του.

— Τι λέτε λοιπόν γι' αυτό που είδατε; ρώτησε ο Ντεστραντέ.

— Λέω, απάντησε θλιμμένα ο νέος, ότι είχα καλύτερη ιδέα για τους ανθρώπους, και προσπάτων για το Γκαμπριέλ Λεχερπέ.

— Οι άνθρωποι είναι αδύνατοι και άναδροι, όταν φοβούνται το θάνατο.

— "Αν ο Λεχερπέ μπόρεσε να σωθί μ' αυτό τον τρόπο, τον συγχωώ...

— Μά και σεις μπόρετε να σωθίτε. "Από σας μόνον εξαστάται.

— Τι πρέπει να κάνω δηλαδή;

— Κάτι άσχημο... σκεδών τίποτε! "Αρ- κεί να όμολογήσετε το έγκλημά σας!

— Πώς να όμολογήσω κάτι που δεν έ- καμα;

— Αυτό δεν έχει σημασία. Ξέρετε ότι πρόκειται όπωσδήποτε να καταδικασθίτε.

Τώρα ο κόμης καταλάβαινε όμως το θυμό πούβραζε μέσα του, κι' είπε με φαινομενική ήρεμία:

— "Αν λοιπόν παραδεχθώ πως είμαι δολοφόνος δεν θα με καταδικάσουν;

— Όταν θα άπαγγείλουν την καταδίκη σας, έρείς θα βρισκείσθε πολύ μακριά.

— Ποιος υού τό άποδεικνύει;

— Δυσπιστείτε λοιπόν στο λόγο μου;

"Ε λοιπόν εγώ θα σας προσφέρω μιὰ άναμφισβήτητη απόδειξι της έμπιστοσύνης μου σε σας! Θα σας δώσω χρήματα, θα

σας άνοίξω τις πόρτες της φυλακής. "Ενα άλογο θα σας περιμένει απ' έξω. Θα σας συνοδεύει ένας μόνον άνθρωπος... "Ορκι- σθήτε μου όμως στην τιμή σας και στη σωτηρία της ψυχής σας ότι, όταν βοθη- τε πιά σε ασφάλεια, θα δώστε σ' αυτό τό συνοδό σας ένα χαρτί με την υπογραφή σας και με τις έξις λέξεις:

«Είμαι ένοχος, έπωφελούμαι δίως από την εύκαιρία που μου παρουσιάσθηκε να διαπρατεύσω». Βλέπετε τί απόδου είνε; Δώστε υου αυτό τον δοκο, και θάσαστε έλεύθερος!

Ο κόμης σγκώθηκε τότε, κατάχλωμος. σταύρωσε τα χέρια του στο στήθος του κι' είπε άγέρωχα και περιφρονητικά στον κατάπληκτο ιεροεξεταστή:

— Πιστέψατε λοιπόν ότι θα εξαγοράζα τη ζωή μου με μιὰ τόσο μεγάλη άναν- δρία; Με την όμολογία ενός έγκληματος που δεν έκαμα!... "Αχρείς καλόγερε! Θέ- λεις ν' άτιμάσω για πάντα τ' όνομά μου και τη νύχη μου, να στιγματισθώ ισόβια κι' άνεξίτηλα! Με ποιά λάσπη έπλανε λοιπόν την ψυχή σου τό χέρι του Θεού;... Φύγε από δω, άθλιε, μη λερώνης περισσό- τερο τη φυλακή μου! Φύγε!...

Ο ιεροεξεταστής, κατάχλωμος και τρο- μαγμένος, βγήκε γρήγορα απ' το κελλί, διαγκωνώντας τα χείλη του με λύσσα.

— "Ετσι, είχε κρατήσει ο Ρουπέο Κερ την υπόσχεσι που είχε δώσει στο Μονυρο- ανού. Μά ο Ράφ ντε Καντάλ είχε άνη- θη την έλευθερία που του πρόσφεραν. Εί- νε βελήσει ο ίδιος να μείνη φυλακισμένος και να πεθάνη απ' το χέρι του δημίου. Ο κοντόσταυλος μπόρεσε πιά να θεωρήση ά- νεύθυνο τον εαυτό του και να ήσυχάση τη συνείδησί του.

ΝΕ'

Την άλλη μέρα, ο Καντάλ παρουσιάσθη- κε πάλι στο δικαστήριο — μόνος τώρα, χωρίς το Λεχερπέ. Ο εισαγγελεύς τον κατακεραύνωσε με την άγροευσί του, τον αποκάλυψε «τέρας»: μίλησε για την ά- γρια καρδιά του «που δεν είχε λυπηθί τα άσπρα μαλλιά του γέφυονα, ούτε το ξανθό κεφάλι της όρφανής».

Σ' όλο αυτό το διάστημα, ο κόμης έμει- νε ακίνητος, ήρεμος με τό κεφάλι ψηλά, σαν άδιαφορος θεατής.

Όταν ο εισαγγελεύς παρουσίασε την έγγραφη κατηγορία του Λεχερπέ, ο κόμης ξεόπασε σε φωνές φρίκης και κατάρσε:

— Θάνατος στο δολοφόνο!

— Θάνατος στο δολοφόνο!

— Θάνατος στο δολοφόνο!

— Θάνατος στο δολοφόνο!

— Θάνατος στο δολοφόνο!

— Θάνατος στο δολοφόνο!

— Θάνατος στο δολοφόνο!

— Θάνατος στο δολοφόνο!

— Θάνατος στο δολοφόνο!

— Θάνατος στο δολοφόνο!

— Θάνατος στο δολοφόνο!

— Θάνατος στο δολοφόνο!

— Θάνατος στο δολοφόνο!

— Θάνατος στο δολοφόνο!

— Θάνατος στο δολοφόνο!

— Στην κρεμάλα ο αίρετικός!

— Νά του κάψουνε τα σωθικά με πυρώ- μένο σίδερο!

— "Ενα παιδί, σκαρφαλωμένο σ' ένα πα- ράθυρο, πέταξε μιὰ πέτρα και χτύπησε τον κατηγορούμενο στο κεφάλι. Μά έκεί- νος έμεινε ήσυχος σκουπίζοντας άπλως τό λίγο αίμα της πληγής του μετώπου του.

— "Αφού άποκαταστάθηκε η τάξις με πο- λύν κόπο, ο εισαγγελεύς συνέχισε την ά- γόρευσί του και τελείωσε ζητώντας για τον κατηγορούμενο την ποιήη της άγχνης.

Όταν σγκώθηκε κατόπιν ο συνήγορος, τό άκροατήριο έβαλε τις φωνές, μη θέλον- τας να τον άφίσω να μιλήση. "Ο πούδρος όμως κατώρθωσε να επιβάλη σιωπή, με την άπειλή ότι θα διάταζε ν' άδείαση η αίθουσα του δικαστηρίου.

Ο κόμης σγκώθηκε τότε κι' είπε με δυ- νατή φωνή:

— Βρίσκω κι' εγώ περιττό να μιλήση ο συνήγορός μου. Είμαι καταδικασμένος απ' τους ανθρώπους... Πριν πεθάνω όμως, βλώ να μιλήσω σ' εκείνους που ζήτανε τό θάνατό μου!

Γύρισε στο άκροατήριο και συνέχισε:

— Είμαι μόλις 22 έτών, και δεν θυμά- μαι να είπα ούτ' ένα ψέμμα σ' όλη τη σύν- τομη ζωή μου. Τό ξέρουν αυτό όσοι με γνωρίζουν... κι' ακόμη, καλύτερα ο Θεός που με κρίνει... "Ορκίζομαι

ππτε. δεν θα κοκκινίσετε για την τωρινή συμπεριφορά σας;

Κανείς ψιθυρός δεν απάντησε στα λόγια του. Κι' εκείνος συνέχισε:

—Περιμένω την απόφασή σας, κύριοι δικαστάι, που την ξέρω προκαταβολικά. 'Αν κρίνατε με τη συνείδησή σας, σας συγχωρώ. 'Αν όχι, σέ λυπάμαι και σας συγχωρώ και πάλι. Με κατηγορούν για ένα ανανδρο εγκλημα. Αυτοί που θα με δούν να πεθαίνω, θα πουν ύστερα αν φάνηκα ανανδρος.

—Επειτα απ' τα τελευταία αυτά λόγια του κατηγορουμένου, απλώθηκε βαθεία σιωπή. Οι δικαστάι αποσύρθηκαν για να συσχεθθούν, ενώ στο ακροατήριο είχε εκδηλωθεί τώρα μία κάποια στρόφη ύπνου του κατηγορουμένου.

—'Η σύσκεψη δεν κράτησε πολύ. Ήταν τόσο πολλές και αδιαφιλονίκητες οι αποδείξεις της έννοχης του κατηγορουμένου!

—'Ωστόσο, δυο θεαταί, που κάθονταν στο βάθος της αίθουσας, δεν συμμερίζονταν τη γενική γνώμη: ο Ρολάν ντε Φερουίλακ κι' ο 'Αυδρόσιος Παρέ.

—'Αδύνατον να πιστέψω ότι εγκληματίστησε αυτός ο νέος! Έλεγε ο ένας.

—Τον γνωρίζετε λοιπόν, κατεπάνιε;

—Έγω του πρωτοδιόξα την τέχνη του σπαθιού!

—Δεν τον είχα ξαναδεί ποτέ, μα συμφωνώ κι' εγώ μαζί σας... 'Ο κόμης έχει ειλικρινή ματιά, μέτωπο πλατύ, έκφραση ένθουσιώδη και τίμια...

—Σωπάστε! Γυρίζουν τα κοράκια, τα όρνια... 'Ας ακούσουμε!

Οι δικαστάι ξαναγύρισαν στις θέσεις τους κι' ο πρόεδρος διάβαζε την απόφαση: Είχαν κηρύξει τον κατηγορούμενο ένοχο ενός τεραστάως εγκλήματος και τον είχαν καταδικάσει σε έκπτωση απ' τους τίτλους του, στο μαρτύριο της εμπότας για να εξαναγκασθεί να ομολογήσει την πράξη του, κι' ύστερα σε απαγχονισμό μπροστά στον πύργο του θύματος του.

—'Ο Ρολάν ντε Καντάλ οδηγήθηκε άμέσως κατόπι στο κελλί του. Όλα είχαν λοιπόν τελειώσει!... Τον περίμεναν τα βασανιστήρια κι' ο άτιμωτικός θάνατος στην κρεμάλα!

Καθισμένος πάνω σ' ένα δαμάτι άγνοια, σε μία γωνιά του σκοτεινού κελλιού του, έβλεπε με τα μάτια καρφωμένα στο κενό, νοιώθοντας το σκοτάδι να τυλίγει την ψυχή του σαν σάβανο...

—Θά πεθάνω! ψιθύριζε. Θά πεθάνω πριν ακόμη γνωρίσω τη ζωή, την αγάπη, την ευτυχία! Δεν έχω παρά λίγων ωρών ζωή. Γιατί με καταράσθηκες Θεέ μου;

Ξαφνικά, άκουσε βήματα στη σκάλα, κι' ύστερα ένα θορύβο κλειδιών.

«Έρχεται κι' όλος ο θάνατος;» ανάρωτήθηκε.

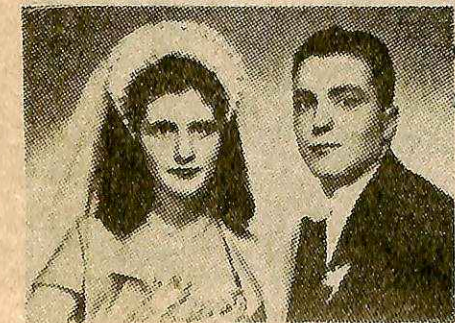
—'Η πόρτα άνοιξε και φάνηκε στο κατώφλι ένας άνθρωπος με κόκκινα ρούχα, μ' ένα φανάρι στο χέρι. 'Ο Καντάλ τον κούταξε κι' έκανε μία κίνηση εκπλήξεως.

—Μ' αναγνωρίζετε, άρχοντά μου; ρώτησε ο κόκκινος άνθρωπος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

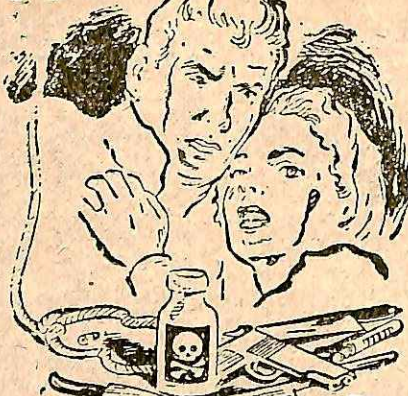
Κοινωνικά

Γάμοι



Τον προσμμένο Νοέμβριο, στη Φιλαδέλφεια των 'Ηνωμένων Πολιτειών της 'Αμερικής ετελέσθησαν οι γάμοι του Διονυσίου Γερασίμου Ζαφειράτου μετά της δίδας 'Ελένης Δασκαλάκη. Το νυφικό στεφάνους αντάλλαξε ο φοιτητής του Πανεπιστημίου Φιλαδέλφειας 'Αντώνιος Μπέλος, ο όποιος και τους εύχεται κάθε ευτυχία.

ΔΡΑΚΟΝ



Το μουσείο του αιματος

Το ταξίδι δύο πτωμάτων

Τον Φεβρουάριο του 1930 αναστατώθηκαν οι κάτοικοι του Πόρου από μία φοβερή ανακάλυψη που είχε κάνει ο Εύ-άγγελος Καΐκος στην βορειοανατολική άκρη.

—'Ενα πρωί καθώς βάδιζε στην άμμου-διά, είδε δυο όγκους να πλέουν στη θάλασσα... Τά κύματα, τότε τους έφερναν προς την παραλία και τότε πάλι τους τραβούσαν και τους τυλίγαν με τον άφρο τους. 'Ο Καΐκος στάθηκε περιεργός να δει τί ήταν αυτά που έπλεαν στη θάλασσα και που από μακριά φαινότουσαν σαν δυο παράξενα κήτη.

—'Ηταν όμως πολύ πρωί ακόμη, το φως της ημέρας δεν είχε ξεκαθαρίσει και γι' αυτό πλησίασε όσο μπορούσε πιο κοντά. Και τότε ανατρίχισε:

—Μά την πίστι μου, φώναξε, αυτά εκεί μοιάζουν με πτώματα πνιγμένων γυναικών!

Δίχως να διστάση, πήρε μία βάρκα και πλησίασε πιο κοντά, συγκερατώντας τον τρόπο που τον είχε πιάσει. 'Όταν τέλος διεπίστωσε ότι τα μάτια του δεν είχαν κάνει λάθος, γύρισε άμέσως στην παραλία, άφησε τη βάρκα κι' έτρεξε στον αστυνόμο του Πόρου για να του αναφέρει την μακάβρια ανακάλυψή του.

—'Έτρεξε άμέσως στην παραλία κι' ο αστυνόμος, πήδησε στη βάρκα και προχώρησε ως την περιοχή που έπλεαν εδω κι' εκεί τα πτώματα ανάλογα με την κίνηση του ρεύματος.

—'Έχει δικη, είπε στον Καΐκο, αλλά φαίνεται πως αυτά μάς έχουν έρθει από τ' ανοικτά! Κάποια φοβερή τραγωδία έχει συμβεί στη θάλασσα κι' εμείς δεν ήρσαμε χαμπάρι!

Μά γιά να φερέσουν τα πτώματα χρειάζονταν ολόκληρο συνεργείο με βενζινακότες, σχοινιά και γάντζους. 'Ο αστυνόμος δεν έχασε καθόλου καιρό. Γύρισε άμέσως στον Πόρο κι' έτοξε στο Κεντρικό Προ-γυμναστήριο του Β. Ναυτικού. Ζήτησε τον άρχηγό της εκπαιδευτικής μοίρας και του είπε:

—Τά πτώματα δυο γυναικών πλέουν στην επιφάνεια της θαλάσσης. Παρακαλώ να μάς βοηθήσετε να τ' αλιεύσουμε!

—'Ο αξιωματικός διέταξε άμέσως να σχηματισθεί ένα συνεργείο από νούτες. 'Ολοι τους τότε μπήκαν σε μία βενζινακότε κι' ανοίχθηκαν εκεί που είχαν φανή τα μυστηριώδη πτώματα. Και δεν άνησαν πάλι να τα ανακαλύψουν. Πήγαν με προσοχή κοντά τους, τα έδσαν με σχοινιά και σιγά-σιγά τα τράβηξαν ως την παραλία. 'Ηταν και το δυο τμπασιά... 'Η εξέτασή τους κατόπι απέδειξε ότι είχαν μείνει σωστές δέκα ημέρες στη θάλασσα!

—'Εκείνο όμως που έκανε σ' όλους εντύπωση ήταν ότι είχαν διάφορα χτυπήματα.

—Νά δής, είπαν μερικοί, ότι οι δυο αυτές γυναίκες έπασαν θύματα εγκλήματος. Κάποιος τις πήρε με μία βάρκα κι' αφού την έβγαλε σ' ανοικτά, θέλησε να τις πνίξη. 'Εκείνες τότε πάλεψαν σκληρά, χτυπήθηκαν μαζί του μ' αυτές πιο δυνατός, σαν άντρας που ήταν, κατάφε-ρε τέλος να τις ρίξη στη θάλασσα.

Μά ποιός ήταν αυτός; Και ποιά ήταν τα δυο αυτά θύματα;

—'Η μία από τις γυναίκες έδειχνε πως ήταν μέχρι 30 χρόνων, είχε τέσσερα χρυ-σά δόντια, ένα κοινό δαχτυλίδι και μία βέρα με τ' αρχικά Χ.Ε.Π. 'Η άλλη ήταν ως 18 μόνο χρόνων, φορούσε δυο δαχτυ-λίδια, μία βέρα με τ' αρχικά Π. Ν. 1929 και στον καρπό του αριστερού χεριού της είχε μια χρυσή αλυσίδα με μία ταυ-τότητα που έγραφε τ' όνομα Παύλος.

—'Η ανάκρισις δεν βρήκε κανένα άλλο στοιχείο για να προχωρήσει στο έργο της. 'Η έκθεσις των δυο αυτών πτωμάτων στον Πόρο δεν έφερε επίσης κανένα αποτέλεσμα. Κανείς δεν τις ήξερε. Κι' έτσι ενι-σχύθηκε η υπόθεσις ότι τα πτώματα εί-χαν έρθει ως την παραλία, γιατί είχαν παρασυρθεί από τα θαλάσσια ρεύματα. 'Η ιατροδικαστική εξέτασή τους εξ' άλλου ά-πέδειξε ότι τά τραύματα κι' οι μώλωπες που είχαν, ήταν από τα χτυπήματα τους στους βράχους.

Τί συνέβαινε λοιπόν; Είχαν αυτοκτονή-σει αυτές οι γυναίκες; 'Η μήπως είχαν πέσει θύματα δυστυχήματος;

—'Ο αστυνόμος ήταν έξυπνος και δρα-στήριος. Έκανε τά πάντα για ν' ανακα-λύψη την ταυτότητα των δυο πτωμάτων και το κατώρθωσε! Και να πως εργάσθη-κε και τί έφερε ακριβώς σε φως αυτή η έρευνά του:

Τράβηξε ένα σωρό χαρακτηριστικές φω-τογραφίες των πτωμάτων, πήρε, και τά δαχτυλικά αποτυπώματά τους κι' ύστερα κάθισε με προσοχή κι' έγραψε μία λεπτο-μερή έκθεσι πως βρέθηκαν, τί χαρακτηρι-στικά είχαν, τί φορούσαν, τω χρώμα των μαλλιών τους, των ματιών τους, τά πάν-τα! Την έκθεσή του αυτή την έστειλε στο υπουργείο των 'Εσωτερικών και στο 'Αρ-χιείο της Χωροφυλακής. Από εκεί τό έγ-γραφο αυτό διαβιβάσθηκε στο Διευθύνσι 'Εγκληματολογικών 'Αναζητήσεων μαζί με τις σχετικές φωτογραφίες.

Οι αστυνομικοί μας της υπηρεσίας Ση-μάνσεως έκαναν τότε μία άριστοεργη-τική δουλειά. Σε λίγο έστειλαν σ' όλα τά αστυνομικά τμήματα φωτογραφίες των δυο άγνωστων πτωμάτων. Στην 'Αστυνομία και στο Λιμεναρχείο είχαν καταγγελθεί τέσσερες εξαφανίσεις γυναικών. Οι δυο είχαν χαθεί με μία βάρκα, μά είχαν άργα-τερα βρεθεί.

Οι μόνες που δεν είχαν δώσει σημεία ζωής ήταν η Χρυσή Πολίτη και η Μαρία Τσιμπιδή. Αυτές είχαν εξαφανισθεί κατά τη διάρκεια μίας φοβερής νεροποντής που είχε γίνει στην Αθήνα. Αυτόπτες μάρτυ-ρες τις είχαν δη να προσπαθούν να πε-ράσουν τά νερά του 'Ιλισσού, που είχε ε-κείνη τη νύχτα φουσκώσει. 'Η πληροφορία αυτή είχε δοθεί από τρεις γνωστές τους, τη Μαρία Μαρδακίη, την 'Ελισά-βετ Κασσώτη και την Μοσχάνθη Ευαγγε-λίδη.

Τίς φώναξαν λοιπόν στο Τμήμα και τους έδειξαν τις φωτογραφίες. 'Εκείνες τις άνεγνωσαν άμέσως.

—'Ετσι εξακριβώθηκαν τά πάντα. 'Η μία που είχε την βέρα με τ' αρχικά Χ.Ε.Π. ή-ταν η Χρυσή Πολίτη. 'Η άλλη, η πιο μι-κρή, φορούσε την βέρα που της είχε πε-ράσει στο χέρι ο αοραβωνιστικός της ο Παύλος Νικολάου. Αυτός επίσης της είχε χαρίσει και τη χρυσή ταυτότητα.

—'Αλλά πως από τον 'Ιλισσο βρέθηκαν τά πτώματά τους στον Πόρο; 'Η εξέλη-σι ήταν εύκολη; Τα νερά του 'Ιλισσού, αφού έπνιγαν αυτές τις δυο γυναίκες, πα-ρέσυραν τά πτώματά τους ως το Φάληρο. Από εκεί τά θαλάσσια ρεύματα τις τρά-βηξαν σ' ανοικτά κι' έτσι έφτασαν ως την βορειοανατολική άκρη του Πόρου!

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Α Ν των άλλων νησιών του Αιγαίου ή φήμη έχει συν-δεθεί με την άρχαία 'Ελ-λάδα, δεν συμδραίνει το ίδιο και με την Πάτμο. Κατοικείτο. Βέ-βαια, στην αρχαιότητα και ήταν γνωστή και στο Θουκυδίδη και στο Στράβωνα, που την ανα-φέρουν. 'Αλλά ή φήμη της άρ-χίζει με τά πρώτα χριστιανικά χρόνια, όταν συνδέθηκε με το θεόπνευστο 'Απόστολο του Χριστιανισμού, τον άγαπημένο μαθητή του Χριστού, τον 'Αγιο 'Ιωάννη τον Εύαγγελιστή.

Στην Πάτμο —που ήταν τό-πος εξορίας στα ρωμαϊκά χρό-νια, όπως ήταν και ή Σέριφος, ή Γαύδος και άλλα νησιά του Αιγαίου— εξορίστηκε ο 'Αγιος 'Ιωάννης από την 'Εφεσο, όπου ήταν εγκατεστημένος και δίδασκε, την εποχή του Ρω-μαίου αυτοκράτορα Δομιτιανού.

—'Εκεί πέρα, λοιπόν, στον τόπο της εξορίας, και στη σπη-λιά που σώζεται ακόμα και σήμερα, ο μεγάλος 'Απόστολος έπι-νευστίστηκε και έγραψε την «'Αποκα-λύψιν του 'Ιωάννου» και τριαντάτα τό-τάρτο «κατά 'Ιωάννην Εύαγγέλιον».

—'Από την εποχή εκείνη ή Πάτμος μπαίνει στην πρώτη γραμμή της εκ-κλησιαστικής Ιστορίας και συνεχίζει τη θρησκευτική της παράδοσι στα κα-τοπινα χρόνια με το περίφημο μο-ναστήρι της και την περίφημη επίσης σχολή της, την Πατμιάδα.

Οι διάφοροι κατακτητές που πέρα-σαν από το Αιγαίο —Φράγκοι, Βενε-τσιάνοι και Τούρκοι— σεβάστηκαν τη θρησκευτικότητα του νησιού. 'Η Πά-τμος κράτησε την αὐτονομία και την αυτοδιοίκησή της και την εποχή ακόμα της τουρκοκρατίας και υπάγονταν απ' ευθείας στον Οικουμενικό Πατριάρχη της Κωνσταντινουπόλεως. 'Υποδουλώ-θηκε μόνο από τους 'Ιταλούς, το 1912, για να έλευθερωθεί, μαζί με την άλλη Δωδεκάνησο και να ξαναγυρίσει στην 'Ελλάδα, ύστερ από τον τελευ-ταίο πόλεμο.

Σε απόστασι λίγων μιλίων από την 'Ικαρία και τη Σάμο βρίσκεται το ωραίο λιμάνι της Πάτμου, ή Σκά-λα, που τό πλαισιώνουν γραφικά χα-μηλά βουνά. 'Από τη Σκάλα ανεβαί-νει κανείς στην πρωτεύουσα της Πά-τμου, που βρίσκεται σε απόστασι μι-τής ώρας, με τά πόδια. 'Η πολιτεία είναι γιγισμένη σε μία μαγευτική θέσι, απ' όπου βλέπει κανείς τά γύρω νη-σιά, που οι λευκές σιλουέτες τους κα-θρεφτίζονται στα γαλανά νερά του Αι-γαίου.

Στά μισά του άνηφορικού δρόμου, που συνδέει τη Σκάλα με την πολι-τεία της Πάτμου βρίσκεται το μονο-πάτι που φέρονε στη σπηλιά του 'Α-γίου 'Ιωάννου. 'Υπάρχει ακόμα στη σπηλιά ή βαθεία σχισμάδα, από την όποια, όπως αναφέρει ή παράδοσι, άνηγούσε ή Θεία φωνή που υπαγό-ρευε στον 'Απόστολο του Χριστού την «'Αποκάλυψιν».

Πιο πέρα από τη σπηλιά είναι τό περίφημο μοναστήρι της Πάτμου — που προβάλλει από μα-κριά σαν μεσαιωνικό φρούριο με τούς πανωψηούς τοίχους του. Το μοναστήρι γτίστηκε τον ένδεκατο αιώνα, όταν αυτο-κράτορας στο Βυζάντιο ήταν ο 'Αλέξιος ο Κομνηνός.

—'Ενας 'Όσιος Πατέρας της 'Εκκλησίας, ο Χριστόδουλος από τη Βιθυνία, ζήτησε από τον αυτοκράτορα να του δώση άνάμνησι στο άκατοίκητο Πάτμο για να την χρησιμοποιήση ως καταφύγιο των διαφόρων μοναχών που έγκατέλειπαν τά μοναστήρια της Μικράς 'Ασίας φεύγοντας τις επίδρομες των Τούρκων.

—'Ετσι ο Χριστόδουλος ίδρυσε το μεγαλόφυμο μοναστήρι του Θεολόγου στην Πάτμο, σε μία ωραία τοποθεσία κι' επάνω από τά ερείπια ενός αρχαίου ναού της 'Αρτέμιδος.

Στην άρχή μόνο καλόγηροι κατοικούσαν στην Πάτμο, όπως

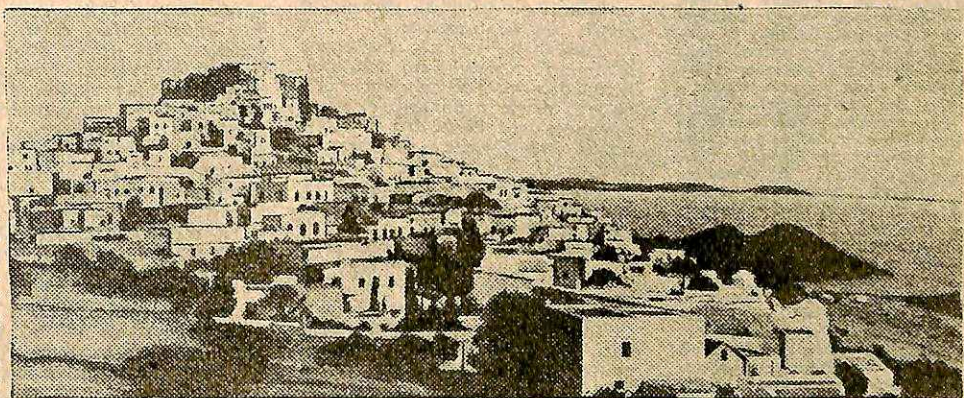


Η ΠΑΤΜΟΣ

της βυζαντινής, της φράγκικης και της τουρκικής εποχής.

—'Απάνω από πέντε χιλιάδες τόμοι και κώδικες υπάρχουν στη βιβλιοθήκη της Πάτμου και θά υπήρχαν πολλοί περισώ-τεροι, αν δεν είχαν φυγαδευθεί πολύτιμοι κώδικες στο έξω-τε-ρικό, στα παλαιότερα και στα νεώτερα χρόνια.

—'Αλλά δεν είναι μόνο ή βιβλιοθήκη που κινεί τό ένδιαφέρον



—'Η μονή του δάσιου Χριστοδούλου, στην Πάτμο, με τ' άσπρα σπιτικά τριγύρω.

στο μοναστήρι. 'Ανυπολόγιστης αξίας είναι και οι θησαυροί που περικλείει με τις θαυ-μάσιες βυζαντινές εικόνες, τά χρυσοδουλε-μένα ξυλόγλυπτα εικονοστάσια, με τις πα-λύτιμες καντήλες και μανουάλια, τούς βα-ρύτιμους σταυρούς, τις άδμαντοκόλλητες πατερίτσες και μίτρες, και με τά αναστήθη-τα άφιερώματα και δώρα, που αυτοκράτο-ρες, πατριάρχες και άλλοι μεγάλοι τίτλου-χοι της 'Εκκλησίας και της πολιτείας, έχουν άφιερώσει στο διστάσιο πολλών αιώνων, στο έακουσμένο μοναστήρι της Πάτμου.

—'Εκτός όμως από τό μοναστήρι αυτό, που λάμπει ως φάρος της θρησκείας πε-ρίλαμπρος και ιερών σκηνών της όρθόδο-ξου εκκλησίας, ή Πάτμος έχει να επιδείξη μεγάλους πνευματικούς και έθνικούς αγώ-νες.

—'Η περίφημη σχολή της Πάτμου —«Σχο-λή Πατμιάς»— ήταν τούς δυο περασμένους αιώνες ένα από τά έξοχώτερα πνευματικά κέντρα ολόκληρου του 'Ελληνισμού. Την Ι-δρυσσε κοντά στο «Σπήλαιο της 'Αποκαλύ-ψεως» ένας λόγιος Πάτριος Ιεροδιάκονος, ο Μακάριος Καλογεράς, γύρω από τό 1713.

Στην ίδρυσή και τη λειτουργία του σχο-λείου, που τό Πατριρχείο τό δυνάμωσε

«Κοινήν Σχολήν του Γένους» Βοήθησε κι' ένας πλούσιος και φιλόδοξος 'Ελληνας από την Καστοριά, ο Μανωλάκης. Πολ-λοί υπήρξαν κατόπι οι ευεργέτες και δωρητές της Σχολής, που επί δυο αιώνες ήταν ο μεγάλος φωταδότης της ελληνικής και της χριστιανικής σοφίας. 'Από τά θρανία της βγήκαν με-γάλοι πατριάρχες, σπουδαίοι ιερομνημόνι, και έξονοι 'Ελληνες, άνάμνησι στους όποιους έγνωρίστη θέσι παίρνει ο Πάτριος ά-πόστολος της Φιλικής 'Εταιρείας 'Εμμανουήλ Σάββας.

Και ήταν φυσικό ή πατρίδα του Σάββα να επαναστατήσει από τις πρώτες, το 1821, και να προσφέρει μεγάλες υπηρε-σίες στον 'Αγώνα του 'Εθνους.

Τό γραφικό αυτό νησί, με τη μεγάλη χριστιανική και έθνι-κή παράδοσι έχει γίνει τά τελευταία χρόνια τόπος τουρισμού και παραθερισμού. Και δικαιολογημένα, γιατί δεν είναι μόνο τά θρησκευτικά και έθνικά κειμήλια που έχει να επιδείξη ή Πά-τμος, αλλά και ένα θαυμάσιο και υγιεινό κλίμα, δροσερά τό-πους καλοκαιρινούς μήνες, που την κάνει πραγματικά ευνό-ριστο τόπο παραθερισμού.

ΕΠ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ Δ'ΗΓΗΜΑ

Η Λουίζα Λανθάλ, καθισμένη πλάι στο τραπέζι, που είχε στρώσει κιόλας για το βραδυνό φαγητό, μαντάριζε μερικά εσώρουχα. Τα χέρια της κοινοίανταν μηχανικά, γιατί το μυαλό της δεν παρακολουθούσε τη δουλειά της. Έτρεχε αλλού... Κι οι σκέψεις της δεν ήταν πολύ ευχάριστες. Πάνω στο ώχρό πρόσωπό της, διαβάζες κάτι περισσότερο από μια απλή στενοχώρια: την ελγώνια!

Σε κάποια στιγμή, ακούστηκε ο θόρυβος ενός κλειδιού που γύριζε στην κλειδαριά. Η νεαρή γυναίκα σήκωσε το κεφάλι της.

—Λοιπόν, Παύλο; ρώτησε τον άντρα που μπήκε.

Τα ρούχα του ήταν παλινωμένα, αλλ' από τον τρόπο που τα φορούσε, μάντευες τον άνθρωπο που είχε γνωρίσει καλύτερες ημέρες.

—Ο Παύλος κάθισε με άργες κινήσεις σε μια πολυθρόνα. Το ύφος του δείχνε μεγάλη κόπωση.

—Τίποτε, της απάντησε, ο Βερντιέ δεν είναι στο Παρίσι κι' ο Λεπερμιέλ μου αρνήθηκε κατηγορηματικά...

—Κι' ο Λερτιέ;

—Δεν έχει πεντάρα! Έκείνοι που έχουν χρήματα δεν θέλουν να με δανείσουν κι' εκείνοι που θέλουν να με δανείσουν δεν έχουν χρήματα!

—Καταλαβαίνω, είπε η Λουίζα. Αλλά δεν μπορούμε ν' αφήσουμε τα έπιπλα μας να πουληθούν στον πλειστηριασμό. Ζήτησε μια προκαταβολή...

—Δεν το σκέφτεσαι σ'α σοβαρά, αγαπημένη μου Λουίζα, απάντησε ο άντρας της. Ο Ντυβελέν είναι ένθουσιασμένος με την εφεύρεσή μου... Διαφωνούμε μόνο στο οικονομικό ζήτημα... Αν, λοιπόν, του ζητήσω προκαταβολή, θα καταλάβει την ανάγκη μου και θα προσπαθήσει να μ'έκυεταλ-λευθρή! Μόνο από το Ντυβελέν δεν μπορώ να πάρω χρήματα.

—Τι κρίμα! είπε η Ελίζα. Έφθασες στο τέρμα της εργασίας σου, έπειτα από τόσους κόπους και τόσες στερήσεις και τη στιγμή που πρόκειται ν'απολαύσεις τους καρπούς της, βρέθηκε αυτή η καταραμένη κατάσταση!... Αλλ'ας δούμε σε ποιόν μπορούμε ν'απευθυνθούμε... Στον Αρμάνδο, το θείο σου, ίσως...

—Ο θείος μου ο Αρμάνδος είναι ένας φτωχός υπάλληλος, που μόλις κατορθώνει να ζήσει με το μισθό του... Τις τελευταίες μέρες κάθε μνός δεν καπνίζει, γιατί δεν έχει να πάρει τσιγάρα...

—Έχεις δική... Δυστυχισμένη Παύλο!... Πόσο θα ήθελα να σε βοηθήσω!... Αλλά δεν έχω τίποτε πια... Σου έδωσα και τα τελευταία μου κοσμήματα... Τα μόνα πράγματα που μας έμειναν είναι τα έπιπλα και τα σκεύη της κουζίνας... Αλλά, σ'άσους!... Έχω μια ιδέα... Τι θαλέγες αν ζητούσαμε από τη Βέρθα να μας βοηθήσει;...

—Για ποιά Βέρθα μιλάς;

—Για την αδελφή μου...

—Ο Παύλος έκαμε ένα μορφασμό.

—Είσαι τρελή! Να ζητήσουμε χρήματα από την αδελφή σου!

—Μα νομίζω πως η Βέρθα... στη θέσι που βρίσκεται... δεν θα δυσκολευθή να μας βοηθήσει...

—Αλλ'ακριβώς επειδή βρίσκεται σ'αυτή τη θέσι δεν μπορούμε να της ζητήσουμε χρήματα... Σκέψου ότι εγώ δεν την γνωρίζω, γιατί είχε φύγει από το σπίτι του πατέρα σου πριν από το γάμο μας... Κι' έπειτα μην ξεχνάς πως και συ η ίδια αποφεύγεις από ντροπή να μιλάς γι'αυτήν... Πως τη θυμήθηκες;

—Στην έπαρξία βλέπει κανείς τα πράγματα με διαφορετικό μάτι, απάντησε η νεαρή γυναίκα. Κι'εγώ έχω παραμείνει στο βάθος της ψυχής μου επαχθιώτισσα... Αλλά σκέφτομαι τώρα πως οι κρίσεις μου για τη Βέρθα ήταν ίσως πολύ αυστηρές... Δεν μπορείς να φαντασθής πόσο καλή και πόσο φρόνιμη ήταν εκείνη την εποχή... Καί, ξαφνικά, από τη μια μέρα στην άλλη έφυγε από το σπίτι γι'ακολουθήσει κάποιον ήθοποιό ενός θιάσου, που ήταν περαστικός από τη μικρή μας πόλη... Δεν μπορώ ακόμη να καταλάβω πως το έκαμε... Αλλά πέτυχε στη ζωή που διάλεξε... Είναι σήμερα μια καλλιτέχνις!

—Μια πολύ μεγάλη καλλιτέχνις, συμπλήρωσε ο άντρας της. Δεν είναι, βέβαια, δική μας δουλειά να την κρίνουμε αν έχει πολυεκατομμυριούχους φίλους. Φαντάζομαι, ωστόσο πως ούτε και συ θα θέλεις να πάρωμε χρήματα... που... πως να σου πω... δεν είναι πολύ καθαρά...

—Η Βέρθα κερδίζει πολλά χρήματα από το επάγγελμά της, παρατήρησε η γυναίκα του. Και δεν ξέρω αν έχω φίλους...

—Σωστά, είπε ο Παύλος, που κατάλαβε πως είχε μιλήσει άσχημα. Δείξον μου αν έχει φίλους ή όχι... Η αδελφή σου κερδίζει, βέβαια, πολλά χρήματα, ξεχνάς, ότι ζή σαν βασίλισσα... Πως λοιπόν θα της περισσεύουν χρήματα για να μας δανείσει;... Κι' έπειτα, σου είπα πως δεν τα θέλω τα χρήματά της!

—Αν ήξερες, όμως, πόσο καλή είναι! απάντησε η Λουίζα. Αγαπιόμαστε πολύ όταν ήμαστε μικρές... Και τώρα, άλλωστε...

—Και τώρα;... Αλλ'ούτε της απάντησε, όταν σου έγραψε πως ήθελε να σε δει!... Η Λουίζα έγινε κατακόκκινη.

—Σου είπα ψέμματα, Παύλο, για να μη θυμώσης, ώμολόγησε. Της απάντησα...



—Και την ξαναείδες;

—Όχι. Γιατί η Βέρθα έφυγε σε λίγο για την Αμερική. Αλλ'έυθα πως γύρισε από εκεί...

—Ωραίος τρόπος για να τα ξαναφτιάξεις μαζί της! είπε ειρωνικά ο άντρας της. Η πρώτη λέει που θα της πής, μόλις την ξαναείδες, θα είναι να σε δανείσει χρήματα!...

—Μα η Βέρθα κερδίζει τεράστια ποσά κι'εμείς χρειαζόμαστε τόσο λίγα! απάντησε η γυναίκα του. Κι'έπειτα, είμαστε αδελφές... Είναι ντροπή, λοιπόν, να ζητήσω από την αδελφή μου να με βοηθήσει; Τα χρήματα που θα μας δανείσει θα της τα νυρίσωμε, άλλωστε, μόλις πάρης την προκαταβολή από το Ντυβελέν...

Ο Παύλος δίσταζε. Αλλ'η Λουίζα τον έπεισε, στο τέλος, να της δώσει την άδεια να γράψι στην αδελφή της.

Η απάντησι της Βέρθας έφτασε την άλλη μέρα. Τους προσκαλούσε σε γεύμα. Και πρόσδετε πως θα ήταν πολύ ευτυχής αν μπορούσε να τους βοηθήσει.

—Τι ευγενικό γράμμα! είπε με ικανοποίησι ο Παύλος, που το ξαναδιάβαζε για δεκάτη φορά.

—Βλέπεις ότι είχα δική, απάντησε η Λουίζα. Η Βέρθα είχε πάντα πολύ καλή καρδιά.

Την άλλη μέρα, λίγο μετά τα μεσάνυχτα, ξαναγύριζαν στο σπίτι τους με το πολυτελέστατο αυτοκίνητο της ήθοποιου.

—Τι υπέροχη βραδυά! είπε ο Παύλος, ενώ ξαπλωνόταν στο κρεβάτι.

Μια υπέροχη βραδυά

—Πόσο είμαι ευτυχισμένη που την ξαναείδα! απάντησε η γυναίκα του.

—Είναι εξαιρετική γυναίκα! συνέχισε ο Παύλος. Όμορφη, έξυπνη, γοητευτική... Καί βέβαια, πως μπορούσε να μην έπιτυχε η όλα αυτά τα χαρίσματα;

—Είδες πόσο τρυφερή και πόσο υύδωρητη είναι; Δεν μπορούσε να κρατήσει τα δάκρυά της, καθώς μιλούσαμε για τα παιδικά μας χρόνια...

—Ναί, είναι πολύ καλή! συμφώνησε ο Παύλος. Κι'η έπαυλή της, τί θαύμα! Μόνον οι πίνακες και τα έργα τέχνης, που έχει μέσα σ'αυτήν, αξίζουν μια ολοκληρω περιουσία!...

—Την άκουσες που μας είπε πως θα μας ξανακαλέσει; ρώτησε η γυναίκα του. Η Βέρθα ξέρει πολύν κόσμο και θα μπορέσει να σου φανή χρήσιμη, δεν είν'αλήθεια;...

—Φυσικά... Η αδελφή σου είναι μια προσωπικότης στο Παρίσι... Καί τί χαριτωμένη γυναίκα!... Δεν μπορώ να καταλάβω πως την άποφυγες τόσον καιρό!...

—Φοβόσουν μήπως θυμωες... Η αδελφή σου είναι ξεχωριστή γυναίκα και πολύ μεγάλη καλλιτέχνις! Το να έχωμε σχέσεις μαζί της είναι τιμή για μας!...

Η Λουίζα τον κύτταζε μ'απορία.

—Αλλά χθες μιλούσες διαφορετικά, του είπε. Θυμάσαι τί μου έλεγες χθες;

—Δεν την ήξερα χθες την αδελφή σου, απάντησε ο άντρας της. Αλλ'από τη στιγμή που την είδα, κατάλαβα πως είχα άδικο... Τί εξαιρετική γυναίκα, σ'αλήθεια! Φαίνεται σαν παιδί μπροστά σου... Πόσα χρόνια την περνάς;

Η Λουίζα αίσθανθηκε ένα ρίγος στη ράχη της.

—Αλλ'η Βέρθα είναι μεγαλύτερη από μένα, είπε. Με περνάει τέσσερα χρόνια... Σου φαίνεται μικρότερη;

Ο άντρας της κατάλαβε το λάθος του.

—Η αδελφή σου βάφεται περίφημα, απάντησε. Μια ήθοποιός, βέβαια...

—Έλεγε ψέμματα. Η Βέρθα βαφόταν πολύ λίγο. Αλλ'όλη της η έκφρασι είχε κάτι το πολύ νεανικό, που έκανε αμέσως εντύπωση.

Η Λουίζα δεν είπε τίποτε. Έπειτα από λίγο, άνοιξε τη τσάντα της κι'έδωσε μερικά χαρτονομίσματα.

—Έχω τα χρήματα που μας χρειαζόνται, είπε. Η Βέρθα πάλι τα έδωσε προτού καθίσωμε στο τραπέζι...

Ο Παύλος τα έβαλε στην τσέπη του αμίλητος.

★

Πέρασε καιρός. Ο Παύλος Λανθάλ κέρδισε πολλά χρήματα από την εφεύρεσί του. Αγόρασε μια κομψή έπαυλη και η ζωή τους κυλάει πολύ ήρεμα.

Αλλ'η Λουίζα δεν είναι πια ευτυχισμένη. Τα λόγια που της είπε ο άντρας της, το βράδυ που γύριζαν από το σπίτι της Βέρθας, της άνοιξαν τα μάτια. Ξέρει τώρα πως είναι μια γυναίκα που γέρσσε πριν από την ώρα της και που δεν μπορεί να εμπνεύσει τίποτε άλλο εκτός από συμπόνια. Είναι η γυναίκα που την λυτούνται κι'όχι που τη λατρεύουν! Κι'οι σκέψεις αυτές σβύνουν μέσα της τη χαρά της ζωής...

ΦΡΕΝΤΕΡΙΚ ΜΠΟΥΤΕ

Η Βασιλίτσα του χρυσού

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο 'Αντρέας, μία νύχτα, είδε στ' όνειρό του τη Βασιλίτσα του Χρυσού με ξανθά μαλλιά και με πιο αγέροχο πρόσωπο: 'Εμοιαζε έτσι καταπληκτικά, με τη γυναίκα του την Τερέζα. Από την άλλη ημέρα, όμως, η μυστηριώδης αυτή γυναίκα εξαφανίστηκε και δεν παρουσιάστηκε πάλι παρά μόνο όταν ο 'Αντρέας άρρώσθηκε βαρέα από κιτρινο πυρετό. Η Βασιλίτσα του Χρυσού τον γιάτρεψε μ' ένα δικό της φάρμακο κι' από τότε έρχονταν στο σπίτι του και του κατούσε συντροφιά, χωρίς να μιλάει! 'Εκείνες τις ημέρες, ο 'Αντρέας αποφάσισε ν' αναθέσει στ' Άγγλο τραπεζίτη Κλάρκσον που τον επεσκέφθηκε, τη μεταφορά του χρυσού που είχε μαζέψει και που ο μισός ήταν για τη βαρύνη Γιάκωμπσον και ο άλλος μισός για την Τερέζα.

Δεν θα μπορούσε να βρή πιά 43ον κατάλληλο πρόσωπο. 'Αλλωστε, ο κ. Κλάρκσον, που ήταν πρακτικός άνθρωπος, συνοδεύονταν πάντα σ' όλα τα ταξίδια του από μερικούς ανθρώπους του καλά όπλισμένους. Κι' αυτό ήταν μία ακόμη εξασφάλιση.

Ωστόσο ο 'Αντρέας δεν ανακρίνωσε σε κανένα τα σχέδιά του, εκτός απ' τον Μπερνάρ, που φόρτωσε με κάθε μυστικότητα, δυο μικρά βαρέλια γεμάτα χρυσάφι στο βάθος ενός αναξίου που έπρεκείτο να μεταφέρει το πολύτιμο μέταλλο ως έναν ποταμό, στην όχθη του οποίου θα περιμένε το πλοίο του 'Αγγλου τραπεζίτη.

Μόλις φτάσω στ' Λονδίνο, είπε ο κ. Κλάρκσον στ' 'Αντρέα, την ώρα που τον αποχαιρέτουσε, θα μάθω ποιος είναι εκεί ο τραπεζίτης της βαρύνης Γιάκωμπσον και θα παραδώσω σ' αυτόν το μερίδιο της βαρύνης. 'Υστερα θα πουλήσω το άλλο μισό και θα δώσω το αντίτιμο στη σύζυγό σας. Αυτές δεν είναι οι οδηγίες σας.

Και ξεκίνησε, αφού πρώτα υποσχέθηκε στ' 'Αντρέα, ότι ιδέν θα έπιχειρούσε το ταξίδι του στο Βόρειο Πόλο, αν δεν έστελνε πρώτα τα χρήματα στην Τερέζα. 'Η έπισκεψι αυτή του τραπεζίτη, βύθισε τον 'Αντρέα σε πικρή μελαγχολία.

Τον έκανε να ξαναθυμηθ' το Παρίσι και τη γυναίκα που λάτρευε και που τόσο θ' άσπασε να ξανασφίξει στην άγκαλιά του.

Όσο ήταν μόνος, άπασχολημένος στις έγγραφες του, απόφευγε να συλλογίζεται αυτά τα πράγματα. Μά τώρα, η σκέψη ότι ο 'Αγγλος σε λίγο θα έβλεπε την πολυαγαπημένη του Τερέζα, ότι της μιλούσε, ενώ αυτός θα ήταν για καιρό ακόμη μακριά της, του γάγισε την καρδιά.

Δεν έπαυε να βγάζει κάθε στιγμή απ' την τσέπη του το πορτοφόλι του, όπου φύλαγε τα γράμματα και τις φωτογραφίες της γυναίκας του. Και ξαναδιάβαζε πάλι τα τουφερά γράμματα της και γέμιζε φιλικιά τις φωτογραφίες της. Δεν μπορούσε πιά να υποφέρει αυτή την τρυμερή μοναξιά και τον σκληρό χωρισμό τους.

Η Βασιλίτσα του Χρυσού, που δεν είχε φανή διόλου στο διάστημα που κράτησε η έπισκεψι του κ. Κλάρκσον, παρουσιάστηκε πάλι και ξανάρχισε, κατά την παλιά της συνήθεια, να συντροφεύει τον 'Αντρέα. Φαινόταν, μάλιστα, ότι ένοιωσε την αλλαγή που είχε συμβεί στον χαρακτήρα του φίλου της και τις πικρές του σκέψεις.

'Αλλωστε κι' ο μηχανικός, δεν προσποιόταν μπροστά της, όπως έκανε μπροστά στους άλλους, μ' όφνη τη λιπή του να ξεσπάει και συχνά έκλαιγε με λυγμούς, ενώ εκείνη τον κύτταζε με το πλουή της βλέμματα.

Μιά μέρα — είχαν περάσει τρείς μήνες απ' την αναχώρησι του 'Αγγλου — η λύπη του 'Αντρέα ξεχείλισε,



Κι' αυτό, γιατί, ενώ το ταχυδρομείο είχε φτάσει απ' το προηγούμενο απόγευμα, δεν είχε γράμμα από την Τερέζα. 'Ηταν κάτι που πρώτη φορά συνέβαινε απ' τον καιρό που εγκαταστάθηκε στο χρυσωρυχείο.

Τι έσημαινε, άραγε, αυτή η σιωπή; Μήπως η Τερέζα του ήταν άρρωστη; 'Αλλά τότε ο Ροβέρτος ή η Φράγκα θα του έγραφαν δυο λόγια για να τον ησυχάσουν.

Όμως, τίποτα! Κανένα γράμμα κι' απ' αυτούς.

Η κατάστασι του 'Αντρέα άγγιζε τα όρια της τρέλλας. 'Η μεγάλη του λύπη τον έκανε να παραλογίζεται.

Κρατούσε το πρόσωπό του μέσα στα χέρια του κι' οι λυγμοί του τράνταζαν το στήθος. Δεν μπορούσε ν' απομακρύνει τη σκέψη του απ' την Τερέζα, που θα ύ...



ΕΝΑΣ ΑΠΑΡΗΓΟΡΗΤΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ

Ο Ζαν - Πιέρ 'Ωμόν έκανε ενάγεται την πρώτη του δημοσία ευφάνισι ύστερ' απ' τον τρανικό θάνατο της σύζυγου του Μαρίας Μοντέζ. 'Επλησ στην πρεμιέρα ενός νέου του φίλμ, που δόθηκε στη Νέα 'Υόρκη, συνοδεύοντας την κόρη του 'Αμερικανού Προέδρου, Μάργκαρετ Τρούμαν.

'Αν και πέρασε αρκετός καιρός ο Ζαν - Πιέρ 'Ωμόν εξακολουθεί να είναι άπληστος και η λύπη παραμένει βαθιά χαραγμένη στο πρόσωπό του.

πέφερε αυτή τη στιγμή μακριά του. Και εξακολουθούσε να κλαίει, όταν ξαφνα αίσθανθηκε ένα χέρι να του γαϊδεύει τα μαλλιά.

Σήκωσε τα μάτια του και είδε τη Βασιλίτσα του Χρυσού να στέκεται μπροστά του και να τον κυττάει με τα γλυκά και ωραία μάτια της, που φανέρωναν τρυφή, στοργή, ώστε ο δυστυχής νέος, μη αντέχοντας πιά, την άγκάλιασε και, άκουμπώντας το κεφάλι του στους ώμους της, ψιθύρισε:

— Μήπως, αν ήξερες πόσο άπελπιμένος είμαι!... 'Η γυναίκα που λάτρευω, ο μοναδικός έρωτας της ζωής μου, ίσως πεθαίνει αυτή τη στιγμή, μακριά απ' μένα!...

'Εκείνη δεν του άποκρίθηκε, μά τα μάτια της βούρκωσαν και άφθονα δάκρυα έβρεξαν το ώχορό πρόσωπό της, ενώ τα δάκρυα της εξακολουθούσαν να γαϊδεύουν το κεφάλι του 'Αντρέα, σαν να ήταν πραγματικό παιδί της.

Βρισκόντουσαν τη στιγμή εκείνη στη βεράντα ενός απίτσιου, φτιαγμένου απ' τον Μπερνάρ με άκατέργαστους κορμούς δέντρων, όπου έπηγαιναν για ν' αναπαύονται τα μεσημέρια, όταν ο ελσυχής ήλιος έβριζε γύρω όλη την περιοχή.

Σιγα-σιγα, ο μηχανικός συνήλαε, έβριζε σε μία κουνησιτή πολυθρόνα από λινό καλαμί, κι' άρχισε να διηγείται στη Βασιλίτσα τον τρέλλο έρωτα για την Τερέζα, τη τώχεια τους, την πίκρα του χωρισμού τους το θάρος με το όπριο εργαζόταν, για να μπόρεση να προσφέρει κάποτε στην αγαπημένη μία άνετη κι' ευτυχισμένη ζωή.

Άρα γε η γυναίκα εκείνη καταλάβαινε το τί της έλεγε;

Ο 'Αντρέας δεν μπορούσε να το ξέρη, γιατί δεν του άποκρίνονταν παρ' όμοιό της, γιατί δεν του άποκρίνονταν παρ' όμοιό της, γιατί δεν του άποκρίνονταν παρ' όμοιό της, γιατί δεν του άποκρίνονταν παρ' όμοιό της...

Πάντως, αίσθάνθηκε μία μεγάλη ανακούφιση, όταν τα διηγήθηκε όλα και εξαφώσε έτσι την πνευμένη καρδιά του.

Δεν ήταν τάχα δυνατόν, σκέφτηκε, να μην ποφάσε η Τερέζα το ταχυδρομείο; 'Ασφαλώς, κάτι τέτοιο θα συνέβη και σίγουρα, την άλλη φορά, θα λάβαινε δυο και τρία γράμματα μαζί!

Πιο ήσυχος τώρα, αίσθάνθηκε την ανάγκη να διαβάσει την τελευταία έπιστολή της Τερέζας. Και, έπειδή η παρουσία της Βασιλίτσας του Χρυσού δεν τον ένοχλούσε διόλου, έβγαλε το πορτοφόλι του, πήρε από μέσα το γράμμα και τ' άνοιξε.

Την ίδια στιγμή, μία μικρή τετράγωνη κάστα, γλυστοήσ από μία θεσι του πορτοφολιού κι' έπεσε γάμω. 'Ηταν μία από τις φωτογραφίες της Τερέζας σε παιδική ηλικία. Ο 'Αντρέας έσπυρε να την πάρη, μά η Βασιλίτσα του Χρυσού τον πρόλαβε και σήκωσε εκείνη τη φωτογραφία.

Μά τη στιγμή που ετοιμαζόταν να την δώση στ' 'Αντρέα, το βλέμμα της έπεσε τυχαία πάνω στη φωτογραφία.

Τότε, μονομιάς, τα χαρακτηριστικά της άλλαξαν, το πρόσωπό της έγινε καταγλωμο και ξεφωγίζοντας σπαρακτικά, η Βασιλίτσα του Χρυσού, έφερε τη φωτογραφία στα γέλη της κι' άρχισε να τη φιλάει σαν τρέλλι, ενώ την έπνιγαν οι λυγμοί.

Κι' η γυναίκα αυτή, που δεν είχε μιλήσει ποτέ, από τότε που είχε γνωρίσει τη μία και μόνη λέξη στα προσέφαλα του άρρωστου 'Αντρέα, φώναζε:

— 'Ω! Τερέζα! Τερέζα!... Είνε η Τερέζα μου, η κόρη μου!...

Ο 'Αντρέας πεταγνθηκε θόρως, αναστατωμένος.

— 'Η Τερέζα, είπε κατάπληκτος, η γυναίκα μου που λέγεσαι σήμερα μαρκήσις ντ' 'Ανζελύ και που λεγόνταν πρώτα Τερέζα ντε Ροσβέλ, έίνε κόρη σας! Μήπως τρελλασθήκαμε κι' οι δυο;

Μά η δυστυχής εκείνη γυναίκα, ούτε καν

σκέφθηκε ν' άπαντήσει στ' 'Αντρέα.

Με φωνή καθαρή, που είχε μιά γνήσια γαλλική προφορά, ξαναείπε:

— Τερέζα μου, Τερέζα μου, γλυκειά. 'Α! Φράγκα μου! μικρή μου Φράγκα, χρυσά μου παιδιά, που είστε! 'Θα σας ξαναδώ ποτέ;

'Αλλά ξαφνικά — ίσως απ' τον κλονισμό που δόκίμασε — χλώμιασε, έβασε τις αισθήσεις της και θα σωριάζονταν γάμω, αν ο 'Αντρέας δεν πρόφτανε να την άσπαση στην άγκαλιά του.

Την ξάπλωσε τότε σ' έναν μικρό καναπέ, κάτω απ' την δροσερή σκιά μιάς περιπλοκάδας και προσάθησε να την κνή να συνέλθη απ' την λιποθυμία της.

'Αλλά παρ' όλες τις περιποιήσεις του ή Βασιλίτσα δεν συνερχόταν.

Ο 'Αντρέας θόρως, ταραγμένος, κύτταξε τη γυναίκα αυτή που, ήταν ξαπλωμένη μπροστά του και σκέφθηκε τις άλλόκοτες εξομολογήσεις που του είχε κάνει τόσες φορές η Τερέζα σχετικά μ' αυτό το ζήτημα. Ξαναθυμήθηκε την έπιμνη της Φράγκας στην ιδέα που υποστήριζε και μουσουούρισε:

— Μήπως έδωκεν δίκιο κι' οι δυο; Είναι αλήθεια λοιπόν ότι οι κόμης ντε Ροσβέλ και μιά ξένη έκαναν αυτό το τρυμερό κακούρημα;

Θυμήθηκε το χρυσωρυχείο της οίκογείας ντε Ροσβέλ που βρισκόταν στη Γουιάνα, και που το είχε κληρονομήσει απ' τον δόν Ζοζέ ντε Σάντα Κρούζ. Το μεταλλείο αυτό που — καθώς του είχε πη η Τερέζα — ήταν η άφορη του ταξιδιού του κόμητα και της γυναίκας του.

Όλα αυτά πέρασαν σαν άστραπη απ' το μυαλό του.

Στο μεταξύ φρόντιζε να συνεφέρει με κάθε τρόπο τη Βασιλίτσα.

Το σπίτι που βρισκόντουσαν ήταν αρκετά μακριά απ' το χρυσωρυχείο, ώστε δεν έπρεπε να περιμένη από εκεί καμιά δόλεια.

Ευτυχώς είχε μαζί του νερό και κονιάκ. 'Αρχισε λοιπόν να ραντίζει το μέτωπό της, ενώ συγχρόνως της έταίριε τους κορότσους.

Οι φροντίδες του κι' οι προσπάθειές του κράτησαν μιά ώρα σχεδόν, μά η κατάσταση της γυναίκας εκείνης δεν βελτιώθηκε διόλου.

Ωστόσο ο 'Αντρέας εξακολουθούσε με πείσιμα τις έντοιδες.

Στο τέλος, η Βασιλίτσα άρχισε να δινη σημεία ζωής, ν' αναπνι πιά κανονικά και τα βλέφωρά της τρυπούσαν.

Μά αυτό δεν κράτησε πολύ.

Τη λιποθυμία την διαδέχτηκε ένας βαθύς ύπνος.

Ο 'Αντρέας αφού την άφησε ν' αναπαυθ' για κάμποσες ώρες, δοκίμασε — μά χωρίς κανένα αποτέλεσμα — να την κνή να πιη λίγο κονιάκ.

Η Βασιλίτσα δεν έπνιούσε.

Ο 'Αντρέας δεν τολμούσε να την αφήσει μόνη και να τρέξη να φέση τον Μπερνάρ. Μπορούσε άραγε να τη μεταφέρει μόνος του; Αυτό δεν του φαινόταν και τόσο ακατόρθωτο.

Ωστόσο περίμενε ακόμη, έχοντας πάντα την ελπίδα ότι θα ευπνιόσε μόνη της. Στο μεταξύ έκανε νίλιες δυο σκέψεις.

Ώστε αυτή η γυναίκα που τόσο την συμπαθούσε και που τον γλύτωσε απ' την έπικίνδυνη άρρώστεια του, ήταν η υπτέρα της Τερέζας! Και την είχε συναντήσει μέσα σ' αυτές τις άπεραντες ένομιές! Τρέλλι σχεδόν! 'Θύμα ενός μυστηριώδους και φοιχτού έγκλήματος!

Το σκυλί του Μπερνάρ παρουσιάστηκε ξαφνικά και δέκωσε άπτότομα τους συλλογισμούς του.

Ο 'Αντρέας έτρεξε άμέσως να συναντήσει το φίλο του.

— 'Ε, Μπερνάρ! του φώναξε όταν τον άντικρυσε. Τι τρέχει; Γιατί είσαι έτσι ταραγμένος;

— Νά, αυτοί οι βλάκες εκεί πέρα, του άπάντησε ο Μπερνάρ, λένε ότι σας είδαν το πρωί να τραβάτε πρ' το δάσος... Κι' έπειδή ως το μεσημέρι δεν φανήκατε διόλου, άνησυχόσα και τώρα πιά που άνοιξε να σουσουπνιόταν δεν κρατήθηκε και βγήκα να σας βρώ...

— Έκανε πολύ καλά... Σε χρειάζομαι! 'Ελα μαζί μου... Πρέπει να με βοηθήσεις... Και γρήγορα μάλιστα...

Κι' ενώ πλησίαζαν στο σπίτι, ο 'Αντρέας πληροφόρησε τον φίλο του για τη λιποθυμία της Βασιλίτσας του Χρυσού και για την άνησυχτική κατάστασί της.

— Συνέδρασαν διάφορα πράγματα, του είπε, που δεν μπορώ να στα διηγηθώ αυτή τη στιγμή, μά που θα τα μάθεις άσ' ότε. Τώρα πρέπει να μεταφέρουμε τη γυναίκα αυτή όσο πιο σύντομα μπορούμε στο σπίτι μας όπου θα την περιποιηθούμε όσο το δυνατόν καλύτερα κι' έλπίζω ότι θα σωθ'.

— Σωστά είπε ο Μπερνάρ.

Πλησίασαν στη βεράντα. Η υπτέρα της Τερέζας κοιμόταν πάντα.

Ο Μπερνάρ πρότεινε να φτιάξουν ένα πρόχειρο φορείο, με τα σκόρπια κλαδιά που βρισκόνταν εκεί γύρω και με ένα κομμάτι σκοινι που κρατούσε πάντα μαζί του.

'Ετσι κι' έγινε.

Τοποθέτησαν με μεγάλες προσφυλίες πάνω σ' αυτό τη Βασιλίτσα και ύστερα άφου σήκωσαν κι' οι δυο τους το φορείο ξεκίνησαν για το σπίτι, ενώ το σκυλί του Μπερνάρ προπορευόταν γαυγίζοντας χαρούμενα.

Δυο άξελφεις

Ο μηχανικός που είχε αρκετές γνώσεις Ιστορικής, εξέτασε τη Ναδίνα και είπε:

— Ο ύπνος αυτός είναι καλό σημάδι. Δεν θ' άσπαση να συνέλθη. 'Αφήστε την να ευπνιήσ' μόνη της. 'Όσο πιο πολύ διασκεύ αυτός ο λήθαργος, τόσο περισσότερο θα ξεκουσάται το μυαλό της από κάποιον φοβερό κλονισμό που φαίνεται πως δοκίμασε...

Την άλλη μέρα πραγματικά η Ναδίνα μισανόειε τα μάτια της.

Ο 'Αντρέας, που στεκόταν λίγο πιά πίσω απ' το κορεβάτι, την παρακολουθούσε σιωπηλός.

Η υπτέρα της Τερέζας μισοσηκώθηκε και κύτταξε γύρω της. Κατόπιν έριξε το βλέμμα της στα ρούχα που φορούσε και στο στρώμα που ήταν ξαπλωμένη και μιά βαθεία έκπληξη ζωγραφίστηκε στο πόσωπό της.

— Πού βρίσκομαι; ρώτησε τέλος με δυνατή φωνή.

Ο 'Αντρέας την πλησίασε με σεβασμό και της άπάντησε, κάνοντας μιά έλαφριά υπόκλησι:

— Είστε στο σπίτι μου, κυρία.

— Στο σπίτι σας; Ξαναείπε εκείνη. Μά πως συμβαίνει αυτό; Δεν σας γνωρίζω. Δεν πιστεύω μάλιστα να σας έχω δ'η ποτέ. 'Και το άγνωστο αυτό έένο σ'ήπτι; Και τ' άλλόκοτα αυτά ρούχα; Τι σημαίνουν όλα αυτά;

— Βρισκόμαστε στη Γουιάνα, κυρία, είπε ο 'Αντρέας.

— Στη Γουιάνα; 'Α, ναι, το ξέρω! 'Ηοθα εδώ με τον σύζυγό μου...

Τα ωραία μάτια της άνοιξαν τρυμερά και έβλεπε τα λόγια αυτά.

— Είμαι γνιός σας! της είπε ο 'Αντρέας.

— Γνιός μου; 'Θα με νομίζετε για καμ...

— Όταν πρόσφερε τα λόγια αυτά...

— Κόριε, Παμπλουίδη, λαμβάνω την τιμήν να ζητήσω την γείρα μ'ας...

— (Τού Β. Χριστοδούλου)

— οποιασδήποτε κόρης σας!...

— οποιασδήποτε κόρης σας!...

— οποιασδήποτε κόρης σας!...

— οποιασδήποτε κόρης σας!...

— οποιασδήποτε κόρης σας!...

— οποιασδήποτε κόρης σας!...

— οποιασδήποτε κόρης σας!...

— οποιασδήποτε κόρης σας!...

— οποιασδήποτε κόρης σας!...

— οποιασδήποτε κόρης σας!...

— οποιασδήποτε κόρης σας!...

— οποιασδήποτε κόρης σας!...

— οποιασδήποτε κόρης σας!...

— οποιασδήποτε κόρης σας!...

— οποιασδήποτε κόρης σας!...

'Ηταν φανερό ότι το μυαλό της άσπασε να δουλεύει κι' οι αναμνήσεις της ξανάρχοντοσαν σιγα-σιγα.

— 'Ω! είπε ξαφνικά. Χριστιανέ! Χριστιανέ! Ζουανέττα! Οι άθλιοι! 'Ονειρεύτηκα η είναι αλήθεια ότι θέλησαν να με σκοτώσουν;

Πήδησε κάτω δομνητικά, έτρεξε σ' έναν μικρό καθρέφτη που κρεμόταν δίπλα στο παράθυρο, κυττάχτηκε μέσα εκεί και ξεφώσισε τρυμερή:

— 'Θεέ μου! Είμαι αλήθεια εγώ, η Ναδίνα ντε Ροσβέλ, μ' αυτά τα άσπρα μαλλιά και μ' αυτό το γερασμένο πρόσωπο; Πέρασαν λοιπόν πολλά, πάρα πολλά χρόνια φαίνεται από τότε που χωρίστηκα απ' τους δικούς μου!

Και με τα λόγια αυτά σωριάστηκε συντριμμένη σε μιά ψάθινη πολυθρόνα.

Σε λίγο σήκωσε τα μάτια της και κύτταξε με τρυφερότητα τον 'Αντρέα.

— Νομίζω ότι είδα στα χέρια σας τη φωτογραφία της κόρης μου, της Τερέζας μου, του είπε. Μήπως το όνειρεύτηκα κι' αυτό;

Ο 'Αντρέας ντ' 'Ανζελύ έβγαλε απ' την τσέπη του το πορτοφόλι του.

— Ορίστε, είπε, η φωτογραφία της κόρης σας, όταν ήταν μικρή... Νά κι' άλλη μιά που την δείχνει πιά μεγάλη... Κι' άλλη μιά ακόμα, όταν έγινε γυναίκα, μιά ωραία γυναίκα!

Η Ναδίνα σκέπασε τις φωτογραφίες με δόλοεμα φιλικιά.

— Πόσο καλός είναι ο Θεός! αναστέναξε. Μά άφου γέρασα τόσο, πόσος καιρός πέρασε χωρίς να την δω!... Βοηθήστε με λίγο!

— Η Τερέζα είναι σήμερα είκοσι τεσσάρων χρονών, είπε ο 'Αντρέας.

— Είκοσι τεσσάρων χρονών! Μά, κύριε, ήταν μόλις δώδεκα όταν την άφησα και η Φράγκα ήταν ενέα... Τι μου συνέβη σ' όλο αυτό το διάστημα; Δεν μπορώ τίποτα να θυμηθώ!

— Μη σκέπτεστε περισσότερο τώρα, Περιμένετε να ξεαναποκτήσετε τις δυνάμεις σας πρώτα, να συνέλθετε και τότε θα θυμηθ'ε τα περασμένα χωρίς καμιά προσπάθεια... 'Ός τότε ζήστε ήρεμα και ήσυχά κοντά μου και άψογε σε μένα τη φροντίδα να σας περιποιούμαι...

— 'Εσείς! Ποιος είστε λοιπόν έσείς, που ενδιαφέρεστε τόσο για μένα; Σε τί γρωστά την τσπη συμπαθεία που διαβάω στα μάτια σας;

— Μαύ δίνετε το λόγο σας ότι θα είσαστε φρόνιμη αν σας το πώ;

— Ναι, ναι! 'Αλλωστε δεν είμαι πιά άρρωστη. Μόνο το κεφάλι μου είναι βαρύ λόγω και δυσκολεύεται να σκεφθώ και να θυμηθώ. Πέστε μου λοιπόν χωρίς να φοβάστε ποιος είστε.

— Είμαι γνιός σας! της είπε ο 'Αντρέας.

— Γνιός μου; 'Θα με νομίζετε για καμ...

— Όταν πρόσφερε τα λόγια αυτά...

— Κόριε, Παμπλουίδη, λαμβάνω την τιμήν να ζητήσω την γείρα μ'ας...

— (Τού Β. Χριστοδούλου)

— οποιασδήποτε κόρης σας!...

— οποιασδήποτε κόρης σας!...

— οποιασδήποτε κόρης σας!...

— οποιασδήποτε κόρης σας!...

— οποιασδήποτε κόρης σας!...

— οποιασδήποτε κόρης σας!...

— οποιασδήποτε κόρης σας!...

— οποιασδήποτε κόρης σας!...

— οποιασδήποτε κόρης σας!...

— οποιασδήποτε κόρης σας!...

— οποιασδήποτε κόρης σας!...

— οποιασδήποτε κόρης σας!...

— οποιασδήποτε κόρης σας!...

— οποιασδήποτε κόρης σας!...

— οποιασδήποτε κόρης σας!...

— οποιασδήποτε κόρης σας!...

μία άλλη. Δεν απόκτησα παρά δυο κόρες, την Τερέζα και τη Φράγκα...

—Μα ο σύζυγος της μιάς από τις κόρες σας δεν θα ήταν γυνίος σας;

—Η Ναδία έφερε το γέρι της στην καρδιά της.

—Μία απ' τις κόρες μου παντρεύτηκε; Θεέ μου! Η Τερέζα μου, έ, δεν είναι έτσι;

—Μάλιστα, κυρία...

—Αλλά τότε θα είναι κι' αυτή εδώ... μαζί σας... και θα την δώ; "Α! που είνε λοιπόν, που βρίσκειται;

—Αλλοίμονο, δεν είναι εδώ! Χρειάστηκε να χωριστούμε. Η Τερέζα έπρεπε να μείνει στη Γαλλία. 'Αλλά θα πάμε να την ξαναδούμε κι' οι δυο μαζί... Θέλετε;

—Α, ναι, χίλιες φορές ναι! "Ω! πόση είναι ωραία! προσέθεσε η Ναδία, κυττάζοντας πάντα τη φωτογραφία της κόρης της. Μιλήστε μου γι' αυτήν... Και για τη Φράγκα, την άλλη αγαπημένη μου κόρη... Πείτε μου όλα όσα ξέρετε... Πώς τις γνωρίσατε; Πού βρίσκονται; Τι απόγιναν; Θέλω να μάθω και την παραιτική λεπτομέρεια της ζωής τους. Και ο πατέρας τους ο κόμης ντε Ροσέλ;

—Αλλά μόλις βγήκε απ' το στόμα της αυτή η λέξη η Ναδία άρχισε να τρέμει.

—Α! τον άβλιο! φώναξε, τον άβλιο! Μεγαλοδύναμη Θεέ! Τι φοβερό έγκλημα θέλησε να κάνει... "Ω! ναι, τώρα θυμάμαι! Θυμάμαι!...

Σήκωσε το τρομαγμένο βλέμμα της προς τον Άντρεα και τον παρακάλεσε φοβισμένη:

—Μη μ' εγκαταλείψετε και σεις... σας παρακαλώ! Μην το κάνετε αυτό! Θα τρελλαθώ σ' αυτήν την ερημιά! Είναι γεμάτη φίδια και τίγρεις που ουλιάζουν όλη τη νύχτα γύρω μου. Φοβούμαι να μείνω μόνη και πενιώ... Θεέ μου, πόσο πενιώ!

Ο Άντρεας άρπαξε το παγωμένο χέρι της.

Σκέφθηκε ότι πραγματικά δεν είχε φάει τίποτε απ' το προηγούμενο πρωί. Και παίνοντάς επιτακτικό ύφος της είπε:

—Μητέρα, θα με υποκαύσετε σ' ό,τι θα σας πω χωρίς την παραιτική αντίρρηση;

—"Ω! ναι!

—Πολύ καλά! Μην ξεχνάτε ότι είστε ακόμα εξασθενημένη. Πρέπει λοιπόν να κάθεστε φρονιμα, ώπου να γιαιρευτήτε τελείως. Τότε θα φύνουμε κι' οι δυο και θα πάμε να συναντήσουμε την Τερέζα και τη Φράγκα. 'Ως τότε δεν θα χωριστούμε διόλου!

—'Αλήθεια;

—Τ' ορκίζομαι στην αγαπημένη μου Τερέζα! της είπε ο Άντρεας.

Κι' αμέσως ύστερα φώναξε τον Μπερνάρ και τον παρακάλεσε να φέρη γρήγορα ζουμί, κραάς και κρασί του Μπορντώ.

Μα η δυστυχ η γυναίκα είχε ξεχάσει σχεδόν να τρώη.

Της ήταν αδύνατο να καταπιεί το κραάς. Κατόρθωσε να πιή μόνο λίγο κρασί και να φάη ένα δυο φρούτα.

Όταν τελείωσε, ήταν κάπως πιό ήρεμη. Η μνήμη της ξαναχόταν. Δεν μιλούσε, αλλά έκλεινε συνεχώς.

Η ημέρα πλησίαζε να τελειώσει.

Ο Άντρεας έσκυψε κοντά της.

—Μητέρα, της είπε, θα μου κάνετε μεγάλη ευχάριστη αν ξαπλώνατε και δοκιμάζατε να κοιμηθήτε. 'Εγώ θα μείνω στο διπλανό δωμάτιο, στο γραφείο μου και αν αισθανθώ την παραιτική αδιαθεσία φωνάξτε με και θα έρθω άμέσως.

—Ο! ακούσω τα λόγια σας, του απάντησε η Ναδία, αλλά μ' έναν όρο. Θα μου πείτε αμέσως ό,τι γνωρίζετε σχετικά με την Τερέζα και την Φράγκα. Σύμφωνα!

—Σας το υπόσχομαι. Κοιμηθήτε λοιπόν και μη σκέπτεστε τίποτα άλλο παρά μόνο ότι το μέλλον θα σας αφοζυμώσει για το παρελθόν. Αυτή είναι η αλήθεια.

Το άλλο πρωί, μόλις η Ναδία άκουσε έναν μικρό θορύβο στο δωμάτιο, φώναξε:

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΙ: Η συνέχεια.

Αορυβώνες

Ο κ. Θεόφιλος Χαρ. Παπαϊωάννου έξ "Αοτικής και η δνις Χααίλεια Δ. Μαντέλη έξ "Ιωννίων έδωσαν αμοιβαίαν υπόσχεσιν γάμου. Τους εύχόμεθα ταπεινά τον στέφιν.

Οίκονέν. Στεφάνου Μαντέλη



Σε λίγο η 'Ελισάβετ παρουσιαζόταν δίπλα στο βασιλιά Γεώργιο ως επίσημη εύνοσμένη του...

Η ΣΚΑΝΔΑΛΩΔΗΣ ΖΩΗ της 'Ελισάβετ Τσηντλεϊγκ

Μία ιστορία που μοιάζει με όπερέττα

Οι Λονδρέζοι διασκέδασαν αρκετά κατά τον περασμένο αιώνα, με τις αλάστοτες περιπέτειες της 'Ελισάβετ Τσηντλεϊγκ.

Κόρη ενός γιαιρού που πέθανε πολύ ένωρίς, είχε ζήσει ως τα δεκάδια της χρόνια, μία πολύ ήρεμη ζωή, κοντά στη μητέρα της.

Εκείνη την εποχή ήταν το τέλος του 1736 — μπυκε, ξαφνικά, στη ζωή των δυο γυναικών, ένας ηλικιωμένος άριστοκράτης, ο Ουίλλιαμ Πολτέντν, κόμης του Μπάθ.

Η γνωριμία τους έγινε στο Πλύμουθ, όπου έμενε οι δυο γυναίκες. Ο κόμης του Μπάθ είχε πάει εκεί για κάποια υπόθεσή του και φεύγοντας για να γυρίσει στο Λονδίνο, πήρε μαζί του την 'Ελισάβετ και τη μητέρα της.

Τις επόμενες τότε και τις δυο σ' ένα πολυτελέστατο σπίτι και ζόδευσαν σημαντικά ποσά για την άνετη ζωή τους.

Αλλά για ποιο λόγο τα έκανε όλα αυτά;

Τσηντλεϊγκ σ' εκείνους που την ρωτούσαν. Οι χρονικογράφοι, όμως, της εποχής, βεβαιώνουν, ότι η μητέρα της 'Ελισάβετ είχε πολύ «φιλελευθερές» αντιλήψεις κι' ότι την είχε παραδώσει στον πλουσιό άριστοκράτη με την ελπίδα, ότι έτσι θα της εξασφάλιζε καλύτερο μέλλον.

Γενονός είνε, πάντως, ότι ο κόμης του Μπάθ έδειξε πολύ μεγάλο ενδιαφέρον για την 'Ελισάβετ. Φρόντισε να της συμπληρώση τη μόρφωσή της κι' έπειτα από κάμποσο καιρό, κατάφερε να της εξασφαλίση μία θέση μεταξύ των δεσποινίδων της ακολουθίας της πριγκίπισσας της Ουαλλίας.

Το πρώτο μεγάλο βήμα, είχε γίνει. Το δεύτερο ήταν η κατάκτηση του νεαρού δουκά του Χάμιλτον — ήταν μόλις δεκαεννέα χρόνων — που την αγάπησε παράφορα και που ήταν αποφασισμένος να την παντρευτεί!

Αλλά οι γονείς του εναντίωθηκαν σ' αυτό το γάμο και τον υπαγόρευσαν να φύγη για την ηπειρωτική Ευρώπη.

Ο νεαρός δούε, ωστόσο, προτού φύγη από το Λονδίνο, άραβανιάστηκε κρυφά τη νέα και της υποσχέθηκε πως θα της έγραφε ταχυτικά. Αλλά η 'Ελισάβετ δεν έλαβε ποτέ λέξι από τον άραβανιάστικό της.

Έτσι δεν διάταξε, έπειτα από κάμποσο καιρό, να συνδεθή με το νεαρό υποπλοίαρχο Αύγουστο Χάρβεϊ.

Ενα φλογερο αίσθημα αναπτύχθηκε μεταξύ τους κι' όπως είχαν τυφλωθή κι' οι δυο από το πάθος τους, αποφάσισαν να παντρευτούν κρυφά. Καθένας τους είχε ένα σοβαρό λόγο γι' αυτό. Η 'Ελισάβετ, αν γινόταν γνωστή ο γάμος της, θάγανε τη θέση της κοντά στην πριγκίπισσα της Ουαλλίας.

Όσο για το νεαρό Χάρβεϊ θάγανε κι' αυτός την επιχορήγηση που τουδίνε ο πατέρας του, ο κόμης του Μπρίστολ. Γιατί, βέβαια, δεν θ' άναγνώριζε ποτέ αυτό το γάμο.

Παντρεύτηκαν, λοιπόν, κρυφά τα μεσάνυχτα μίας μέρας του Αύγουστου του 1744, στη μικρή εκκλησία του Λαίνστον, στο Χάιμσάρι. Ο μόνος μείλιτος των δυο νεονύμφων, κήποιος μόνον μερικές ημέρες. Γιατί το πλοίο, όπου υπηρετούσε ο Χάρβεϊ, διατάχθηκε, ξαφνικά, να φύγη για τη Ζαμάρια. 'Ε-

τσι η 'Ελισάβετ ζήτησε πολύ γρήγορα από το έρωτικό όνειρό της και δεν άργησε να καταλάβη πως είχε κάμει μία πολύ μεγάλη άπειροσκέφια.

Η άπογοήτεύσις της έγινε μεγαλύτερη όταν, κατά τις αρχές του επόμενου έτους, ο δούε του Χάμιλτον γύρισε στην 'Αγγλία. Την αγαπούσε πάντοτε κι' όπως είχε ενηλικιωθή στο μεταξύ, της είπε, ότι ήταν αποφασισμένος να την παντρευθή, άδιαφορώντας για την άνησι των γονέων του. 'Αλλά η 'Ελισάβετ άναγκάσθηκε να τον άπομακρύνη.

Το μόνο που ήλπιζε τώρα, ήταν ότι ο Χάρβεϊ μπορούσε ίσως να σκοτωθή στις άγριες συγκρούσεις με τους πειρατές της Καραϊβικής. Το εύχονταν μ' όλη την ψυχή. 'Αλλά αντί για την είδησι του θανάτου του, ο ίδιος ο Χάρβεϊ έφτασε μία μέρα στην 'Αγγλία.

Από τη νέα αυτή συνάντησι, η νεαρή γυναίκα έμεινε έγκυος. Κατόφερε, ωστόσο, να κρύψη την έγκυμοσύνη της κι' έφυγε από την αύλη μόνον κατά τον τελευταίο μήνα για να πάη σ' ένα μικρό χωριό, όπου έφερε στον κόσμο ένα αγοράκι.

Όταν ξαναγύρισε στο Λονδίνο, το κουτοπολιό άναγίσε εις βάρος της. Η 'Ελισάβετ προσποιήθηκε, ωστόσο, ότι έπαιρνε το πράγμα σ' άστεία και μία μέρα, είπε στον πνευματώδη λόδο Τεσσερφόντ:

—Οι άνθρωποι έχουν μεγάλη αντασία! Σκεφθήτε ότι μερικοί καλ' θελήται διαδίδουν πως έφερα στον κόσμο δίδυμα!

—'Αγαπητή φίλη, της απάντησε ο λόρδος, έχω ως άρχη να μην πιστεύω παρά μόνον τα μισά από όσα ακούω!...

Η υπόληψις της είχε πιά κηλιδωθή ανεπανόρθωτα. Κι' η 'Ελισάβετ, πού το καταλάβαινε, πήρε την απόφασιν ν' αντιδράση, με το θράσος και την αναίδειά της.

Έοριζε τότε τα μάτια της στον ίδιο το βασιλιά, Γεώργιο το 2ο και, σε λίγο, παρουσιάζονταν δίπλα του σαν επίσημη εύνοσμένη του. Η πολυτέλεια της ζωής της, κατά την περίοδο αυτή, ξεπέρασε κάθε προηγούμενο.

Αλλά οι τοιαυτέες κάθε μέρα και ποτέ δεν φούρσε ένα κόσμημα περισσότερο από μία βδομάδα. Κι' αυτοί άκούη οι υπηρέτες της, κυκλοφορούσαν μέσα σε χρυσαστόλιπτα άμάξια.

Μία μέρα, εμφανίστηκε σ' ένα χορό των άνακτόρων μεταμφιεσμένη σαν 'Ιφίγενεια, με το επάνω μέρος του κορμιού, τελείως γυμνό. Φορούσε μόνον έναν αραχνούφαντο στηθοδέσμι που, αντί να κρύβη, έκανε πιο προκλητικό το στήθος της.

Η πριγκίπισσα της Ουαλλίας, περνώντας από κοντά της, θεώρησε καλό να της ριέη το σάλι της πάνω στους ώμους. 'Αλλά η 'Ελισάβετ το έβγαλε από κεί, άνασχίκασε προκλητικώτατα το φόρεμά της, κι' έκαμε με το σάλι ένα μεγάλο φύογκ στο πόδι της.

Το Γεώργιο 2ο διαδέχτηκε ο ναύαρχος Χόου. 'Αλλά έκαμε τόσες τρέλλες μαζί της, που η Κυβέρνησις, θέλοντας να τον άπομακρύνη από τη σερβίρα τόν Έστεϊλε μ' έπειγούσα διαταγή, σ' άναίσι Μπαγάμας.

Έτσι, η 'Ελισάβετ έμεινε και πάλι μόνη. Και, τότε, μία τολμηρή ιδέα πέρασε από το μυαλό της. Έξαγόρασε το νεωκόρο της εκκλησίας του Λαίνστον κι' έκοψε το φύλλο του βιβλίου όπου είχε καταχωρηθή ο γάμος της με τον Χάρβεϊ.

Αλλά, την εποχή εκείνη, ο κόμης του Μπρίστολ άρώστησε βαρεία και φαίνεται βέβαια πως θα πέθαινε. Η 'Ελισάβετ πήγε τότε στην εκκλησία και ξανακόλλησε το φύλλο που είχε κόψει.

Ο κόμης, όμως, ένινε καλά. Η κακοτυχία καταδίωκε την 'Ελισάβετ.

Δέχτηκε τότε να παντρευτή το γροσιό δουκά του Κίνγκστων.

Αλλά, ο δούκας πέθανε μερικούς μήνες μετά το γάμο τους, αφήνοντάς την κληρονόμο της τεραστίως περιουσίας του.

Και τότε ξέσπασε το σκάνδαλο. Γιατί οι συγγενείς του Κίνγκστων άνακάλυσαν τον πρώτο γάμο της και την κατηγορήσαν ως διγαμο.

Στο μεταξύ, είχε πεθάνει κι' ο κόμης του Μπρίστολ κι' ο Χάρβεϊ είχε κληρονόμησει τον τίτλο και την περιουσία του. Έπαιρνε, λοιπόν, να εξακριβωθή αν η 'Ελισάβετ ήταν κόμησησα του Μπρίστολ ή δουκίσσα του Κίνγκστων.

Η δίκη της έγινε τόν Άπρίλι του 1776, στην αίθουσα της Βουλής τόν Λόδοον. Η απόφασις πού ξεεδόθη, ίσοδυναμούσε με άφασιν άνομιαν. «Η Έκαυτοήτης της, έλεγε, υπέπεσε στο έγκλημα της διγαμίας.

Αλλά' έχι περσίσε τόσος χρόνος από τότε, πού το δικαστήριο άν υπήκει πως παύει να την τιωρήση. Άν, όμως, υποπέση στο ίδιο έγκλημα, θα καταδικασθή σ' άθανάτο».

Λίγο καιρό άργότερα η 'Ελισάβετ έφυγε για την Πετρούπολι. Και πέθανε εκεί το 1778, σε ηλικία 58 χρόνων.

Η βασίλισσα με τους πενήντα συζύγους

ΤΟ όνομα της Γκίνγκα, μ' όλο που έχουν περάσει τέσσερες περίπου αιώνες από το θάνατό της, προκαλεί πάντοτε τη φρίκη και τον τρόμο μεταξύ των ίθαγενών της 'Αγκόλα, πού δεν μιλούν ποτέ για την αίματοδαμμένη Βασίλισσα, σαν να φοβούνται ακόμη την εκδίκησή της.

Η Γκίνγκα γεννήθηκε, σ' αλήθεια, μέσα σε μία λίμνη αίματος. Σύμφωνα με την παράδοσι, η μητέρα της υπόφερε πολύ κατά την έγκυμοσύνη. Ο πατέρας της, ο βασιλιάς της Ματάμπα και της 'Αγκόλα, στη νοτιοδυτική άκτ της 'Αφρικής, πρόσταξε τότε τους ανθρώπους του να σκοτώσουν χίλια παιδιά, για να εξευμενισθούν τα κακά πνεύματα, πού βασάνιζαν τη γυναίκα του. 'Αλλά χίλια παιδιά έσφαξαν επίσης οι άθμιοι των άνακτόρων, όταν η μικρή πριγκίπισσα ήθελε στον κόσμο.

Ο πατέρας της είχε μία ιδιαίτερη αδυναμία μ' αυτήν και, μόλις μεγάλωσε λίγο, της έδωσε να καταλάβη πόρε, σαν κόρη βασιλιά πού ήταν, μπορούσε να κάνει ό,τι ήθελε!

Η Γκίνγκα λοιπόν άκολουθουσε κατά γράμμα την πατριική συμβουλή.

Οι αίμοδιψείς κι' άκόλαστες τάσεις της εκδηλώθηκαν, άλλωστε, από πολύ ένωρίς. 'Υπέβαλλε σε βασανιστήρια και σκότωνε για την παραιτική άφορηή τους άκολουθους της, άντρες και γυναίκες, κι' άλλαζε τους τρυφερούς φίλους της με τη μεγαλύτερη ευκολία. 'Αλλά κανείς δεν τόλμυσε ποτέ να καυχήθ πώς την είχε σφίξει στην αγκαλιά του. Γιατί ήφερε πως το πτώμα του θα βοισκόταν την άλλη μέρα μέσα στα νερά του ποταμού Γιουάνα.

Σε ηλικία 15 χρόνων, η Γκίνγκα άπόχτησε ένα παιδί. 'Αλλά, λίγο καιρό μετά τη γέννησή του, πέθανε ο πατέρας της κι' ο άδελφός της Νγκόλαμ Μπάντι, πού τον διαδέχτηκε, στο θρόνο διάταξε να θανατωθή αυτό το παιδάκι μαζί με τριακόσια άλλα, για να εξασφαλισθ έτσι η εύνοια των καλών πνευμάτων.

Η Γκίνγκα δεν διαμαρτυρήθηκε γι' αυτή την απόφασιν του άδελφού της. 'Αλλά, ώρκίστηκε μέσα στην ψυχή της εκδίκησι.

Κι' η εύκαιρία δεν άργησε να παρουσιαστή.

Την εποχή εκείνη — ήταν το έτος 1575 — οι φάλαγγες των Πορτογάλων «κονκοιστάδρες», με επί κεφαλής το δόν Χουάν Κορρέα ντι Σουζα, υπήκαν στο βασίλειο της 'Αγκόλα. Ο Νγκόλαμ Μπάντι του κάκου προσπάθησε ν' αντισταθί. Νικήθηκε σ' όλες τις μάχες κι' ο στρατός του διασκορτίστηκε στην τελευταία άπ' αυτές, πού δόθηκε κοντά στην πόλι Μασσάμιντες. Δυό απ' τις άδελφές του, πού τον συνόδευαν στον πόλεμο, έπεσαν στα χέρια των νικητών κι' ήταν θαύμα πως κατάφερε να γλυτώση κι' ο ίδιος.

Οι Πορτογάλοι υπήκαν τότε στην πρωτεύουσα κι' ο δόν Χουάν Κορρέα ντι Σουζα άνακηρύχθηκε αντιβασιλεύς της πορτογαλικής δυτικής 'Αφρικής.

Μερικές ημέρες μετά την άνακήρυξί του, καμμιά διακοσμία άσπολι ίθαγενείς έφτασαν μπροστά στα βασιλικά άνάκτορα όπου είχε εγκατασταθή ο Πορτογάλος αντιβασιλεύς.

Όκτώ απ' αυτούς κρατούσαν πάνω σε μία άσπίδα μία νεαρή γυναίκα. Ήταν η Γκίνγκα, πού, όπως είπε, έρχονταν έκρη μέρους του άδελφού της, για να διαπραγματευθή τους όρους της ειρήνης. Ο δόν Χουάν την δέχτηκε με μεγάλες τιμές και την άδηγησε σε μία πολυτελή αίθουσα. Όταν έφτασαν εκεί κάθισε σε μία πολυθρόνα και της έδειξε μία άλλη, πού βοισκόταν άπέναντι στη δική του.

'Αλλά η Γκίνγκα δεν κάθισε σ' αυτήν. Φώναξε έναν από τους άκολουθους της κι' αυτός έπεσε με τα τέσσερα άμέσως κατά γής. Η νεαρή πριγκίπισσα κάθισε τότε στη ράχη του κι' άρχισε να συζητή με τον Πορτογάλο αντιβασιλέα.

Οι διαπραγματεύσεις τερματίστηκαν πολύ γρήγορα. Γιατί η Γκίνγκα δεν έφερε καμμιά αντίρρηση και δέχτηκε πρόθυμα την πληρωμή ενός σημαντικού ποσού ως φόρου ύποτελείας.

'Αλλά' όταν ξαναγύρισε κοντά στον άδελφό της, του είπε!

—'Αποκοίμισα τους Πορτογάλους, διαβεβαιώνοντάς τους για την πίστι σου και την άφοσίωσή σου σ' αυτούς. Συγγνώμωσέ τους τώρα τους ανθρώπους σου και κάμε ό,τι σου επιβάλλει το καθήκον σου!

Ο Νγκόλαμ Μπάντι πείσθηκε άνυπόπτος στα λόγια της Κι' άκολουθώντας τις συμβουλές της, έκαμε την επίθεσί του στο μέρος όπου οι Πορτογάλοι είχαν συγκεντρώσει τις μεγαλύτερες δυνάμεις τους.

Το αποτέλεσμα ήταν εκείνο πού προέβλεπε η Γκίνγκα. Οι ίθαγενείς κατατροπώθηκαν κι' ο άδελφός της κατέφυγε με μερικούς λιγοστούς όπαδούς σ' ένα μικρό νησί του ποταμού Γιουάνα.

'Αλλά η Γκίνγκα δεν περίμενε την έκβασιν της μάχης. Είχε

ΜΕΤΑΛΛΙΝΕΙ



τρέξει από πριν στην 'Αγκόλα κι' είχε στεφθή εκεί βασίλισσα, χάρις στην ύποπτησί του δόν Χουάν πού έλπιζε ότι, μ' αυτό τον τρόπο, θα κατάφερε να ύποτάξη εύκολωτερα τους ίθαγενείς και να συντριψή και τις τελευταίες έστίες άντιστάσεως πού ύπήρχαν στη χώρα.

Η νεαρή Βασίλισσα του έδωσε, άλλωστε, όλες τις ύποσχέσεις πού της ζήτησε. Γιατί το μόνον πού την άπασχολούσε τώρα ήταν να πραγματοποιήση την εκδίκησιν πού σχεδίαζε από καιρό.

Η πρώτη φροντίδα της, λοιπόν, ήταν να εξαγοράση τους άκολουθους του άδελφού της, πού δέχτηκαν πρόσδυα να της τόν παραδώσουν.

Η Γκίνγκα διάταξε τότε να τον θανατώσουν στη μεγάλη πλατεία πού βοισκόταν μπροστά στα άνάκτορα.

'Αλλά δεν σταμάτησε μόνον σ' αυτό. Ο Νγκόλαμ Μπάντι είχε ένα γυιό κι' η Γκίνγκα ήταν αποφασισμένη ν' άπαλλάξη κι' απ' αυτόν. Το πράγμα, όμως, δεν ήταν εύκολο. Για να το κατορθώση, η Γκίνγκα παντρεύτηκε τον κδεύονα του μικρού πριγκίπτα και τον έπεισε να της τόν φέρη στα άνάκτορα. Έπειτα από μερικές ημέρες, τα πτώματα και των δυο βρέθηκαν άνάμεσα στα καλάμια πού σκεπάζαν τις όχθες του ποταμού Γιουάνα!

Η Γκίνγκα ήταν πιά παντοδύναμη. Κι' η θηοιδία της έκανε όλους να τρέμουν μπροστά της.

Είχε ίκανοποιήσει τώρα την εκδίκησιν της εναντίον του άδελφού της. 'Αλλά δεν ήταν μικρότερο το μίσος της εναντίον των Πορτογάλων.

Συνεννοήθηκε, λοιπόν, με τους 'Ολλανδούς και κατόφερε, με τη συνδρομή τους, να έφοδίσση με πυροβόλα όπλα το στρατό της.

Βέβαια πιά για την ύπεροχή της, άρνήθηκε, ξαφνικά, να πληρώση φόρο στους Πορτογάλους.

—Δεν είμαι ύποτελής σε κανένα, απάντησε στον άπεσταλμένο του δόν Χουάν Κορρέα ντι Σουζα. Μόνο τα όπλα β' άποφασίσουν ποιος είναι κυρίαρχος της 'Αγκόλα. Φύγετε άμέσως από δω!

Άρχισε τότε ένας άγριος πόλεμος, πού συνεχίστηκε επί πολλά χρόνια. Οι Πορτογάλοι έχασαν τη μιά έπειτα από την άλλη όλες τις όχυρες θέσεις τους και, στο τέλος, άναγκάστηκαν να περιορισθούν σε δυο φρούρια πού είχαν κοντά στην άκτ.

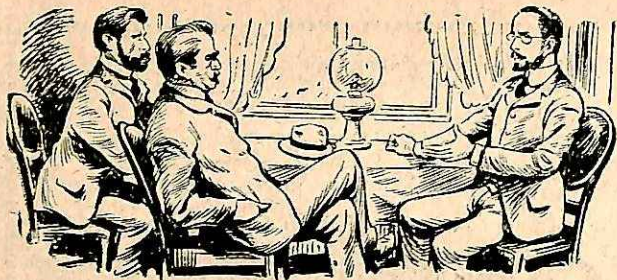
Η Γκίνγκα συνέχιζε, στο μεταξύ, την άκόλαστη κι' όργιστική ζωή της. Είχε παντρευτή διαδοχικά πενήντα ίθαγενείς, αλλά τους είχε βαρεθή όλους τον ένα έπειτα από τον άλλον, και τους είχε εγκαταλείψει.

Μία μέρα, λοιπόν, τους έδιωξε όλους και παντρεύτηκε ένα νεαρό αλίκι, πού ήταν μόλις δέκα όχτώ χρόνων, ενώ αυτή είχε περάσει τα έξηντα πέντε.

'Αλλά, την πρώτη νύχτα του γάμου της, η θηοιδής Γκίνγκα έβωυησε στην άγκαλιά του νεαρού συζύγου της, πάνω στα χάδια και τα φιλήματα τους...

Οι ίθαγενείς την κδεψαν με μεγάλες τιμές. Κι' έοριξαν ζωντανό μέσα στον τάφο της τον άνθρωπο πού της είχε δώσει την τελευταία — κι' ίσως τη μεγαλύτερη — από όλες τις άλλες — έρωτική συγκίνησι της ζωής της.

Από τότε, οι Πορτογάλοι άρχισαν να κερδίζουν διαδοχώς έδαφος κι' έπειτα από μερικά χρόνια κυριεύσαν όλη την 'Αγκόλα πού έγινε από τότε πορτογαλικό προτεκτοράτο, και μένει ακόμη ως σήμερα.



— Χρειάζομαι αντίγραφο του ποινικού μητρώου του... είπε στους μάστιγες ο Βενιζέλος.

ΟΙ ΔΙΑΣΗΜΟΤΕΡΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΜΟΝΟΜΑΧΟΙ

Μιά υπόθεση μονομαχίας του Έλ. Βενιζέλου

Ο θεσμός των μονομαχιών δεν ήταν ούτε άγνωστος, ούτε ξένος στην Κρήτη. Και μία απ' τις υποθέσεις μονομαχιών, απαντάται την εποχή που είχε φτάσει εκεί ο πρίγκιψ Γεώργιος της Ελλάδας, ως Υπάτος Αρμοστής των Δυνάμεων, μετά τη διεθνή απόφαση, που είχε ληφθεί, τότε, να κυβερνηθεί το νησί με αυτόνομο πολίτευμα.

Οι τέσσερις Δυνάμεις περιωρίστηκαν — χωρίς να πώσουν να ενδιαφέρονται για το Κρητικό ζήτημα — στο να εποπτεύουν το μεταρρυθμιστικό έργο του πρίγκιπτος Γεωργίου. Τον Φεβρουάριο του 1899, αποφάσισαν, όλα τα ζητήματα που αφορούσαν την Κρήτη, να συζητηθούν στη Ρώμη, από τους εκεί πρεσβευτές.

Έτσι, συνεστήθηκε, στη Ρώμη, ένα είδος συμβουλίου για την εποπτεία του Κρητικού ζητήματος και την παρακολούθηση του έργου του Υπάτου Αρμοστή του βασιλοπαίδους Γεωργίου, καθώς και των νέων μεταρρυθμίσεων, για να μη μπουν στον Κρητικό χαρακτήρα διατάξεις που δεν θα συμβιβάζονταν με τις υποχρεώσεις που υπήρχαν, τότε, απέναντι του Σουλτάνου, αλλά και των ίδιων των Δυνάμεων.

Πρέπει να προστεθεί, χάριν της ιστορίας, ότι, μόλις έφτασε στην Κρήτη ο πρίγκιψ Γεώργιος (9 Δεκεμβρίου 1898), έσπευσε ν' απευθύνει ιστορική προκήρυξη προς τον Κρητικό λαό, που έλεγε περίπου, ότι δέχτηκε το διορισμό του απ' τη Ρωσία, Αγγλία, Γαλλία και Ιταλία, ως Υπάτου Αρμοστή της αυτόνομης Κρήτης κι' εκπλήρωνε την επιθυμία του Κρητικού λαού, αναλαμβάνοντας την κυβέρνηση του νησιού.

Παρακάτω, ομολογούσε, ότι είχε συναίσθηση των καθηκόντων του και των δυσχερειών της αποστολής του, αλλά πρωτίστως έστηριζε στη φιλοπατρία των Κρητών, για να μωρέσει να εκτελέσει την ευρωπαϊκή θέληση και να εκπληρώσει τις ευχές του λαού.

Θα έστρεφε όλες τις προσπάθειές του για την ευτυχία των υπηκόων του και την καλή διοίκησή τους, με δικαιοσύνη και α-

μεροληψία.

Διαδήλωνε ακόμα την πεποίθησή του, ότι οι πολίτες θα ήταν φιλόνομοι, θα πειθαρχούσαν στις αρχές, θα λησμονούσαν τις διαμάχες των από το παρελθόν και αδιακρίτως φυλής και θρησκείας, θα ζούσαν ενωμένοι.

Παρακάτω έκανε τη διαπίστωση, ότι, χωρίς τους όρους αυτούς, χωρίς έσωτερική ασφάλεια και τάξη, χωρίς μετριοπάθεια και ειρήνη, δεν ήταν δυνατόν να οργανωθεί διοίκηση ανάλογη με τις ανάγκες, τα μέσα και την κατάσταση.

Στο τέλος, ζητώντας τη βοήθεια όλων για το γενικό καλό, παρακαλούσε το Θεό να ευλογήσει τις κοινές προσπάθειες για την ευτυχία και την εκπλήρωση των δικαίων πόθων του Κρητικού λαού.

Μετά την άφιξη του βασιλοπαίδους Γεωργίου στην Κρήτη, η τάξη και η ήσυχια αποκαταστάθηκαν σ' όλο το νησί κι' άρχισε αμέσως η μελέτη του νέου καταστατικού χάρτη της διοικήσεως της μεγαλονήσου.

Η Κρητική Συνέλευσι, παράλληλα, ασχολήθηκε με την τακτοποίηση των οικονομικών πραγμάτων του νησιού, καθώς και με την αποζημίωση των μουσουλμάνων μικροκτηματιών. Άλλα κατά τη διάρκεια των εργασιών της Συνελεύσεως, ήλθαν σ' επανειλημμένες συγκρούσεις, δυο απ' τους κυριώτερους, τότε, αρχηγούς της Κρήτης, ο Μανούσος Κουνδουρούς και ο Έλευθεριος Βενιζέλος.

Σε μία συνεδρίαση, μάλιστα, η σύγκρουση των δύο πολιτικών ανδρών, υπήρξε τόσο ζωηρή, ώστε ν' ανταλλάγουν φράσεις βίαιες και να έρεθιστούν πολλοί απ' τους ευεξαπτούς φίλους και των δύο αντιπάλων.

Μετά το ζωηρό αυτό επεισόδιο, ένας από τους φανατικότερους φίλους του παλαιού υπουργού Μανούσου Κουνδουρού, ο Βουλευτής Γεώργιος Δασκαλογιάννης, έστειλε στον Έλευθεριο Βενιζέλο μάρτυρες ζητώντας ικανοποίηση για τις προσβλητικές φράσεις που έρεθισαν στην Κρητική Συνέλευση, εναντίον του αρχηγού του.

Ο Βενιζέλος δέχτηκε την επίσκεψη των δύο μαρτύρων του Δασκαλογιάννη και άκουσε απ' αυτούς το σκοπό της επίσκεψώς τους.

Αφού σκέφτηκε, λοιπόν, λίγες στιγμές, τους ρώτησε κατόπιν:

— Έγώ δεν απήλυθα καμμία προσβλητική φράση προς τον κ. Δασκαλογιάννη, ούτε και έχω τίποτε μαζί του. Τι θέλει, λοιπόν, από μένα;

Οι μάρτυρες, όμως, του Δασκαλογιάννη επέμεναν, ότι ο πελάτης τους θεωρεί τον εαυτό του προσβεβλημένο, αφού οι φράσεις του Βενιζέλου έθιξαν τον αρχηγό του. Μανούσο Κουνδουρού στην Κρητική Συνέλευση.

— Υστερα απ' την επιμονή απάτησι των μαρτύρων του Δασκαλογιάννη, ο Βενιζέλος επιφυλάχθηκε να ορίσει κι' αυτός τους μάρτυρες του, για να συζητηθεί η υπόθεσι και να πάρουν μία απόφασι για τη λύσι της διαφοράς, εφ' όσον θ' αναγνωριζόταν ότι υπήρχε διαφορά. Στο μεταξύ, όμως, ένας απ' τους φίλους του Βενιζέλου, τον πληροφόρησε, ότι δεν ήταν δυνατόν να συναντηθεί στο πεδίο τιμής με τον Δασκαλογιάννη, γιατί αυτός, είχε, παλαιότερα, καταδικασθεί, από τα Κρητικά Δικαστήρια, για υποθέσι του κοινού ποινικού νόμου.

Ο Βενιζέλος, όταν βεβαιώθηκε, ότι η πληροφορία ήταν αληθινή, συμφώνησε με το φίλο του και δέχτηκε την υπόδειξή του. — Όταν, λοιπόν, τον επεσκέφθηκαν και πάλιν οι μάρτυρες του Δασκαλογιάννη, για να μάθουν ποιοί ήταν οι μάρτυρές του, για να συναντηθούν και να συζητήσουν την υπόθεσι, με έκπληξη τον άκουσαν να λέει:

— Πολύ ευχαρίστης, θα συναντηθώ στο πεδίο τιμής με τον κ. Δασκαλογιάννη, αλλά υπό ένα απαραίτητο όρο, που πρέπει να εκπληρωθεί προηγουμένως, για να όρισω κι' εγώ τους μάρτυρές μου!

— Ποιόν όρο προτείνετε; ρώτησε ένας από τους μάρτυρες.

— Πρέπει να βεβαιωθώ προηγουμένως, ότι δεν υπάρχει εμπόδιο για να συναντηθώ με τον κ. Δασκαλογιάννη στο πεδίο τιμής.

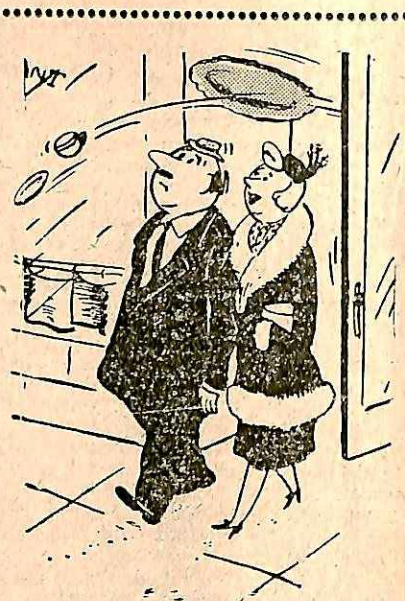
— Δηλαδή;

— Χρειάζομαι αντίγραφο του ποινικού μητρώου του! Έάν είνε λευκό, όπως λεί το δικό μου, τότε πολύ ευχαρίστης να μονομαχήσουμε!

Οι μάρτυρες του Δασκαλογιάννη άλλακουτάτηκαν. Και δέχτηκαν, έπειτα, να μεταβιβάσουν στον πελάτη τους, τον απαραίτητο όρο του αντιπάλου του.

Συνέχεια, όμως, δεν δόθηκε στην υπόθεσι, γιατί ο Βενιζέλος δεν έλαβε το πιστοποιητικό που είχε ζητήσει. Κι' έτσι, η ιστορική αυτή υπόθεσι μονομαχίας, σταμάτησε στο σημείο αυτό.

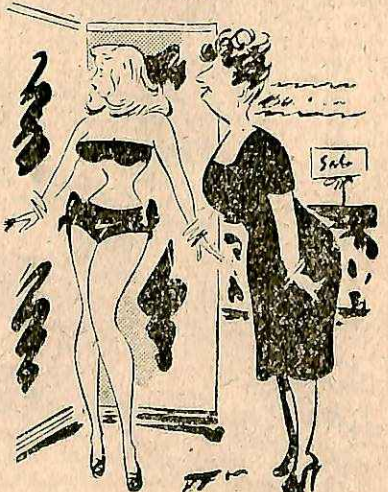
Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ



— Μα σού το είπα, Γιώργο, δεν σου έδωσα αρκετό πουρμπουάρ!...



— Από καιρό μου έχει υποσχεθεί ένα δαχτυλίδι, Γιώργο. Κι' ως που να μου το δώσεις, θα βλέπω μόνο το χέρι μου!...



— Στους 10 άνδρες οι 9 ξετρελλαίνονται μ' ένα τέτοιο ντύσιμο!... Ναι, αλλά ο άνδρας μου, δυστυχώς, είναι ο δέκατος!...

Ποιά είναι τα καλύτερα χρόνια της ζωής μας;

Μιά ενδιαφέρουσα και διαφωτιστική έρευνα

Σε ποιά ηλικία το μυαλό σας λειτουργεί καλύτερα; Πότε έχετε τη μεγαλύτερη φυσική άντοχη; Πότε είσαστε περισσότερο ευπρόσβλητοι από τα βέλη του έρωτος; Πότε δοκιμάζετε τις έντονότερες συγκινήσεις;

Στα ερωτήματα αυτά και σε μερικά άλλα διδει τις όρθες απαντήσεις μία έρευνα, που, έκαναν από κοινού τα κυριώτερα αμερικανικά πανεπιστήμια, με τη συμμετοχή των καθηγητών και των φοιτητών τους. — Να λοιπόν, ποιά είναι τα συμπεράσματα αυτής της έρευνας:

1) Σε ποιά ηλικία, οι φυσικές μας δυνάμεις φθάνουν στο ύψιστο σημείο τους;

Οι μύς του σώματος αποδίδουν το μεγαλύτερο αριθμό ατυοίπων μεταξύ των 20 και 25 χρόνων. Μετά τα 25 η σε μερικές περιπτώσεις μετά τα 30, η μυϊκή δύναμις ελαττώνεται βαθμιαία. Άλλα η ελαττώσις είναι τόσο μικρή, ώστε συνήθως δεν την προσέχουμε. Θα την αντιληφθούμε με την πρόοδο της ηλικίας.

2) Σε ποιά ηλικία ο άνθρωπος μαθαίνει καλύτερα;

Ένας άνθρωπος μπορεί να μάθει οτιδήποτε γύρω στα 25, με μεγαλύτερη ευκολία και ταχύτητα παρά σ' οποιαδήποτε άλλη εποχή της ζωής του. Τα πειράματα που έγιναν στο πανεπιστήμιο της Κολούμπια απέδειξαν ότι η αφομοιωτική ικανότης του μυαλού μας αυξάνει συνεχώς και σταθερά ως τα 25. Ελαττώνται κατόπιν σε αναλογία 1% περίπου κάθε χρόνο. Άλλα η απώλεια αυτή αναπληρώνεται από την πείρα που αποχτήσαμε, στο μεταξύ κι' από το ότι το μυαλό μας συνθηθεί βαθμιαία να εργάζεται μεθοδικά. Για τους πνευματικώς εργαζομένους οποιαδήποτε στιγμή μεταξύ των 25 και των 50 είναι καλή για την απόκτηση γνώσεων. Μετά τα 60, όμως, μας είναι δύσκολο και συχνά αδύνατο να μάθουμε καινούργια πράγματα.

3) Σε ποιά ηλικία επιδεικνύουμε τη μεγαλύτερη διανοητική δραστηριότητα;

Η αφομοιωτική ικανότης μας μειούται, όπως είπαμε, έπειτα από τα 30 χρόνια. Από τ' άλλο μέρος, όμως, αυξάνει η συλλογιστική και κριτική ικανότης μας, με την προέθεσι πάντως, ότι δεν ε' αφήσωμε το μυαλό μας να βυθισθεί σε νάρκη.

Πειράματα που έγιναν στο πανεπιστήμιο της Μινεσότα απέδειξαν ότι ένας άνθρωπος 30 χρόνων είχε μικρότερη συλλογιστική και κριτική ικανότητα από έναν σαραντάρη κι' αυτός πάλι από έναν πενντάρη.

4) Σε ποιά ηλικία η προσωπικότης μας υφίσταται τις βαθύτερες μεταβολές;

Μεταξύ των 25 και των 35 χρόνων. Οι παρατηρήσεις απέδειξαν ότι, κατά την περίοδο αυτή, είναι ευκολότερο ν' αλλάξουμε συνήθειες, γούστα κτλ., παρά σ' οποιαδήποτε άλλη εποχή.

Όσο προχωρούμε σε ηλικία, τόσο χωνόμαστε πιο βαθειά μέσα στο δασκαλό μας και μας είναι αδύνατο πια να μεταβάλουμε την προσωπικότητά μας.

5) Σε ποιά ηλικία συγκινούμεθα ευκολότερα;

Ο Αμερικανός καθηγητής Βιλ-λουγκμπι ανέλυσε την προσωπικότητα 1400 ατόμων και των δύο φύλων, ηλικίας 15—17 χρόνων. Συνέπερανε, λοιπόν, ότι οι γυναίκες συγκινούνται περισσότερο και ευκολότερα:

Λάτερα γύρω στα 30 και μεταξύ των 55 και των 60. Είναι, αντίθετα, πιο ψυχραιμες μεταξύ των 45 και των 50. Οι άντρες συγκινούνται πολύ λιγώτερο από τις γυναίκες. Κατά κανόνα, δεν παρουσιάζουν μεταπτώσεις κατά τη διάρκεια της ζωής τους. Μόνο κατά τα 40 ή τα 50 χρόνια έχουν κάποια ελαφρή τάση να συγκινούνται ευκολότερα. Άλλα πρόκειται για κάτι το τελείως παροδικό.

6) Σε ποιά ηλικία ο άνθρωπος είναι πιο δημιουργικός;

Η πληρέστερη έρευνα πάνω σ' αυτό το ζήτημα έγινε από τον καθηγητή Λέχμαν, του πανεπιστημίου του Οχάιο. Να ποιά ήταν τα συμπεράσματά του:

Οι επιστήμονες, οι μαθηματικοί και οι εφευρέται φθάνουν στο ύψιστο της αποδοτικότητάς των μεταξύ των 33 και 44 χρόνων. Για τους γιατρούς τα πιο δημιουργικά έτη είναι μεταξύ των 35 και των 39. Το ίδιο και για τους ψυχολόγους. Οι περισσότεροι ζωγράφοι και συνθέτες παραγωγικοί κατά τα καλύτερα έτη τους πριν από τα 35. Οι ποιητάι γράφουν τα ωραιότερα ποιήματά τους μεταξύ των 26 και 30. Ένώ οι μυθιστοριογράφοι, οι κριτικοί οι φιλόσοφοι κτλ. αναδεικνύονται μετά τα 45.

7) Σε ποιά ηλικία ερωτεύεται κανείς ευκολότερα;

Οι γυναίκες ερωτεύονται ευκολότερα πριν από τα 20. Το 18ον έτος είναι το πιο κρίσιμο. Οι άντρες άγαπών συνήθως μεταξύ των 20 και 25 χρόνων. Άλλα, στα κεφάλαια αυτό η ιδιαιτερότητα του ατόμου παίζει τον πρώτο ρόλο. Υπάρχουν άντρες και γυναίκες που είναι ευπρόσβλητοι από τα βέλη του μικρού φτερωτού θεού σ' όλη τους τη ζωή.

8) Σε ποιά ηλικία πονούμε περισσότερο;

Αν γυτήσετε μ' ένα σφυρί το χέρι σας στην ηλικία των 40 χρόνων, θα πονέσετε πολύ λιγώτερο παρά αν είσαστε 20 χρόνων. Ο βίαιος πόνος ψυχιάτρου Ουίλλιαμ Τσάπμαν μέτρησε τις αντιδράσεις στον πόνο 200 ατόμων, ηλικίας 10—18 χρόνων. Παρατήρησε, λοιπόν, ότι η ευαισθησία ελαττώνεται βαθμιαία με την πρόοδο της ηλικίας κι' ότι, έπειτα από τα 50, περιορίζεται σε μέγιστο βαθμό.

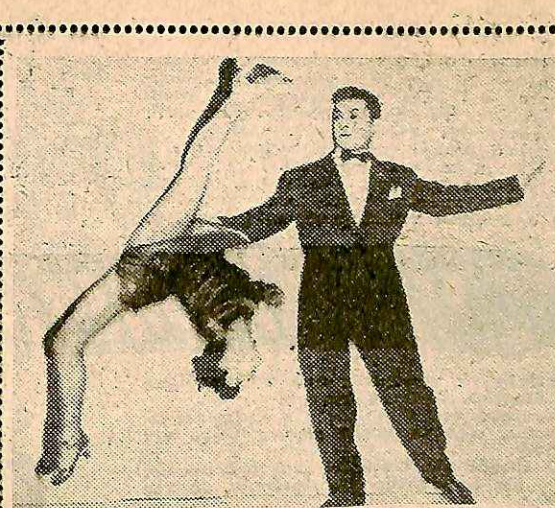
9) Σε ποιά ηλικία είμαστε πιο ευερέθιστοι και λιγώτερο ικανοί να προσαρμοσθούμε στις περιστάσεις;

Για ν' απαντήση Κάζου, του πανεπιστημίου του Ουίσκονσιν μελέτησε, προσεχτικά τις αντιδράσεις 1000 ατόμων, ηλικίας 10—90 χρόνων. Πρόσεξε, λοιπόν, ότι οι ηλικιωμένοι (μεταξύ των 40 και των 60) είναι περισσότερο ευερέθιστοι από τους νέους. Δεν προσαρμόζονται, έε' άλλοι, μ' ευκολία στις περιστάσεις της ζωής και τους είναι οδυνηρό ν' αλλάξουν συνήθειες. Όλη των η προσωπικότης αποκτά μία περίεργη ακαμψία.

10) Σε ποιά ηλικία οι αντιδράσεις μας είναι πιο έντονες;

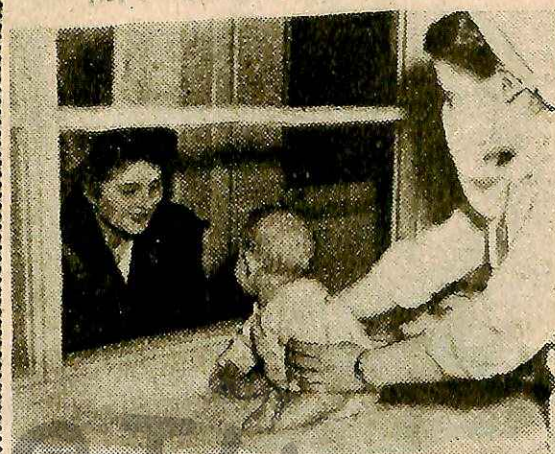
Πειράματα που έγιναν σε διάφορα πανεπιστήμια απέδειξαν ότι οι φυσικές αντιδράσεις μας είναι πιο γρήγορες ως τα 30 κι' ότι κατόπιν γίνονται περισσότερο αργές και αχνότερες. Στα 60, δεν διατηρούν ούτε τη μισή απ' τη ζωηρότητα και ταχύτητα που είχαν, όταν ήμαστε 25 χρόνων.

Φαίνεται, λοιπόν, ότι το μυαλό ενός ηλικιωμένου χοιρείται σχετικώς μ' ένα νέο. διπλάσιο χρόνο για να μεταβιβάση στους μύς μια έντονη αντίδραση. Για το λόγο αυτό, οι γέροι παθαίνουν ατυχήματα σε μεγαλύτερη αναλογία από τους νέους. Βλέπουν τον κίνδυνο να πλησιάση, αλλά αρνούν ν' αντιδράσουν σ' αυτόν.



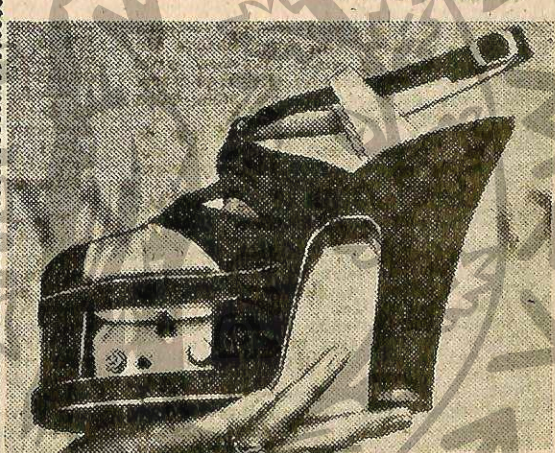
ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΛΙΤΕΧΝΕΣ

Στο κοσμικό κέντρο «Καζανόδας» της Βιέννης θαϊσάβει από καιρό το χορευτικό μας ζευγάρι Τάνια και Μοσχόπουλος. Οι Βιεννέζοι είνε κατενθουσιασμένοι τόσο από τον χορό του ζεύγους, όσο και από τις ταχυδακτυλουργίες του Μοσχόπουλου. Γίνεται μάλιστα σκέψις να χρησιμοποιηθούν οι δυο Έλληνες καλλιτέχνες σ' ένα καινούργιο αυστριακό φιλμ.



ΤΕΛΕΙΑ ΑΠΟΜΟΝΩΣΙΣ

Το παρισινό Νοσοκομείο των Παίδων έγκαινιάσε προ ημερών ένα νέο τμήμα με ειδικές εγκαταστάσεις που επιτρέπουν μία απόλυτη απομόνωση των άρρωστων παιδιών. Το κάθε παιδάκι τοποθετείται σ' ένα μεγάλο γυάλινο θάλαμο, στο οποίο γυρεύει άνετα και μία νοσοκόμα. Υπάρχουν δε μέσα σ' αυτό ένας βρεφούχος και ό,τι άλλο χρειάζεται για την παρακολούθησι του μωρού. Η υπέρα που επισκέπτεται το παιδί της δεν μπορεί να το, δη παρά μόνο πίσω από τα τζάμια.



ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΙΤΗΤΕΣ

Ένας υποδηματοποιός της Νυρεμβέργης κατασκεύασε ένα παπούτσι «αδιόφανο». Ο μικρός δέκτης τοποθετείται μέσα σ' ένα πλάκα του υποδηματός και επιτρέπει στις κομψές κυρίες να κάνουν τον περίπατό τους, ακούοντας συγχρόνως ευάριστη μουσική.

Θρύλοι και παραδόσεις

Ποιος δεν φοβόταν τον άρχοντα του Μονκλάρ, Σ' όλη τη Λαοραϊνή, οι άνθρωποι, και μόνο που άκουγαν τ' όνομά του, ένοιωθαν τό σίμα να παγώνει μέσα στις φλέβες τους κι' έτρεμαν σύγκορμοι. Γιατί ο άρχοντας πυροδοτούσε δεν είχε ούτε ιερό, ούτε όσιο. Λεηλατούσε τις εκκλησίες, έβαζε φωτιά στα μοναστήρια, σκότωνε τους σταυχιμένους ταξιδιώτες, που επέφεταν στα χέρια του, για να τους ληστέψη.

Ο ΔΗΛΟΝ ΤΟ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΟΥ

κι' έκλεβε τα γεννήματα από τις αποθήκες των χωρικών. Σωστός ληστής! Συντρόφοί του σ' αυτές τις ληστρικές επιδρομές, είχε τό νεαρό κόμητα Ούγο ντε Βαντέϊν.

Ο Θωμάς ντε Μονκλάρ ήταν ο δάσκαλός του. Μα ο μαθητής τον ξεπέρασε με τον καιρό...

Ο Ούγος ντε Βαντέϊν ήταν, ώστόσο, πλούσιος με τό παραπάνω. 'Αλλ' έπληττε μέσα στον πύργο του. 'Η ζωή όμως που έκανε, τρέχοντας εδώ κι' εκεί, μαζί με τον Μονκλάρ, σαν ληστής, τον εύχαριτούσε!

Από κάμποσο καιρό, ώστόσο, δεν τον ά-



— "Αρχοντα, είπε ή 'Ισαβέλλα στο Βαντέϊν, τό έρετε πώς δεν σας αγαπάω..." ακολουθούσε με την ίδια προθυμία, όπως άλλοτε.

Κι' αυτό έγινε από την ήμερα που βρέθηκε μόνος μέσα στο δάσος, μαζί με τη μικρή 'Ισαβέλλα, την κόρη του Μονκλάρ.

Όχι πώς δεν την ήξερε από πριν. 'Αλλά την έβλεπε σαν παιδί. Εκείνο τό άνοιξιότικο πρωινό, όμως, ή 'Ισαβέλλα φανταζε μπροστά στα μάτια του σαν άγγελο όμορφής και καλωσύνης. Πλησίαζε, άλλωστε, τό δεικαχτό κι' ήταν πια σωστή γυναίκα.

Ένα γλυκό αίσθημα, που ποτέ άλλοτε δεν τό είχε γνωρίσει ως τότε, ξύπνησε στην ψυχή του Ούγου ντε Βαντέϊν. Κι' από τότε, ή καρδιά του χτυπούσε δυνατά κάθε φορά που έβλεπε την όμορφη 'Ισαβέλλα.

Κατάλαβε, λοιπόν, σε λίγο πώς την αγαπούσε κι' ή αγάπη που ένοιωσε γι' αυτήν, τον έκανε να ντρέπεται για την περασμένη του ζωή.

Να γιατί δεν βιάστηκε να της μιλήση. «Πρέπει να εξαγνισθώ πρώτα», σκεφτόταν.

Συνήθιζε τώρα να μένη πολλές ώρες μόνος του κι' είχε ξαναβιμπητό τό παλιό βιολί του, που ένας τροβαδούρος τον είχε μάθει άλλοτε να παίζει.

Ο Θωμάς ντε Μονκλάρ μάντεψε άρα γε την άγашη του και είχε καταστρώσει από καιρό τό σχέδιό του: 'Η μήπως αυτή ή σκέψη τό ήρθε εφονικά;

Όπως κι' αν ήταν, ο πατέρας της 'Ισαβέλλας κάλεσε μια μέρα τό Βαντέϊν κοντά του και του είπε πώς άποφάσισε να του δώσει την κόρη του σε γάμο, αν βέβαια, την ήθελε κι' εκείνος.

Ο Βαντέϊν που δεν έπιθυμούσε τίποτ' άλλο, δέχτηκε άμέσως. Ρώτησε μόνον αν ήταν σύμφωνη κι' ή 'Ισαβέλλα.

— 'Η 'Ισαβέλλα θα κάνει ό,τι την διατάζει ο πατέρας της! του απάντησε ο Μονκλάρ.

Την άλλη μέρα, λοιπόν, έκαμε γνώση την άπόφασή του στην κόρη του.

— Δεν θα παντρευτώ τον κόμητα Ούγο! του απάντησε με θάρρος ή νέα.

Ο πατέρας της την κύτταξε μ' άγριο ύφος. Τολμούσε, λοιπόν, να του αντιμιλήσει; Και γιατί δεν θα τον παντρευτείς; τή ρώτησε. Τί κακό του βρίσκεις;

— Ο κόμης δεν ζή συμφωνα με τους ιερούς κανόνες της εκκλησίας, γιατί κάθε πράξις του είναι και μία καινούργια άμαρτία, του είπε ή νέα.

Αυτό είναι όλο; 'Η 'Ισαβέλλα δίστασε.

μητικό ύφος — Δεν σε φώναξα, κόρη μου, της είπε.

— Τό ξέρω, απάντησε ή νέα. 'Αλλά θέλω να σας μιλήσω, όπως και στον κόμητα Ούγο...

— Φύγε από δω! φώναξε άγρια ο πατέρας της.

Ο Βαντέϊν σηκώθηκε από τή θέσι του. — Μη την διώχνετε! παρακάλεσε. 'Αφήστε την να μιλήσει...

Ο Μονκλάρ υποχώρησε στο τέλος.

Η 'Ισαβέλλα έκαμε τότε μερικά βήματα και γονάτισε μπροστά στους δυό άνδρες.

— Αρχοντα, είπε στο Βαντέϊν, τό έρετε πώς δεν σας αγαπάω. Ούτε και πρόκειται να σας αγαπήσω ποτέ. Γιατί ή καρδιά μου είναι δοσμένη από καιρό σ' έναν άλλον κι' αυτόν θ' αγαπάω ως τήν τελευταία μου πνοή... Να γιατί αυτός ο γάμος δεν πρέπει να γίνει!... Θα μάς κάνει όλους δυστυχισμένους!

Ο Μονκλάρ ξεκαθίστηκε στα γέλια.

— Ο γάμος αυτός είναι άποφασισμένος και θα γίνει! φώναξε.

— Μη νοιάζεσαι γι' αυτό, κόρη μου, της απάντησε ο πατέρας της. 'Αν αυτός ο γάμος δεν έπρεπε να γίνει, τό άδώνι θα με είδοποιούσε από καιρό...

— Έχω πάρει, όπως ξέρετε, από τρεις βδομάδες τήν άπόφασή μου κι' όμως δεν άκουσθηκε ούτε μία φορά τό λυπητερό κελάιδισμά του...

— Για ποιο κελάιδισμα μιλάτε; ρώτησε έκπληκτος ο Βαντέϊν.

— Είναι ένας παλιός θρύλος της οικογενείας μας, απάντησε ο πατέρας της 'Ισαβέλλας. Κι' αυτός ο θρύλος λέει πως, κάθε φορά που ένας Μονκλάρ ποθείται να κάνει μια κακή πράξη, ένα άδώνι έρχεται τα μέσωνχτα στο δάσος που άπλώνεται μπροστά στον πύργο και κελαιδίζει λυπητερά...

— Έχω άκούσει δυό ή τρεις φορές ως τώρα αυτό τό τραγούδι, μα ούτε τό λογάρισα. Κι' όπως βλέπετε, δεν βρίσκομαι ούτε καλύτερα, ούτε χειρότερα. 'Απώσε, όμως, θα κμω μια εξαίρεσι. 'Αν ο γάμος σου με τον Βαντέϊν δεν είναι ασστό να γίνει, τό άδώνι πρέπει να κελαιδίζει γρήγορα, κόρη μου, γιατί αύριο θα είναι άργα. 'Αν έρθη να κελαιδίζει λυπητερά άποψε τα μεσάνυχτα, θα σ' αφήσω ελεύθερη να κάνεις ό,τι θέλεις...

— 'Ας δούμε, όμως, αν είναι συμφωνός κι' ο αγαπητός μου κόμης...

— Είμαι σύμφωνος! απάντησε ο Βαντέϊν με ύπόκαφη φωνή.

Μια έκφορα! Βαθείας λύπης είχε άπλωθή στο πρόσωπό του.

— Έφυγε σε λίγο από τον πύργο, λέγοντας πώς ήταν κουρασμένος και πώς είχε ανάγκη ν' αναπαυθώ.

Οι ώρες περνούσαν άργα.

Η μικρή 'Ισαβέλλα είχε γονατίσει μπροστά στο είκόνισμα της Παναγίας και τήν θερμοπαρακαλούσε να κάνει τό θαύμα της.

Ο πατέρας της δεν είχε πη πώς δεν θα την άναγκάζε να παντρευτεί τον Βαντέϊν, αν άκουγόταν τό τραγούδι του άδωνιού!

Καί, εφονικά, μια παράξενη νότα έξασχε τή σιωπή της νύχτας. Πολλές άλλες τήν άκολουθούσαν σε λίγο.

— Ήταν ένα λυπητερό κελάιδισμα που έρχόταν από τό δάσος.

Η 'Ισαβέλλα τινάχτηκε όρθια και τα μάτια της έλαμψαν από χαρά.

— Τό τραγούδι του άδωνιού! ψιθύρισε. — Έπρεξε άμέσως στη μεγάλη αίθουσα.

Ο άρχοντας του Μονκλάρ είχε εγνήσει τώρα από τή νύκτα του κι' άφουγκραζόταν τό λυπητερό τραγούδι του άδωνιού.

Η 'Ισαβέλλα πήγε κοντά του, πατώντας στις μύτες των ποδιών. Κι' είδε τότε δυό δάκρυα που κυλούσαν πάνω στα μάγουλα του πατέρα της...

Τό θλιβερό τραγούδι συνεχίστηκε κάμποση ώρα άκόμη. Κι' έπειτα, έσβυσε εφονικά.

Μέσα στο δάσος, ένας άνθρωπος έκλαιγε με λυγμούς. Κρατούσε ένα βιολί στα χέρια του. Μα του ήταν άχρηστο πιά. Καί, παγαίνοντας κοντά σ' ένα δένδρο, άρχισε να τό χτυπά με όσην πάνω στον κορμό του, ώσπου τώκαμε κομμάτια.

Ο άνθρωπος αυτός ήταν ο Ούγος ντε Βαντέϊν.

Είχε μιμηθή με τό βιολί του τό λυπητερό κελάιδισμα του άδωνιού, γιατί αγαπούσε τήν 'Ισαβέλλα. Κι' ήταν τόσο μεγάλη ή αγάπη του, που είχε βυθιάσει τον έαυτό του για τήν ευτυχία της.

Σε λίγο, έγιναν οι γάμοι της 'Ισαβέλλας με τον Πιέρ ντε Μονκλάρ.

Κι' ο παλιός θρύλος λέει πώς ο Θωμάς ντε Μονκλάρ σταμάτησε από τότε τις ληστρικές επιδρομές του και πέρασε τήν υπόλοιπη ζωή του μέσα στο φάος του Θεού και τήν αγάπη των ανθρώπων.

Τά ίχνη του Ούγου ντε Βαντέϊν, είχαν χαθή. Και μόνο έπειτα από πολλά χρόνια, μαθευτηκε πώς είχε σκοτώθι στους 'Αγίους Τοπούς, πολεμώντας τους άπίστατους.

Ο πατέρας της την κύτταξε μ' επιτι-

Η μηχανή που καθαρίζει ΤΟ ΑΙΜΑ

Πώς βελτιώνεται ή υγεία μας

«Ο ΣΟ γερνάμε — γράφει σε μια πρόσφατη ανακοίνωσή του ο 'Αμερικανός δόκτωρ Μέλβιν Κίνσελ — τό αίμα μας γίνεται πιο πηχτό και μεταβάλλεται βαθμιαία σ' ένα είδος λάσπης, που είναι πια άνικανη να θρέψη και ν' άναζωογονήση τα κύτταρα του οργανισμού μας. 'Η κυκλοφορία γίνεται τότε βραδυτερε και τό αίμα μας, αντί να είναι «ποταμός ζωής», μεταβάλλεται σε έστιά μικροοργανισμών κάθε είδους, που ύποσκάπτουν σιγά-σιγά τήν υγεία μας και θέτουν σε κίνδυνο τή ζωή μας. 'Αν λοιπόν τό απαλλάξουμε απ' αυτούς τους μικροοργανισμούς, είναι αυτονόητο ότι θ' άποκτήση και πάλι τήν παλιά ζωτικότητα τευ και θα ξαναγίνει πηγή υγείας και ζωής».

Και πραγματικά, ο δόκτωρ Κίνσελ έχει άνακαλύψει μια πρωτότυπη κι' άποτελεσματική μέθοδο καθαρισμού: Τό αίμα μεταγγίζεται από μια φλέβα σε άλλη (του ίδιου ατόμου). Κατά τή μετάγγισι, περνάει από ένα λεπτό σωλήνα από χαλαζία, που βρίσκεται μπροστά σε μια συσκευή έκπομπής υπεριωδών ακτίνων. Δέκα δευτερολέπτων επίδρασης των ακτίνων αυτών είναι άόκετη για να έξολοθρευθούν όλα τα βακτηρίδια που αιώρουνται μέσα στο αίμα, και συνγρόνως ν' άναζωογονηθούν τα λευκά αίμοσφαίρια, που έχουν ως άποστολή τους τή καταπολέμηση των μικροβίων. ('Αν οι ακτίνες επίδρασουν περισσότερο από 70 δευτερόλεπτα, προκαλούν πια επικίνδυνες αλλοιώσεις του αίματος). 'Ετσι, τό αίμα ξαναγυρίζει στην κυκλοφορία κυριολεκτικά «ξαναειωμένο».

Με τή μέθοδο αυτή, που εφαρμόζεται ήδη από πολλά νοσοκομεία και ιδιώτες γιατρούς, έχουν έπιτευχθή εκπληκτικές θεραπειές, ιδίως σε περιπτώσεις περιτονιτίδος, πνευμονίας και γενικής λοιμώξεως που είχαν κριθή ως άπελπιστικές.

Η μελέτη του αίματος ενδιέφερε ανέκαθεν τους έπιστήμονες. Μόνον όμως στις τελευταίες δεκαετίες απέδωσαν άποτελέσματα οι έρευνές τους. Κάθε χρόνο γίνονται καινούργιες άνακαλύψεις, σχετικές με τό αίμα και προωρισμένες για τή σωτηρία της ζωής και τή βελτίωσι της υγείας.

Τό ανθρώπινο σώμα περιέχει περί τα 5 κιλά αίματος. Καί ή Φύσις έχει μεριμνήσει για τήν άναπλήρωσι του πολυτίμου αυτού υγρού, έτσι που μπορεί να χάση κανείς τό ένα πέμπτον περίπου απ' τό αίμα του, χωρίς να κινδυνέψη ή ζωή του.

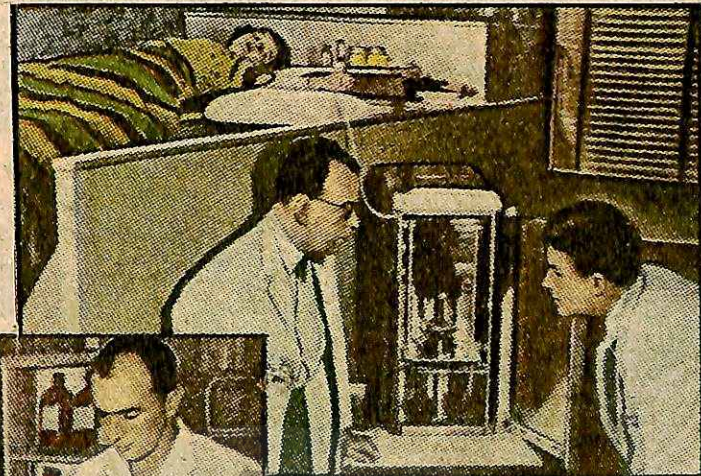
Οι λειτουργίες που εκπληρώνει τό αίμα στον οργανισμό μας, είναι πολλές και ποικίλες: Διατηρεί τα ζωτικά μας όργανα λουσμένα συνεχώς μέσα σ' ένα υγρό — πράγμα απαραίτητο για τή συντήρησή τους. Μεταφέρει σ' όλα τα κύτταρα του σώματος θρεπτικές ουσίες και όξυγόνο. 'Απομακρύνει τα άχρηστα προϊόντα της λειτουργίας των ιστών. Κατανέμει κανονικά τή θερμοκρασία. Μεταφέρει τις όρμόνες που διεγείρουν και συντονίζουν τις λειτουργίες των κυττάρων κτλπ.

Αν χάσουμε μέσα σε μικρό χρονικό διάστημα 1 κιλό ή περισσότερο αίμα, άρχίζει ο κίνδυνος. Αυτό δε στους υγιείς ανθρώπους, γιατί στους άναιμικούς ή στους άσθενικούς προκαλούν σοβαρά αντίκτυπα άκόμη και πολύ μικρότερες απώλειες.

Η απώλεια αίματος σε μεγάλη ποσότητα μπορεί να όφείλεται σε τραυματισμούς, έγχειρήσεις, άποβολές, αίμορραγίες από ίνιμιώματα της μήτρας, καρκίνο κλπ. 'Αν δεν σταματήσει άφ' ενός ή αίμορραγία, και άφ' έτέρου δεν γίνει έγκαιρος μετάγγισις αίματος (ή οροού, τό θέμα μπορεί να πάθι τή λεγομένη «καταπληγία» (σόκ), με θανατηφόρα πολλές φορές άποτελέσματα.

εφιδρώσεως, τής άναπνοής κτλ. και θ' άποφανθώ αν χρειάζεται ή όχι να γίνει μετάγγισις αίματος. Πάντως, με τή μετάγγισι ο άσθενής συνεχεται τελείως σε λίγες μέρες, ενώ άλλώς θα χρειαζόταν άρκετές βδομάδες.

Ενώ στην όξεία αίμορραγία λαμβάνονται άμέσως τα άπαιτούμενα μέτρα, ή χρονία και βραδεία απώλεια, αίματος περνάει πολλές φορές άπαρατήρητη. 'Αν ώστόσο,



«Ασθενής καθαρίζει τό αίμα του στη Ηεματουργή μηχανή του δόκτορος Κίνσελ...

σο διαρκέση επί πολύν καιρό, μπορεί να έχη σοβαρές συνέπειες. Όταν ένα άτομο κουράζεται εύκολα, είναι άδύνατο, άναπνεύ κάπως δύσκολα, δεν χωνεύη κανονικά και γενικώς παρουσιάζη όχι ίκανοποιητική υγίειν κατάστασι, ο γιατρός θα εξέταση τήν πιθανότητα χρονίας αίμορραγίας. 'Η αίμορραγία αυτή μπορεί να όφείλεται σε έλκος του στομάχου ή των έντέρων, αίμορροΐδες, έλκωτική καλίτιδα, ώρισμένα πνευμονικά νοσήματα, διάφορες χρόνιες μολύνσεις, όγκους του πεπτικού συστήματος ή κίρρωσιν του ήπατος. 'Αλλά και ή ύπερβολική έκροή αίματος της έμμηνου περιόδου μπορεί να κλονίση έτσι τήν ήγεία.

Όταν ή αίμορραγία όφείλεται σε μια από τις παραπάνω αίτίες, ο γιατρός πρέπει πρώτα να καταπολέμησέ τό βασικό λόγο που τήν προκαλεί, π. χ. να αφαιρέση τις αίμορροΐδες, ή να έφαρμόση τήν πρέπουσα θεραπεία του έλκους. 'Αφού λείψη ή αίτία, θα σταματήσει κι' ή αίμορραγία, χωρίς να χρειασθούν συνήθως ειδικές φροντίδες γι' αυτό.

Εξ άλλου, ο γιατρός θα συστήση μια δίαιτα που άφ' ενός θα βοηθήση στην παραγωγή νέου αίματος από τον οργανισμό κι' άφ' έτέρου θα καλυτερέψη τή γενική υγίειν κατάστασι του ατόμου. 'Η δίαιτα αυτή πρέπει νάναι πλήρης και ίσορροπημένη, με άφθονο κρέας, γάλα, φρούτα, πράσινα χορταρικά, κλπ. Χορηγείται δε επί πλέον και σίδηρος, με τή μορφή ενός καταλλήλου φαρμάκου, γιατί είναι άπαραίτητος για τή δημιουργία νέου αίματος.

Η ΤΑΝ πάντα άνθρωπος τακτικός, ο Μάικλ Χούγκς. Δεν μπορούσε λοιπόν, παρά να προετοιμάσει μεθοδικά το φόνο που σχεδίαζε.

Θα σκότωνε το Μάρκ Ουώλερ, γιατί είχε μάθει τυχαίως, από κάτι παλιά χαρτιά, πως ο άθλιος αυτός είχε γίνει αίτιος της αυτοκτονίας του

Μια μικρή ΑΠΡΟΣΕΞΙΑ

πατέρα του, του χρηματιστή Χούγκς. Ήταν γραμματέας του, και τούχε κλέψει τα χρεώγραφα ενός πελάτη του, αξίας πολλών εκατομμυρίων.

Ο Μάικλ φρόντισε να μαζέψει πληροφορίες για τον εχθρό του. Έμαθε πως είχε γίνει διευθυντής ενός θεάτρου, στο Λονδίνο, με το ψευδώνυμο Βένερ.

Ένα πρωί, ξεκίνησε απ' το σπίτι του, κρατώντας ένα μικρό δέμα. Πήγε στο Πικαντίλυ, κλείστηκε σ' ένα δημόσιο τηλεφωνικό θάλαμο κι άνοιξε το δέμα του. Σε λίγο, ξαναβγήκε από κεί τελείως μεταμορφωμένος. Είχε γίνει τώρα ο Αμερικανός εκατομμυριούχος Τζων Λόγκφορντ.

Ήταν ικανοποιημένος απ' τον εαυτό του. Τίποτα δεν μπορούσε να τον προβάλει. Πάνω στην καινούργια βαλίτσα του είχε γράψει τα αρχικά Τ. Λ. Κι είχε αγοράσει ένα-ένα, από διάφορα καταστήματα, τα είδη για τη μεταμείεσή του. Είχε επίσης τυπώσει σε άλλη πόλη, πιπιλιέτα με τ' όνομα Τζων Λόγκφορντ και τα είχε κάψει όλα κρατώντας μόνο δύο απ' αυτά...

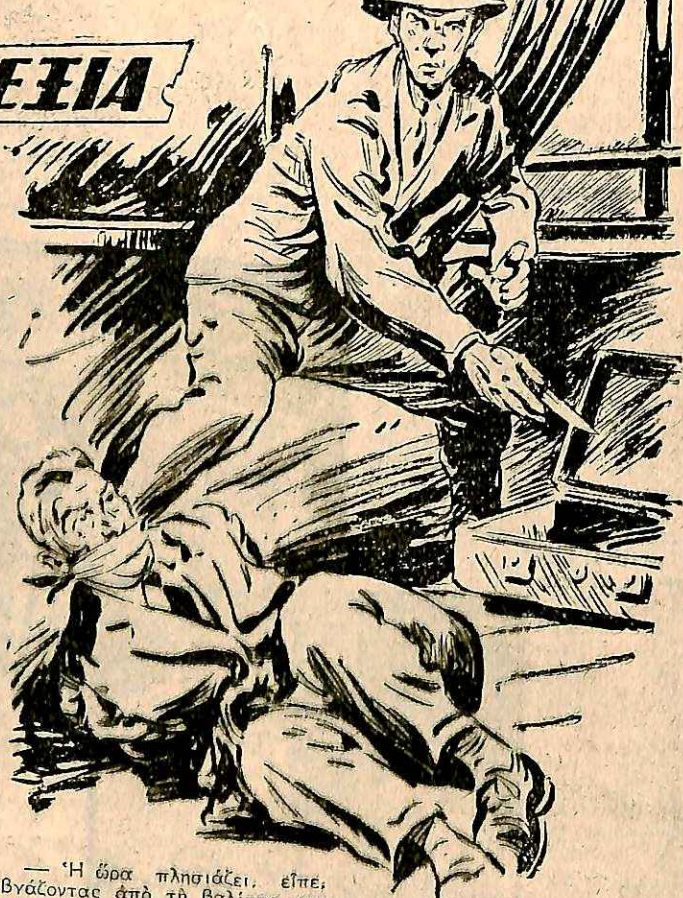
Έστειλε το ένα στο Βένερ, με τον κλητήρα του, όταν παρουσιάστηκε στο γραφείο του. Εκείνος τον δέχθηκε άμεσως. Με τη δικαιολογία πως υπέφερε από χιονίστρες, ο Μάικλ δεν έβγαλε διόλου το γάντι του, για να μην αφήσει δακτυλικά αποτυπώματα. Μιλούσε δέ μ' αμερικανική προφορά.

Εξήγησε στο Βένερ πως είχε έρθει απ' την Αμερική για να διαθέσει κεφάλαια σε μια επιχείρησι, και πως είχε διαλέξει τη δική του. Για να τον προσκαλέσει να τον επισκεφθεί σ' ένα μικρό ξενοδοχείο του Πάνκτιον, μήπως πρώτα για τις υπερβολικές τιμές που ζητούσαν τα μεγαλύτερα, για το ελάττωμα των υπηρετιών να κρυφακούνε πίσω απ' τις πόρτες, και για την πρότιμη σ' ένα δωμάτιο ζεστό κι όχι παγωμένο σαν το γραφείο του Βένερ.

Ο θεατρώνας είχε ένθουσι-ασθή. Ήταν βέβαιος πως θα ξεκολλούσε αρκετά λεφτά απ' τον έκκεντρικό αυτόν Αμερικανό. Του υποσχέθηκε λοιπόν να τον επισκεφθεί το ίδιο απόγευμα, στις 2½.

Ο Μάικλ γύρισε ύστερα στο Πικαντίλυ ξαναπάρει τα ρούχα του, που τάχε κρύψει σ' ασφαλισμένο μέρος, μπήκε πάλι στον τηλεφωνικό θάλαμο και ξαναγίνε ο Μάικλ Χούγκς. Κατά τις 2 και τέταρτο, ξαναμεταμφιέστηκε, αλλά τώρα. Είχε μαζί του, μέσα σε μια βαλίτσα, το συνηθισμένο κοστούμι του, ένα σκονί, ένα μαντήλι για φίμωτρο, ένα λαστιχένιο ροπαλό κι ένα κοινό μαχαίρι της κουζίνας.

Νοίκιασε ένα δωμάτιο στο ξενοδοχείο που είχε όρισει. Στις 2½ ακριβώς, έφτασε ο Βένερ. Καθώς έβγαζε το παλτό του, ο Μάικλ τον χτύπησε από πίσω με το ροπαλό, πά-



— Η ώρα πλησιάζει, είπε, βγάζοντας από τη βαλίτσα του το μαχαίρι.

Να απ' τ' αὐτί, και τον ξάπλωσε χάμω ανάστρο. Τον έδεσε και τον φίμωσε γρήγορα, κλείδωσε την πόρτα και περίμενε να συνέλθι ο φονιάς του πατέρα του.

Όταν τον είδε ν' ανοίγει τα μάτια του, τον ξέγνησε ήρεμα ποιος ήταν στην πραγματικότητα.

Κρύος ιδρώτας έβρεξε το μέτωπο του Ουώλερ, και στα μάτια του ζωγραφίστηκε ο τρόμος.

— Αποφάσισα να σε σκοτώσω, πρόσθεσε ο Μάικλ. Έγω κανονίσει κάθε λεπτομέρεια ώστε να μη με υποπτεύη κανείς! — Άκουσε...

Και του διηγήθηκε πως είχε προετοιμάσει στην εντέλεια το έγκλημά του.

— Η ώρα πλησιάζει... είπε, βγάζοντας απ' τη βαλίτσα του το μαχαίρι. Αυτό το όπλο δεν θα βοηθήσει καθόλου έναν αστυνομικό, γιατί υπάρχουν εκατομμύρια όμοια... Η ώρα είναι τώρα 4 παρά 10. Στις 4 ακριβώς, θα σε σκοτώσω!

Μέσα στη σιωπή, ακούγονταν μόνο το τικ-τάκ του ρολογιού. Όσο προχωρούσαν οι δείκτης του, τόσο ο Ουώλερ σπαρταρούσε πιο απελπισμένα, λαχανιασμένος, με τα μάτια γουρλωμένα απ' τη φρίκη. Ο Χούγκς τον κύτταζε ήρεμα. Όταν χτύπησε το εκκρεμές, ο Ουώλερ έπαψε να κινείται. Κι' είχε χάσει σχεδόν τις αισθήσεις του, τη στιγμή που χώθηκε το μαχαίρι στην καρδιά του!

Ο Μάικλ φρόντισε ύστερα να λανθάνει, χωρίς να αφήσει ίχνος της ύπαρξής του. Ήταν φρόντισε να λανθάνει, χωρίς να αφήσει ίχνος της ύπαρξής του.

...Πώς με ανακάλυψαν;... — έλεγε στο τέλος. Είχα πάντα τη συνήθεια να βάζω κάθε χαρτάκι που κρατούσα, στην ίδια τσέπη με το μαντήλι μου. Όταν σταμάτησα λοιπόν μπροστά στη βιτρίνα του τακτικού βιβλιοπωλείου μου, έβγαλα το μαντήλι μου απ' αυτή την τσέπη. Έτσι, μούπεσε δίχως νύχτη το αντίληφθ' ένα χαρτάκι: η απόδειξη του ενοικίου της καμάρας του ξενοδοχείου.

Ένας διαβάτης το είδε και το σήκωσε για να μου το δώσει. Πρόσεξε όμως τυχαίως το όνομα του ξενοδοχείου και θυμήθηκε άμέσως όσα είχε διαβάσει στις εφημερίδες για το έγκλημα. Ξεδίπλωσε το χαρτί κι είδε με φρίκη πως ανέφερε τον αριθμό του δωματίου που είχε δολοφονηθεί ο Ουώλερ.

Περίμενε τότε να βγώ απ' το βιβλιοπωλείο, ρώτησε ύστερα τον υπάλληλο ποιος ήμουν, κι έτρεξε άμέσως στην αστυνομία... Στην έρευνα που έκανε ο ντετέκτιβ της Σκώτλαντ Γιάρντ στο δωμάτιό μου, βρήκε το ροπαλό και τα είδη της μεταμείεσής μου...

Τί κρίμα, αλήθεια, να καταστρέφεται ένα τόσο τέλει σχέδιο από μια μικρή απροσεξία! Μά δεν πειράζει! Ο Μάρκ Ουώλερ τιμωρήθηκε! Έκδικήθηκε για τον πατέρα μου!

E. TOPNEY.

Πολυτέλεια ως τ' γ τάρο

Ο Βίλλι Μορέττι, ένας Νεο-σουλός γκαγκστερ που σκοτώθηκε πρόσφατα, είχε φροντίσει ν' αφήσει λεπτομερείς οδηγίες για την κηδεία του. Τον έθαψαν λοιπόν με σκόνη, ραμένο από έναν από τους ακριβότερους ράφτες. Το μπρούντζινο φερέτρό του που το είχε παραγγείλει ο ίδιος από καιρό σύμφωνα με τα γούστα του, κόστισε 5.000 δολάρια.

Δεν είχε ωστόσο ο μόνος που κατέβηκε στην τελευταία του κατοικία με τέτοια πολυτέλεια. Ο περίφημος Αμερικανός βιομήχανος Άλφρεντ Ντν Πόν-βίρις στη διαθήκη του ότι έπρεπε να δαπανηθούν 60.000 δολάρια για τον τάφο του. Κι' οι κληρονόμοι του τα έδωσαν εύχαριστως, γιατί θεωρούσαν σημαντικό το ποσό αυτό, μπροστά στα εκατομμύρια που τους είχε αφήσει ο μακαρίτης. Τού έφτιαξαν λοιπόν ένα τάφο από τσιμέντο και γρανίτη ύψους 70 μέτρων, μ' ένα πύργο στον οποίο έχει εγκατασταθεί ένας περιστροφικός φάρος και μια σειρά από καμπάνες. Ένα ασανσέρ για 6 πρόσωπα ανεβαίνει τους επίκεντρες πάνω.

Ένας άλλος Αμερικανός, ο Τζων Μίλμπορν Νταϊβίς, από τον Κάνσας άρχισε να ετοιμάζει τον τάφο του πολύ πριν πεθάνει. Μετά το θάνατό της γυναίκας του, το 1915, οι συμπολίτες του είχαν ελπίσει ότι θα έχτιζε και θα αφιέρωνε στη μνήμη της ένα σχολείο ή κάτι τέτοιο. Αλλά ο Νταϊβίς έγινε ερμητικός και διέθεσε όλα τα χρηματά του για την κατασκευή ενός θαυμασίου τάφου για τη γυναίκα του και για τον εαυτό του.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

να μην αφήσει το παραμικρό ίχνος του. Φορούσε άλλωστε διαρκώς τα γάντια του.

Αφού αποχαιρέτησε το νεκρό με μια ειρωνική υπόκλιση, βγήκε, κλείδωσε την πόρτα και πήρε το κλειδί. Είπε στον υπάλληλο του ξενοδοχείου πως θα ξαναγύριζε σε λίγο, και του σύστησε να μην ενοχλήση κανείς στο μεταξύ το φίλο του.

Αλλάξε κατόπιν τρεις φορές ταξί, για να φτάσει εκεί που είχε αφήσει τα ρούχα του. Σ' ένα τέταρτο της ώρας, είχε πάψει πιά όριστικά νάναι ο εκατομμυριούχος Λόγκφορντ. Κοιμήθηκε ήσυχα. Τ' άλλο πρωί, διάβασε στις εφημερίδες την είδησι της δολοφονίας ενός διευθυντού θεάτρου από κάποιο Αμερικανό...

«Κανείς δεν θα βρή τον Τζων Λόγκφορντ! σκέφθηκε. Τά... χαρακτηριστικά του βρίσκονται σε μια μικρή βαλίτσα, κλειδωμένη σ' ένα αστάρι μου...»

Επειτα πήγε κατά τις 10 ν' αγοράσει κάποιο βιβλίο. Ο Τζων όμως γύρισε σπίτι του, και

το μεσημέρι. Βρήκε να τον περιμένει εκεί ένας αστυνομικός, που τον συνέλαβε άμέσως!

★

Στη φυλακή, όπου περίμενε τη θανατική του εκτέλεσι, ο Μάικλ Χούγκς περνούσε τον καιρό του γράφοντας την «Τελευταία αφήγησι ενός δολοφόνου».

«...Πώς με ανακάλυψαν;... — έλεγε στο τέλος. Είχα πάντα τη συνήθεια να βάζω κάθε χαρτάκι που κρατούσα, στην ίδια τσέπη με το μαντήλι μου. Όταν σταμάτησα λοιπόν μπροστά στη βιτρίνα του τακτικού βιβλιοπωλείου μου, έβγαλα το μαντήλι μου απ' αυτή την τσέπη. Έτσι, μούπεσε δίχως νύχτη το αντίληφθ' ένα χαρτάκι: η απόδειξη του ενοικίου της καμάρας του ξενοδοχείου.

Ένας διαβάτης το είδε και το σήκωσε για να μου το δώσει. Πρόσεξε όμως τυχαίως το όνομα του ξενοδοχείου και θυμήθηκε άμέσως όσα είχε διαβάσει στις εφημερίδες για το έγκλημα. Ξεδίπλωσε το χαρτί κι είδε με φρίκη πως ανέφερε τον αριθμό του δωματίου που είχε δολοφονηθεί ο Ουώλερ.

Περίμενε τότε να βγώ απ' το βιβλιοπωλείο, ρώτησε ύστερα τον υπάλληλο ποιος ήμουν, κι έτρεξε άμέσως στην αστυνομία... Στην έρευνα που έκανε ο ντετέκτιβ της Σκώτλαντ Γιάρντ στο δωμάτιό μου, βρήκε το ροπαλό και τα είδη της μεταμείεσής μου...

Τί κρίμα, αλήθεια, να καταστρέφεται ένα τόσο τέλει σχέδιο από μια μικρή απροσεξία! Μά δεν πειράζει! Ο Μάρκ Ουώλερ τιμωρήθηκε! Έκδικήθηκε για τον πατέρα μου!

E. TOPNEY.

Πολυτέλεια ως τ' γ τάρο

Ο Βίλλι Μορέττι, ένας Νεο-σουλός γκαγκστερ που σκοτώθηκε πρόσφατα, είχε φροντίσει ν' αφήσει λεπτομερείς οδηγίες για την κηδεία του. Τον έθαψαν λοιπόν με σκόνη, ραμένο από έναν από τους ακριβότερους ράφτες. Το μπρούντζινο φερέτρό του που το είχε παραγγείλει ο ίδιος από καιρό σύμφωνα με τα γούστα του, κόστισε 5.000 δολάρια.

Δεν είχε ωστόσο ο μόνος που κατέβηκε στην τελευταία του κατοικία με τέτοια πολυτέλεια. Ο περίφημος Αμερικανός βιομήχανος Άλφρεντ Ντν Πόν-βίρις στη διαθήκη του ότι έπρεπε να δαπανηθούν 60.000 δολάρια για τον τάφο του. Κι' οι κληρονόμοι του τα έδωσαν εύχαριστως, γιατί θεωρούσαν σημαντικό το ποσό αυτό, μπροστά στα εκατομμύρια που τους είχε αφήσει ο μακαρίτης. Τού έφτιαξαν λοιπόν ένα τάφο από τσιμέντο και γρανίτη ύψους 70 μέτρων, μ' ένα πύργο στον οποίο έχει εγκατασταθεί ένας περιστροφικός φάρος και μια σειρά από καμπάνες. Ένα ασανσέρ για 6 πρόσωπα ανεβαίνει τους επίκεντρες πάνω.

Ένας άλλος Αμερικανός, ο Τζων Μίλμπορν Νταϊβίς, από τον Κάνσας άρχισε να ετοιμάζει τον τάφο του πολύ πριν πεθάνει. Μετά το θάνατό της γυναίκας του, το 1915, οι συμπολίτες του είχαν ελπίσει ότι θα έχτιζε και θα αφιέρωνε στη μνήμη της ένα σχολείο ή κάτι τέτοιο. Αλλά ο Νταϊβίς έγινε ερμητικός και διέθεσε όλα τα χρηματά του για την κατασκευή ενός θαυμασίου τάφου για τη γυναίκα του και για τον εαυτό του.

Οι σχέσεις τους με το παρελθον και το μέλλον

ΠΟΣΑ δεν έχουν γραφή για τα όνειρα! Και πόσες αυθαίρετες ερμηνείες δεν έχουν δοθεί! Μήπως, άλλωστε δεν κυκλοφορούν πάντα όνειροκρίτες, που εξηγούν όλα τα όνειρα κι' οτις πιο απίθανες ακόμη μορφές τους;

Οι σύγχρονοι όμως επιστήμονες καταδικάζουν χωρίς διακρίσεις όλες αυτές τις προσπάθειες εξήγησης των ονείρων. Αλλά, από τ' άλλο μέρος, τονίζουν ότι το όνειρο μπορεί να μας αποκαλύψει πτυχές του παρελθόντος ή του μέλλοντος ή να μας βγάλει από τη δύσκολη θέση που βρισκόμαστε κλπ., όχι γιατί προέρχεται από κάποιο άγνωστο κόσμο ή γιατί έχει μαγική προέλευσι. Αλλά γιατί είναι δεμένο αναπόσπαστα με την πραγματικότητα και αυτήν καθρεφτίζει με τον ένα ή τον άλλον τρόπο. Ακόμη κι' όταν μας φαίνεται ολότελα παράξενο ή παράλογο, υποστηρίζουν, ο συνδεσμός του με την πραγματικότητα είναι αναμφισβήτητος.

Το όνειρο ωστόσο παραποιεί την πραγματικότητα και γι' αυτό μας κάνει να μην μπορούμε να καταλάβουμε το στενό συνδεσμό του μαζί της. Άλλοτε πάλιν μας παρρησιάζει πτυχές της που η λογική προσοχή μας αφήσε να της διαφύγουν,



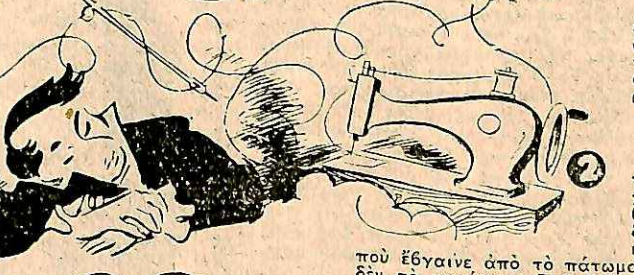
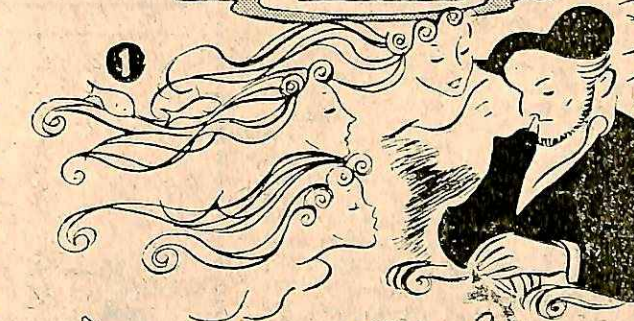
αλλά που το ύπνου, δηλαδή μας κατέγραψε κι έπεξεργάστηκε με τον ιδιαίτερο τρόπο του.

Να γιατί το όνειρο μπορεί ν' αναφέρεται όχι μόνο σε γεγονότα του παρόντος, αλλά και του παρελθόντος ή του μέλλοντος επίσης. Το ύπνου συνεδίο μας δεν συμβαδίζει με τη λογική συνείδησή μας. Έχει το δικό του «χρόνος». Και τη δική του αίσθησι της επικαιρότητας. Μας ξαναφέρει π.χ. στο μυαλό με τη μορφή του ονείρου ένα περιστατικό που νομίζουμε πως έχουμε ξεχάσει και μας το παρουσιάζει κάτω από ένα καινούργιο πρίσμα ή κάτω από συνδυασμούς, που δεν είχαμε σκεφθεί. Η, αντίθετα, κάνει ένα πρόβλημα και μας παρουσιάζει τις «νέες σχέσεις» σκέψεις ή πράξεις σαν τελειωμένες!

Κατά τον Αμερικανό Λ. Ο. Ντάν, τα όνειρα μας «εξηγούν» καλύτερα από οτιδήποτε άλλο τους λόγους της συμπεριφοράς ή της αντίθεσής μας προς ωριμένα πρόσωπα. Μας παρουσιάζουν λύσεις σε προβλήματα που μας απασχολούν, μας καθοδηγούν με τη μορφή «προαισθημάτων» για την τακτική που πρέπει ν' ακολουθήσουμε σε ωριμαμένα ζητήματα και όχι σπάνια συμπληρώνουν την πνευματική εργασία που έχουμε κατά τη διάρκεια της ημέρας είτε αυτή αναφέρεται σε θεωρητική, είτε σε καθαρά πρακτικά θέματα.

Σ' όλες αυτές τις περιπτώσεις δεν υπάρχει τίποτα το μαγικό. Το μόνο που συμβαίνει είναι ότι το μυαλό μας δουλεύει κατά τη διάρκεια του ύπνου κι' όπως δεν βρίσκεται πιά κάτω από τον έλεγχο της συνείδησής, καταφεύγει συχνά στο πλούσιο υλικό του

Τα όνειρα ΚΑΘΡΕΦΤΙΖΟΥΝ τη ΖΩΗ ΜΑΣ



που έβγαίνει από το πάτωμα. Θέλησε να το βγάλει από κεί αλλά δεν το κατάφερε. Τού ήρθε τότε η ιδέα να κάνει μια τρύπα στη μύτη αυτού του καρριού, να περάσει απ' αυτήν μια κλωστή και να το τραβήξει έξω (σχεδ. 2). Η απλή αυτή ιδέα τον ώδηγησε κατόπιν να φτιάξει τη ραπτομηχανή του.

3. Η θεραπεία του διαβήτη

Ο νεαρός Καναδός επιστήμων Φρέντερικ Γκράντ Μπάντινγκ άναψατούσε από χρόνια ένα αποτελεσματικό μέσον θεραπείας του διαβήτη. Ένα βράδυ, κουρασμένος από ταπειράματα του, αποκοιμήθηκε στο τραπέζι του εργαστηρίου του (σχεδ. 3). Είχε τότε στον ύπνο του μια χημική σύνθεσι που δεν είχε σκεφθεί άλλοτε. Την άλλη μέρα, έτρεξε στο εργαστήριό του και ξαναέριξε ταπειράματα του, με βάση τη σύνθεσι που είχε ονειρευθεί. Έτσι, ανακάλυψε την ινσουλίνη. Για την ανακάλυψή του αυτή, ο Μπάντινγκ τιμήθηκε με το Βραβείο Νόμπελ.

4. Η ανακάλυψι του Λόβι

Ο περίφημος Αυστριακός φαρμακολόγος, Όττο Λόβι (βραβείο Νόμπελ για τη φυσιολογία) ονειρεύθηκε ένα βράδυ πως παρασκεύαζε κάποιο φάρμακο (σχεδ. 4). Ξύπνησε άμέσως και κράτησε μερικές σημειώσεις. Αλλά όταν τις ξαναείδε, το πρωί, τις βρήκε πολύ ασαφείς. Το άλλο βράδυ, όμως ξαναείδε το ίδιο όνειρο, αλλά πολύ καθαρότερα από την προηγούμενη. Χάρη στις ενδείξεις αυτού του ονείρου, ανακάλυψε σε λίγο έναν θαυματουργό ορό, που προσέφερε ανεκτίμητες υπηρεσίες στην ανθρωπότητα.

5. Η ατομική θεωρία

Ο διάσημος Δανός επιστήμων Νίεας Μπόρ (βραβείο Νόμπελ για τη φυσική) χωσάει σ' ένα όνειρο την ανακάλυψι που άνοιξε το δρόμο στην ατομική φυσική. Ο ίδιος αφηγήθηκε ότι ένα βράδυ είδε στον ύπνο του αναρίθμητες σφαίρες που περιστρέφονταν μέσα στο διάστημα, φτιάνοντας αρμονικά συστήματα μεταξύ τους. Και έπειτα είδε μια έκρηξι που έμοιαζε σαν πελώριο μανιτάρι (σχεδ. 5). Το όραμα αυτό του έκανε μεγάλη εντύπωσι και τον ώδηγησε να διατυπώσει τους νόμους της ατομικής θεωρίας του. Μην καταφεύγετε, λοιπόν στους όνειροκρίτες για να εξηγήσετε τα όνειρά σας. Αλλά, από τ' άλλο μέρος, μην τα θεωρείτε άνωτα προσοχή. Μελετήστε τα με προσοχή. Και γίνετε αν ξεκινησετε από την αρχή ότι τα όνειρά σας καθρεφτίζουν πτυχές της πραγματικότητος κι' ότι σ' αυτήν κυρίως πρέπει να στρέψετε την προσοχή σας κι' όχι στην αναζητήσι έδωκομική ή μαγικών επιδράσεων. Με την έννοια αυτή — αλλά μόνο η αυτή — τα όνειρα μπορούν να γίνουν ένας φωτεινός και χρησιμώτατος οδηγός στη ζωή σας.

Όσο για τους όνειροκρίτες, είναι περιττοί.



Η νέα Βασίλισσα της Αγγλίας
'Ελισάβετ

ΟΙ 4 ΕΛΙΣΑΒΕΤ στον Αγγλικό θρόνο

Τα χαρίσματα της νέας βασίλισσας

Η 'Ελισάβετ, που ανέβηκε στο μεγαλύτερο θρόνο του κόσμου, ύστερα απ' τον απρόοπτο θάνατο του πατέρα της, του βασιλέως Γεωργίου ΣΤ', θεωρείται επίσημα ως η δεύτερη γυναίκα, που βασίλευσε στην 'Αγγλία μ' αυτό το όνομα.

Οι βασίλισσες όμως με τ' όνομα 'Ελισάβετ στην ιστορία της 'Αγγλίας είναι τέσσερις. Έπειδή όμως δεν «εβασίλευσαν» όλες, δεν κυβέρνησαν δηλαδή ως βασίλισσες ή δεν εσημείωσαν καμιά σημαντική δράση, ή αρίθμησι τους αρχίζει απ' τη μεγάλη και ένδοξη 'Ελισάβετ, που με την πολιτική της και τους ξυμπούς ελιγμούς της, θεμελίωσε την αγγλική αυτοκρατορία και τη θαλάσσια δύναμή της.

Η πρώτη βασίλισσα 'Ελισάβετ (1437—1492) ήταν άλλοτε γυναίκα του σερ Τζών Γκρέυ, ενός μέλους της τότε αγγλικής αριστοκρατίας. Όταν πέθανε ο άντρας της και την άφησε χήρα σε ηλικία 26 χρόνων, η 'Ελισάβετ γνωρίστηκε με το νεαρό βασιλιά 'Εδουάρδο Δ' σε μια δεξίωση, που έγινε προς τιμήν του ύστερα απ' την επιστροφή του ως νικητού από μια απ' τις αναρίθμητες μάχες, που γινόntonταν την εποχή εκείνη μεταξύ των διαφόρων αριστοκρατικών οίκων για την κατοχή του αγγλικού θρόνου.

Οι σχέσεις τους, λοιπόν, στην αρχή, ήταν μυστικές, αλλά η έξυπνη 'Ελισάβετ κατάφερε τον 'Εδουάρδο να την στεφανώσει κρυφά στα 1464 και τον επόμενο χρόνο να τη στέψει επίσημα ως βασίλισσα, σε ηλικία είκοσιοχτώ χρόνων.

Απ' τον ρωμαντικό και περιπετειώδη αυτόν γάμο γεννήθηκαν δυο αγόρια και μία κόρη, που την ώνομασαν κι' αυτήν 'Ελισάβετ. Όταν πέθανε ο βασιλεύς 'Εδουάρδος, οι δυο γιοί του δολοφονήθηκαν, για να μην πάρουν το θρόνο, και η κόρη του 'Ελισάβετ, σε ηλικία 18 χρόνων (1483) ανακηρύχθηκε βασίλισσα της 'Αγγλίας.

Αυτή όμως η ανακήρυξη έγινε άφορμή ν' ανάψη πάλι ο εμφύλιος πόλεμος στην 'Αγγλία για την κατοχή του θρόνου. Ο θείος της 'Ελισάβετ, ο Ρίχαρδος, για ν' αρπάξει το στέμμα, σκέφθηκε να παντρευτεί την ανεψιά του, αλλά ένας άλλος υποψήφιος βασιλιάς που καρδοκούσε την κατάλληλη ευκαιρία, απ' τη Γαλλία, ο 'Ερρίκος ο Τυδώρ — απ' την αντίπαλη με την

'Ελισάβετ οικογένεια—φτάνει στην 'Αγγλία, κυριεύει το Λονδίνο και παντρεύεται αυτός την 'Ελισάβετ, ενώοντας έτσι τις δυο οικογένειες. Έτσι ο 'Ερρίκος Τυδώρ, γίνεται 'Ερρίκος ο 7ος της 'Αγγλίας. Η 'Ελισάβετ ή Μεγάλη ή η πρώτη (1533—1608), όπως την λένε, ήταν κόρη του 'Ερρίκου του 8ου, (που ήταν γιος του 'Ερρίκου 7ου από την γυναίκα του 'Ελισάβετ) και της δεύτερης γυναίκας του, της τραγικής 'Αννας Μπολέυν, που καρατομήθηκε με τσεκούρι.

Η 'Ελισάβετ, στα είκοσιπέντε της χρόνια, διαδέχθηκε στο θρόνο τη Μαρία Τυδώρ, που ήταν αδελφή της απ' την πρώτη γυναίκα του πατέρα της (όπως είχε γιναστό ο 'Ερρίκος 8ος παντρεύτηκε έξη φορές). Πρώτη της δουλειά ήταν να κηρύξει ανεξάρτητη από τον Πάπα την αγγλική εκκλησία και να δώσει τις βάσεις για τη δημιουργία μιας μεγάλης ναυτικής δύναμης.

Κατά την περίοδο αυτή επίσης η 'Αγγλία άρχισε να φτιάχνει την αποικιακή αυτοκρατορία της. Στα 1584 ο Ουώλτερ Ράλαϊθ της προσφέρει την αποικία της Βιργίνιας. Στα 1588 ο μικρός τότε αγγλικός στόλος που άπτελείτο κυρίως από πρόχειρα εξοπλισμένα εμπορικά σκάφη, εκμηδένισε την «Αήτητη 'Αρμάδα» της θαλασσοκρατίας τότε 'Ισπανίας. Τα αγγλικά πλοία άρχισαν να διασχίζουν ελεύθερα πια τον 'Ατλαντικό. Κατόπιν στα 1600 ιδρύεται η εμπορική 'Εταιρεία των 'Ανατολικών 'Ινδιών, που πρωτοστάτησε στη δημιουργία των αγγλικών αποικιών στην 'Ασία. Το πνεύμα των μεταρρυθμίσεων, οι φυσικές επιστήμες, οι πειραματικές αποδείξεις παρουσίασαν στα χρόνια της 'Ελισάβετ την πιο μεγάλη ανάπτυξη. Κήρυκας της νέας εποχής ήταν ο Φραγκίσκος Βάκον που λέγεται ότι ήταν γιος της 'Ελισάβετ, παρ' όλον ότι η όξυδερκής και δραστηρία αυτή βασίλισσα πέθανε παρθένα, όπως αναφέρει η επίσημη ιστορία.

Η 'Ελισάβετ όμως είχε και τις «μικρές» της ιδιοτροπίες: Ήταν εξαιρετικά φιλόαγγλη και τσίκιζε τα λεφτά της με μεγάλους τόκους, ή αγόραζε μετοχές διαφόρων εταιρειών. Όσο για την αρχομανία της και την εκδικητική της διάθεση, η τραγική τύχη της Μαρίας Στούαρτ είναι άρκετη απόδειξη.

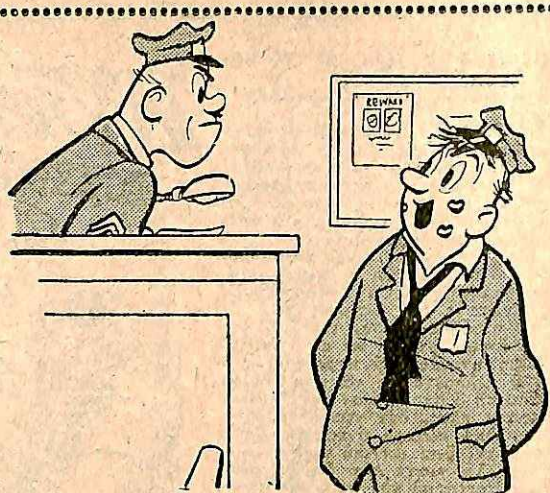
Σήμερα, η νέα βασίλισσα 'Ελισάβετ, έχει, όπως λένε, όλα τα χαρίσματα της Μεγάλης, χωρίς τις «μικρές» ιδιοτροπίες της...



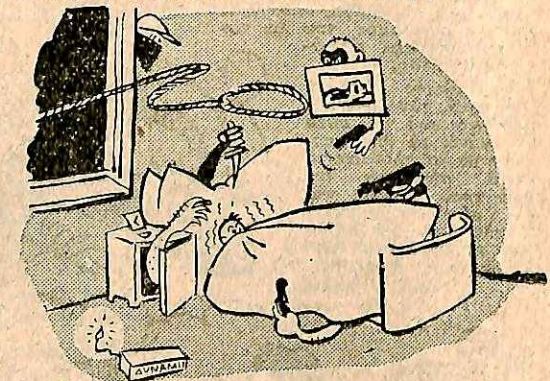
Ο φόρος εισοδήματος στην 'Αγγλία

Στην 'Αγγλία, ο φόρος εισοδήματος είναι σήμερα βαρύντατος. Όταν ωστόσο πρωτακτιερώθηκε, την 1η 'Ιανουαρίου 1799, ήταν μόνο 2 σελλίνια στη λίρα, για εισοδήματα άνω των 200 λιρών. Κι' όμως ο τότε πρωθυπουργός Ουίλιαμ Πιτ είδε κι' έπαθε για να πείσει τους 'Αγγλους να χωνέψουν αυτό το... πρωτοχρονιατικό δώρο. Τους βεβαίωσε ότι επρόκειτο για ένα «προσωρινό μέτρο».

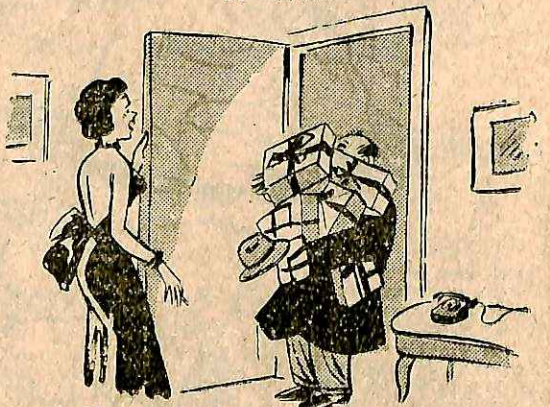
Ο φόρος αυτός απέδωσε μόνο 6.000.000 λίρες το χρόνο, ενώ ο Πιτ υπελογίζε στα 10.000.000. Όταν τελίωσαν οι πόλεμοι με το Ναπολέοντα, το 1815, η αγγλική Κυβέρνηση θέλησε να τον διατηρήσει, παρ' όλη την άσχημη υπόσχεσή της. Χάλασε όμως ο κόσμος, στο Κοινοβούλιο, στις έφημερίδες, παντού. Κι' έτσι η Κυβέρνηση αναγκάστηκε να τον καταργήσει. Έπειτα όμως από 26 χρόνια, τ. 1842, ξανακαθιερώθηκε αυτή η φορολογία, «προσωρινά» και πάλι. Τ. 1874 ο Γλαδστων υπεσέχθη στους προεκλογικούς του λόγους να τον καταργήσει. Δυστυχώς, έλασε τότε ο Γλαδστων τις εκλογές. Κι' όταν ξαναγύρισε στην έδρα, μετά 10 χρόνια, είχε ξεχάσει πια την ψαλή ξέμεινε υπόσχεσής του...



— Παγκοινοβούσα, κύριε διοικητή, όλο το δικτάτωρο μιά τρομερή λωποδύτρια!...



Οι εφιάλτες εκείνων που διαβάζει διηγήματα φρίκης!...



— Ποτέ σου, αγαπητέ μου, δεν μου φάνηκες ωραιότερος!...



Προνοητικός σκιέρ!...

Η περίεργη ιστορία ΤΩΝ «ΒΑΓΚΟΝ-ΛΙ»

Τα πρώτα «βαγκόν-ρεστωράν»

Τα «βαγκόν - ρεστωράν» συμπλήρωσαν εφέτος 71 χρόνια και τα «βαγκόν - λι» 75 από την πρώτη εμφάνισή τους. Με την ευκαιρία αυτή, η «Διεθνής εταιρεία των βαγκόν - λι» έκαμε στο Παρίσι μια έκθεση, που παρουσίαζε με φωτογραφίες, κείμενα και παντός είδους αντικείμενα την ιστορία τους.

Η «Εταιρεία των βαγκόν-λι» ιδρύθηκε το 1876 στις Βρυξέλλες με αρχικό κεφάλαιο 4 εκατομμύρια φράγκα. Στην ίδρυσή της δέ πρωτοστάτησε ο βασιλεύς του Βελγίου Λεοπόλδος ο 2ος, που ήταν και ένας από τους κυριώτερους μετόχους της.

Τα πρώτα βαγκόν - λι ήταν τόσο στενόμετρα, ώστε ο συγγραφέας 'Αλ. Καπύ τα παρομοίαζε με κελιά φυλακής. Και μιλούσε για εκείνα του 1900, που αριθμούσαν ζωή είκοσι πέντε περίπου χρόνων. «Οι μικροσκοπικές πορτίτσες, που βρίσκονταν στο διάδρομο, έγραφε, οδηγούν σε πολύ στενά κελιά, που φωτίζονταν από μικρά παραθύρα. 'Ανάμεσα απ' αυτά δεν θα μπορούσε να περάσει ούτε ένα μικρό παιδάκι».

Οι κανονισμοί των «βαγκόν-λι» της εποχής εκείνης περιέχουν μερικές απαγορεύσεις, που θα μάς φαίνονταν πολύ περίεργες σήμερα. Οι επιβάτες π. χ. δεν είχαν το δικαίωμα να καπνίζουν από τις 11 το βράδυ ως τις 7 το πρωί. Μια άλλη διάταξη, αναφέρει ότι «οι επιβάτες υποχρεούνται να βγάζουν τα παπούτσια τους προτού πλαιγιάσουν».

Σε μια περίπτωση όμως αυτή η διάταξη δεν τηρήθηκε. Κι' αυτό συνέβη κατά το 1929. Το «Οριάν - Έσπρές» τότε αποκλείστηκε από τα γιόνια κοντά στην 'Ανδριανούπολη επί 11 ημέρες! Οι επιβάτες του λοιπόν

έπεσαν στις κουκέττες τους ντυμένοι, αλλά δεν κατάφεραν να κοιμηθούν, γιατί το κρύο ήταν δριμύτατο. Το νερό μέσα στα βαγόνια επάγωνε! Και, κοντά στ' άλλα, είχε καταστραφεί η ηλεκτρική εγκατάστασι κι' ο φωτισμός των βαγονιών γινόταν με πρωτόγονα φαναράκια και κεριά!

Η έκθεσις περιλαμβάνει και διάφορες αναφορές ελεγκτών των «βαγκόν-λι». Ένας απ' αυτούς περιγράφει την περίπτωση μιας επιβάτιδος που γέννησε μέσα στο βαγόνι. Κατά την ώρα του τοκετού, η πόρτα του διαμερισμάτος της είχε μείνει ανοιχτή κι' ο ελεγκτής είδε ένα παιδάκι έξη χρόνων, που παρακολουθούσε μ' ενδιαφέρον το θέαμα... Το έσπρωξε τότε απότομα για να το αναγκάσει να φύγει. 'Εκείνη τη στιγμή, βγήκε, ευτυχώς, η παιδαγωγός από το διπλανό διαμέρισμα και το τράβηξε κοντά της...

Το παιδάκι αυτό ήταν ο μέγας βασιλεύς της Ρουμανίας Μιχαήλ, που ταξίδευε ινκόγνωστο!...

Σε μια άλλη περίπτωση, έπρόκειτο για μια κυρία που ταξίδευε έχοντας μαζί της ένα μικρό πθηκό.

Μια διάταξη, που ίσχυε πάντα, είναι ότι απαγορεύεται η είσοδος ζώων μέσα στο «βαγκόν-ρεστωράν». Η κυρία, όμως, δεν ήθελε ν' αποχωρήσει τον πθηκό της. Ο αρχιμάγειρος προσφέρθηκε τότε να τον κρατήσει στην κουζίνα, όση ώρα η κυρία θα έμεινε στο ρεστωράν. Συνέβη, όμως, το έξης: Η πόρτα του κλιβάνου ήταν ανοιχτή κι' ο πθηκος, έπειδή έκανε πολύ κρύο, είχε κουβαριασθεί κοντά σ' αυτήν. Ένας, όμως, από τους μαγείρους, έπειδή αυτή η πόρτα τον ενοχλούσε στην εργασία του, την έκλεισε με όση μ' ή 'Αλλ' η πόρτα, κλείνοντας, παρέρυσε και τον πθηκό, που έπεσε μέσα στη φωτιά! Το δυστυχισμένο ζώον απανθρακώθηκε μέσα σε λίγα λεπτά!...

Όταν κατόπιν η κυρία ζήτησε τον πθηκό της, ο αρχιμάγειρος της είπε ότι το ζώο είχε υποφέρει ασφυκιά κι' ότι, για να μη την λυπήσουν, το είχαν πετάξει από το παράθυρο μέσα σ' ένα ποτάμι, καθώς περνούσαν από μια γέφυρα. Η... ευγένεια αυτή των υπαλλήλων συνεκίνησε την ιδιοκτησία του πθηκού, που τους έδωσε ένα νερό πουρμπουασ.

Οι τιμές των «βαγκόν - ρεστωράν» ήταν άλλοτε πολύ ακριβές. Ένα γεύμα το 1931 στοιχίζει 35 γαλλικά φράγκα, ποσόν που ήταν σημαντικό για την εποχή εκείνη. Ο Σαρλώ μάλιστα πλήρωσε κάποτε 451 φράγκα για το φαγητό τεσσάρων ατόμων στο «βαγκόν - ρεστωράν».

Η εξέλιξη των «βαγκόν - λι» και των «βαγκόν - ρεστωράν» σταμάτησε κατά την περίοδο του τελευταίου πολέμου και της γερμανικής κατοχής. 'Αλλά συνεχίστηκε με γοργότατο ρυθμό κατά τα πρώτα μεταπολεμικά χρόνια.

Σήμερα αποτελούν θαύματα πολυτελείας και ανέσεως και γι' αυτό, παρά την τεραστία πρόοδο του αεροπλάνου, υπάρχουν πάντα πολλοί που προτιμούν τα σιδηροδρομικά ταξίδια, παραβλέποντας τη βραδυπαιτία τους. Είνε, άλλωστε, ασφαλέστερα...



Η βεντέττα

Εκείνο το μουντό και συννεφιασμένο Κυριακάτικο πρωινό το καφενείο του χωριού πραγματοποιούσε μίαν άπιστευτη «πιέννα». Όλα τα τραπέζια και όλες οι καρέκλες είχαν καταληφθεί εξ' εφόδου από τους χωριανούς, που τρέζανε πρωί-πρωί να πιάσουν δουλειά!

Οι τράπουλες και τα τάβλια βγάζανε σπίνες από την έντατική χρήση. Και οι κάτοικοι της Ουμαροκορφής, του ειδυλλιακού αυτού χωριού, παρακολουθούσαν σιωπηλοί τις ιδιοτροπίες της Τύχης.

Αλλά σ' αυτόν το μάταιο κόσμο όλα τα ώραία πράγματα έχουν ένα τέλος. Από το σκληρό αυτό πεπρωμένο δεν μπόρεσε να ξεφύγει και η γαλήνια ατμόσφαιρα του καφενέ, που συνταράχτηκε εκ θεμελίων από την έξαλλη εμφάνισή του Βαγγέλη.

Ολοι γύρισαν ξαφνιασμένοι και ανήσυχον βλέποντας το έξαλλο ύφος του. Ο Βαγγέλης χλωμός κι' σινιγματικός πλησίασε τον Κωνσταντή, ακούμπησε το χέρι του στην πλάτη του και τον ρώτησε:

— Ξέρεις τι λέει ο Μιστόκλης;

— Τι λέει;

— Λέει ότι στην κατοχή ή αδεληφ σου τα είχε με τους Γερμανούς!

Ο Κωνσταντής τινάχτηκε σαν κορντισμένο ελατήριο, αρπάξε τον Βαγγέλη από τους ώμους, τον ταρακούνησε και μούγκρισε σαν πεινασμένο λιοντάρι που του παίρνεις τη μπουκιά από το στόμα:

— Είπε τέτοιο πράμα γιγ



μένα ο Μιστόκλης:

—Τό είπε, αδερφέ μου!

—Και πού είναι τώρα;

—Στη μικρή πλατεία!

Μ' ένα καταπληκτικό σάλτο ο Κωνσταντής βρέθηκε έξω από το καφενείο. Και με καμιά σαρανταριά τεσσάρους και γρηγορούσε διασκελισμούς αριθάρειε στη μικρή πλατεία του χωριού. Ο Μιστόκλης καθόταν ήσυχα-ήσυχα στην τσάβερνα και συνέχισε ίσως τις συκοφαντίες του.

Ο Κωνσταντής τράβηξε κατ' ευθείαν απάνω του, στάθηκε απέναντί του και, βγάζοντας μια θεόρατη κουμπουρά, φώναξε:

—Να για να βουλώσης το βρωμόστομά σου και να μην κατηγοράς την οικογένειά μου. Και πριν σκεφθεί καν κανείς να τον αναχαίσει, του μπουμπουίνε τρεις απανωτές.

Σε λίγη ώρα βούηξε η Ουμαροκορφή:

—Ο Κωνσταντής σκότωσε τον Μιστόκλη!

Από στόμα σε στόμα το μαντάτο έφτασε και στ' αυτιά του Στανατή, ενός πρωτοξάδερφου του θύματος, που άσπαε μία δίκωπη χατζάρα κι' αμολύθηκε να βοηθ τον δολοφόνο. Ο Κωνσταντής όμως είχε πάρει τα βουνά και δεν βρή σκόταν εύκολα. 'Αλλά ο Σταμάτης δεν απέλιγιδε. Και γύριζε δεξιά κι' αριστερά ψάχνοντας άσπου πετύχει... ένα μπάρισμα του Κωνσταντή.

—Εσύ θά τα πληρώσης για τον ανηφό σου! του φώναξε.

Και, χωρίς να χάση καιρό, σηκωσε την χατζάρα του και τον έκανε... ντονέρ-κεμπάπ!

Σε δέκα λεπτά ξαναβούηξε το χωριό:

—Ο Σταμάτης έσφαξε τον μπάρισμα-λαμπρό!

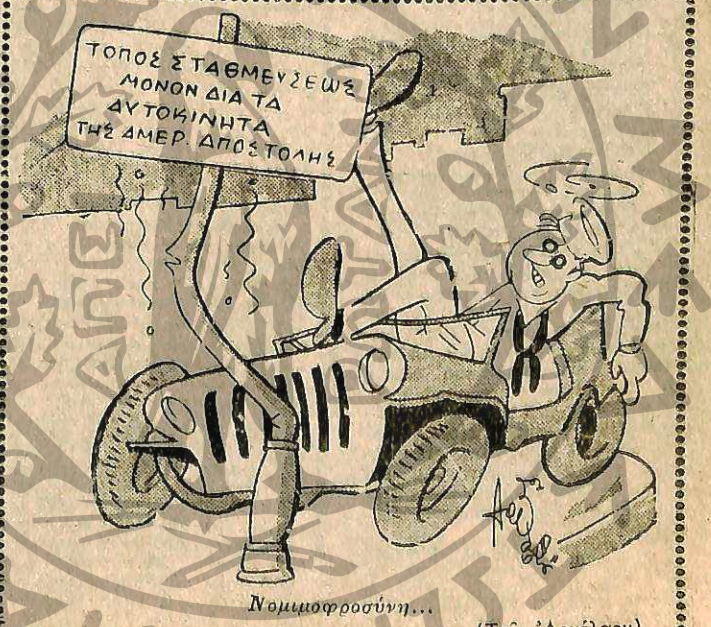
—Αλλά ο μακαρίτης ο μπάρ

Το χρυσό Βραχιόλι
για κάθε κορίτσι είναι
η Κοπτική & Ραπτική



Αικ. Καραγιάννη

ΔΙΔΑΓΜΑΤΟΥΧΟΣ
των Σχολών των Παρισίων
GUERRE LAVIGNE-ECOLE FIGIER
Ακαδημία Κοπτικής
DAVID FILS
ΑΘΗΝΑΙ: Νίκης 54-Τηλ. 33-398
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Μπουμπουλάνας
και Πλάτωνας



Νομιμοφροσύνη...

(Του 'Αρχέλαου)

μπι-Λάμπρος είχε κόρη παν-
τρεμένη. Κι' ο γαμπρός του
δ' Μηνάς δεν ήταν από τους αν-
θρώπους που καταπίουν εύ-
κολα, τέτοια χάπια. Αρμω-
θηκε λοιπόν και πήρε αδράνα
όλες τις γωνίες της θυμω-
κορφής.

Κοντά στον δημόσιο δρόμο
συνάντησε τον... υπατάχοντα
του Σπατάτη. Και τότε άφε-
σβύσε τον έκανε... μακαρίτη!
Τό καινούργιο χαμπέρι δεν
άουρησε να κάνει το γύρο του
χωριού.

—Ο Μηνάς ο στραβοκάνης
καθάρισε τον Άποστόλη τον
κεφάλι!

Ο Φουκαράς ο Άποστόλης,
 όμως, δεν είχε μόνο μεγάλο
κεφάλι. Είχε κι' έναν αδελφό,
τον Τάσο, τον κοντοστούπη,
που όσο μπόι του έλειπε, τόσο
αιμοδορία έκρυβε.

Ο Τάσος λοιπόν ζώστηκε
τ' άρματα του και ξεκίνησε για
να ξεπλύνει την προσβολή. Και
την ξεπλυνε και γρήγορα και
εύκολα. Μόνο που αντί για τον
ίδιο τον Μηνά, ξεπατσάρεψε τον
κουινάδο του.

Πάντα ένιμερο τό... πρακτο-
ρείο ειδήσεων της Θυμαροκορ-
φής, μετέδωσε το νέο:

—Ο Τάσος ο κοντοστούπης
έσκότασε τον Κίτσο τον χον-
τροπαλά!

Και το κακό συνεχιζότανε
όλο και χειρότερα. Σε λίγο ό-
λοι οι Θυμαροκορφίτες ήτα-
ν ώπλισμένοι σαν άστακοί.
Κι' οι συγγιάδες, οι μαχαίρι-
ές, οι κουμπουριές κι' οι χειρο-
βομπίδες έφευγαν σαν βροχή.
Τό χωριό, φυσικά, έρημώθηκε
κι' οι χωριανοί μετακομίσανε
στα γύρω κατσάβραχα.

Μη μπορώντας να κάνει άλ-
λως, πήρε τὰ βουνα κι' ο μα-
στο-Παντελής, μπάρμπας του
Κωσταντή, το πρώτο δολο-
φονο.

Κι' ενώ μπουσούλαγε ανάμε-
σα σε κάτι θάμνους, βρέθηκε
φάτσα με τον άνηψιο του.

—Τί έκανες, βρέ Κωσταντή,
του έπαι. Τί φωτιά ενί; αυτή
που άναψες στο χωριό; Όπως
πάμε, θα ξεκληρίσουμε όλοι!

—Δεν γινότανε διαφορετικά,
μπάρμπα. Έπρεπε να τον σκό-
τώσω τον Μιστόκλη!

—Γιατί, βρέ παιδί μου;
—Γιατί καθότανε στη μι-
κρή πλατεία κι' έλεγε ότι στην
κατοχή ή άδερφή μου τα είχε
μέ τους Γερμανούς!

Ξαφνιάστηκε ο γέρο-Παντε-
λής και τον ρώτησε άγρια:

—Η άδελφή σου, έπαιες; Μά,
ρέ Κωσταντή... έχεις άδερφή;

—Η φάτσα του Κωσταντή ξε-
συνέφιασε και φωτίστηκε ά-
πό ένα μακάριο χαμόγελο. —Υ-
στερα χτύπησε το κουτέλο του
και μουρμούρισε:

—Μωρέ, καλά λές, μπάρ-
μπα! Δεν έχω άδερφή!

Σχεδόν ταυτόχρονα άκούστη-
κε ένας πυροβολισμός και ή
άγριοφωνάρα του μαστρο-Παν-
τελή:

—Γιά να μάθεις να μην εί-
σαι άφηρημένος και να μη μα-
τοκυλάς ένα δόλοκληρο χωριό
με την άφηρημάδα σου!

Ξάπλα κι' ο Κωσταντής. —Αλ-
λά δεν τὰ τίναξε άμέσως. Κα-
θώς έφευγε, πρόφτασε και τρά-
βηξε την κουμπουρά του και
τη μπουμπουνίσε του υπάριμπα
του. Πήγε λοιπόν και ο κυρ-
Παντελής.

Κι' έτσι και το χωριό βρήκε
την ήσυχία του. Γιατί δεν έ-
μεινε Κωσταντής άσθενικός στη
Θυμαροκορφή! Ο γέρο-Παν-
τελής ήταν ο τελευταίος.

Γ. ΓΙΑΝ.

Η αθηνογραφία μας



Μαρία Π.: Έχουμε δημοσιεύσει βιογραφία του
Πήτερ Λάφοντ. Γεννήθηκε στο Λονδίνο στις 7 Σε-
πτεμβρίου 1923 και πρωτόπαϊξε στον κινηματογράφο σε ηλικία 7
χρόνων. Τό πρώτο του άμερικανικό φίλμ το γύρισε το 1938. Τόν
είδαμε σε πολλές ταινίες μεταξύ των οποίων οι έξης: «Κυρία
Μίνιβερ» «Τό πορτραίτο του Ντόριαν Γκρέυ», κλπ. «Ο Πήτερ
Λάφοντ είναι άγαμος. Όσο για τή διεύθυνσή του είναι: Metro-
Goldwyn-Mayer Studios, 10202 W. Washington Blvd, Culver City,
Calif, U. S. A. Σο υ ι τ τ α ρ τ: «Η διεύθυνσις του Mario Lanza
είνε: Metro-Goldwyn-Mayer Studios, 10202 W. Washington Blvd,
Culver City, Calif, U. S. A. Μ ι χ α ή λ Μ π ι τ σ α κ ά κ η ν,
XV Μεραρχ. Σ.Τ.Γ. 917, Γεωργίου Σαμπάνη και Βασίλ. Χωσά-
την, Σχολή Άεροπορίας Β.Σ.Τ. 902, Χαράλαμπος Κατσούλας,
583 Τ.Π. Σ.Τ.Γ. 918B, «Ιωάννη Τσιρώνη, 572 Τ.Π. Σ.Τ.Γ. 917A,
Γεράσιμον Τριανταφύλλου, 960 Α. Ε.Σ.Α. Σ.Τ.Γ. 917,
Λάκην Άγγελόπουλου, Π.Φ. Β.Σ.Τ. 902, Σχολή Άεροπορίας,
Αντώνιον Μελανίδην και Ήρακλήν Πλατανιάν, Σχολή Άεροπο-
ρίας, Τατόι, Β.Σ.Τ. 902, Κωντίνον Ξύδην και Άναστάσιον
Μπουσην, Ιον Σμήνος Έκπαιδευσεως, Τ. Μοθ, Β.Σ.Τ. 902, Σχο-
λή Άεροπορίας, Εύάγγελον Καναδίστου, 519 Τ.Π. Σ.Τ.Γ. 916,
Βύρωνα Σ. 695 Α.Β.Π., Σ.Τ.Γ. 908, Θωμάν Μακεδονόπουλου,
25ον Σ.Π. 552 Τ.Π. Σ.Τ.Γ. 915A, Δημήτριον Νικολόπουλου και
Άγγελον Καραμπάση, 393 Σύνταγμα Άρμάτων, Β.Σ.Τ. 903,
Χρήστον Γεωργίου, 960 Α. Ε.Σ.Α. Σ.Τ.Γ. 917, Δημήτριον Δο-
λιανίτην, Άλέξανδρον Μοσχοβέλλην και Άνδρέαν Σταυρόπουλου,
575 Τ. Π. Σ.Τ.Γ. 917B, Νικόλαον Άλεξόπουλου Ο. Α.Σ. XV
Μεο. Σ.Τ.Γ. 917, Σ. Πάαν και Άπελτινιόνη Σπηντάκι Τ.Α.Κ.
Ιον Σμήνος Τ. Μοθ, Β.Σ.Τ. 902, Σχολή Άεροπορίας, Νικόλαον
Καλαϊτζάκη Μ.Δ. Β.Σ.Τ. 902, Σ.Α. και Γεωργίου Ιωαννίδην,
Β.Σ.Τ. 902 Μ.Σ. Σχολή Άεροπορίας: Δυστυχώς, δεν μπορούμε
να σας εξηγηθώμε, γιατί δεν μας επιτρέπεται ή δημοσίευσίς
άγγελιών αυτού του είδους. Α ν α γ ν ω σ τ η ν Σ. Ζ α ν...
Καβάλα: Η δημοσίευσίς άγγελιών ή ευνητριών στα «Κοινωνι-
κά» στοιχίζει 50.000 δραχμές. Οι κάτωθι στασιώτες μας που
βρίσκονται στην Κορέα ζητούν άλληλογραφία με Έλληνοπούλες:
Α ν α σ τ ά σ ι ο ς Δ ι κ α ί ο ς, Ιωάννης Τσαγγαροσπί-
ρος, Ρήνας Κανέλλος, Άναστάσιος Σταγγας, Γεράσιμος Πα-
πανδρέου, Λεωνίδας Μαραύκος, Σταύρος Μαντάς, Κωντίνος
Ζαρουπούκος, Γεώργιος Βούνας, Στέλιος Άντανίου, και Σπυρί-
δων Σαωγιάννης. Η διεύθυνσις τους είναι: Greek Expeditionary
Forces, C. A. P. O. 5800, Μερίμην Β.Σ.Τ. 902, Μ α ρ ί τ σ α,
Ένταθα: Η διεύθυνσις του Louis Jourdan είναι: 20th Century-
Fox Films, 10201 West Blvd, West Los Angeles, 23, Calif, U.
S. A. Αυτή είναι ή πιό σίγουση διεύθυνσις για να σπάση το γράμ-
μα σας στον παροισμό του. Α ο υ λ ο υ δ ι του Μ ε ξ ι-
κού, Κομοτινή: Έκτός της Έστερ Ουίλλιαμς, στο φίλμ «Σ'
ένα νησί μαζί σου» πρωταγωνιστούν ή Σύντ Τσάρις, ο Ρικάρντο
Μονταλμπάν, ο Πήτερ Λάφοντ, ο Τζιμ Ντιούσαντ και ο Σαβιέ
Κουγκάτ με την όχησάρα του. Μ ω ρ ι ς Σ ε β α λ ι έ Π ε ι-
ραϊά: Η διεύθυνσις της Françoise Atoul είναι: Cinema-Film-
Productions, 61 Blvd Suchet, Paris France, Έκτός από τó «Πρώτο
γλάστρισμα» την είδαμε στην «Περούτσα, τó κορίτσι της νύχτας»
και θα την ξαναϊδούμε στο φίλμ «Τό ωραιότερο κορίτσι του
κόσμου». Θά τή γράψετε στη γαλλική γλώσσα. Δ η μ ή τ ρ ι ο ν
Λ ο χ α ι τ η ν, Ένταθα: Η διεύθυνσις του Mario Lanza είναι:
Metro-Goldwyn-Mayer Studios, 10202 W. Washington Blvd, Culver
City Calif, U. S. A. Θά τού γράψετε άγγλικά, γαλλικά ή ιταλικά.
Τ α κ τ ι κ ή ν α ν α γ ν ω σ τ ρ ι α, Α. Δ., Ένταθα: Δεν
έχομε, δυστυχώς, την διεύθυνσι του κατασκευαστού της συσκευής
που σας ενδιαφέρει. Δ η μ ή τ ρ ι ο ν Δ ε ζ ή ν, Ένταθα: «Τό
ρομάντζο μιας μικρής άρρωστης» δεν έχει κυκλοφορήσει σε
Βιβλίο. Ο μόνος τρόπος να άποκτήσετε τó μυθιστόρημα αυτό
είνε ν' αγοράσετε τὰ τεύχη, στα όποία έχει δημοσιευθί. Θά τὰ
βρείτε στα γραφεία μας. Στοιχίζουν δε 4.000 δραχ. έκαστον. Α-
θ λ η τ η ν 147 Μ.Ο.Π., Σέρρας: Έκτός από την «Μικρή να-
μιά» του κ. Χαριτοπούλου, κανένα άλλο μυθιστόρημά μας δεν έχει
έκδοθί σε Βιβλίο. Για ν' άποκτήσετε τó Βιβλίο αυτό άποταθίτε
στον έκδοτικόν οίκο «Ο Άστήρ» Λυκούργου 10, Αθήναι. Στοι-
χίζει 20.000 δραχμές. Β. Δ η μ α κ ό π ο υ λ ο ν, Α. Β. Α-
ράου: «Αν κατορθώσαμε ν' αντικαταστήσωμε τις λέξεις ΑΥΑ,
ΑΜΕΙΝΙΑΣ ΝΟΠ ΣΟ·Ι· (2 φορές) και μερικές άλλες, θα δημο-
σιεύσωμε τó σταυρόλεξό σας. Ν ι κ ή λ α ο ν Μ α κ ρ ο η ν:
Οι λέξεις ΑΙΑΣΗ, ΑΜΕΡΗ, ΑΛΕ, ΚΑΔΙ και άλλες παρόμοιες κα-
ταστρέφουν τó σταυρόλεξό σας. Βοσκονται δε σε θέσεις που είναι
όδυναντο ν' αντικατασταθούν. Κ ω ν σ τ. Χ ο υ σ ι κ ό π ο υ λ ο ν,
Κέρκυρα: Πολύ προχειροφτιαγμένο τó σταυρόλεξό σας. Τά
αίνιγματά σας δεν είναι και τόσο επιτυχημένα. Θ α ν ο ν Μ η ρ-
τ έ α ν, Χίον: Η ιδέα σας είναι πρωτότυπη και ενδιαφέρουσα. Δυ-
στυχώς όμως υπάρχει ένας νόμος που δεν επιτρέπει στα έντυπα
να προσφέρουν δώρα στους αναγνώστες τους. Μ. Κ. Χ. 21. Κά:
Σας εύχαριστούμε για τó ευγενικό γράμμα σας. Η διεύθυνσις
της Yvonne de Carlo είναι: 3270, Laurel Canyon Blvd, Hollywood,
Calif, U. S. A. Α ι ά ν α Χ α ρ α λ α μ π ί δ η, Νέα Σμύρνη:
Η διεύθυνσις της Maureen O'Hara είναι: 573 Siena Way, Bel Air,
Los Angeles, Calif, U. S. A. Τις άλλες δεν τις έχομε προς τó πα-
ρόν. Α ν δ ρ ο γ ι ά ν ν η ν Β α γ γ ε λ ά τ ο ν, Ένταθα: Έξαιρέτικό και τó νέο σας σταυρόλεξό. Θά δημοσιευθί σε προσε-
γές τεύχος. Α γ ά θ ω ν Κ α ρ α ν ά ο ν, Ένταθα: Πολύ καλό τó άποκριτικό σταυρόλεξό σας. Θά δημοσιευθί. Έ-
χομε πράγματι πολλά καλά δικά σας σταυρόλεξα, τó παρόν ό-
μως είναι πολύ πιο φροντισμένο.

ΠΩΣ ΝΑ ΝΤΥΘΟΥΝ ΦΘΗΝΑ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Διαπιστώσαμε ότι ο οίκος
έτοιμων φορεμάτων ΟΡΕ λίαν
προσεχώς για να συγκεντρώ-
ση τις εργασίες του τμήμα-
τός του των έτοιμων φορεμα-
των άπεφάσισε να μεταφέρει
τó κατάστημά του από τον ό-
ροφο της οδού Περικλέους 44
εις Κεντρικόν πολυτελές κατά-
στημα με πολυάριθμα δοκιμα-
στήρια με όλα τὰ σύγχρονα
κρηφόρ.

Διά της ιδρύσεως του νέου
αυτού καταστήματος τó απο-
βλέπει εις την καλλίτερον και
άνετον εξυπηρέτησιν της πο-
λυπληθούς πελατείας του.

Με την ευκαιρία της ιδρύ-
σεως του νέου αυτού καταστή-
ματος του στο όποιον ο οίκος
ΟΡΕ φιλοδοξεί να συγκεντρώ-
ση ότι έκλεκτόν έχει να επι-
δείξη ή Διεθνής μόδα και προς
τον σκοπό του εφοδισμού του
νέου καταστήματος με άποκλει-
στικώς νέα υφάσματα, ο οίκος
ΟΡΕ άρχίζει από σήμερα έ-
να καταπληκτικό ξεπούλημα
του άποθέματος των καλοραμ-
μένων τελευταίων του μοντέ-
λων της έφετεινης χειμερινής
σαιζόν με πάμφθινες τιμές χω-
ρίς να υπολογίζη τὰ ραπτικά
αυτών άλλα μόνον την αξίαν
του υφάσματος των και αυτή
σε τιμή χονδρικής πωλήσεως.

Δηλαδή, διά τó φόρεμα ή το
παλτό που θα αγοράσετε από
τó ξεπούλημα αυτό τó ΟΡΕ
θα πληρώσετε μόνον την αξίαν
του υφάσματος και αυτή σε τι-
μή χονδρικής πωλήσεως γλυ-
τώνοντας τὰ ραπτικά και τ'
άλλα έξοδα.

Και διά να πεισθίτε για
την καταπληκτική ευκαιρία που
σας προσφέρει ο ΟΡΕ διά να
προμηθευθίτε κάθε τι που ε-
φορά τó ντύσιμό σας σε τι-
μές έκπληκτικά μικρές, άνο-
φερομεν κατωτέρω πόσον θα
πληθύνουν τὰ διάφορα έτοιμα
φορέματά του.

Προσέξτε. Παλτά ολόμαλλα
με φόδες μεταωτές των
600.000 δραχμ. μόνον 400.
000 δραχμ. Παλτά ολόμαλλα
που τὰ υφάσματά των κοστί-
ζουν από 140.000 δραχμ. και
άνω ό πής (πλούσια σχέδια
Ρεγκλάν, Ζαπονέ 5½ — 6 πή-
χεις τó κάθε παλτό) με φό-
δες κρέπ-σατέν που έπω-
λούντο 850.000 — 950.000
— 1.050.000 δραχμ. θά πω-
ληθούν τώρα κατ' έκλογήν μόν-
ον προς 680.000 έκαστον.

Φορέματα ολόμαλλα πενιέ
από 170.000 δραχμ. Φούστες
όλομαλλες από 70.000 δραχμ.
Ζακέττες ολόμαλλες από 120.
000 δραχμ. Ρόμπες από 110.
000 δραχμ.

Βραδυνά φορέματα από 220.
000 δραχμ. και διάφορα άλλα
είδη έτοιμων φορεμάτων με ά-
πιστεύτους τιμές.

Προσχή! Όσες δεν βρήτε
έτοιμα στο σώμα σας, με τις
ίδιες τιμές τó ξεπούλημα, θά
παράγγεϊτε ό,τι σας ά-
ρέσει διαλέγοντας υφάσματα
από την πλουσιωτάτην συλλο-
γήν του.

ΟΡΕ Περικλέους 44
Ιος Όροφος ΟΡΕ

Η μυστηριώδης «βασίλισσα των κουελιών»

Τ Η νύχτα της 28ης Φεβρουαρίου 1936, δύο άστυφύλακες
που έκαναν τή νυχτερινή περιπολία τους κατά μήκος της
άριστερης όχθης του Ροδανού, στη Λυών, είδαν μια
άκυβερνητη βάρκα, που τó ρεύμα παρέσυρε στην όρμητική
πορεία του. Έτρεξαν τότε στο άγκυ-
ροδολείο, πήδησαν σε μια άλλη βάρ-
κα κι' έπειτα από μερικές προσπάθει-
ες, κατάφεραν να τή ρυμουλκήσουν.

Μέσα σ' αυτή τή βάρκα βρισκόταν
ένα δέμα, που ήταν τυλιγμένο με έφη-
μερίδες και δεμένο με σπάγγους. Οι
άστυνομικοί τó άνοιξαν και εκείνο που
άντίκρυσαν, έκαμε τó αίμα τους να
παγώσει μέσα στις φλέβες τους. Τό
δέμα αυτό περιείχε ένα γυναικείο κε-
φάλι, που ήταν κομμένο από τó λαιμό.
Άλλα που βρισκόταν, λοιπόν, τó σώ-
μα του θύματος;

Δεκάδες άστυνομικών άρχισαν να έ-



Οι άστυνομικοί έσπασαν ένα από τὰ κομμάτια του γύψου και
είδαν έκπληκτοι ότι είχε μέσα ένα κομμάτι από πόδι...

ρευνούν από την άλλη μέρα. Κόπος χαμένος! Δεν κατάφε-
ραν ν' ανακαλύψουν ούτε την ταυτότητα του θύματος, ούτε
τó άκέφαλο σώμα του.

Έπειτα ή ύπόθεσις ξεχάσθηκε.
Κατά τὰ τέλη του Απριλίου του ίδιου έτους, ένας Παρι-
σινός άστυνομικός έπιασε ένα βράδυ κάποιον μεθυσμένο, που
χαλούσε τον κόσμο με τις φωνές του. Τραγουδούσε, βλα-
στημούσε κι' ήταν ολόφανερο πως είχε πιή με τó παραπάνω.

—Πού είναι τὰ χαρτιά σου; τον ρώτησε ο άστυνομικός.
—Είμαι έλεύθερος πολίτης, άπάντησε ο μεθυσμένος. Δεν
έχω χαρτιά...

—Πού μένεις;
—Ο μεθυσμένος γέλασε.
—Κάπου προς τὰ δώ, άπάντησε. Άλλά δεν θυμάμαι πού.

—Πάμε στο τμήμα!
Στό δρόμο ο μεθυσμένος μονολογούσε:

—Άκούς εκεί να μ'ήν τραγουδά!... Στη Λυών χαλούσα
τον κόσμο, όταν έρχομουν σε κέφι... Έπρεπε να μ' έβλε-
πες τή νύχτα που καθάρισα τή μικρή... Κι' όστόσο, ήτανε
πολύ καλή κόπελλα ή Μαρία... Και την άγαπούσα... Μά δεν
μπορούσε να γίνη διαφορετικά... Μόλις σωριάστηκε κάτω,
την έκοψα μικρά-μικρά κομματάκια... Δεν θυμάμαι πόσα...
Και τó κεφάλι της... Πού τó πέταξε τó κεφάλι της;
«Παραμυθία! σκέφτηκε ο άστυνομικός, που ήταν συνηθι-
σμένος ν' άκούη παρόμοιες ιστορίες από μεθυσμένους. Αύ-
ριο δεν θά θυμάται τίποτε».

Άλλά, την άλλη μέρα, ο άνθρωπος αυτός τὰ επανέλαβε.
—Χθες τó βράδυ ήμουνα πιωμένος, είπε στον άστυνόμο
που τον έξέτασε, και δεν ξέρω πώς άφηγήθηκα τὰ πράγματα.

Γιατί πρέπει να ξέρετε ότι από καιρό ήθελα νάρθω και να

σας τὰ πώ όλα... Υποφέρω πολύ από τότε που σκότωσα τή
Μαρία... Λέγομαι Λεών Τσελλίνι, είμαι σαράντα όκτώ χρό-
νων, παλπατίζει τó επάγγελμά και μένω στη Λυών, κοντά
στην αποβάθρα του Γκουγκιγιόν... Η Μαρία ήταν φιλενάδα
μου. Έκοφα λοιπόν τó σώμα της σε πολλά κομμάτια... Την
άγαπούσα τή Μαρία. Άλλά έπρεπε να την σκοτώσω, γιατί
αυτή ήταν ή διαταγή της Άλεξανδρίνης...

—Ποιά είναι ή Άλεξανδρίνη;
—Ο Τσελλίνι δεν άπάντησε σ' αυτή την
ερώτησι.

Τόν έστειλαν άμέσως στη Λυών, όπου
επανελάβε τὰ ίδια και στον άνακριτή.
Για την Άλεξανδρίνη, είπε πως ήταν ή
«βασίλισσα των κουελιών», ή «μεγάλη
θεά», αλλά δεν θέλησε να δώση άλλη εξή-
γησι.

Τό θύμα του λεγόταν Μαρία Κορριλιά-
νο. Ήταν μια νεαρή και πολύ όμορφη Ι-
ταλίδα, που είχε πάει στο Παρίσι για να
εργασθί ως μανκεν. Άλλά δεν επέτυχε
στην προσπάθειά της κι' είχε καταλήξει
στη Λυών, όπου δούλευε σ' έναν οικο ρα-
πτικής. Με τον Τσελλίνι γνωρίστηκε τυ-
χαία. Κι' αίσθανθηκε άμέσως μία άκατα-
νίκητη δύναμι να την τραβάη σ' αυτό τον
άνθρωπο.

«Γιατί τον άγάπησα; έγραφε σε μια φί-
λη της. Είναι ένας τεμπέλης, που δεν έχει
τίποτε τó όμορφο πλάυν του. Δεν κάνει
καμιά δουλειά και ζή εις βάρος της γυ-
ναίκας του, που εργαζεται στο ταχυδρο-
μείο. Είμαι βέβαιη πως θα μου ζητήσει
χρήματα και ξέρω προκαταβολικά πως θα
τού τὰ δώσω... Για ποιά λόγο τάχα τον
άγατώ;»

Η Μαρία Κορριλιάνο δεν ήταν, άλλω-
στε, ή μόνη γυναίκα που δεν μπόρεσε ν'
αντισταθί στη γοητεία αυτού του παρ-
ξενού ανθρώπου.

Οι άστυνομικοί βρήκαν στο σπίτι του
έναν είδος ημερολογίου, όπου έσημείωνε
τους έρωτικούς άθλους του.

«Άρκει να προσπεράσω μια γυναίκα
και να γυρίσω να την κυττάξω, έγραφε,
για να την κατακτήσω. Καμιά δεν μπο-
ρεί να μου αντισταθί!»

Στό ημερολόγιο αυτό έσημείωνε επί-
σης τὰ διάφορα γεγονότα της ζωής του.
Η επιθυμία του ήταν, όπως έγραφε, να
γίνη χημικός. Άλλ' οι γονείς του, φτω-
χοί μεροκαματιάρηδες, δεν μπορούσαν να
καταλάβουν τή «μεγαλοφυΐα» του. Και
τόν έστειλαν να γίνη χτίστης.

Δούλεψε λοιπόν, δέκα χρόνια σ' αυτή
την τέχνη. Έπειτα, έκανε για κάμποσο
μάτα δεν ταίριαζαν στον χαρακτήρα του! Μία φίλη του, ή
Τζαίνη, που ήταν χορεύτρια σε κάποιο καμπαρέ, τον έβαλε,
ευτυχώς, στον «καλό» δρόμο. Τόν γνώρισε με μερικούς πνευ-
ματίστας. Κι' από τότε άρχισε ν' ασχολήται με τὰ... κου-
νέλια. Γιατί πίστευε ότι τὰ κουνέλια ήταν ένασκαμμένοί θε-
οί! Άγόρασε μερικά και τὰ ανέτρεφε με μεγάλες φροντίδες.

Αυτά τού έλεγαν τί έπρεπε να κάνει στην κάθε περίπτωση...
Μέσα στη σοφία που καθόταν, οι άστυνομικοί βρήκαν
όκτώ μεγάλα κομμάτια γύψου. Έσπασαν τότε τó ένα άπ'
αυτά κι' είδαν ότι περιείχε ένα κομμάτι από πόδι. Και τὰ
υπόλοιπα περιείχαν επίσης κομμάτια από ένα γυναικείο σώ-
μα, που ήταν άσφαλώς της δυστυχισμένης Μαρίας.

Γιατί ο Τσελλίνι τὰ είχε βάλει μέσα στο γύψο; Και πού
και πότε είχε κάμει αυτή τή δουλειά; Παρ' όλες τις προσ-
πάθειες των άστυνομικών, δεν θέλησε να πη τίποτε.

Η δίκη του έγινε σε λίγο.

Και σ' αυτήν φανερώθηκε, τέλος, ποιά ήταν ή μυστηριώ-
δης Άλεξανδρίνη. Έπρόκειτο για τή μητέρα των κουελι-
ών, που ο Τσελλίνι είχε αγοράσει. Κατά την αντίληψή του,
δεν ήταν, μια απλή κουνέλα, αλλά ή μητέρα των θεών! Μι-
λούσε γι' αυτήν με σεβασμό και φόβο μαζί.

Με ποιά τρόπο έπικοινωνούσε μαζί της; Και πώς τού
είχε κάμει γνωστή την επιθυμία της να σκοτώσ η τή δυστυ-
χημένη Μαρία Κορριλιάνο; Άγνωστο!

Ο δικηγόρος του Τσελλίνι ύποστήριξε ότι ο πελάτης του
ήταν τρελός. Κι' αυτή τή γνώμη είχαν όλοι όσοι άκούσαν
την άφήγησί της ζωής και των πράξεών του. Άλλ' οι ψυχιά-
τροι διεφώνησαν. Είπαν ότι πρόκειται περί έγωκεντρικού άν-
θρώπου. Ο έγωκεντρισμός του αυτός τον είχε παρασύρει σε
τέτοιον σημείο, ώστε δεν μπορούσε να ξεχωρίση την πραγμα-
τικότητα από τὰ όνειρα της νοσηρής φαντασίας του.

Οι έννοχοι τον έκηρυξαν ένοχο με τó έλαφρυντικό ότι ή-
ταν θύμα σφαλών πεποιθήσεων. Τό δικαστήριο τόν κατα-
δίκασε στην ποινή των Ισοβίων δεσμών.

—Τώρα, είπε όταν άκουσε την όπόφασί, θά έχω όλον τον
καιρό για ν' άφροσιθώ στο μεγάλο όνειρό μου!..

Κανείς δεν έμαθε ποτέ ποιά ήταν αυτό τó όνειρο.

Ο Τσελλίνι πέθανε, άλλωστε, έπειτα από δυό χρόνια στη
Γουάννη.

Κουβεντούλες

Πεταλουδίτσα: Λέτε, ότι, ως τώρα, είχατε φερθή επιπόλαια στον άφορο τα αισθηματικά ζητήματα. Αναγνωρίζετε, ότι έκαματε σειράν ασφαλισμάτων, που όλα τελειώσαν εις βάρος σας. Δημιουργήσατε έτσι γύρω σας μια ατμόσφαιρα δυσπιστίας και αντιλαμβάνεσθε, ότι οι νέοι που σας πλησιάζουν, αν είνε επιπόλαιοι, ζητούν την εύκολη περιπέτεια και ύστερα απομακρύνονται, αν είνε δε σοβαροί, σας αποφεύγουν σαν τον διάβολο!

Τό ότι μου τ'α γράφετε όλα αυτά με τόση ειλικρίνεια και ομολογείτε την επιπολαιότητά σας, είνε ένα γεγονός που συνηγορεί γιά σας. Να μην άρκεσθήτε όμως στην ομολογία αυτή, αλλά και να θελήσετε να διορθώθετε. Να προσπαθήσετε να ξεχάσετε τί ήσαστε, ως τώρα και να γίνετε άλλος άνθρωπος, που με τη συμπεριφορά σας γενικά, θα πείσετε όλους ότι αλλάξατε. Όσο γιά την άπειλυσία σας, ότι θα μείνετε στο ραφί, δεν σας πηραν δα τα χρόνια και εί-



μαι βέβαιη πως δεν θ' άργήση να βρεθή το κατάλληλο πρόσωπο.

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΗ ΜΟΔΑ

Οι Άποκρηές βρίσκονται σ'ε παρακμή, όχι γιατί δεν γλεντάνε ό κόσμος, δεν οργανώνει συγκεντρώσεις, χορούς, αλλά γιατί έχασε τη συνήθεια της μεταμοίεσεως. Οι μασκάρωδες σπανίζουν κάθε χρόνο πιο πολύ. Τα παιδιά όμως μασκάρουνται και, δεν βλέπουν την ώρα να πάνε σ' ένα παιδικό «μπαλ μασκ» γιά να δείξουν τό κοστούμι τους.

Τά φετινά, λοιπόν, άποκρηάτικα κοστούμια, είνε διενή. Αντιπροσωπεύουν όλα τ'α Κρότη, χωρίς να άποκλεισθούν, έννοείται, και τούς απαραίτητους Πιερότους, τίς Κολομπίνες και τούς

Παλντάτσους. Έκείνο δέ που τ'α χαρακτηρίζει, είνε μία άφάνταστη πολυχρωμία.

Κάθε μπετέρα, προτού διαλέξη τό κοστούμι που θα έτοιμάση γιά την κορούλα της ή τό αγοράκι της, άς έχη υπ' όψη της ότι όλη ή τέχνη συνίσταται στο να τό προσαρμόση όχι μόνο στη σιλουέττα του παιδιού της, αλλά και στην χαρακτήρα του. Αν τό παιδί, π. γ., δεν είνε ζωηρό, δεν πρέπει να τό ντύνη με κοστούμι που απαιτεί μπρίο. Φαντασθήτε ένα Παλντάτσο σοβαρό και αμίλητο ή μία Κολομπίνα που δεν έννοει να τρέξη από τον έναν στον άλλον και να πειράξη!

Τά παιδικά κοστούμια γίνονται εύκολα στο σπίτι και μπορούν να χρησιμοποιήσουμε γιά την κατασκευή τους κάποιο φόρεμα που δεν είνε πιά της μόδας, ένα ανδρικό κοστούμι που είνε κάπως φθαρμένο. Άλλά, γιά να έπιτύχουμε ένα όμορφο, κοστούμι, πρέπει να ξεδωσουμε.

Θέλετε να σας δώσουμε μερικές ιδέες:

Ακούστε: Γιά να έπιτύγνετε ένα όμορφο ζευγάρι, Όλλανδών, φτιάξτε στο αγοράκι σας ένα παντελόνι σαλβαρί σε γρώσια μαρόν, ένα άσπρο πουκάμισο και ένα κόκκινο σταυρωτό γιλέκο. Στον λαίμο τού δένετε ένα πράσινο μεταξωτό φιογκό και στο

Παιδικά άποκρηάτικα κοστούμια: ό Έριυθρόδερμος, ό Παλιάτσος κι' ένα ζευγάρι Όλλανδών.

κεφάλι τού φορτάτε ένα καλπάκι μαρόν.

Στό κοριτσάκι φορτάτε μία φουστίτσα κλός μπλέ μαρέν, μία άσπρη μπλούζα, ένα μπλέ μπολερό, χωρίς μανίκια και μία ποδιά ριγέ άσπρη και κόκκινη. Στό κεφάλι, τό γνωστό άσπρο κάλυμμα και στα χέρια ένα καλαζάκι με λουλούδια.

Φυσικά, δεν θα παραλείψετε τ'α ξύλινα «σισμώ» που είνε χαρακτηριστικά στους Όλλανδούς.

Ένα άλλο κοστούμι γιά τό έ-γοράκι σας, είνε εκείνο τού Έριυθρόδερμου: Μαρόν πλατύ παντελόνι με κρόσσια στίς πλάινες ραφές, μία καζάκα μπλέ με ζω-νη, ένα κόκκινο φιογκό στο λαίμο και στο κεφάλι ένα στεφάνι με πολυχρώμα σφερά.

Τό κοστούμι τού Παλντάτσου γίνεταί με ένα πλατύ πανταλόνι, που στενεύει κάτω και που είνε καινωμένο, από κόκκινο ύφανμα με άσπρες μεγάλες βούλες.

Ό υποδότης είνε έφαρμοστός, καινωμένος από μπλέ ύφανμα και έχει φουσκωτά μανίκια από τό ύφανμα τού πανταλονιού. Στον λαίμο, ένας μεγάλος σουρωτός και κολληριστός άσπρος γιόκακς και στο κεφάλι ένα χωνί κόκκινο με μπλέ κουμπία.

Τό κοστούμι τίς Κολομπίνες γίνεταί με μία φουστίτσα άτα-ζωτή, σκεπασμένη με τούλι, ένα υποδότης μεταξωτό, έφαρμοστό και κολληριστός άσπρος γιόκακς και στο κεφάλι ένα χωνί κόκκινο με μπλέ κουμπία.

Άλλο όμορφο κοστούμι είνε τού «γκρούμ»: γκριζό πανταλόνι μακρύ και κόκκινη ζακετούλα κοντή ως τή μέση, με δύο σειρές γουόσα κουμπία και τό γνωστό καπελλάκι.

Επίσης, ένα ακόμη κοστούμι γιά κοριτσάκι, είνε τό Ούγγα-ρέζικο: Φουστίτσα άσπρη με τρείς φάσες πράσινη, κόκκινη, κίτρινη, υποδότης έφαρμοστός μωβ με χρυσά κουμπία και χω-ρίς μανίκια γιά να φαίνονται τίς μανίκια τίς άσπρες μπλού-ζας και μπότες κόκκινες, ψη-λές. Στό κεφάλι, μία καλόττα μικρή, στολισμένη με λουλούδια και δύο μπρίντες από κορδέλλα.

Άλσατία, Νορμανδία, Τσιτή

Αυτά τ'α κοστούμια, είνε κά-πως πιο δύσκολα στην εκτέλεσι και, απαιτούν μεγαλύτερη δαπάνη. Τό κοστούμι τίς Άλσατίας γιά τό κορίτσι, άποτελείται από μία μαύρη φούστα, καινωμένη ά-κατά πλατεία, από ντρα και γαρ-νίρεται με μία φάσα στο κάτω μέρος από γαλόνι σε πράσινο ζωηρό χρώμα, που θυμίζει τό σά-λι, που είνε ριγμένο στους ώ-μους και σ'αυρώγει μπροστά.

Μία κόκκινη ποδιά σκεπάζει τή φούστα, γαρνιρισμένη με μία στενή φάσα από μαύρο βελούδο. Η μπλούζα είνε άσπρη, με κον-τά μανίκια.

Τό αγοράι φορεί κυλότα από μπλέ ντρα, κοντή ζακετούλα, με γουόσα κουμπία και μαύρο βελού-δο στο γιόκακ. Καπέλλο «τρι-κόρν» και άσπρα γκαλσέ γάντια.

Τίς Νορμανδίας τό κοστούμι είνε πιο απλό. Τό κορίτσι φο-ράει σουρωτή φουστίτσα μαύρη με άσπρη ποδιά κι' ένα πολυ-χρώμο σαλί με κανικό ψηλό κα-πέλλο, γαρνιρισμένο με δαντέλα. Τό αγοράι έχει κίτρινο παν-τελόνι στενό κάτω και μία μπλούζα ριχτή από μπλέ βαμ-δοχαρό ύφανμα κι' ένα κόκκινο φουλάκι στον λαίμο.

Τίς Τσιτής τό κοστούμι είνε μία φούστα από ψάθα. Ένα με-ταξωτό κορσάκι έφαρμοστό, κολ-λιέ και βραχιόλια από λουλού-δια, καθώς και λουλούδια στα ξεπλέκα, μαλλιά.

Είνε όμως ακόμη και τ'α σκω-τσέζικα τ'α τσιγγάνικα κοστού-μια, καθώς και όι «έλληνικές»

τοπικές ένδυμασίες που άρέσουν πολύ.

Κλασσικές μπλούζες

Οι κλασσικές μπλούζες, που λέγονται και «σεμιζιέ», είνε οι μπλούζες που χρησιμοποιούν ως βάση στη μόδα, γιά να κάνουν διάφορες εμφανίσεις. Πότε μ'α τις παρουσιάζει εκτέτες, με μία φάσα στους ώμους, μία άλλη φά-σα μπροστά στο κομμάτι και γιά-κά ανδρικό, με γραβάτα ρι-γτή. Πότε μ'α τις παρουσιάζει με πλαστρόν και γραβάτα πατι-γίων και άλλοτε πάλι στολίζει όλο τό στήθος με ένα πλούσιο ζωπιό από λινή βατίστα, γαρ-νιρισμένο με βολανσιέν δαν-τέλλα.

Όλες αυτές οι μπλούζες-σε-μιζιέ, έχουν τή μανικοκόλλησι χαμηλά τοποθετημένη και τό μα-νίκι κάτω έχει πουανιέ, όπως στα ανδρικά πουκάμισα.

Οι μπλούζες αυτές, είνε τό απαραίτητο συμπλήρωμα των ά-νοιξιάτικων ταγιέρ που θα είνε καινωμένα από άνοιχτόχρωμα λαϊνά φανταζή ή μονόχρωμα.

Τά σκωτσέζικα λαϊνά είνε πάλι τίς μόδας, σε άνοιχτά ό-μας χρώματα.

Φορέματα μονοκόμματα

Μαζί με τ'α ταγιέρ, θα δούμε την άνοική και ώραιότατα φορέ-ματα μονοκόμματα, αυτά που λέγονται «πρίτ-ρόμπ» κι' έχουν τό μεγάλο πρσόν να είνε εύκο-λόφορετα. Γιά την κατασκευή τους, χρησιμοποιούμε διάφορα λαϊνά.

Αν δέ ένουμε κάποιο περσινό τέτοιο φόρεμα, που θέ-λουμε να τό φρεσκάρουμε, ύπαρ-χουν πολλοί τρόποι να τό κά-μουμε. Με μία αλλαγή τού γιά-κα, με προσθήκη ενός μεγάλου φιογκού, μιας έσάρπας, ενός διαφορετικού κλειδιματος τού λαίμου.

Αν θέλουμε να ξεδωσουμε κά-τι παραπάνω, αγοράζουμε λίγο ύφανμα φανταζή, αν τό φόρεμά μας είνε μονόχρωμο ή λίγο μο-νόχρωμο, αν τό φόρεμά μας είνε φανταζή, και αλλάζουμε όλο τό μπροστινό μέρος. Έτσι δίνουμε έντελώς καινοφανή όψη στο περσινό μας φόρεμα.

Τά φετινά μοντέλα έχουν δύο σειρές κουμπία, τοποθετημένα όπως στους στρατιωτικούς παν-δύες που έχουν επίσης τό άνοι-γμα τού λαίμου σ'ε σχήμα καρ-ρέ. Οι τσέπες επίσης είνε άπα-ραίτητες.

Η μανικοκόλλησι είνε μάλλον χαμηλά τοποθετημένη και ή μα-σάλη είνε πολύ μεγάλη. Τά μα-νίκια είνε μάλλον στενά και στενεύουν ακόμη πιο πολύ κάτω και τ'α γιακαδάκια είνε σχεδόν άυπάρκτα.

Τά χρώματα που θα φορε-θούν είνε: Κίτρινα σε διάφο-ρους τόνους, μπλε, πολλά πρά-σινα, πολλά μπλέ νατίε και μα-ρόν.

Η άλληλογραφία μου

Τ. Κ., Έν τ'α θ'α.— Άφού ό νέος σας έίπε καθαρά πως δεν έννοει να παντρευτή, βρισκόω έν-τελώς άσκοπο και άναξιοπρεπέ να έπιμένετε.

Α ν τ'ε Φάλα.— Περιμέ-νετε, αν θέλετε, αλλά ή γνώμη μου είνε, ότι δεν έχετε να κε-ρίσετε τίποτε.

Μαρίαν Χ., Χανιά.— Στείλτε μου τή διευθύνσι σας να σας άπαντησω, γιάτί ό χάρος τίς στήλης μου δεν μου έπιτρέ-πει να έπεκταθώ.

Ν — 11649.— Δεν έχω, δυ-στυγώς, συνταγή βασίς μαλλι-ών. Πρέπει ν' άποταχθήτε σ' ένα καλό κομμάτι. Γιάτί, όμως, σας προειδοίζω, τόσο τ'α γκριζά μαλλιά: Δεν έχετε, ότι κολα-κεύουν πολύ ένα νεανικό πρό-σωπο!

Α. Λ. Κ.— Ν' αγοράσετε ένα σαμπνέριο «Pate Fissan» και με μία έπάλεψι, κάθε σπυράκι εξαλείφεται.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ Δ'ΗΓΗΜΑ

Στό Βαλαντολίντ την πρωτεύουσα τίς παλνής Καστίλλης, οι άνθρωποι δεν ήταν ούτε περισσότερο, ούτε λιγώτερο άστυροί από όποιονδήποτε άλλο μέρος. Κι' ωστόσο, αυτός ό σύνδεσμος τού Χοσέ Φακάρντο με την Άμπαρίτο Νιέβες, τους φαινόταν πολύ παράξενο.

Κι' ίσως θα είνεταε και σεις την ίδια γνώμη, αν έφαρτε, ότι ό Χοσέ ήταν ό πλουσιώτερος άνθρωπος τίς περιοχής κι' ή Άμπαρίτο μία τσιγγάνα, που τραγουδούσε στα νυχτερινά κέντρα. Μόλις είχε κλείσει τά είκοσιέντε ο Χοσέ Μαρία. Ήταν ένα γεροδεμένο παλληκάρι, με πολύ όμορφο παρουσιαστικό. Δεν είχε, λοιπόν, παρά να γυρίση τό μάτι του, γιά να διαλέξη όποια νέα τού άρεσε.

Οι κάτοικοι τού Βαλαντολίντ καταλάβαιναν, βέβαια, τό καπρί-



σιο του γιά την όμορφη Άμπαρίτο. Άλλ' ένας άνθρωπος κα-θώς πρέπει, δεν αχειζέται πε-ρισσότερο από μία βδομάδα με μία τσιγγάνα. Ό δικός τους σύνδεσμος, όμως, συνεχίζονταν πάνω από έξη μήνες!...

Και μήπως τά πήγαιναν κα-λά; Φιλονεικούσαν. Όχι πως δεν τον αγαπούσε ή Άμπαρίτο. Άλ-λά τον αγαπούσε σαν τσιγγάνα. Σε μία στιγμή, κουλουριαζόταν σαν τό σκυλάκι στα πόδια του και την άλλη τού φώναζε πως ήταν τεμπέλης και τον έβριζε, όπως μόνον αυτή ήξερε να βρι-ζή. Τό βράδυ, στο κέντρο, όπου τραγουδούσε, έκανε τάχα πως δεν τον έβλεπε και πήγαινε από τό ένα τραπέζι στο άλλο. Μά, όταν ό Χοσέ έφευγε από τό κέν-τρο και γυρίε αγανακτισμένος στο σπίτι του, την έβρισκε να τον περιμένει στην πόρτα!...

Κι' έπειτα, ήταν και ό πόθος τίς αλλαγής που δεν την άφνε να σταθή πουθενά. Πρώτη φορά είνε μείνει σ' ένα μέρος τόσους μήνες. Και γι' αυτό θυμωνε με τον ίδιο τον εαυτό της.

Μία μέρα, λοιπόν, ή έπιθυμία τίς γιά την έλευθερία και ξε-νοιασθή ζωή, υπερίσχυσε μέσα στην ψυχή τίς. Κι' έφυγε κρυφά από τό Βαλαντολίντ.

Τού κάκου ό Χοσέ έγραψε στους φίλους του στη Μαδρίτη και σ' άλλες πόλεις τίς Ισπανίας. Κανείς δεν την είδε πουθενά! Σε λίγους μήνες, έμαθε πως ή Άμπαρίτο τραγουδούσε στο Τολέδο.

Χωρίς να χάνη καιρό, έφυγε τότε κι' έτρεξε να την συναντήση. Άλλ' ή Άμπαρίτο τον δέχτηκε ψυχρά.

— Δεν θα ξαναγυρίσω ποτέ πιά κοντά σου! τού είπε.

— Γιάτί αγαπήμηνε μου Άμπαρίτο, τί ρώτησε.

— Γιάτί, αν γυρίσω, δεν θα μπορούω ίσως να ξαναφύγω πιά. Κι' εγώ γεννήθηκα γιά να είμαι έλευθερή!

Αδικά ό Χοσέ Μαρία σήρθηκε στα πόδια τίς, γιά να την κάμν ν' αλλάξη γνώμη. Όλα του τ'α παρακάλια δεν έφεραν άπο-τέλεσμα. Καί, στο τέλος, ξανάφυγε γιά τό Βαλαντολίντ.

Τό μόνο πράγμα που είχε τώρα από την Άμπαρίτο, ήταν ένα μικρό μενταγιόν, που τίς είχε κλέψει ένα βράδυ από τό καμα-ρίνι τίς και που έκλεινε στο έσωτερικό του μία μικρογραφία τίς.

Ό Χοσέ, όμως, φεύγοντας από τό Τολέδο, δεν πήγε άμέσως στο Βαλαντολίντ. Σταμάτησε γιά μερικές βδομάδες στη Μα-δρίτη. Κι' έστάσε στο σπίτι του μία νύχτα, χωρίς να τον δη κανείς. Έπειτα από κάμποσες μέρες, περίεργες ήφμες άρχισαν να κυκλοφορούν στην πόλι. Ό Χοσέ-Μαρία δεν είχε γυρίσει μόνος του, έκμυστηρεύονταν οι ύπηρετές του σ' όσους ήθελαν να τους άκούσουν. Είχε φέρει μαζί του και κάποια νέα, που την είχε βό-λει σ' ένα δωμάτιο, πλάι στο δικό του.

Κανείς, λοιπόν, από τούς ύπηρετές και τίς ύπηρετίες του δεν έμπαινε εκεί μέσα. Ό Χοσέ κρατούσε τά κλειδιά στην τσέπη του και περιπολούσε μόνος του τή μυστηριώδη φίλη του.

Κι' οι άσχημοί της τών ύπηρετών δεν σταματούσαν σ' αυτό τό σημείο. Τά βράδια, ό Χοσέ τούς έδιωχνε όλους, κλείδωνε τίς πόστες τού δευτέρου πατώματος κι' άδωνούσε τή φίλη τού στο σαλόνι, όπου περνούσαν πολλές ώρες μαζί.

Έτσι, ή μυστηριώδης αυτή γυναίκα, έγινε θρύλος. Κι' όπως είνε φυσικό, συνταγή έδιναν κι' έπαιρναν. Άλλοι έλεγαν πως ήταν μελαγχολική, άλλοι ξαθειά, άλλοι ψηλή κι' άλλοι κοντή. Σ' ένα μόνο σημείο συμφωνούσαν όλοι: στο ότι ήταν πολύ όμορ-φη! Κι' αυτό όχι γιάτί τό ήξεραν. Άλλά τό φαντάζονταν. Ό Χοσέ είνε συνδεδη με την Άμπαρίτο, που είχε έκθαμβωτική όμορ-φιά. Δεν θα την άντικαθιστούσε, λοιπόν, με μία άλλη, που θα ήταν λιγώτερο όμορφη!

Οι ήφμες που κυκλοφορούσαν στο Βαλαντολίντ έφτασαν, μία μέρα, σ' αυτή τίς Άμπαρίτο, στο Τολέδο. Τήν «άπιστία» τού Ζοσέ τίς την έκανε γνωστή μία φίλη τίς.

Η Άμπαρίτο άνασχηκώσε τούς ώμους.

— Έτσι δεν θα με ξαναενοχλήση πιά! τίς άπάντησε.

Άλλά τό ίδιο βράδυ έκείνησε γιά τό Βαλαντολίντ.

Όταν έφτασε στην πόλι, έκρυψε τό πρόσωπό τίς με μία μα-

τλή, γιά να μη την άναγνωρίση κανείς κι' έπειτα πήγε στο με-γάλο σπίτι τού Ζοσέ.

Κανείς δεν ήξερε τό μέρος αυτό καλύτερα από την Άμπαρίτο. Όταν νύχτωσε, σκαρφάλωσε πάνω στο φράχτη τού κήπου κι' από κεί πέρασε σε μία ταράτσα, όπου κρυφτηκε.

Δεν την ένοιαζε τώρα πιά αν ό Ζοσέ θάκλεινε τίς πόρτες, όπως συνήδιε να κάνη όταν πήγαινε στο σαλόνι, μαζί με την αγαπημέ-νη του. Γιάτί ή Άμπαρίτο θα μπορούσε να περάση μέσα σ' αυτό από μία τζαμνία πόρτα που δεν ήταν κλεισμένη από μέσα.

Τί είχε πεί να κάμν εκεί; Όχι, κι' εκείνη τό ήξερε. Αισθάνό-ταν, όμως, μία άκατανίκητη έπιθυμία να δη αυτή τή μυστηριώδη γυναίκα, που την είχε άντικαταστήσει στην καρδιά τού Ζοσέ.

Πέσσε κάμπος άρα... Καί, έσφωικά, τό σαλόνι φωτισήκε.

Άλλ' από τό μέρος, όπου βρισκόταν ή Άμπαρίτο, δεν μπο-ρούσε να δη την αντίκλή τίς. Έβλεπε μόνο τό Ζοσέ, σκυμμένο πάνω από μία πολυθρόνα, να χαιδεύη τά μαλλιά μιας γυναίκας.

Ήταν δόλιχα αυτά τά μαλ-λιά, σαν τά δικά τίς.

Η Άμπαρίτο είδε επίσης τίς άσχημίες γόδες, που ή άγνώστη φορούσε στα πόδια τίς. Και σ' αυτήν επίσης ό Χοσέ είνε χαρίσε άσχημίες γόδες, όταν ήταν αγα-πημένοι.

Στό θέαμα αυτό, ή Άμπαρίτο αισθάνθηκε τό παλλό τσιγγάνικο αίμα που έτρεπε μέσα στις φλέ-βες τίς να την καίη σαν φωτιά.

Έσπρωξε τότε την πόρτα, έδγα-

Η Άμπαρίτο έβγαλε ένα πιστόλι και πίεσε δύο φορές τή σκανδάλη..

Λε ένα πιστόλι που είχε κρυμμένο στο στήθος τίς και, πηγαινό-ντας κοντά στην άγνώστη, πίεσε δύο φορές τή σκανδάλη.

Όταν διαλύθηκε ό καπνός, ή άγνώστη βρισκόταν πάντα στην πολυθρόνα. Πάνω στο στήθος τίς διακρίνονταν τώρα οι τρύπες ά-πό δύο σφαίρες. Άλλά δεν έτρεξε αίμα απ' αυτές.

Δύο δέματα πιο πέρα, ό Χοσέ χαμογέλουσε, ευχαριστημένος!

Και τότε ή Άμπαρίτο πρόσεξε καλύτερα και είδε πως ή γυ-ναίκα που καθόταν στην πολυθρόνα, τίς έμοιάζε καταπληκτικά. Τίς έμοιάζε μόνο; Όχι, ήταν ακριβώς ή ίδια!

Η Άμπαρίτο καταλάβαινε όλοένα και πιο πολύ. Η γυναίκα που βρισκόταν άπέναντί τίς, ήταν μία κερνία κούκλα, που τίς έμοιάζε σαν δίδυμη αδελφή. Σ' αυτήν μιλούσε ό Χοσέ. Κι' αυ-τήν είχε πυροβολήσει ή τσιγγάνα!...

★

Ό Χοσέ, φεύγοντας από τό Τολέδο, είχε περάσει από τή Μαδρίτη κι' είχε έπισκεθή τον περίφημο μάγο Τόρρες Κουερέδο. Αυτός λοιπόν τού έφτιαξε την κερνία κούκλα, σύμφωνα με τή μικρογραφία τίς Άμπαρίτο κι' αυτός τον ώδηγησε τίς έπρεπε να κάνη, να ξαναφέρη την τσιγγάνα κοντά του.

Δύο ώρες κάθε βράδυ, τον συμβούλευε, έπρεπε να τίς μιλή με τρυφερότητα, προφέροντας ώρισμένες μαγικές φράσεις... Καί, πριν περάσουν έξη μήνες, τον βεβαίωσε, ή Άμπαρίτο θα ξανα-γυρίζε κοντά του και δεν θα ξαναφευγε ποτέ πιά.

Άληθινά, ή όμορφη τσιγγάνα δεν παρήγαγε ποτέ τον Χοσέ.

Άλλά τώρα που σας άσχημίζω αυτή την ιστορία, ή Άμπα-ρίτο ούτε όμορφη είνε πιά, ούτε νέα. Κλεισμένη σ' ένα υπόγειο δωμάτιο τού σπιτιού, με τό κερνίο όμοίωμα τίς, δίπλα τίς, έχει άσπρα τά μαλλιά τίς και τά μαγουλά τίς γεμάτα ρυτίδες. Στα ματία τίς ξεχωρίζει ή τρέλλα...

Η δυστυχισμένη Άμπαρίτο έχασε τά λογικά τίς τό βράδυ που ζευγλιχτηκε ή σκηνή που σας άσχημίζω. Ένοιασε ένα με-γάλο νευρικό κλονισμό, όταν φύτεψε δύο σφαίρες στο στήθος τίς κούκλας. Καί τρελλάθηκε. Έτσι, πίστεψε πως είχε σκοτώσει τον ίδιο τον εαυτό τίς. Η κερνία κούκλα γι' αυτήν, ήταν έργο ενός μεγάλου μάγου που τίς είχε κλέψει την ψυχή. Ήταν ή ίδια ή Άμπαρίτο!...

Η δυστυχισμένη, λοιπόν, τρελή όδω, ήταν, πήγε να θαφτή σ' ένα από τά υπόγεια τού σπιτιού, γιάτί ήταν βέβαιη πως είχε πεθάνει πιά. Καί πέρασε πολλά χρόνια μέσα σ' αυτό...

Στον άπάνω όροφο τού σπιτιού, ένας άνθρωπος θηνώδης ά-διάκοπα: ό Χοσέ. Αυτός δεν ήταν τρελός. Τά καταλάβαινε και τ'α έξηγούσε όλα. Κι' αυτό έκανε πιο μεγάλο τον πόνο του.

ΒΕΝΤΟΥΡΑ ΓΚΑΡΤΣΙΑ ΚΑΝΤΕΡΟΝ

ΤΑ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑ

Άγγλικά φαντάσματα

Μία... μεθοδική ταξινόμησής των

Κανείς δεν θα μπορούσε να πη-
γιατί η Άγγλική είναι η χώρα που
προτιμούν ανέκαθεν τα φαντάσμα-
τα. Το γεγονός είναι ότι όλοι σχε-
δόν οι παλαιοί πύργοι έχουν ε-
κθέσεις το δικό του ή τα δικά του
φαντάσματα. Δεν είναι παράξενο,
λοιπόν, το ότι ένας Άγγλος σκε-
φτηκε να κάνει έναν κατάλογο αυ-
τών των υπερφυσικών όντων, για
λόγους... ιστορικούς, αλλά και του-
ριστικούς επίσης.

Επί κεφαλής όλων των άλλων,
όπως, άλλωστε, είναι φυσικό, ε-
κδίδονται τα φαντάσματα που εμφανί-
ζονται στο βασιλικό ανάκτορο του
Ουίνδσορ.

Ένα από τα πιο περίεργα με-
ταξύ αυτών είναι του Έρν του Κυ-
νηγού, που έχει δυο πελώρια κέ-
ρατα στο μέτωπο. Περιπατάει συ-
νήθως σκυθρωπώ και άμυλο με-
σα στο πάρκο. Κάποτε, όμως, ε-
μφανίζεται έξιποδο, σέρνοντας ένα
κοτάδι από κυνηγετικά σκυλιά πί-
σω του. Η τελευταία του εμφάνιση
έγινε το 1936. Τό είδαν τότε τρεις
άπο τους μαθητές του κολλεγίου
του Ήτον.

Το 1897, εξ άλλου, ο υπολοχα-
γός της βασιλικής φρουράς Γκλίν
είδε στη βιβλιοθήκη του ίδιου ανά-
κτορου τη βασιλισσα Ελισάβετ,
που είχε πεθάνει το 1603. Ο αξι-
ωματικός προχώρησε θαρραλέα προς
το μέρος της, για να πάρη τις δι-
ταγές της. Άλλ' η υπερφυσική α-
πάσσια εξαφανίστηκε πίσω από μία
πόρτα!

Μεταξύ των βασιλέων που περι-
φέρονται στο ανάκτορο αυτό είναι
επίσης ο Γεώργιος ο 3ος, που πέ-
θανε τρελλός (παρουσιάζεται συνή-
θως σ' ένα παράθυρο που βλέπει
στην ανατολική ταράτσα) και ο
Έρρικος ο 8ος, που περιφέρεται
στην ίδια πτέρυγα του ανακτορού,
όπου κάνει την εμφάνισή της κι η
σκιά της Άννας Μπόλεϊν.

Η δυστυχισμένη Άννα, που το
κεφάλι της, όπως είναι γνωστό, έ-
πεσε κάτω από το τσεκούρι του δη-
μίου, εμφανίζεται και σ' άλλα μέρ-
η, όπως γύρω από τον Πύργο του
Λονδίνου, στο Χαϊμπτον Κάρτ και
στον πύργο του Έδερ (Κέντ), ο-
που γεννήθηκε. Στην πρώτη απ' αυ-
τές τις εμφανίσεις της, το φάντα-
σμα της είναι άκεφαλο, όπως ισχυ-
ρίζονται εκείνοι που το είδαν. Οι
κάτοικοι του Νόρφολκ εξ άλλου υ-
ποστηρίζουν, ότι κάθε επέτειο του
άποκεφαλισμού της παρουσιάζεται
στην περιοχή εκείνη μέσα σ' ένα ά-
μάξι, που το σέρνουν τέσσερα άλο-
γα και που το οδηγεί ένας άμα-
ξας χωρίς κεφάλι.

ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ

Ενδυμασιών, σχίσιμο, κάψιμο, σκωρο-
φάγιο, εθάρμενο, καβάρια διορ-
θώνονται δι' υφάνσεις παρ' ειδικού
τεχνίτου σπουδάζαντος εις το εξωτε-
ρικό. Γυρίζονται κοστούμια, παλτά
και καμπάρντες. Ραφείον «Νέα Οί-
κονομία». Δώρου 5γ (1ον πάτωμα)
Αδελφοί Λάλη. Τηλέφ. 55-314.

ΚΑΛΤΣΕΣ Nylon
35.000 Έξτρα 45.000
ΣΥΝΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
52 ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΦΗ 52

Στο Χαϊμπτον Κάρτ κάνουν επί-
σης την εμφάνισή τους κι άλλες
από τις δυστυχισμένες συζύγους
του Έρρικου 8ου, όπως η Αικατε-
ρίνη Χόουαρντ και η Τζένη Σέι-
μυρ. Στο ίδιο μέρος εμφανίζεται
και η κυρία Πέν, που ήταν τροφός
του Έδουάρδου 6ου.

Κάπου-κάπου επίσης εμφανί-
ζεται στη μητρόπολη του Σαλίσμ-
πουρ το φάντασμα ενός παλαιού ε-
πισκόπου. Μεταξύ εκείνων που ισχυ-
ρίζονται ότι το είδαν είναι και η
μυς Έντιθ Όλιβιέ, θεία του περι-
φημου ηθοποιού του αγγλικού κινη-
ματογράφου Λώρενς Όλιβιέ.

Ένα από τα φαντάσματα που
εδημιούργησαν μεγάλο θόρυβο κα-
τά τα τελευταία χρόνια είναι της
μαρκησίας Τόουσσεντ, που κάνει την
εμφάνισή του σε μία από τις στο-
ές του Ρένυχαμ Χάιλ. Ο θόρυβος
προεκήλη από το γεγονός ότι δύο
φωτογράφοι σκέφτηκαν να το φω-
τογραφήσουν. Και το κατώρθωσαν,
όπως, τουλάχιστον ισχυρίζονται!
Αυτούς τους ισχυρισμούς τους επι-
βεβαιών και πολλά πρόσωπα, που
παρέστησαν ως «μάρτυρες» κατά
τη λήψη της φωτογραφίας.

Περίφημο, για τα φαντάσματά
του είναι κι ένα παλιό σπίτι, που
βρίσκεται στον αριθμό 50 της
Μπέρκλεϊ Σκουαίρ. Σύμφωνα με
τους θρύλους που κυκλοφορούν, πε-
ρισσότερα από δέκα φαντάσματα
περιφέρονται τις νύχτες μέσα σ'
αυτό. Το γεγονός είναι ότι πολλοί
όπο τους κατά καιρούς ενοίκους
του πέθαναν ξαφνικά και με τρόπο
μυστηριώδη. Για το λόγο αυτό, κα-
νείς δεν πηγαίνει να καθεύδ' σ'
αυτό το σπίτι, που μένει από χρό-
νια άκατοίχτο.

Άλλα και τα θέατρα έχουν επί-
σης τα φαντάσματά τους. Στο πε-
ρίφημο «Χαυμάρκετ Θιάτρo» πα-
ρουσιάζεται αρκετά συχνά κάποιος
Μπέρκλεστον, που ήταν άλλοτε διευ-
θυντής του.

Ένα άλλο από τα παλιά θέα-
τρα του Λονδίνου, το «Ντρουμ Λά-
ιν» έχει τρία φαντάσματα. Το ένα
απ' αυτά είναι της Ντάν Λένο, μι-
ας διασημής πρωτογωνιστριάς, που
πέθανε κατά τις άρχες του αιώνας.
Η ταυτότης δύο άλλων φαντασμα-
των, που κάνουν συχνά την εμφάνι-
σή τους σ' αυτό το θέατρο, δεν εξα-
κριβώθηκε ακόμη.

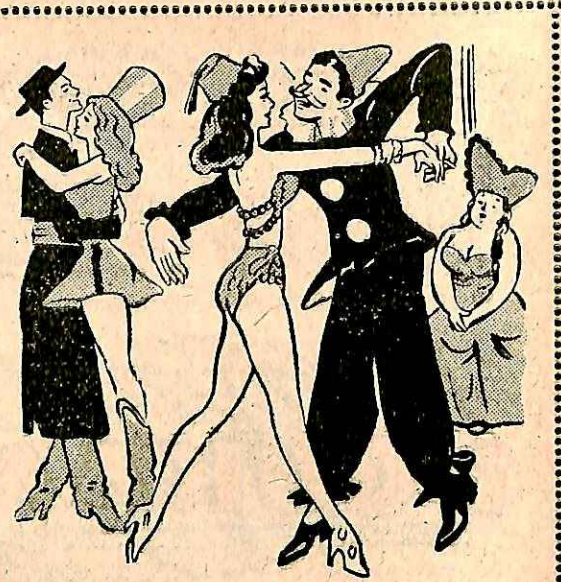
Ο κατάλογος του Άγγλου έρε-
υνητού αναφέρει επίσης τον περίφη-
μο ιστορικό πύργο του Γκλάμπ
στη Σκωτία.

Τα φαντάσματα που κυκλοφορούν
σ' αυτόν είναι πολλά και μυστη-
ριώδη.

Μόλις νυχτώση, ακαθόριστες και
παράξενες σιλουέτες περιφέρονται
στα δωμάτια και τους διαδρόμους,
ενώ συγχρόνως η θερμοκρασία πέ-
φτει σε μεγάλο βαθμό.

Σύμφωνα με τους θρύλους που
κυκλοφορούν, το σημαντικότερο α-
πό τα φαντάσματα είναι της λαί-
δης Γκλάμις. Η ευγενής πυργοδε-
σποινά είχε έπιδρομή στη μαγεϊκή κι
ένα εκκλησιαστικό δικαστήριο την
καταδίκασε να καή ζωντανή πάνω
στην πυρά. Η παράδοσι αναφέρει,
λοιπόν, ότι η λαίδη Γκλάμις συ-
νεχίζει από αιώνες μία παρτίδα
χαρτιών, έχοντας ως συμπαίκτη και
αντίπαλο στο παιχνίδι της τον ίδιο
το Διάβολο!

Το μυστικό αυτό του πύργου του
Γκλάμις το ήξερε μόνο ο κόμης
του Στράτφορντ, που πέθανε, ξαφνί-
κά, το 1905. Λίγο πρωύτερα, εί-
χε πη στους απογόνους του: «Αν
συμβη να μάθετε ποτέ αυτό το τρο-
μερό μυστικό, να πέσετε άμεσως
στα γόνατα και να παρακαλέσετε
το Θεό να σας κάμη να το ξεχά-
σετε το συντομότερο. Εγώ δεν
μπορώ να σας το πω»

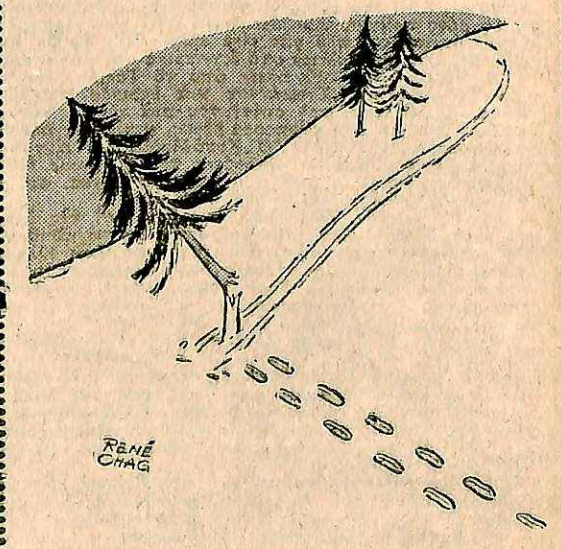


— Μά φίλε μου, αυτός δεν είχε τρόπο να
κρατάτε τη νύχτα σας!...
— Συγγνώμη! Συνήθισα έτσι με τη γυναί-
κα μου!...



ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΖΗΜΙΑ

— Στην ένοχή μας, κυρία κόμισσα, δεν υ-
πάρχει... Έρως!...



Χωρίς λόγια...

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΖΑΝ ΝΤΕ ΛΑ ΧΙΡ



ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΓΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Μία δεύτερη φυλή Μασοί επι-
τίθεται στην πρώτη, την κατα-
σφάζει και πιάνει αιχμαλώτους
τον αρχηγό και τον Πουπουτέκι.
Καθώς μερικοί άγριοι ψαυολεύ-
ουν το μηχανισμό της σφαίρας,
πιέζουν τυχαία ένα μοχλό, και η
σφαίρα φεύγει, μαζί με επτά ιθα-
γενείς τον Πανταλόν και Τζέ-
φορι. Στο «Βαλκόμπερ», όλοι έχουν
απελπισθή πια για την επιστρο-
φή της σφαίρας κι αποφασίζουν
να κατασκευάσουν το υποδρόνιο
του Ντόμαχ. Ξαφνικά όμως, συ-
ναντούν στο δρόμο τους τη σφαί-
ρα, που ακινητεί στον αέρα, ά-
κίνητη. Ο Πόπυ ανεβαίνει ως αυ-
τήν μ' ένα πρόχειρο μονοκροφί-
ρο. Όταν είχε άπονειωθεί η σφαί-
ρα από το υψί των άγριων, οι
επτά ιθαγενείς που βρίσκονταν σ'
αυτή, τρελλάθηκαν από τον τρώ-
μο τους. Εύτυχως, η σφαίρα δεν
άνεθηκε πολύ ψηλά.

9ον — «Ολ' αυτά είναι
πολύ λογικά, και τα
σκέφθηκαν κι' εγώ, εί-
πε ο Πανταλόν.

— Άλλοίμονο όμως! Μία
και πρόκειται να πεθάνουμε,
τι σημασία έχει αν ο θάνατός
μας θάρρη απ' το κρύο ή απ'
τη ζέστη, απ' την πείνα ή απ'
τη δίψα;

— Έχετε απόλυτο δίκιο,
Τζέφορι!

— Αφού δεν μπορούμε να
λυθούμε, ούτε κι' έχουμε καμ-
μιά ελπίδα απ' αυτούς τους
μαυρομούρηδες, πιστεύω πως
θα τα τινάξουμε απ' την πεί-
να και τη δίψα, καλέ μου Παν-
ταλόν. Εκτός αν...

— Εκτός αν;...
— Μία στιγμή! Νομίζω πως
ή σφαίρα σταμάτησε. Δεν νοι-
ώθω πια εκείνο το ελαφρύ τρε-
μούλισμα που έχει όταν γλυ-
στράη στον αέρα. Είναι ακίνη-
τη τώρα.

— Σε πόσο ύψος;
— Α, για να το μάθουμε
αυτό, θάπρεπε να κυττάσουμε
αυτό βαρύτερα, που βρίσκον-
ται όμως απάνω στη σφαίρα.

— Αυτά τα καταραμένα
σκοινιά! φώναξε ο Πανταλόν.
Δεν υπάρχει τρόπος να ελευθε-
ρωθούμε... Κι' αυτοί οι διαβο-
λόαγριοι θα τρελλάνουνε κι' ε-
μάς με τη νεκρώσιμη ψαλμο-
δία τους!

— Ψυχραιμία, Πανταλόν!
— Μά πείτε μου, τι εννοού-
σατε προ όλγιου με τις λέξεις
«εκτός αν»;

— Α, ναι! Είμαστε λοιπόν

χαμένοι, εκτός αν κάποιος
μας σώση.

— Σπουδαία φιλοσοφία αυ-
τή, αγαπητέ μου! είπε ο Παν-
ταλόν γελώντας.

Ο άλλος τον μιμήθηκε. Εί-
χαν το κουράγιο να γελά-
ν, τα γενναία αυτά παλληκάρια,
μ' όλο πούβλεπαν πως ήταν
καταδικασμένα στο φοικτότερο
θάνατο!

Ύστερα ο Πανταλόν είπε:

— Τζέφορι, φίλε μου, αντί να
φλυαρούμε άσκοπα και να γε-
λάμε σαν βλάκες, δεν σκεπτό-
μαστε καλύτερα με ποιόν τρό-
πο θα γλυτώσουμε;

— Ας σκεφθούμε, Πανταλόν.

Δέν είναι ακόμη χαμένα όλα...

Κι' άρχισαν κι' οι δυο να
σκεπτόνται.

Στο μεταξύ, ο άγριος που
είχε μείνει στο απάνω μέρος
της σφαίρας δεν είχε την ίδια
μορφή τρέλλας με τους συν-
τρόφους του. Δεν είχε καθίσει
χάμω αυτός, ούτε και μουρμού-
ριζε μοιρολογία. Άλλα έκανε
σιγά-σιγά το γύρο της σφαί-
ρας, κυττάζοντας το κάθε τι
σαν άπολακωμένος κι' αγγί-
ζοντας ελαφρά με το χέρι του
ό,τι γυάλιζε. Αυτό έκανε και
για το μοχλό 1, τον ίδιο που
είχε κατεβάσει προηγουμένως.

Τώρα τον άνασκήκωε λίγο, δί-
χως να το αντιληφθή, και γι'
αυτό ελαττώθηκε η ταχύτης ά-
νυψώσεως της σφαίρας και
σταμάτησε σιγά-σιγά τελείως
η κίνησή της.

Επειτα από κάμποσους
γύρους, ο Μασοί στάθηκε μπρο-
στά σ' ένα κιβώτιο με άνοιχτό
σκεπάσμα. Μέσα σ' αυτό ύπη-
ρχαν πολλές μικρές υποτίλιες,
γεμάτες με υγρά διαφόρων
χρωμάτων.

Ο ιθαγενής διάλεξε ένα
μπουκάλι μ' ένα ύγρο άχρωμο,
που έπαιρνε όμως τα χρώμα-
τα της ίριδος καθώς περνού-
σαν μέσα απ' αυτό οι ήλικες
άκτινες. Αφού έκοψε μερικούς
γύρους ακόμη, με το μπουκά-
λι έκεινο στο χέρι, σταμάτησε
ξαφνικά μπροστά στη σιδερέ-
νια σκάλα που οδηγούσε στον
κυλινδρικό θάλαμο — σαν να
την είχε προσέξει τώρα μόνο,
ένώ είχε περάσει δίπλα της
τόσες φορές...

Με την άποτομη εκείνη άπο-
φασιστικότητα που έχουν οι
τρελλοί, κατέβηκε ξαφνικά απ'
τον άνοιχτή καταπακτή και
βρέθηκε μπροστά στους συν-
τρόφους του, που καθόνταν γύ-
ρω απ' τους αιχμαλώτους ψαλ-
λοντας συνεχώς το μοιρολόγι
τους.

Ίσως το θέαμα εκείνο και
οι μονότονες φωνές τους έφε-
ραν στο θολωμένο νου του Μασοί
κάποιες θρησκευτικές τε-
λετές της φυλής του... Όπως
δήποτε, άνοίξε μ' επισημότη-
τα το μπουκάλι που κρατούσε,
και άρχισε να στρφογυρίζει
γύρω από τους καθισμένους ιθα-
γενείς, άδειάζοντας στο πά-
τωμα το περιεχόμενο της μπου-
κάλας... Είχε πια τελειώσει,

όταν σκόνταψε κάπου, έχασε
την ισορροπία του, έπεσε έξω
από την άνοιχτή πόρτα του κυ-
λινδρικού θαλάμου και χάθηκε.

Πίσω απ' αυτόν, ξετυλίχθη-
κε γρήγορα ένα σχοινί που βρι-
σκόταν κολουριασμένο στο
πάτωμα και σε λίγες στιγμές
ή σφαίρα τραντάχτηκε άποτο-
μα. Καθώς έφεπτε ο Μασοί, το
δεξί του πόδι είχε περάσει στη
θληεία της άκρης του σχοι-
νιού, κι' έτσι έμεινε κρεμασμέ-
νος στο κενό, πενήντα μέτρα
χαμηλότερα απ' τη σφαί-
ρα. Όσο για το ύγρο που εί-
χε σκορπίσει — και που ή έ-
πίδρασή του προπάντων είχε
προκαλέσει το τρέσιμό του —
ήταν άπλούστατα ένα ναρκω-
τικό, με βάση το χλωροφόρμιο.

Άποκοίμιζε επί 24 ώρες το
ελάχιστο, ή επί 15 μέρες το
περισσότερο — άναλόγως της
δόσεως. Σε πολύ μεγάλη δόση
μπορούσε να προκαλέση ακόμη
και το θάνατο.

Δέν άργησε να φέρη τα ά-
ποτελέσματά του σ' όλους ό-
σοι βρίσκονταν μέσα στον κυ-
λινδρικό θάλαμο. Οι έξη Μασοί
έγειραν ένας-ένας το κεφάλι
και σφωρίστηκαν, σαν πεθαμέ-
νοι. Ο Τζέφορι κι' ο Πανταλόν
δέν κατάλαβαν στην άρχή τί
είχε συμβή... Τέλος, όμως, έ-
πέδρασε και σ' αυτούς το ναρ-
κωτικό κι' άποκοιμήθηκαν,
ψαλλίζοντας λέξεις άσυνάρτη-
τες...

Αυτά συνέβησαν στις 4 'Ι-
ανουαρίου, κατά τις 3 το ά-
πόγεμα.

Η σφαίρα αιώρειτο άνάμεσα
στη γή και στον ήλιο, σε ύ-
ψος 300 μέτρων απ' την επι-
φάνεια του άκεανού, κι' άκο-
λουθούσε την πορεία του δευτέ-
ρου. Μεταφέροντας τους όχτώ
κοιμισμένους ανθρώπους, με το
πτώμα του Μασοί κρεμασμένο
κάτω απ' αυτήν απ' το πόδι
σ' ένα μακρύ σκοινί, έκανε το
γύρο της Γης, κάτω απ' τον
ήλιο. Η μάλλον, το άκριβέ-
στερο ήταν ότι ή Γή γύρισε
κάτω απ' τη σφαίρα, που έμε-
νε άκίνητη όπως κι' ο ήλιος.

Αυτό συνεχίστηκε επί 12 μέ-
ρες. Κι' έτσι, το πρωί της
13ης Ιανουαρίου, μία εύτυχι-
σμένη συμπτωσις είχε φέρει
το «Βαλκόμπερ» στην πορεία
που ακολουθούσε συνεχώς ή
σφαίρα.

Αυτό συνεχίστηκε επί 12 μέ-
ρες. Κι' έτσι, το πρωί της
13ης Ιανουαρίου, μία εύτυχι-
σμένη συμπτωσις είχε φέρει
το «Βαλκόμπερ» στην πορεία
που ακολουθούσε συνεχώς ή
σφαίρα.

Μυριές Ιστορίες

Ο κουβαρντάς

Ο κ. Πονηρίδης μπαίνει σ' ένα συνοικιακό ζαχαροπλα-
στείο με δυο παιδιά και παραγγέλνει τρεις πάστες και από
ένα αχλάδι φρούι-γκλασέ. Το γκαρσόνι πρόθυμο τρέχει να
εκτελέση την παραγγελία. Αφού έφαγε το γλυκό του, ο κ.
Πονηρίδης κάνει πως ψάχνεται τάχα για να βοηθ' τα τσιγάρα
του και φωνάζει:

— Τι άμωμος που είμαι! Έέχασα να πάρω τσιγάρα!
Και κυρίζοντας προς το γκαρσόνι, τού λέει:

— Πρόσεχε, σε παρακαλώ τα παιδιά, ώσπου να γυρίσω.
Πάω να πάρω τσιγάρα απ' το γωνιακό περιπτερό.

Κι' ο Πονηρίδης βγαίνει μ' άσιωπρέτεια από το ζαχαρο-
πλαστείο. Το γκαρσόνι περιμένει πέντε λεπτά, δέκα, ένα τέ-
ταρτο, μισή ώρα, τίποτα! Πουθενά ο κ. Πονηρίδης. Στο τέ-
λος, χάνοντας την υπομονή του, ρωτάει τα παιδιά:

— Θ' άόνηση να γυρίση ο μπαμπάς σας;

— Ποιός μπαμπάς μας; λέει το μεγαλύτερο.

— Μά αυτός που σας έφερε, δεν ήταν ο μπαμπάς σας; ρω-
τάει το γκαρσόνι έκπληκτο.

— Όχι! Πρώτη φορά τον είδαμε! Έκει που παίζαμε στο
δρόμο, μάς λέει: «Ελάτε, παιδιά, να σας κεράσω μία πά-
στα!» Και μεία ήρθαμε μαζί του... Αυτό ήταν όλο!
Κόκκαλο το γκαρσόνι!

1 και τὸν χειρίσθηκε ἔτσι ὥστε νὰ κατεβῇ ἡ σφαῖρα ὡς τὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης. Ἐνὰ τέταρτο τῆς ὥρας ἀργότερα τὴν εἶχαν ἀνεβάσει στὸ πλοῖο καὶ τὴν εἶχαν κρεμάσει στὴ θέσι τῆς. Εἶχαν πετάξει στὴ θάλασσα τὸ πτώμα τοῦ κρεμασμένου Μαορί κι' εἶχαν ξαπλώσει τοὺς ἑξῆς ἀλλους στὸ ὑπόστρωμα. Ὅσο γιὰ τὸν Πανταλὸν καὶ τὸ Τζέφρι, κοιμόνταν σὲ μιὰ μεγάλη καμπίνα. Ὅλοι στὸ πλοῖο πενθοῦσαν γιὰ τὴν ἀπουσία τοῦ Κορριντέ. Ἐλπίζαν ὁστόσο. Ἡ Μαργαρίτα μάλιστα δὲν ἔκρυβε ἕνα καλὸ προαίσθημα της. Δὲν ἔκλαιγε πιά, ἴσως ὅμως νὰ κατάνιενε τὴ δακρύα της, γιὰ νὰ μὴν κἀνὼν κοινὸ θέαμα τὸν πόνο της.

Τὸ «Βαλκόδερ» διέκοψε τὸ ταξίδι τὸν πρὸς τὸ ἔρημο νησί. Καὶ τηλεγράφησαν στὸ «Τίγρις» νέες ὁδηγίες, γιὰ τὴ συνάντησι τῶν δύο πλοίων σ' ὁρισμένο σημεῖο, στὸ ἀνοιχτὸ πέλαγος. Ὑστερα, ἐνὺ τὸ «Βαλκόδερ» διέγραφε κύκλους μὲ μικρὰ ἀκτίνα στὴν ἔρημη θάλασσα, περὶμεν ὅλοι νὰ ξυπνήσουν ὁ Τζέφρι κι' ὁ Πανταλὸν.

Ὁ γιατρός τοῦ πλοίου εἶχε διαπιστώσει τὴν ὑπερβολικὴ ἐξαντλήσι τους, πού θὰ προκαλοῦσε ἴσως τὸ θάνατό τους, ἂν δὲν τοὺς διατηροῦσε στὴ ζωὴ ἡ ἐπιβραία τοῦ ναρκωτικοῦ. Ἐδῖναν λοιπὸν καθεὶς τόσο στὸ Τζέφρι καὶ στὸν Πανταλὸν, καθὼς καὶ στοὺς ἑξῆ ἀγρίους, μὲ τὴ βοήθεια ἐνὸς σωλήνος, γάλα καὶ ἄλλες θρεπτικὲς ὑγρὲς τροφές.

Ἔτσι, ὅταν στὶς 19 Ἰανουαρίου ὁ Πανταλὸν κι' ὁ Τζέφρι ξύπνησαν, σχεδὸν συγχρόνως κι' οἱ δύο, ἐνοίωσαν τὶς δυνάμεις τους ἀκαίριες καὶ τὴ μυαλὸ τους ἐξέκαθραν. Μπόρεσαν νὰ πᾶνε μόνοι τους ὡς τὸ ἐργαστήριον, ὅπου θὰ γινόταν καὶ πάλι συνεδριάσις. Διηγῆθηκαν τὶς περιπετειὲς τους στὸ νησί τῶν Μαορί καὶ μέσα στὴ σφαῖρα. Ἀφοῦ ἐξηγήθηκαν ὅλα, ὁ Τζὼν Ντόγκ εἶπε:

—Τώρα πιά, κύριοι, δὲν ἔχωμε παρὰ ἕνα μόνο σκοπὸ: νὰ ξαναδρούμε καὶ νὰ ἀπελευθερώσουμε τὸν Κορριντέ!

—Καὶ μάλιστα ὅσο τὸ δυνατόν συντομότερα! πρόσθεσε ὁ Σίμπσον. Ποίος ἔξερει μὴπως εἶναι κι' ὅλας πολὺ ἀργά.

—Ὅχι, ὅχι! φώναξε ἡ Μαργαρίτα. Καὶ μοὶ λέει ὅτι ζῇ ἀκόμη ὁ κ. Κορριντέ!

Ὁ Φράντς Ντόμας ἔρριξε στὴν κόρη του μιὰ ματιά γεμάτη θυμὸ καὶ κακία. Ἀμέσως κατόπιν ὅμως, χαμήλωσε τὰ μάτια του, ἀπὸ φόβο μὴ προδοθῶν τὰ συναισθήματά του.

ΕΠΙΠΛΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
Γ. ΚΕΖΙΡΗΣ
Μενάνδρου 75. Τηλ. 55-638.

PIANO
ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΠΡΟΣ ΑΓΟΡΑΝ
ΤΗΛ. 56-255

KENTRON «ΖΕΦΥΡΟΣ»
Ν. Ἡράκλειον Ἀττικῆς
Τηλ. 89-124

Κάθε βράδυ, λόγω τῶν Ἀπόκρισων, γλῆντι - χορὸς - διασκεδάσις μέχρι πρωίας, μὲ τὸ λαϊκὸ συγκροτήμα ΜΟΣΧΟΝΑ - ΧΑΣΚΗΛΑ.

—Κι' ἐγὼ τὸ ἐλπίζω... Τὸ ἐλπίζουμε ὅλοι! τόνισε ὁ Σίμπσον, πού εἶχε συγκινηθῇ ἀπ' τὴ φωνὴ τῆς κοπέλλας. Μὰ πού βρίσκεται τὸ νησί τῶν Μαορί; Οἱ πληροφορίες τοῦ Τζέφρι ἀφοροῦν μόνο τὸ γεωγραφικὸ μῆκος, κι' αὐτὸ δὲ ὅχι μὲ ἀπολύτη ἀκρίβεια. Ἐλπίζω νὰ μάς βοηθήσουν περισσότεροι οἱ δικές μου ἀναμνήσεις. Ἀπ' τὴν περιγραφή πού μάς ἔκαμε ὁ Κορριντέ κι' ἀπ' τὸ ὄνομα πού δίνουν τὸ νησί τοὺς οἱ ἰθαγενεῖς — πού τοὺς ἀνέκριναν μὲ μὴν ἀνέκριναν — συμπεραίνω πὼς εἶναι ἐκεῖνο στὸ ὁποῖο ποδίσσαμε πρὶν ἀπὸ 10 χρόνια, ὅταν τὸ τρίτοστον πού κυβερνοῦσα τότε βρῆκε στὸ δρόμο του μιὰ φοβερὴ φουρτούνα...

«Τὸ εἶχαμε βαφτίσει «Νησί τῶν Παπαγάλων», ἐπειδὴ ὑπῆρχαν ἐκεῖ πολλὰ ἀπ' αὐτὰ τα πούλια. Δὲν εἶναι πολὺ μεγάλο, κατοικεῖται δὲ μόνον ἡ μιὰ πλευρὰ του, γιὰτὶ ἡ ἄλλη εἶναι ἡφαιστειογενὲς καὶ ἀγόννη, δίχως τὸ παραμικρὸ δέντρο. Οἱ κάτοικοι τοῦ, ἀγριοὶ Μαορί, βρίσκονται σὲ διαρκὴ πόλεμο ἀναμεταξύ τους, καὶ συντηροῦνται τρώγοντας οἱ μὲν τοὺς δέ!

«Πραγματικὰ, δὲν ὑπάρχει κανένα τετραπόδι σ' ὅλο τὸ νησί. Ἀπὸ πούλια, εἶδα μόνο παπαγάλους, πολύχρωμα κολυμπῆ καὶ θαλασσοπούλια. Τὰ ὀπωροφόρα δέντρα εἶναι ἐλάχιστα. Γιὰ νὰ ζήσουν λοιπὸν οἱ ἰθαγενεῖς εἶναι ἀναγκαῖμοι νὰ τρέφονται μὲ ἀνθρώπινο κρέας. Αὐτὸ κάνουν ἀνέκαθεν. Εὐτυχῶς, γινώσκω τόσο πολλὰ παιδιὰ, ὥστε δὲν λιγοστεῖν ὁ ἀριθμὸς τους...

—Ξέρετε πού ἀκριβῶς βρίσκεται αὐτὸ τὸ νησί; ρώτησε ὁ Τζὼν Ντόγκ.

—Τὸ ξέρω. Δὲν ἀπέχει πολὺ ἀπὸ δὲ. Ἀν ἀναπτύξουμε ὅλη τὴν ταχύτητά μας, θάχουμε φτάσει αὐριο τὸ πρωῒ.

—Ποῖα μέτρια πρέπει νὰ πάρουμε, κατὰ τὴ γνώμη σας; ρώτησε ὁ Πόπυ.

—Δὲν τόχω σκεφθῇ ἀκόμη. Μήπως ἔχει κανεὶς σας καμμία ἰδέα;

—Ἐχω ἐγὼ μιὰ! δῆλωσε ὁ Πανταλὸν.

—Ὅλοι γύρισαν καὶ τὸν κύταξαν μ' ἐνδιαφέρον.

—Οἱ ἑξῆ Μαορί εἶναι ἀκόμη τρελλοί; ρώτησε ἐκεῖνος.

—Ὅχι, ἀπάντησε ὁ γιατρός τοῦ πλοίου. Ἐνας μόνον δὲν ἔχει συνέλθει ἀκόμη τελείως ἀπ' τὸ δυνατό κλονισμό πρὸς δοκίμασε. Οἱ ἄλλοι ὅμως ἔχουν ξαναβρῇ τὰ λογικά τους. Ὁ Γουίλ, πού ἔχει ταξιδέψει πολὺ στὴν Ὠκεανία, καταλαβαίνει λίγο τὴ γλώσσα τους. Μὲ τὴ μεσολαβήσι τοῦ ἄλλωστε μπόρεσε ἤδη ὁ πλοίαρχος νὰ τοὺς ἀνακρίνῃ.

—Ἐν τάξει λοιπὸν! εἶπε ὁ Πανταλὸν. Ἡ ἰδέα μου εἶναι πραγματοποιήσιμη! Πέστε μου μποροῦμε νὰ φτάσουμε κοντὰ στὸ νησί πρὶν ἀκόμα ξημερώσει;

—Ναί, ἀπάντησε ὁ Σίμπσον, ἀλλὰ θὰ χρειασθῇ ν' ἀνεβάσουμε τόσο τὴν πίεσι τοῦ αἱμοῦ, ὥστε θὰ ὑπάρχῃ κίνδυνος νὰ σκάσουν τὰ καζάνια.

—Τὸ συμβούλιό μας θ' ἀποφασίσῃ ἂν πρέπῃ ν' ἀντιμετωπισῶμε αὐτὴν τὴν πιθανότητα, γιὰ τὴν πραγματοποίησι τοῦ σχεδίου μου... Θὰ φτάσουμε λοιπὸν κοντὰ στὸ νησί πρωτοῦ βγῇ ὁ ἥλιος. Ὅσα σκαμπήσουμε σὲ κάποια ἀπόστασι ἀπ' τὴν ξηρὰ. Τρεῖς βάρ-

κες θὰ μεταφέρουν ὅυ ὀπλισμένους ἄνδρες σὲ διάφορα σημεία τῆς κατοικημένης ἀκτῆς. Μὲ ὁδηγὸς τῆς ἐνῆς ἀπὸ τοὺς αἰχμαλώτους μας, ἡ κάθε ὁμάδα θὰ προχωρήσῃ πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ νησιοῦ. Καὶ θὰ καταλάβουν κι' οἱ τρεῖς συγχρόνως, αἰφνιδιαστικά, τὰ τρία χωρία τῶν ἰθαγενῶν, τὰ μόνον πού ὑπάρχουν στὸ νησί, ὅπως μάς εἶπαν οἱ αἰχμαλώτοι. Μὲ τὴν τακτικὴ αὐτὴ, εἶνε βέβαιον πὼς θὰ προλάβουμε νὰ ἐμποδίσουμε τοὺς Μαορί νὰ κάνουν κακὸ στὸν κ. Κορριντέ. Ἀν ἀπεναντίας καταλαβάνεμε ἕνα μόνο χωριὸ στὴν ἀρχή, κι' ὁ κ. Κορριντέ συνέπιπτε νὰ βρίσκεται σ' ἕνα ἄλλο, θὰ μπορούσε νὰ ξεφύγῃ κάποιος ἰθαγενὴς καὶ νὰ μεταδώσῃ τὴν εἰδήσι τῆς ἐπιθεσεως μας. Ποίος ἔξερει τότε ποῖα θάταν ἡ ἀντίδρασις καὶ τὴν δειλὴν καὶ σκληρὴν συγχρόνως Μαορί! ἴσως νὰ θυσιάσαν τὸν αἰχμαλώτο τους στοὺς θεοὺς τους, γιὰ νὰ ἐπιτύχουν τὴν προστασία τους καὶ τὴ βοήθειά τους.

—Αὐτὸ εἶναι τὸ σχέδιό μου. Τὸ συμβούλιο ἂς ἀποφασίσῃ! Ἀπλόηθηκε σιωπὴ γιὰ πολλὴ ὥρα. Ὅλοι σκέπτονταν τὴν πρότασι τοῦ Πανταλὸν.

Κάποια στιγμὴ, ὁ Φράντς Ντόμας ἔκαμε μιὰ χειρονομία, ἡ ἀνοίξε τὸ στόμα του, σὰν νὰθελε νὰ πῇ κάτι. Μετάνοιωσε ὅμως, ἔσκυψε τὸ κεφάλι του καὶ δὲν ἐμίλησε...

Τέλος, ἡ Μαργαρίτα πρώτῃ εἶπε, μὲ φωνὴ συγκινημένη:

—Τὸ σχέδιο τοῦ Πανταλὸν μοὺ φαίνεται ἐξαιρετικὸ!...

—Τὸ ἴδιο καὶ σ' ἐμένα! δῆλωσε ὁ Ντόγκ.

Κι' ὅλοι οἱ ἄλλοι συμφώνησαν.

Ὁ Σίμπσον ἔστειλε τὸν Κορρά προσωπικὸς στὸ μηχανοστάσιο, γιὰ ν' αὐξήσῃ τὴν πίεσι τοῦ αἱμοῦ ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερο καὶ νὰ ἐπιδέλῃ συνεχῶς τὰ καζάνια, πού θὰ κινδύνευαν ἀπ' αὐτὴ τὴ δοκιμασία.

Μισὴ ὥρα ἀργότερα, τὸ «Βαλκόδερ» διευθυνόταν πρὸς τὸ νησί τῶν Παπαγάλων, ξερονώντας ἀπ' τὴ φουγάρα του χειμάρρους καπνοῦ, πού τοὺς χρωματίζαν κόκκινους οἱ φλόγες. Κανεὶς πάνω στὸ πλοῖο δὲν κοιμήθηκε, τὴ νύχτα ἐκείνη. Ἐτοίμαζαν ὅτι χρειάζοταν γιὰ τὴν τριπλὴ ἀπόδοσι.

Χάρης στὸν Οὐίλ, πού ἐκτελοῦσε χρὴς διερμηνέως, ἐξηγήσαν στοὺς ἰθαγενεῖς τὴ ζήτησαν ἀπ' αὐτοὺς. Καὶ τοὺς ἀπειλήσαν ὅτι, ἂν ἐπιχειροῦσαν καμμία προδοσία, θὰ τοὺς ἐκλείναν μέσα στὴ «στρογγυλὴ μηχανή» καὶ θὰ τοὺς ἐστελναν μόνους, ψηλὰ στὸν οὐρανὸν...

Ἦταν τόσο τρομερὴ λοιπὸν ἡ ἀνάμνησι πού εἶχαν διατη-

ρήσει οἱ Μαορί ἀπὸ τὴν παραμονὴ τοὺς μέσα στὴ σφαῖρα, ὥστε ὀρκίστηκαν στὰ κόκκαλα τῶν προγόνων τους νὰ γίνουν πιστοὶ ὁδηγοί.

Ὅλοι ζητοῦσαν νὰ λάβουν μέρος στὴν ἀπόδοσι στὸ νησί. Χρειάστηκε λοιπὸν νὰ ρίξουν κλήρη, γιὰ νὰ διαλεχθῶν τοὺς ἐξῆς ἄνδρες, πού θ' ἀποτελοῦσαν τρεῖς ὁμάδες. Ὁ Τζὼν Ντόγκ θὰ διοικούσε τὸ ἕνα ἀπόσπασμα, μὲ ὑπαρχηγὸν τὸν Πανταλὸν. Ἐπὶ κεφαλῇ τοῦ δευτέρου θὰ βρισκόταν ὁ Πόπυ, μὲ ὑπαρχηγὸν τὸν Τζέφρι. Ὁ Κορρά κι' ὁ Γουίλ θ' ἀνελάμβαναν τὸ τρίτο.

Ὅπλισθηκαν ὅλοι μὲ ἐπαναληπτικὰς καραμπίνες, ἐπιφολόγες, ἐξασφαίρα περιστροφὰς καὶ τσεκούρια. Διάλεξαν γιὰ ὁδηγοὺς τρεῖς ἀπὸ τοὺς ἑξῆ Μαορί, τοὺς πού ἔξυπνους καὶ πειθηνίους. Οἱ τρεῖς ἄλλοι θάμεναν στὸ πλοῖο ὡς ὄμηροι. Κι' ὁ Σίμπσον δήλωσε στοὺς ὁδηγοὺς ὅτι θὰ βασάνιζε μὲ χρι θανάτου τοὺς συντροφους τους, ἂν ἔστηναν τὴν παραμικρὴ παγίδα στους Λευκοὺς.

Ἡ Μαργαρίτα ἐπέτρεψε ἀπ' τὸ Τζὼν Ντόγκ τὴν ἄδεια νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Φόρεσε μιὰ κατὰλληλὴ στολή: κυλῶτα ἀνδρική ὡς τὸ γόνατο, ἐφαρμοστὸ χιτῶνιο καὶ πέτινι ζωὴν, ἀπ' τὴν ὁποία κρεμόταν τὸ ρεβόλβερ καὶ τὸ τσεκούρι τῆς, μιὰ ἐλαφρεὶά κάσκα στὸ κεφάλι καὶ στερεὲς πέτσινες γκέτες στὰ πόδια.

Εἶχε ἐπιμείνει νὰ συμμετάσχη κι' αὐτὴ μὲ κάποιο τρόπο στὴν ἀπελευθέρωσι τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ της, ἀντὶ νὰ μείνῃ στὸ πλοῖο καὶ νὰ βασανίζεται ἀπὸ τὴν ἀγωνία τῆς ἀναμονῆς.

Ὅσο γιὰ τὸ Φράντς Ντόμας, δὲν ἐξεδήλωσε τὴν παραμικρὴ ἐπιθυμία νὰ λάβῃ μέρος στὴν ἀποδοτικὴ ἐπιχείρησι — καὶ κανεὶς δὲν τὸν προσκάλεσε...

Χάρης στὴ μεγάλη ταχύτητα πού εἶχε ἀναπτύξει, τὸ «Βαλκόδερ» ἐφθασε κοντὰ στὸ νησί τῶν Παπαγάλων κατὰ τὶς 2 μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Ἡ τροπικὴ νύχτα ἦταν τόσο φωτεινὴ, ὥστε ἡ στεριά φαίνονταν καθαρώτατα. Τὰ εἰδικὰ νυκτερινὰ κυλάδια τοῦ πλοίαρχου Σίμπσον τὸν βοήθησαν νὰ διακρίνῃ ὅτι ἡ ἀκτὴ, μπροστὰ στὴν ὁποία βρίσκονταν, σκεπαζόταν ἀπὸ πυκνὰ δάση. Ἦταν λοιπὸν ἡ κατοικημένη πλευρὰ τοῦ νησιοῦ.

Ὁδηγούμενο ἀπὸ ἀλλεπάλληλες βυθομετρήσεις, τὸ πλοῖο πλησίασε περισσότερο στὴν ἀκτὴ. Καὶ σταμάτησε μέσα σ' ἕνα φυσικὸ λιμανάκι προφυλαγμένον ἀπ' τὸν ἀνεμὸ κι' ἀπ' τὰ μεγάλα κύματα τοῦ πελάγους. Οἱ ναῦτες ἔρριξαν δυὸ ἀγκυρὰς, σχεδὸν ἀπίκνους, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ τὶς σηκώσουν χωρὶς καθυστέρησι σὲ περιπτώσι ἀνάγκης, καὶ κατέβασαν τρεῖς τρεῖς μεγάλες βάρκες. Στὶς 3 παρὰ τέταρτο ἀκριβῶς, ἀποβιβάσθηκαν ἀδρόμια σὲ τρία διάφορα σημεία μετὰξὺ τους, μακριὰ τὸ ἕνα ἀπ' τὸ ἄλλο, οἱ τρεῖς ὁμάδες — καθεμιά ἀπὸ 20 ἄνδρες, συμπεριλαμβανομένων τῶν ἀρχηγῶν τους καὶ τῆς Μαργαρίτας, πού εἶχε ὑπολογισθῇ κι' αὐτὴ γιὰ ἀνταρ.

Οἱ ἀρχηγοὶ τους ἔρριξαν φωτοβολίδες, γιὰ νὰ εἰδοποιήσουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Ὑστερα προχώρησαν ὅλοι συγχρόνως πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ νη-

σιοῦ, ὁδηγούμενοι ἀπὸ τοὺς Μαορί.

Οἱ τρεῖς ἀρχηγοὶ κι' ὁ πλοίαρχος Σίμπσον εἶχαν συμφωνήσει μετὰξὺ τους ὅτι, σὲ περιπτώσι πού θὰ κινδύνευε ἡ μιὰ ὁμάδα, θὰ εἰδοποιούσε μὲ μιὰ κόκκινη φωτοβολίδα, πού θάσκαζε μὲ δυνατό κρότο στὸν ἀέρα πρὶν ἀπλωθῇ σὰν φωτεινὴ βεντάλια. Ἡ ὁμάδα πού θὰ βρισκετὸν Κορριντέ, θάβριχνε μιὰ ὁμοία φωτοβολίδα, ἀλλὰ πράσινη. Τέλος, ἂν μιὰ ὁμάδα μάθαινε πού βρισκόταν ὁ Κορριντέ, χρειάζονταν ὅμως ἐπείγοντως τὴ βοήθεια τῶν δύο ἄλλων γιὰ νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ, θὰ ἐκφερόντιζε μιὰ κίτρινη φωτοβολίδα.

Οἱ φωτοβολίδες αὐτὲς ἔφταναν σὲ μεγάλο ὕψος, κι' ἔτσι θὰ ἦσαν ὁρατές ἀπὸ τὸ πλοῖο κι' ἀπ' ὅλα τὰ σημεία τοῦ νησιοῦ.

Τρεῖς διπλὲς βάρδιες ἐγκαταστάθηκαν πάνω στὰ κατάρτια τοῦ «Βαλκόδερ». Τρεῖς ἄλλες σκαρφάλωσαν στὰ ἑξῆ ψηλότερα δέντρα τῆς ἀκτῆς, στὰ σημεία ἀκριβῶς ὅπου εἶχαν ἀποβιβασθῇ οἱ τρεῖς ὁμάδες.

Μὲ τέτοια τελεία ὁργάνωσι, δὲν ἀμφεβάλλε πια κανεὶς ὅτι, πρὶν ἀπὸ τὸ μεσημέρι, θὰ εἶχαν ἐλευθερώσει τὸν Κορριντέ.

Φτάνει νᾶναι ἀκόμη ζωντανός!... μονολογούσε ὁ πλοίαρχος Σίμπσον, ἐνῶ πηγαίνοντο ἐρχόταν μὲ μεγάλα βήματα πᾶνω στὴ γέφυρά τοῦ πλοίου.

Αὐτὸ τὸ ἀγωνιώδες ἐρώτημα ἀπασχολοῦσε τὴ σκέψι ὅλων...

ΙΓ'

Ἦταν ἀπερίγραπτὴ ἡ ἀπελπισία τοῦ Κορριντέ, ὅταν, πέφτοντας ἔξω ἀπ' τὴ σφαῖρα, τὴν εἶδε ν' ἀναπνέει, νὰ ὑψώνεται καὶ νὰ χάνεται πρὸς τὸν ἥλιο. Πίστεψε ὅτι, αὐτὴ τὴ φορά, ὁ Πανταλὸν κι' ὁ Τζέφρι ἦσαν χαμένοι.

Μὰ, σὲ μιὰ ψυχὴ δυνατὴ σὰν τοῦ μηχανικοῦ, δὲν μποροῦσε νὰ διατηρηθῇ γιὰ πολὺ ἡ ἀπελπισία. Τὴν πρώτη ἐντυπωσι διεδόθησαν ἄλλες σκέψεις, πῶς θαρραλέες.

«Δὲν χάθηκαν ἀκόμη ὅλα! εἶπε μὲ τὸ νοῦ του. Ὁ Τζέφρι εἶναι γενναῖος κι' ὁ Πανταλὸν εἶναι ἄνθρωπος. Θὰ καταφέρουν ἴσως νὰ σωθῶν. Ὅσο γιὰ μένα... τί μπορεῖ νὰ μοὶ συμβῇ ἄραγε;»

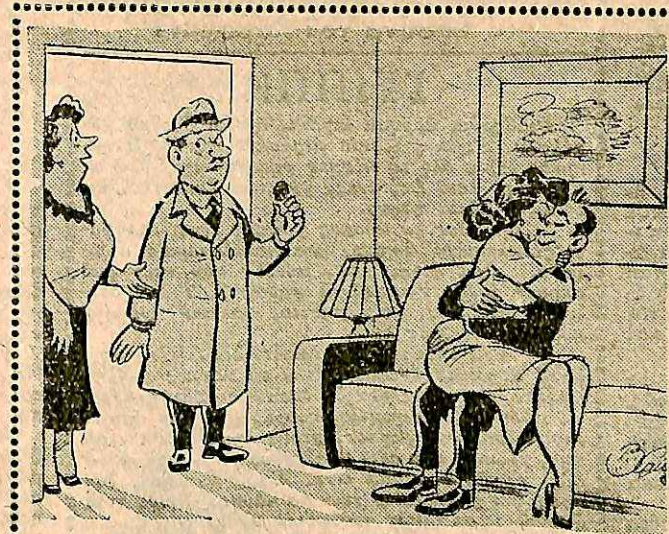
Κι' ἄρχισε νὰ παρακολουθῇ ἥρεμα τρεῖς κινήσεις τῶν ἰθαγενῶν, γιὰ νὰ βγάλῃ ἀπ' τὴν συμπεριφορά τους συμπεράσματα πού θὰ μποροῦσαν νὰ τοῦ ἐμπνεύσουν μιὰ ἰδέα σωτηρίας.

Ἡ ἐκπληξὴ τῶν Πολυνησίων γιὰ τὴν ἀπρόοπτὴ ἀπογείωσι τῆς «στρογγυλῆς μηχανῆς» ἦταν τόση, ὥστε καμμία λέξι δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὴν ἐκφράσῃ. Ἐμειναν γιὰ πολλὴν ὥρα μὲ τὰ μάτια καρφωμένα πρὸς τὴν διέθυνσι πού εἶχε κατὰ τὴν σφαῖρα.

Μὲ τὴν καθυστέρησι ἀντιληπτὴ τους καὶ τὴν ἀγωνία τῶν θαυμάτων τοῦ πολιτισμοῦ, ἔλπιζαν πὼς ἡ σφαῖρα θὰ ξαναγύριζε. Τὴς ἀνέβιδαν τώρα μιὰ δύναμι ὑπεράνθρωπη, τὴ θεωροῦσαν σὰν ἕνα θεὸ ἀγνώστου σχήματος!

Περιμέναν τοῦ κακοῦ μέχρι τὸ ἡλιοβασίλεμα. Ὑστερα ἡ ἐκπληξὴ τους ἄρχισε πιά ν' ἀτονῇ κι' ἡ περιέργειά τους ἐξαντλήθηκε.

Συγκεντρώθηκαν τότε γιὰ μιὰ σύσκεψι στὸ ξέφωτο τοῦ βᾶσους. Κι' ὁ Κορριντέ, πού ἦταν ἐξαπλωμένος κατὰ γῆς, ἀ-



—Νοικοκύρης ὁ μέλλων γαμπρός μας, Παρμενίων...
Ἀπὸ τώρα ἄρχισε τρεῖς οἰκονομίες στὸ ἡλεκτρίκο!...
(Τοῦ Β. Χοιροδόλου)

νάμεσα στὸν πληγωμένο φύλαρχο καὶ τὸν Πουπουτέκι, μπόρεσε νὰ τοὺς μετρήσῃ: Ἦταν διακόσιοι εικοσιπέντε. Ἡ σύσκεψι τους κράτησε πολὺ. Μετὰ τὸ δείλινο, πού εἶναι πολὺ σύντομο στὰ μέρη αὐτὰ, ἔφτασε ἡ νύχτα. Τὰ ἀμέτρητα ἄστρα, στὸν ἀσυννέφιστο οὐρανὸ, σκόρπιζαν στὴ γῆ μιὰ διάχυτὴ ἀνταύγεια, σὰν τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, στὴν Εὐρώπη, στὶς πῖο ἑσπερες νύχτες.

Τέλος, οἱ δυνατές φωνὲς καὶ τὸ ποδοβολητὸ τῶν Μαορί ἔκμαν τὸν Κορριντέ νὰ καταλάβῃ ὅτι εἶχε τελειώσει ἡ σύσκεψι. Οἱ ἰθαγενεῖς συγκεντρώθηκαν σὲ μιὰ ἀκρὴ τοῦ ξέφωτου.

Τρεῖς ἀπ' αὐτοὺς πλησίασαν τοὺς αἰχμαλώτους καὶ τοὺς ἐξέτασαν μὲ προσοχή. Δὲν ἐπείραξαν καθόλου τὸν Κορριντέ καὶ τὸν Πουπουτέκι. Ὅσο γιὰ τὸ φύλαρχο ὅμως, ὅταν δι-ἀπιστώσαν πὼς ἦταν βρεθεὶς πληγωμένος, τὸν σπῶσαν καὶ τὸν μετέφεραν πάνω σ' ἕνα ἐπιπέδο βράχο, σὰν τροπέζι, στὴ μέση τοῦ ξέφωτου.

Ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς τρεῖς σήκωσε ψηλὰ ἕνα πλατὺ μαχαίρι, ἔκαμε μ' αὐτὸ κατὰ παράδειγμα σημεῖα στὸν ἀέρα, κι' εἰπείτα τὸ βύθισε ξαφνικὰ στὸ στήθος τοῦ φυλάρχου.

Ἄλλοι ἄγριοι ἀναψαν ἀμέσως φωτιά, πέρασαν τὸν νεκρὸ σὲ μιὰ μακρεὶά καὶ γερὴ ἐξέλιξη τοῦ σούβλα κι' ἄρχισαν νὰ τὸν ψήνουν μ' ὅλη τους τὴν ἡσυχία.

Ὁ Κορριντέ ἐκλείσε τὰ μάτια του, γιὰ νὰ μὴν ἰδῇ τὸ φορικτὸ θέαμα πού μάντευε. Ὁ Πουπουτέκι ὅμως, συνθησιμένης προφανῶς σὲ παρόμοιες σκηνές, ἄρχισε νὰ φωνάζει, σὰν νὰ ζητοῦσε κατὰ τὴν ἱκετευτικά.

Ὅταν οἱ κανίβαλοι ἐκρίναν πὼς εἶχε ψηθῇ ἀρκετὰ τὸ θῆμα τους, τόκοψαν γρηγορά-γρηγορά σὲ πολλὰ κομμάτια, πᾶνω στὴν ἴδια πέτρα τῆς θυσίας, καὶ ρίχτηκαν σὲ μιὰ οριζὴ πᾶνδαισία...

Οἱ ἱκεσίες τοῦ Πουπουτέκι ἐγίναν δυνατώτερες καὶ πῖο ἐπίμονες. Ὁ Κορριντέ ἀνοίξε τὰ μάτια του καὶ τὸν κύταξε μὲ ἀπορία. Ἐκεῖνο πού εἶδε τότε, τὸν πλημμύρισε ἀδία.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς νικητὰς ἔφερε στὸν Πουπουτέκι ἕνα κομμάτι ἀνθρώπινο κρέας. Κι'

ἐκεῖνος, καθὼς εἶχε τὰ χέρια του δεμένα πίσω ἀπ' τὴν πλάτη, γύρισε μὲ κόπο στὸ ἕνα πλευρὸ κι' ἄρχισε νὰ καταδρόμῃ χιτῶν στὸ χῶμα τρεῖς ματωμένες ἐκείνης σάρκες!

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ Κορριντέ, κατακουρασμένος, ἀ-ηδιασμένος, ἔχασε σχεδὸν τὴ συναίσθησι τῆς πραγματικότητος... Ἐνοίωσε πὼς τὸν ἔα-πλωναν πάνω σ' ἕνα εἶδος φορεῖο ἀπὸ κλαριά κι' ὅτι τὸν μετέφεραν μέσα στὸ δάσος. Πού τὸν πηγαίναν; Δὲν ζήτησε νὰ τὸ μάθῃ.

Ἐξαντλημένος ἀπ' τρεῖς συγκινήσεις τῆς τρομερῆς ἐκείνης ἡμέρας κι' ἀπ' τοὺς ἀγῶνες πού εἶχε ἀναλάβει, νησιτικὸς ἀπὸ δάδα ἀρες, βυθίσθηκε σὲ νάρκη...

Ὅταν ξύπνησε, τὴν ἄλλη μέρα, χρειάστηκε νὰ κοπιάσῃ μερικά λεπτά, γιὰ νὰ συγκεντρώσῃ τρεῖς σκέψεις του. Οὐμῆ-θηκε ξαφνικὰ τὰ φρικτὰ δρώματα τῆς προηγουμένης ἡμέρας. Ἀντὶ γιὰ ἀπελπισία, ἐ-νοίωσε τότε μιὰ ἀσυνήθιστη ψυχικὴ δύναμι.

Ἀνοίξε τὰ μάτια του κι' ἐξέτασε τὸ μέρος ὅπου βρισκόταν.

Οἱ ἄγριοι εἶχαν χαλαρώσει τὰ δεσμά του. Ἐνα μακρὸ σχοινί, δεμένο στὸ ἕνα καὶ στὸ ἄλλο πόδι του, κατέληγε γύρω ἀπ' τὸν κορμὸ ἑνὸς δέν-τρον, κατὰ ἀπ' τὸ ὁποῖο ἦ-ταν ἐξαπλωμένος. Τὰ χέρια τοῦ δὲν ἦσαν τελείως ἐλεύθερα, ἀλλὰ δεμένα κι' αὐτὰ μὲ πα-ρόμοιο τρόπο, ἔτσι πού μπο-ρούσε νὰ κἀν μερικὲς κινήσεις.

Ἀνακάθισε λοιπὸν καὶ κύ-ταξε γύρω του.

Βρισ

Οι ληστές της Έφταλίας

Μιά κουδουννατιά

Η καυμένη ή Έφταλία στέναζε, ή- κλασε, δάσθηκε, τα νταμπάνια ήσυχως με τα κρέατα τη μπρόσκη στην Έπι- τροπή Στεγασίας. Η ήσαν ά- δυνατον να λευτερώση το μπροστινό τη δομάτιο που τη τότε κάνει επίταξι έ- νας Έγγλέζος, και κάθε φορά που τον ήδλεπε ν' αφοδιάση τσακιο- κέφ, και να παραντουρά, φώναζε:

— Μπού ντουδάρ σενί, μπού... αρ- υπενί! 'Ηθοι, καλέ, πώς θα τον διώξω από 'δω μέσα από άκιορ- λάντιστο;

Και ξύνιζε άσκημα τὰ μούτρα της.

Και όμως μιά μέρα που τον φέρανε σε κα- κά χάλια μεθυσμένο τύ- φλα και με πολύ πυρε- τό, ή Έφταλία συντρέ- χτρα και πονόψυχη, ό- πως πάντα, ιστέρο ιστε- μές ήπρεξε να του κάνει

ένα ρεμέντιο.

Αιώςος ό πυρετός του κόπηκε. Μό- νο που τον ήπισσε ένας άλλος είδους πυρετός. Κι' από τότε ήκανε, τέτοιες τζιλβέδες, και ρεδεράντσες τσ' Έφταλί- σς, που τον πήρε χαμπάρι ούλος ό μα- χαλάς.

— Καλέ Φταλία, τη λέγανε, στην έρμιο πήγε ό Σατανάς να πειράξη τον 'Αγι! 'Αντώνη. Έδώ όμως στην έρμηιά του Έγγλέζου το όλο του Σατανά παί- ζεις εσύ!...

Και δεν είχαν άδικο. 'Από εκείνη τη μέρα μεγάλο ντουμάνι και νταλγά είχε ό Έγγλέζος για την κατωματό τη Συμυρία. Μά προχωρούσε με ρέγουλκα και ουσταλίκι, γιατί λογάσιαζε το Νικο- κάκη, κι' ούλο το σινσελέ τη, κάτι ντερέκια που κάνανε να τρίζουμε κι' οι ντουσεμέδες!...

— Αχ, μωρέ, πού θα μου πές; μο- νολογούσε κι' ήλεγε άρουτι υπαρουτί ή Έφταλία.

Και ζουλούσε το καφάσι τη να βρή ένα κόλπο να τον φοδερίση και να τον στείλη στον άγυρίστο.

Πραγματικά, προχτές το βράδυ, σαν γύρισε σπίτι ό Έγγλέζος, βρήκε την Έφταλία ντυμένη κουδουνάτο με τ' άν- τρικό έγγλέζικο κοστούμι του. 'Αιώςος ή πανούργα τούκανε νοήματα και τον τράβηξε στην κάμαρα της. 'Εκεί είχε φτιαγμένη από μαϊδάσια μιά κουζίνα με τὰ φουστάνια της, τάλε κουάλε σαν το πολιτρέ τη πόνει τούτη ή σελίδα. 'Ηκατσε λοιπόν την ψεύτικη Έφταλία στα γόνατα της και με σπασμένα έγ- γλέζικα άρχισε τσ' έξηγήσεις:

— Μι... 'γγλίζ!... Γκέολ... Έφτα- λία!... κομπρί!... Τώρα, άσπέτα μου- μέντο... θάρρη Νικολάκης μου!... 'Ηθοί, τί ένει να πάσης.

Κι' άγκάλιαζε την κούκλα... γελού- σε με την καρδιά της.

Ό Έγγλέζος όμως δεν γελούσε, άλ- λα ήπρεξε να τσ' έξηγήση πως μπορού- σε να βρή τίποτα άλλο για άποκρηάτι- κη φάρσα. Μά έκείνη το βιολί της. 'Αεφα να άνοιξη ή δώπορτα κι' ή Έ- φταλία ξεφώνιζε:

— 'Ηθοί, ό άντρας μου!... Φύγε, για- τί θα σέ κάνη κιγά!

Κι' ό Έγγλέζος ζευέκης κι' άγαθο- εύρας άπ' το φόβο του ήφυγε, με την άπόφαση να μη ξαναγυρίση πιά! Κι' ή Έφταλία σκαμένη στα γέλια ήλεγε στο Νικολάκη και σ' ούλο τη το σόι:

— 'Όπου δεν ένε Έφταλία δεν γίνε- ται τίποτα! Με μιά κουδουννατιά λευτέ- ρωσα το δωμάτιο!

1ο βόσανα του Καραμπέτ

ΓΡΙΠΠΗ

Γιαδρύν, άρησα λιγάκι, άμμα ύστερα κα- τάλαβα. Γρίππη ωραίο πιάγμα ένεται. Περ- αμένο μήνα όλο το κόσμος γρίππη είχε, έδώ έ- πήαντες, εκεί επήαντες, γραφείο έμπαντες, τι- ραπέζια άδεια ήτανε.

Έτσι όλος το κόσμος γρίππη είχε, κρεββά- τι ξαπλωμένο έκανε, πολν-πολν ωραία ήπέρ- ναγε. 'Αμα χίτς, τότε, νυαλός μου ντέν μου πέρασε ίοία, γρίππη να παθαίνω. Τώρα δου- λειές - μουλειές, τιερχάματα, φελιάν φιστίκ, πολλές φασαρίες έχω.

— Για στάσου, Καραμπέτ, λέω. 'Εσύ κου- ζούμ κορόντο ένεσαι! 'Όλο το κόσμος γρίππη επήρε. Έσύ χίτς δεν θα παίρνης γρίππη; 'Ια- τί, μπουντά, τιερχείς, κοράζεις, όλο από το πιατό ίσαμε το βιαρόν, στους δρόμους να τιε- ρχής, γλώσσα σου όζω βγαλμένο να ένεται. Κρε- βάτι ωραίο πιάγμα ένε. Χίτς, κουζούμ, έσύ κρεββάτι ξαπλωμένο ντέν θα κάνης; Σειρά τους ήτανε, τώρα δικός σου σειρά να ένεται.

— 'Ισπ... μου πηαίνω, Σουρπουτίσα βιλέπω, μούτρας μου κατδιασμένο έκάνω.

— Σουρπουτίσα μου, λέω, χίτς καλά ντέν είμαι. Κιφάλης μου πονάει, γόνατά μου λυγι- μένο έπονται. Διρόμο περπατάω άμμα ούτε κο- ρίτσια κυτταγμένα ντέν έκάνω. Μά το Θεός σου λέω!

Σουρπουτίσα καλά - καλά κυτταγμένο με κάνει.

— Γρίππη έχεις; μου λέει.

— Ναι, κουζούμ, γρίππη έχω. Πώς το κα- τάλαδες;

— Σέ βλέπω.

— Αφού με ιδίλεις κρεββάτι μου στρω- μένο να εκάνης.

— Στρωμένο ένε.

— Τσοκ έί!

Κρεββάτι μου πηαίνω, ρούχα μου βγάλμένο εκάνω, ωραία - ωραία ξαπλωμένος ένομαι. Ένα πόδι μου από δώ άπλωνω, άλλο πόδι μου από κεί άπλωνω, ώωωωω, κοράμκι μου μέσα στο κρεββάτι τενωμένο κάνω, ζεστά - ζεστά είμαι, χίτς ούτε δουλειές - μουλειές, τιερχάματα, κου- ρασι φιλιάν φιστίκ ντέν έχει. Άξeria μου πίσω κιφάλη μνν βάζω, ταβάνι του σπιτιού μου κυ- τταγμένο κάνω, αμάν τεμπαλίμ πολν - πολν ω- ραίο ένε!

— Γρίππη έχεις, λέει.

— Γρίππη έχω, άμμα και όρεξι πολλή έχω. Σουρπουτίσα λέει σουλίτσα να με κάνη, άμα έχω φασουλάδα θέλω, παστονρμά - παστονρμά, γερό πιάγμα να τρώω, γιατί στομάχης μου λυσ- σασμένος ένεται.

— Κουζούμ, Σουρπουτίσα μου, λατρεία - ματρεία μου, φαί να με φέρνης! Γιατιρός έιπε πολν να τρώω, καλά να ένομαι.

— Έχεις όρεξι;

— Έχω, γιαδρύν, τι να κάνω;

Σουρπουτίσα γιανά - γιανά κυτταγμένο με κάνει:

— Τι σόι γρίππη ένε αυτή; Έσύ κοντεύεις να φάς το καταπέτασμα.

— Φέργο, να το τρώω!

— Πεινάς πολν;

— Κούλιας μου, ταμπουρά παίξει, μά το Θεός σου λέω, Σουρπουτίσα μου!

Τιρείς ήμερες κρεββάτι ξαπλωμένος ένομαι, ταβάνι κυττάζω, φαί τρώω, κομπολόι μου παί- ζω, ούζο κατεβάζω, παστονρμά μινεδάκι ήπαί- ρνω. 'Αμα ύστερα Σουρπουτίσα φωνή βάζει:

— Μά δεν μου λές, γρίππη έχεις, κι' όλο παστονρμάδες και ούζα μου ζητάς;

— Γιατιρός ρετσέτα μου έδωσε, κουζούμ.

Παστονρμά μου έιπε να τρώω και ούζα να πίνω. Μόνο έτσι θα ένομαι καλά.

— Μπά; 'Ετσι σούπε ό γιατιρός;

— Έτσι έιπε! Μά το Θεός σου λέω.

— Καλά.

Σουρπουτίσα «καλά», λέει, ύστερα ντουρρού κρεββάτι πηαίνει. Ρούχα της βγαλμένο εκάνει, κρεββάτι ξαπλωμένη ένεται.

— Κι' έχω γρίππη έχω, λέει.

Βάι - βάι, άτιμο ήναίκα! Χίτς από κρεββάτι ντέν σαλεύει. Τι να κάνω; Γρίππη μου τελειωμέ- νο ένεται, σηκώνομαι, δουλειά μου πηαίνω. Τι κόσμος ένε τούτο, κουζούμ! Χίτς ούτε να άρω- στησης ντέν ήμπορείς. Βάι - βάι - βάι! Άλλάχ μελίαςιν ή βερσίν!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι ιδιοτροπίες του Πεδουτίδα

Ό επισκέπτης

Αί! Πού πές; 'Ορίστε! Ν' άνοίξης το παράθυρο; Το βλέπω. Λοιπόν, στα- μάτα! Σου το άπαγορεύω! Τ' άκούς; Σου το άπαγορεύω οηώς και κατηγο- ρηματικώς! Και κατέβασε αιώςως τὰ ξερά σου από κεί, γιατί άλλιοις παί- ρνω το σιδερένιο γάρακα και σου σπώω τὰ βρωμόνερά σου, άναιδέστατε!

Τι; 'Η άτιμόσφαιρα έίνε άποπνικτική; Νά ένε! Δική μας έίνε ή άτιμόσφαιρα και μας άρέσει έτσι που ένε! Γάιδρε!

Άκούς εκεί άναί- δεια! Τι είσαι σύ μωρέ; Ένας έπι- σκέπτης είσαι και ήρθες έδώ για να πής δυο κουβέντες, να κάτσης πέντε ή δέκα λεπτά και να ξεκουμπιστής. Έ- νας έένος είσαι! Κι' ή πρώτη σου δου- λειά, μόλις μπήκες έδώ, ήταν να πής πως το γραφείο έίνε γεμάτο καπνούς, πως ή άτιμόσφαιρα έί- νε βαρεία και άποπνικτική και να κα- τευθυνής αιώςως προς το παράθυρο να το άνοίξης. Με ποιά δικαίωμα:

Πές: Για την ύγεια μας ενδιαφέρε- σαι! Νά μην ενδιαφέρεσαι! 'Η ύγεια μας έίνε δική μας υπόθεσι και την ύ- πηρετούμε, όπως νομίζουμε έμείς καλύ- τερα ή χειρότερα και δεν άναγνωρίζου- με σε κανένα το δικαίωμα ν' άσολήται με δούτη.

— 'Ηθαμε, μωρέ, έμείς, ποτέ στο σπίτι σου ή στο γραφείο σου να σου άνοίζου- με πόρτες και παράθυρα, ή να στά κλείσουμε, αν τάχης άνοίγας:

— 'Ορίστε. 'Οχι! 'Οχι, λέω κι' έγώ. Κι' ούτε θαρβούμε. Πρώτον διότι δεν έχουμε καμιά δουλειά και δεύτερον κι' αν μάς καταρασθή ή τύχη μας ναρούμε ποτέ, θα σεβασθούμε το γραφείο σου, και την άτιμόσφαιρά του και ή θα την ύποστου- με, μάς άρέσει δεν μάς άρέσει, ή θα ση- κωθούμε να φύγουμε.

Διότι έχουμε άνατροφή και μάθαμε να σεβώμεθα τὰ έένα γραφεία και τίς ιδιο- τροπίες των ένοίκων.

Πές: Έπιμένεις, ότι ή άτιμόσφαιρα έίνε άνθυγιεινή! Και ότι έμείς έδώ δεν την έχουμε άντιληπθή, ενώ έσύ έρχεσαι άπ' έξω και είσαι είς θέσιν να την δια- πιστώσης αιώςως, άρμόδιος άρα να λάβης τὰ κατάλληλα έξυγιαντικά μέ- τρα! Και ότι άλλιοις θα πάθουν έρεθι- σμό τὰ μάτια μας και θα μάς πιάση βήνας.

Νά πάθουν τὰ μάτια μας και να μάς πιάση. Δικά μας έίνε και τὰ μάτια και ό βήνας. 'Αν μάς άρέση έμεις, έσένα τί σε νοιάζει; Τι σε βάλαμε; 'Υπεύθυνο διαφεντευτή της ύγείας μας; 'Η μήπως σου άνέθεσε το ύπουργείο 'Υγιεινής να υπαίγης στα γραφεία του κόσμου και ν' άνοίγης παράθυρα, χωρίς να ζητήσης την άδεια, τουλάχιστον;

— 'Ορίστε. 'Από ένδιαφέρον; Πάλι τὰ ίδια μας κοπανάς; Σου έίπα, χριστιανέ μου, ότι δεν θέλουμε κανένα ένδιαφέρον! Έμείς μπορεί να θέλουμε καπνούς! Μπορεί το γούστο μας να τρεβάζει άι- γιλάδη άτιμόσφαιραν Λονδίνου έδώ μέσα!

Πές: Δυσκολεύεσαι ν' άναμείψης; Και τότε τί κάθεται; Δίνε του αιώςως και άπάλλαξέ μας της παρουσίας σου το ταχύτερον δυνατόν. Τράβα έξω στο δρόμο να πάρης τον καθαρό σου άέρα. Γιατί, σε είδοποιώ: 'Όσο μένεις έδώ μέσα, όχι παράθυρο άλλα ούτε χαρ- μάδα δεν άνοίγει.

Κι' αν κάνης πως πές ν' άνοίγης τζά- μι, το σιδερένιο γάρακα τον βλέπεις! Θά σούρρη μιά στο χέρι, που θα φωνά- ζης «βρήθεις», 'Ανάγνι και θρασύτα- τε ήνα!

ΠΕΔΟΥΤΙΔΑΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ξαπλωμένος σ' ένα στρώμα, στη σκοτεινή σοφίτα, ό νε- αρός Έντγαν Κάπς μετανόωνσε πικρά γιατί είχε άφίσει έδώ και λίγες ώρες το μικρό ξενοδοχείο του Μιντλεσμπό- ρω. Σφίγγοντας το ρεδόλβερ του στο ίδρωμένο χέρι του, βλαστημούσε ένδύμωχα την ήμέρα που είχε διαλέξει το επάγ- γελια του πιασεί καπνών, κι' άκόμη περισσότερο την δλέ- θρια έμπνευσί του ν' άκολουθήση με τ' άλογο ένα όρεινό μο- νωπάτι, για να προλάβη το φίλο του και έπαγγελματικό του αντίζηλο Γκούε Λόμπ...

Είπε φτάσει, το βράδυ εκείνο, στο ξενοδοχείο του Μιντλεσμπόρω, άπο- φασισμένος να μείνη εκεί τη νύχτα. 'Όταν έμαθε όμως τυχαίως ότι είχε περάσει από εκεί την προηγούμενη νύ- χτα ό Λόμπ κι' ότι είχε φύγει για τη Μπαρμπουρίλ, σέλλωσε αιώςως τ' ά- λογο του και ξεκίνησε για να τον προ- φτάση. Για να κόψη δρόμο, πήρε ένα μονοπάτι, που περνούσε από άγρια κι' έρημικά βουνά! Χά- θηκε όμως, στο σκοτάδι και στη μπόρα που είχε εσπάρει στο μεταξί. Κι' εύλυνσε το Θεό, όταν ή σφασις της φο- ράδας του την ώδηγηση σ' ένα μοναχικό εύλινο χωριάτο- σπιτο. Στο σταύλο, δί- πλω στο σπίτι, ήταν δεμέ- νο έν' άλλο άλογο!

Ένας άντρας ψηλός ως 65 έτών με άγιοια φυσιο- γνομία και μ' ένα όπλο

Ό Νέγρος κρατούσε ένα ρόπαλο και ό Σούσουγκ το τουφέκι του...

στο χέρι, πρόβαλε στην πόρτα. 'Ό Κάπς του έξηγησε ποιάς ήταν και πως βρισκόταν εκεί. Τούδειξε έπειτα το πορτοφόλι του, για να τον πεί- σι ότι θα καλοπλήρωνε τη φιλοξενία του. 'Ετσι, ό έρημής κι' ή έπίσης άντιπαθητική γυναίκα του δέχθηκαν να τον άφι- σουν να περάσει εκεί τη νύχτα του.

Ό Έλντεν, Σούσουγκ — έτσι λεγόταν ό γέρος — ώδήγη- σε τον Κάπς σε μιά σοφίτα, κρατώντας στίνα χέρι ένα ά- ναμμένο κερί και στ' άλλο το τουφέκι του. 'Όταν πέρασε άπ' την καταπακτή, που άποτελούσε τη μοναδική είσοδο της σο- φίτας, ό νέος είδε δυο στρώματα στο πάτωμα. Στο ένα άπ' αυτά κοιμόταν κάποιος.

— Μη νοιάζεσθε γι' αυτόν! έιπε στον Κάπς ό Σούσουγκ. Είνε πεθαμένος!... Πέρασε από δώ, χτες τη νύχτα, όπως έ- σεΐς άπάνω... Δικό του έίνε τ' άλογο που είδατε στο σταύλο. Μά πέθανε στον ύπνο του! Περιμένουμε τώρα να καλύτερήη ό καιρός, για να τον κατεβάσουμε στη Μπαρμπουρίλ... Κα- ληνύχτα!

Κι' ό Σούσουγκ κατέθηκε τη σκάλα της σοφίτας, άφού έκλεισε και σύρτωσε άπ' το κάτω μέρος την καταπακτή... 'Ό στριγγός ήχος του σύρτη έκαμε το νέο ν' άνατριχιάση. Κύτ- ταξε γύρω, στο άδύνατο φως του κεριού. 'Η σοφίτα είχε μόνο ένα μικρό παράθυρο, με γοντρά σιδερένια κάγκελλα...

Άπό μιά χαρμάδα της καταπακτής, ό Κάπς είδε κάτω τὰ Σούσουγκ και τη γυναίκα του να ψάχνουν τὰ σακούλια της σέλλας του που είχε άφίσει εκεί. Σε λίγα λεπτά, υπήκε ένας Νέγρος, πανώλης. Κρατούσε ένα ρόπαλο. Κύτταξε στα μά- τια το άντρόπουλο, μορράζοντας άπαίσια, κι' έβριζε έπειτα με το ρόπαλό του προς τη σοφίτα...

— Παγωμένος άπ' τη φρίκη, πατώντας στα νύχια, ό Κάπς πήσισε στο δεύτερο στρώμα. Το σεντόνι που σκέπαζε το νεκρό, ήταν ματωμένο έδώ κι' εκεί! Δεν είχε πεθάνει λοιπόν από φυσικό θάνατο, αυτός ό δυστυνημένος. Είχε δολοφονή ή άγρια, με το ρόπαλο καθώς κοιμόταν άνυπόπτος!...

Ό Κάπς βεβαίωθηκε γι' αυτό, έσκεπαζοντας το κεφάλι του. Κι' ή φρίκη του μεγάλωσε άκόμη περισσότερο, όταν είδε πως ό νεκρός ήταν ό Γκούε Λόμπ!...

Εύτυχώς, είχε πάρει μαζί του το πιστόλι του. Άποφάσι-

σε λοιπόν να προσποιηθή τον κοιμισμένο, αλλά να μην κλείση μάτι δώτελα για να μη βοηθ την ίδια τραγική τύχη του φίλου του. 'Εμεινε ντυμένος κάτω άπ' τὰ σκετάσματα, με τὰ μάτια καρφωμένα στο φωτεινό τετράγωνο που ξεχώριζε γύρω άπ' την καταπακτή...

Όσο άρχισε να νοιώθη πως ή κατάστασί του ήταν ά- τελειπιστική. Το χέρι του που κρατούσε το ρεδόλβερ, έτρεμε άσυγκράτητά. 'Ηταν πολν άμφίβολο λοιπόν αν θα μπορούσε να πυροβολήση στην κρίσιμη στιγμή — κι' άκόμη περισσό- τερο αν θα πετύχαινε το στόχο του!...

Έτσι που ήταν παγωμένος άπ' τον άκατανίκητο φόβο του, του φάνηκε πως άκουσε μιά φωνή να του ψιθυρίζει τι έ- πρεπε να κάνει. Φαινόταν πως έρχόταν άπ' το μέρος του νεκρού φίλου του αυτή ή φωνή, και πως τούλεγε σι- γανός:

«Άλλάξε θέσι μ' έμένα!»

Πραγματικά, έκαμε γρήγορα την αλλαγή και έσπλωθηκε στο στρώμα του νεκρού. Μόλις είχε τελειώσει, είδε, πρώτος κρατούσε ένα ρόπαλο κι' ό δεύτερος το τουφέκι του. 'Ό Νέγρος κατάφερε επανειλημμένως με δύναμη, το ρόπα- λό του στο κεφάλι του Λόμπ, καθώς ήταν σκεπασμένο με το σεντόνι. 'Ετοιμάστηκε ύστερα να ξανακατεβή τη σκάλα. Μά ό άλλος τον διέταξε:

— Πάσ' του το πορτοφόλι. 'Ικε! Το αίμα πάνωσε στις φλέβες του Κάπς! Τώρα οι δυο κα- κούργοι θ' άνασκήναν το σεντόνι. θ' άνακάλυπταν το τέ- νυσμά του και θα όρουσαν άπάνω του!... 'Ηταν χαμένος!

Σφίγγοντας το πιστόλι του με τὰ δυο του χέρια, έτοιμά- σθηκε να πυροβολήση, να πουλήση άκρίβη τὴ ζωή του... Τη στιγμή εκείνη όμως άκουσθηκαν δυνατά γυμνιαστά στην έξωπορτα. Οι δυο δολοφόνοι σάστισαν, τρούαξαν κι' έσπευσαν να κατεβούν άπ' τη σοφίτα, κλείνοντας πίσω τους την καταπακτή, χωρίς όμως να τη συρτάσουν.

Άκούσθηκαν για λίγο ομιλί- ες κάτω στο ισόγειο... 'Ό Κάπς σύρθηκε ως την καταπακτή, κύτ- ταξε άπ' τη χαρμάδα κι' είδε το άπαίσιο άντρόπουλο, τον 'Ικε και δυο άλλους βουνήσιους να 'ουν καθήσει γύρω από ένα τραπέζι, να πίνουν λαθροσίο άλ- κοολ και να χαροποιούνται.

Το τραπέζι βρισκόταν κάτω άκριβώς άπ' την καταπακτή. 'Ό νέρος είχε βγάλει άπ' τη θέσι της την κινητή εύλινη σκάλα.

Μιά εαφική έμπνευσι πέρα- σε τότε άπ' το νου του Κάπς. Τυλίγθηκε με το ματωμένο σεν-τόνι, φόρεσε στο κεφάλι του έ- να παλόνι γυναικείο καπέλλο, που βρήκε πεταγμένο σε μιά γωνία. 'Ανοίξε ύστερα άθόρυβα την καταπακτή και πήδσε κάτω, σαν φοιχτό κι' άλλόκοτο φάντασμα, βιάζοντας στοιγγές φωνές και πυροβολώντας στην τύχη!...

Το τί έγινε τότε, ήταν άλλο πιάμα! 'Η γυναίκα λιποθύνησε. 'Ό 'Ικε γάθηκε άπ' το κοντυνό- τερα παράθυρο. Μά και οι άλλοι σκορπίστηκαν, τρούαγμέ- νοι!... 'Ετσι, ό Κάπς μπόρεσε άνεόγητος, να τρέψι στο σταύλο, να πηδήσει στη φοράδα του και να φύγη για τη Μπαρμπουρίλ.

Σε μιά ώρα περίπου, είχε φτάσει στη μικρή αυτή πόλι. Και, την ίδια νύχτα, ό σερίσης και οι άνθρωποι του είχαν συλ- λάβε τους τρεις ένόμους.

Σε λίγον καιρό έγινε ή δική τους. 'Ό 'Ικε άπαγωνίσθηκε. Οι Σούσουγκ καταδικάσθηκαν σε ισόβια δεσμά και πέθαναν έπειτα από μερικά χρόνια στη φυλακή.

Α. ΧΑΛΙΜΠΟΥΡΤΟΝ

Γιό να του δώσουν τον καιρό να φύγη

Ένα χαριτωμένο έπεισόδιο συνέβη πριν από λίγον καιρό στο Καϊμπάτσον. Ένας αστυνομικός πλησίασε τρεις έρασ- τέχνες ψαράδες και τους έητησε τις άδειές τους. Οι δυο άπ' αυτούς άρχισαν να τρέχουν, άκολουθούμενοι φυσικά από τον αστυνομικό. 'Αλλ' έπειτα από καμιά διακοσάρια μέτρα, σταμάτησαν.

— Νά οι άδειές μας! του είπαν. Αυτές τις έήτησε και τις βρήκε κανονικές.

— Γιατί λοιπόν, το βάλατε στα πόδια; τους ρώτησε.

— Γιατί ό φίλος μας δεν είχε άδεια κι' έπρεπε να του δώσουμε τον καιρό να φύγη! του άπάντησαν γελώντας.

Έξυπνάδα μιά φορά, έ;

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ Θά δε ευθύνουν τόν κόσμο

Μιά πρόβλεψη που βασίζεται στις
στατιστικές

“Αν επαληθευθί η πρόβλεψη που διέτύ-
πωσε τελευταίως ένας γνωστός ‘Αμερικαν-
ός ανθρωπολόγος, ο καθηγητής Τζωρτζ
Μάρντοκ του Πανεπιστημίου του Γέιλ, θα
ἐπηρεάσει τόν πολιτισμό μας πολύ περισ-
σότερο απ’ όσο η διάσπασις του ατόμου,
τά υπερηχητικά αεροπλάνα και τα διαπλα-
νητικά ταξίδια μαζί.

Πράγματι, μιλώντας σε μιά συγκέντρω-
σι τών πιδ διακεκριμένων αστρονόμων, χη-
μικών, βιολόγων και ατομικών φυσικών, ο
δόκτωρ Μάρντοκ προφήτεψε ότι, σ’ ένα
πολύ προσεχές μέλλον, ο κόσμος θα κυ-
βερνάται απ’ τις γυναίκες! Δικηγόροι,
γιατροί, δημόσιοι υπάλληλοι, επιχειρημα-
τίες κλπ. θ’ ἀνήκουν κατά πλειοψηφίαν
στο γυναικείο φύλο. “Όσο για τούς άν-
τρες, θα ασχολούνται... με το νοικοκυριό
και την περιποίηση τών παιδιών!

Το συνηθισμένο παράπονο τών γυναικών
ότι «ο κόσμος είναι φτιαγμένος απ’ τούς
άνδρες και για τούς άνδρες» αποτελούσε
υπερβολή σχεδόν σε κάθε περίοδο της ι-
στορίας. Κι’ όμως, κάθε μονόγαμη κοι-
νωνία στηρίχθηκε στην αυταπάτη της γυ-
ναικείας αδυναμίας. “Η προκατάληψη αυ-
τή διατηρήθηκε επί αιώνες, ως ότου κα-
τέληξαν να την πιστέψουν... κι’ οι ίδιες
ρί γυναίκες!

Τί λένε όμως σήμερα οι αριθμοί; “Ας
πάρουμε τις στατιστικές που έχουν κα-
ταρτισθί στις ‘Ηνωμ. Πολιτείες — γιατί
σ’ αυτές κυρίως στηρίζε τη θεωρία του
δόκτωρ Μάρντοκ. Δεν είναι άλλωστε πολ-
λύ διαφορετική η κατάσταση και στις
έλλες χώρες, αν εξαιρέσω τις ασιати-
κές και τις αφρικανικές.

Σε κάθε λοιπόν 10 κορίτσια που γεν-
νώνται στην ‘Αμερική, αντίστοιχούν 12
γεννήσεις αγοριών. Θάλεγε κανείς έπομέ-
ως ότι πλεονάζει το ανδρικό φύλον. “Αλ-
λά η βρεφική και η παιδική θνησιμότης
είναι ανώτερα στ’ αγόρια, παρά στα κο-
ρίτσια. Το αποτέλεσμα λοιπόν είναι ότι,
σε ηλικία 15 ετών, έχει εξισωθή πιά ο
αριθμός αγοριών και κοριτσιών.

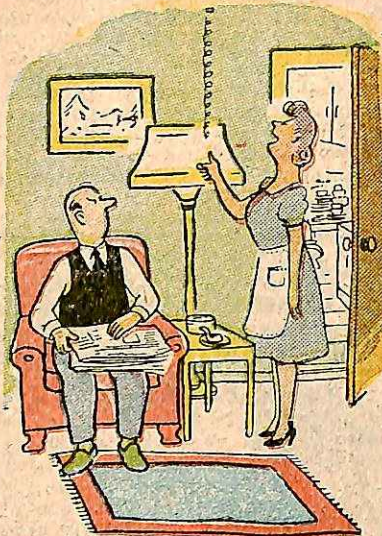
“Η μέση διάρκεια όμως της ζωής τών
γυναικών είναι κατά 7 χρόνια μεγαλύτε-
ρη από τών ανδρών: 70 έναντι 63. “Ε-
τσι, η αναλογία τών γυναικών στο συνο-
λικό πληθυσμό αυξάνει συνεχώς. Σ’ αυτό
έλλωστε συντελούν και οι πόλεμοι, που
άποδεκατίζουν το ανδρικό φύλον, καθώς
και οι διάφορες αρρώστιες, στις οποίες
είναι ευπαθέστεροι οι άνδρες από τις γυ-
ναίκες.

Το περίεργο δέ είναι ότι, ενώ αυξάνει
γενικώς η αναλογία του ωραίου φύλου,
το ποσοστό τών ανύπαντρων γυναικών έ-
λαττώνεται ελάχιστα. Το 1890, ήταν αν-
ύπαντρες τὰ 34% τών γυναικών, το 1940
τὰ 28% και σήμερα μόνο τὰ 19%. Μ’ άλ-
λα λόγια, οι γυναίκες τὰ καταφέρνουν ό-
λοένα καλύτερα, στο ζήτημα του γάμου.

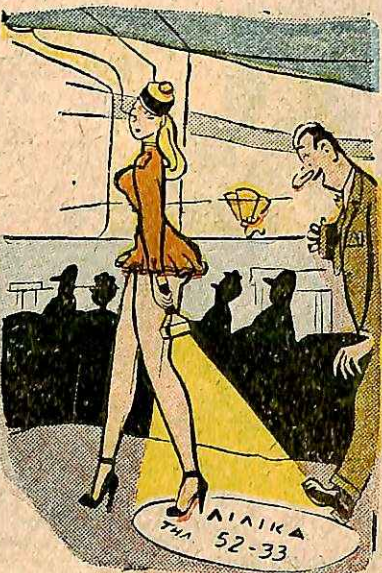
“Εξ άλλου, κατά τούς υπολογισμούς του
αμερικανικού υπουργείου Οικονομικών και
της ‘Ενώσεως τών Τραπεζών, οι γυναίκες
διαχειρίζονται τὰ 90% του εθνικού εισοδή-
ματος, δηλαδή από κάθε 100 δολάρια
τὰ 90 βρίσκονται στο δικό τους έλεγχο,
κατά τόν ένα ή τόν άλλο τρόπο.

“Εχουν άλλωστε — μπορεί να πη κα-
νείς — το δικαίωμα αυτό, έφόσον η ύπο-
γραφή του υπουργού τών Οικονομικών,
που υπάρχει πάνω στα αμερικανικά χαρ-
τονομίσματα, είναι μιάς γυναίκας: της
κ. Γεωργίας Νηξ Κλάρκ! Κι’ η βοηθός
της, που διορίσθηκε τελευταίως από τόν
Πρόεδρο Τρουμαν, είναι κι’ αυτή γυναίκα:
η κ. Μάμπελ Κίνεντυ.

Με τις ασφάλειες ζωής άφ’ ενός που
κάνουν οι ‘Αμερικανοί υπέρ τών συζύγων
τους, κι’ άφ’ έτέρου με τις κληρονομίες
που τούς άφινουν (άφου ως επί τώ πλεί-
στον ζουν λιγώτερα χρόνια άπ’ αυτές),
ἀνήκουν σήμερα στις γυναίκες τὰ 53,6%
του εθνικού πλούτου ολόκληρης της χώ-
ρας. Και το ποσοστό αυτό μεγαλώνει συ-
νεχώς, χρόνο με το χρόνο. Λίτε να ρας
κυβερνήσουν κάποια μέρα οι γυναίκες!



— Κορώνα, θά πλύνεις τὰ
πιάτα... Γράμματα, θά τὰ πλύ-
νεις και θά τὰ σκουπίσεις!...



Στό σινεμά...



— Τηλεφωνική εταιρεία: ‘Εδώ ό
‘γγαστριώνας κ. Στουαγίδης. Σας
ευχαριστώ για τό ειδικό τηλεφώνο που
μού έγκαταστήσατε!...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Νά ή συνταγή ενός καλού άποτριχωτικού
μύγματος:
Θειώδες νάτριον 3 γραμ.
Ασβεστός σε σκόνη 10 »
Αιυλόν 10 »

“Ανακατεύετε καλά και φυλάτε το μίγμα
μέσα σ’ ένα μπλε μπουκαλάκι, για να το
προφυλάξετε άπ’ το φώς.
“Όταν πρόκειται να το μεταχειρισθίτε, το
αναλύετε με λίγο νερό, τόσο ώστε να σχημα-
τισθί μια ζύμη. Την αλώνετε πάνω στο
τριχωτό μέρος και τó αλείνετε 4—5 λεπτά
της ώρας. Την αφαιρείτε δέ άμεσως μόλις
αισθανθίτε κάτι σαν έλαφρά τσιμπήματα.

“Η καλλονή τών ματιών

Για να καμουφάρετε τούς σκούρους κύ-
κλους κάτω από τὰ μάτια, που γερνούν το
πρόσωπο, μεταχειρισθίτε φον-ντε-νέν (ύγρο
ή κρέμα) σε άποχρωσί κατά δύο τόνους ανοι-
χτότερη άπ’ αυτήν που χρησιμοποιείτε για
το υπόλοιπο πρόσωπό σας. “Η φυσιογνωμία
σας θά πάρη όψι δροσισή και ξεκούραστη.

★

“Αν έχουν σχηματισθί «σακκούλες» κάτω
άπό τὰ μάτια σας από πλεονάζουσα τών
ιστών, μουσκέψετε βαμπακί σε παγωμένο νε-
ρό. Βάλτε το πάνω στα βλέφαρά σας, σαν
κουμπρέσσα, και έσπλωθίτε ανάσκελα επί ένα
τέταρτο της ώρας.

Ματογυάλια και ρούζ

Φοράτε ματογυάλια; “Απλώστε προς τὰ
πάνω το ρούζ που βάτετε στα μάγουλά σας,
έτσι ώστε να φτάση μέχρι κάτω άπ’ τη
γραμμή του σκελετού τών ματογυαλιών. Θ’
αποφυγίτε έτσι το σχηματισμό σκιάς στο
μέρος εκείνο, που θα σας προσθέτε χρόνια.

Για τὰ κουρασμένα πόδια

“Όταν νοιώθετε τὰ πόδια σας πολύ κου-
ρασμένα, βγάλτε παπούτσια και κάλτσες,
πατήστε καλά πάνω σε μιά μπουκάλα της
λεμονάδας και κυλήστε την έμπροσθ—πίσω
με το πέλμα σας. Με τὸ «μασσάζ» αυτό θ’
άποκαταστήσετε την κυκλοφορία του αίματος
και θα ξεκουράσετε τούς μύς. “Εξ ίσου ω-
φέλιμο, στην ίδια περίπτωση, είναι το να
περπατήσετε ζυπόλητες στην άμμο.

Πώς γυαλίζουν τὰ μπροντζίνα αντικείμενα

Για να κάμετε τὰ μπροντζίνα αντικεί-
μενα να γυαλίζουν θα τὰ πλύνετε με γλισρή
σαπουνάδα, στην οποία θα προσθέσετε και
μερικά σταγόνες αμμωνίας. Κατόπιν θα πλ-
ρώρετε ένα πινέλλο και θα τὰ περάσετε με την
ακόλουθη διάλυσι: 250 γραμ. νερό, 100 γρ.
οινόπνευμα, 85ο, 30 γραμ. κιμωλία και 15
γραμ. ανθρακικού νατρίου. “Ο αψήστε αυτό
το μίγμα να ξεραθί και κατόπιν θα τρίψετε
έλαφρά το αντικείμενο με μιά μαλακή φα-
νέλλα.

Το χρώμα τών τοίχων

“Όταν υδροχρωματίζετε (ή ελαιονρωματί-
ζετε) τόν σπίτι σας, προσθέστε λίγο μπλε
στο χρώμα που μεταχειρίζεσθε για τούς τοί-
χους που βρίσκονται αντίκρη στα παράθυρα
των πολύ φωτεινών δωματιών, για να εξου-
δετερώσετε την πολύ έντονη και κίτρινη από
άνταυγεια του ήλιου φωτός.

Πώς δέν ξυλώνονται τὰ κουμπιά

Μαζί με τὰ είδη του ραψίματος — βελό-
νες, κλωστές, ψαλλίδια, κλπ. — φροντίστε
νάχετε κι’ ένα μπουκαλάκι με άρωμα και
διαφανές βερνίκι τών νυχιών. “Όταν λοιπόν
άγοράσετε ένα καινούριο ρούχο, προτού το
φορέσετε, αγγίξετε λίγο με το βερνίκι το
κέντρο του κάθε κουμπιού. “Ετσι στερεώ-
νονται οι κλωστές και δέν ξυλώνονται ποτέ
τα κουμπιά. “Η μεθοδός αυτή είναι ιδίως
κατάλληλη για τὰ άνδρικά και τὰ παιδικά
πουκάμισα.

Το κρεμμύδι και τὰ κοσμήματα

“Εχουν χάσει τή στιλπνότητά τους τὰ ε-
πίχρυσα ή φανταϊά κοσμήματά σας; Θά
τούς τήν ξαναδώσετε εύκολα, αν τὰ τρίψετε
με ένα κομμένο κρεμμύδι. Τ’ αλείνετε ύστερα
να στεγνώσουν καλά και τὰ τρίβετε μ’ ένα
μαλακό πανί.

Για τις πόρτες που χτυπάνε

“Αν σας ένοχλούν οι πόρτες που χτυπάνε
όταν τις κλείνουν άποτομα, καρφώστε ή κολ-
ήστε ένα κομμάτι από σπινθηροδόχο αυτοκινή-
του, πλάτους 1 πόντου περίπου, στο σημείο
του κατωφαλιού που αγγίζει πρώτα ή πόρτα
κλείνοντας.

ΜΑΡΙ - ΚΛΑΙΡ

ΔΥΟ ‘Αμερικανοί
πρόην αεροπόροι
κατασκευάζουν μι-
κρά αυτοκίνητα δυό θέ-
σεων, που στοιχίζουν
μόνο 400 δολάρια (6
εκατομμύρια δραχμές).

Τα αυτοκίνητα αυτά
καταναλίσκουν ελαχίστη βενζίνη, τρέ-
χουν με 65 χιλιόμετρα στον ίσιο δρόμο
και ανεβαίνουν εύκολα σ’ έναν ανήφορο
με κλίσι 37 μοιρών. “Εχουν δέ τόσο μι-
κρές διαστάσεις, ώστε μπορούν να στα-
θμεύσουν σ’ ένα χώρο πλάτους 1,20 και
μήκους 2,50 μέτρων! Κι’ αν άλλωστε
είνε στοιχισμένα ανάμεσα σ’ άλλα αυτοκίνητα,
δηλός τους να τὰ σπορώξη εύκολα προς τὰ
ζυγίζουν μόλις 250 κιλά — έτσι που τέσσερες
άνθρωποι τὰ
σκηκνουν στον αέρα!

“Εκτός από τις δυό θέσεις τών επιβατών, τ’ αυτοκίνητα
αυτά έχουν και αρκετό χώρο για δέματα ή άποσκευές. Μπο-
ρεί δέ να μάθη όποιοσδήποτε να τὰ οδηγί, σε 5 λεπτά της
ώρας μόνο, γιατί δέν έχουν ντεμπραγιάζ, ούτε λεβιέ ταχυτή-
των. Γκάζι και ταχύτητες (δυό έν όλω) συνδυάζονται σ’ ένα
μόνο πεντάλ. “Αρκεί να τὸ πατήση με τὸ πόδι του ο σωφός,
για να ξεκινήση τ’ αυτοκίνητο. “Αφού προχωρήση λίγο με μι-
κρή ταχύτητα, ο σωφός άνασκηκνεί μιά στιγμή τὸ πόδι του
άπό τὸ πεντάλ κι’ ύστερα τὸ ξαναπατάει άμέσως. Με ένα
αυτόματο σύστημα, το αυτοκίνητο περνάει τότε άπό την
πρώτη στη δεύτερη ταχύτητα.

Στον ανήφορο, ή αλλαγὴ ταχύτητος γίνεται αὐτο-
μάτως όταν δέν μπορὶ πιά ν’ άνταποκριθί ή μηχανή.
Στὸν κατήφορο, ή πίεσις του μοτέρ φρενάει τὸ αυτο-
κίνητο. Έτσι πού να μην τρέχη περισσότερο άπό 25
χιλιόμετρα.

Τὰ νέα αυτά αυτοκίνητα, μάρκας «Κίνγκ Μίτζετ»,
κατασκευάζονται στη μικρή πόλι ‘Αθίνα του ‘Οχάιο,
άπό δυό μηχανικούς και πρόην πιλότους της αμερικα-
νικής αεροπορίας. Το άρνηκό τους σχέδιο ήταν να
φτιάσουν μικρά ιδιαιτικά αεροπλάνα, αναγκάσθηκαν
όμως να περιορίσουν τις φιλοδοξίες τους και ν’ έ-
γινουν κατασκευαστά αυτοκινήτων.

Τὸ 1945 άγόρασαν ένα μηχανουργείο και άρχισαν
τις δοκιμές, για τήν κατασκευή ενός έλαφρού, μικρού
και φτηνού τύπου αυτοκινήτου. Για να λύσουν τὰ τε-
χνικά προβλήματα που τούς παρουσιάσθηκαν, χρειά-
στηκε να φτιάσουν ένένα δοκιμαστικά αυτοκίνητα, που
τούς κόστισαν περισσότερο άπ’ όσο στοιχίζουν 12
πολυτελείς ‘Καντιλάκ! Γιατί, στην
άρχή, ζητούσαν ν’ άπομεινθούν σε
μικρή κλίμακα τις γενικές γραμμές
κατασκευής και λειτουργίας ενός με-
γάλου αυτοκινήτου — πράγμα που
άπεδείχθη εξαιρετικά πολύπλοκο και
πολυδάπανο.

Τέλος, κατάλαβαν ότι έπρεπε ν’ ά-
κολουθήσουν διαφορετική τακτική :
να δημιουργήσουν δηλαδή έξ άρ-
χής κάτι τὸ καινούριο. Κι’ έτσι
έπινόησαν και κατασκεύασαν τὸ
αυτοκίνητο «Κίνγκ Μίτζετ», που
διαφέρει ριζικά άπό τὰ συνηθι-
σμένα.

Τὸ μοτέρ του βρίσκεται στο
πίσω μέρος, στην πλάτη του σω-
φός και του δευτέρου επιβάτου.
Είνε μονοκύλινδρο, τετρακύρονο,
τῶν 23 κυβικών ίντσών. Λειτουργεί στρωτά και διαιό-
μορφα, και αναπτύσσει δύναμη 7 1/2 ίππων. Είνε σχετικά
ολιγόστροφο (3.000 στροφές στο λεπτό) και ψύχεται
με άέρα, δίχως ψυγείο. Χάρει σ’ ένα τελειοποιημένο
καρμπυρατέρo κι’ ένα υφανιστό νέου τύπου τὸ μοτέρ αὐ-
τό ξεκινάει εύκολώτα, όσο κι’ αν είναι παγωμένο.

Δέν υπάρχει «μίζε», αλλά ούτε και ή άρνηγόνη «κα-
νιβέλα». Τὸ ξεκίνημα του μοτέρ γίνεται με τὸ ίδιο σύ-
στημα που έφαρμόζεται και στις «εξωλέμβιες» υπηανές
θαλάσσης, δηλαδή με τὸ νόηνορο τσάβημα ενός λε-
πτου και νερού συρματόσχοινο, που περι-
στρέφει ένα τροχό του μοτέρ και δημιουργεί έ-
τσι τὸν πρώτο σπινθηρό στο μπουζί. Τὸ συρ-
ματόσχοινο αυτό καταλήγει σε μιά νεοσλαθή
που βρίσκεται στο έξω μέρος του αυτοκινήτου
δίπλα στη θέσι του σωφός.

“Αν ώστόσο θέλη κανείς, μπορεί να προσθέ-
ση και μιά ηλεκτροκίνητη μίζα.

Για τὸ σύστημα του ντεμπραγιάζ και τών
δυό ταχυτήτων, συνδυασμένο σ’ ένα μόνο πεν-
τάλ, μιλήσαμε πὸ πάνω. “Η λειτουργία τοι
στηρίζεται στη συνόκεντρο δύναμη.

“Η κίνησις του μοτέρ μεταδίδεται μ’ ένα
λουι σ’ ένα άξονα. Με ρύθμισι δέ μιάς βίδας,
διατηρείται πάντοτε τεντωμένο τὸ λουι αυτό.

Τὸ μπουτόερο και φθηνότερο ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

“Ενα τεχνικό κατόρθωμα δύο αεροπόρων

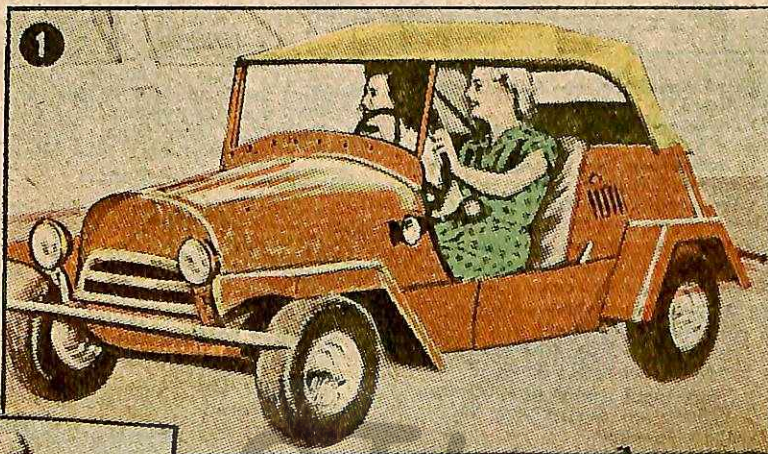
“Ο άξων συνδέεται
με τόν ένα μόνο μπρο-
στινό τροχό, με μιά ά-
λυσίδα σαν της μοτο-
συκλέτας. Μόνον ό ένας
άπό τούς τέσσερες τρο-
χούς του αυτοκινήτου
έχει κίνησι. Πρόκειται
για ένα σύστημα πρω-
τότυπο, που άπεδείχθη όμως άριστο
στην πράξι.

“Ενας μικρός λεβιέ, που βρίσκεται
κάτω άπ’ τὸ ταμπλώ, χρησιμοποιείται
μόνον όταν πρέπει να κινήθί προς τὰ
πίσω τὸ αυτοκίνητο.

Τὰ φρένα είνε μηχανικά. Λειτουργούν μ’ ένα συρματόσχοι-
νο, που ξεκινάει άπό τόν ένα τροχό, περνάει άπό τροχαλίες,
συνδέεται με τὸ ποδόφρενο και καταλήγει στον άλλο τροχό.
Με τὸ σύστημα αυτό, άφ’ ενός πολλαπλασιάζεται ή δύναμη
που αναπτύσσει τὸ ποδόφρενο, κι’ άφ’ έτέρου ή έλευθερη κί-
νησις του συρματόσχοινο, πάνω στις τροχαλίες εξασφαλίζει
τελείως ομοιόμορφη πίεσι τών φρένων και στούς δυό τροχούς
(πλεονέκτημα που συναντάται συνήθως μόνο στα ακρίβα υ-
δραυλικά φρένα). “Υπάρχει όμως και χωριστό νεοδόφρενο, για
την περίπτωση βλάβης του ποδόφρενου.

Τὸ σασί άποτελείται άπό γαλβιδιέν τραβέρσες τρυπητές.
στερεές και έλαφρές συνγυώνως σαν αυτές που χρησιμοποι-
ούνται για τὰ αεροπλάνα.

Οι πισίνοι τροχοί έχουν σπειροειδή έλατήρια, αντί για τις
κοινές «σούστες» άπό μετάλλινα έλάσματα. Οι μπροστινοί,



1) Αυτό είνε τὸ νέο αυτοκίνητο μάρκας «Κίνγκ Μί-
τζετ». 2) Τὸ ξεκίνημα του μοτέρ γίνεται με τὸ τρα-
βήμα ενός συρματόσχοινο. 3) Οι πισίνοι τροχοί έ-
χουν σπειροειδή έλατήρια, αντί για κοινές «σούστες». 4) Τὸ αυτοκίνητο ζυγίζει 250 κιλά και 4 άτομα μπο-
ρουν εύκολα να τὸ σκηκνουν στον αέρα.

που πρέπει να έχουν καλύτερη «σουςπανσιόν», άκουμ-
πών σ’ ένα συνδυασμό έλατηρίων και έμβολων με λά-
δι. “Ετσι, όσο κι’ αν είνε άνώμαλος ο δρόμος, ο μπρο-
στινός τροχός που έχει την κί-
νησι δέν άναπηδαί και δέν
γάνει την έπασή του με τὸ έ-
δαφος.

Ορισμένες τελειοποιήσεις
στο τιμόνι τὸ κάνουν πιδ εύ-
χρηστο και περιορίζουν στο έ-
λάχιστο τις στροφωτιμονίες.
Γενικώς τὸ αυτοκίνητο αυτό
είνε μεγάλη εύσταθεια, γιατί
βρίσκεται πολύ γαυήλα τὸ
κέντρο του βάρους του.

Τὸ παρ-μωιζ άποτελεί-
ται άπό πλαστική ουσία, έλα-
φρή φθνή και άβραστη.

“Όταν ο καιρός είνε κακός,
οι επιβάτες προφυλάσσονται
με μιά ποσότητα «κουκούλα» άπό νομ-
τό ύφασμα και με «πλάνινα» άπ’ τὸ
ίδιο ύλικό.

Οι βλάβες του «Κίνγκ Μίτζετ» είνε
πολύ λιγώτερες άπό τών άλλων αυτοκι-
νήτων και επιδιορθώνονται πολύ εύκολώ-
τερα. Τὸ σύστημα λιπανσεως είνε ά-
πλουστατό.

“Όσο για τὰ φώτα, έξυπηρετούνται
με ένα δυναμό τών 35 βαττ, που έρχεται
σ’ έπασή με τὸ βολάν της μηχανής όταν
κίνησι ο σωφός ένα ειδικό μοχλό. “Ετσι
είνε περιττή ή μπαταρία.

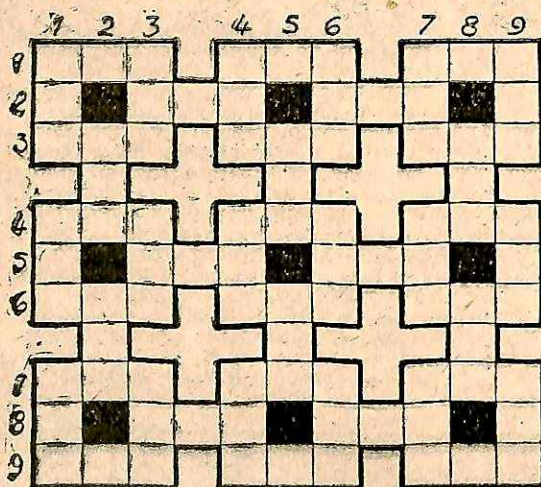


ΣΥΛΛΑΒΙΚΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ

Μέσα στο κάθε τετραγωνίδιο του σχεδίου μας αντί να βάλετε ένα μόνο γράμμα θα τοποθετήσετε μία ολοκληρωμένη συλλαβή.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

1) Προκαλεί το γέλιο. — Νοστι-



μίζουν τη φασολάδα. — Τα βρίσκουμε στην αγορά.

2) Πολύτιμος λίθος. — Γίνεται για δουλειές ή γάρνι αναψυχής.

3) Βαθουλιά. — Γίνεται με το νου μας. — Σοβαρός τραυματισμός.

4) Μανιτάρι. — Αποτελούν περιουσία. — Μέρος του σκελετού (πληθ.).

5) Βαδωνιακή θεά. — Πού αντι-στοιχούσε στη δική μας Αφροδίτη. — Ληστές που σπανίζουν στην εποχή μας.

6) Μία παροιμία λέει πως κυοίει στο νοικοκύρη. — Περιοχή της κεντρικής Ιταλίας. — Μορφή με την οποία μας προσφέρονται πολλά φάρμακα.

7) Πρωτεύουσα νησιού μας. — Προκαλεί ένθους και αντίπαθες. — Τα παίρνουμε κάθε πρωί.

8) Τα πιο επίσημα σημεία. — Έντοπιση.

9) Ίδιος. — Συνυφασμένα με τη ζωή. — Λέξεις επιθυμητή από κάθε άνθρωπο.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1) Αφορούν τους κατοίκους των πόλεων. — Δεν υπήρξαν στην πραγματικότητα. — Άνθρωποι (τουρκ. έπιρο.).

2) Σώφρων (ηθλ.). — Υπάχει σε κάθε υπόδμη.

3) Ατομικός. — Αριθμός. — Είναι σε ακατάλληλη στιγμή.

4) Ναός της θεάς Τύχης. — Βιβλικό πλοίο. — Ίερο τέμενος των Μωαμεθανών στη Μέκκα.

5) Προσωπική αντανάκλαση (ηθλ.). — Πλοίο.

6) Κάτοικος ρωσικής περιοχής. — Σεινή. — Άδυναμα.

7) Κατηγορία πτηνών. — Δυνατός. — Εργαλείο των ζυλουργών.

8) Χρησιμοποιείται στην κατασκευή σούπας και χαλβά. — Πολύτιμα.

9) Άγκυροβολία. — Ήπειρος. — Θά τον βρήτε ώριμους ώρες στο σχολείο.

Το ύψος

Ένας ύψοματμπορος κόβει 30 πήγες ύψος σε 30 κομμάτια. Αν κάνει 1 δευτερόλεπτο για να κόψει το κάθε κομμάτι, πόση ώρα θα κάνει για όλα τα κομμάτια;

Ερωτήσεις

- 1) Έχουν αυτά τα περιερίργα;
- 2) Ποιά είναι η μεγαλύτερη σε έκταση αμερικανική πόλη;
- 3) Από πόσα στοιχεία αποτελείται το δέμα μας;

Απρόοπτα

1) Πώς μπορεί ένα σακί σιτάρι να γίνει 15 σακιά;

2) Πώς μπορούμε να μοιράσουμε 11 βραστές πατάτες εξ ίσου σε 7 ανθρώπους. Έτσι ώστε καθένας να πάρει το μερίδιό του μονοκόμματο, κι' όχι σε πολλά κομμάτια;

Οι πίνακες

Ένας εμπόρος ζωγραφικών πινάκων έστειλε τρεις υπαλλήλους του στην έκθεση ενός μεγάλου ζωγράφου, για να διαπραγματευθούν και να αγοράσουν κάποιον πίνακα. Οι υπάλληλοι αυτοί πήγαν τρεις ημέρες κατά συνέχεια. Ο υπάλληλος ο οποίος έπαινε ανέφερε στον έμπορο :

— Την πρώτη μέρα αγόρασα όριμένους πίνακες, όλους στην ίδια τιμή. Την δεύτερη μέρα, ο ζωγράφος μου έδωσε 10 λίρες παραπάνω για κάθε πίνακα, κι' έτσι αγόρασα 20 πίνακες λιγότερους. Την τρίτη μέρα, πήρα πάλι 20 λιγότερους από τη δεύτερη, σε τιμή κατά 10 λίρες ακριβέστερη.

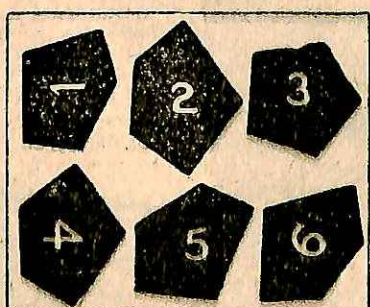
Τα ίδια ακριβώς είχαν κάνει και οι άλλοι δύο υπάλληλοι. Καθένας τους είχε δώσει το ίδιο χρηματικό ποσό με τους άλλους. Κα- νείς όμως δεν είχε αγοράσει ίδιο αριθμό πινάκων μ' έναν άλλο. Έν' έρω δόδεξαν κι' οι τρεις μαζί 1824 λίρες.

Πόσους πίνακες αγόρασαν;

Αίνιγμα

Δέντρο δεν είμαι, μαρούλι μήτε και όμως έχω καλός μου λήται υποδία φύλλα. Λοιπόν — Βιβλίο! Ούτε γι' αστείο! Αφού τα φύλλα μου δεν τα κυνάζε, μόνο τα βγάζετε και τα πετάτε!

Τα πεντάγωνα



Κόβοντας και ενώνοντας μεταξύ τους αυτά τα έξι πεντάγωνα, μπορείτε να σχηματίσετε ένα μεγαλύτερο, απόλυτα συμμετρικό.

Δειγματοφύλα

Ένα θηρίο τρομερό, βουνά μιας νήσου ψηλά και κάτι άλλο, ζωντανό. Τόσα πολλά χρειάζονται να γίνει — συλλογισμός — μία κόμη της Πελοποννήσου.

Στοιχειογράφος

Σε νησάκι αν κατοικήσει ένα γιόγα να προσέχης με τον τόνο του μαζί, αμύλο θ' αποτελέσει και παράσσει να δώσει θα μπορούσε στη στιγμή.

Οι λύσεις στη σελ. 62

Τα περίργα καπρίτσια του αριθμού 9

Δίγη ευχάριστη αριθμητική

Ο αριθμός 9 είναι ο πιο περίεργος από όλους. Θα μπορούσε να γράφει κανείς δολοκλήρους τόμους για τις ιδιότητές του κι' οι μαθηματικοί μας βεβαιώνουν ότι δεν τις έχουν μελετήσει όλες, ΑΛΛ' ως σημειώσαμε τις κυριότερες ανάμεσα σ' αυτές.

Το άθροισμα των αριθμών από 1 ως το 9 είναι 45. Προσθέτοντας αυτά τα δύο ψηφία (4+5) έχουμε τον αριθμό 9.

Ας πάρουμε τον πυθαγόρειο πίνακα κι' ας προσθέσουμε όλα τα γινόμενα που μας δίνουν οι πολλαπλασιασμοί των αριθμών που βρίσκονται πάνω σ' αυτόν. Αν κατόπιν διαιρέσουμε το άθροισμα με το 9, το πηλίκο θ' αποτελούσε από όλες τις δεκάδες ως το 80 με τον αριθμό 9 στο τέλος. Θα έχουμε δηλαδή τον εξής περίεργο αριθμό: 10 203040506070809.

Αν πολλαπλασιάσουμε οποιονδήποτε αριθμό με 9, το άθροισμα των ψηφίων του γινομένου είναι και πάλι 9 ή πολλαπλάσιο του 9. π. χ. $9 \times 137 = 1233$ ($1+2+3+3=9$), $3498 \times 9 = 31482$ ($3+1+4+8+2=18$, $1+8=9$).

Ας πάρουμε τώρα τα πρώτα 9 πολλαπλάσια του 9. 9, 18, 27, 36, 45, 54, 63, 72, 81, 90.

Όπως φαίνεται απ' αυτή τη σειρά, ο αριθμός που φανερώνει τις μονάδες βαίνει μειούμενος διαρκώς κατά 1 μονάδα. Ο αριθμός των δεκάδων, αντίθετα, βαίνει αυξανόμενος διαρκώς κατά μία μονάδα. Αν εξακολουθήσουμε τον πολλαπλασιασμό, θα συνεχισθεί το ίδιο φαινόμενο:

99 108 117 126 135 144 153 162

Κάθε αριθμός που το άθροισμα των ψηφίων του μας δίνει 9 ή πολλαπλάσιο του 9, διαιρείται ακριβώς με το 9. Π. χ. ο αριθμός 8991. Το άθροισμα των ψηφίων του είναι 27, δηλαδή πολλαπλάσιον του 9. Και ο αριθμός 8991, λοιπόν, διαιρείται ακριβώς με το 9 και μας δίνει πηλίκο 999.

Αν ένας αριθμός καλύτερος από το 10 προστεθεί στο 9, το άθροισμα των ψηφίων του νέου αριθμού θα είναι ίσον με τον προστεθέντα. Π. χ. $9+4=13$ ($1+3=4$), $9+7=16$ ($1+6=7$).

Αν ένας αριθμός ανώτερος από το 10 προστεθεί στο 9, το άθροισμα των ψηφίων του νέου αριθμού θα είναι και πάλι ίσον με το άθροισμα των ψηφίων του προστεθέντος. Π. χ. $9+16=25$ ($2+5=7$), $9+18=27$ ($2+7=9$).

Αν προσθέσουμε οποιονδήποτε αριθμό από το 1 ως το 10, στο γινόμενον ενός αριθμού επί 9, τα ψηφία του αθροίσματος αθροίζονται και πάλιν θα μας δώσουν τον αριθμό που προσθέσαμε. Π. χ. $263 \times 9 = 2367$, $2367+8=2375$ ($2+3+7+5=17$, $1+7=8$).

Αν ο αριθμός που προσθέσαμε είναι ανώτερος του 10, το άθροισμα των ψηφίων του αθροίσματος θα είναι και πάλιν ίσον με το άθροισμα των ψηφίων του αριθμού που προσθέσαμε. Π. χ. $263 \times 9 = 2367$, $2367+24=2391$ ($2+3+9+1=15$, $1+5=6$, $2+4=6$). Αν ο προστεθείς αριθμός είναι πολλαπλάσιον του 9, το άθροισμα των ψηφίων του προστεθέντος αριθμού, όπως και του γινόμενου αθροίσματος θα είναι και πάλιν 9. Π. χ. $2367+27=2394$ ($2+3+9+4=18$, $1+8=9$).

Αν προσθέσουμε οποιονδήποτε αριθμό, που να είναι πολλαπλάσιον του 9, ή αθροισμός των ψηφίων του αθροίσματος θα μας δώσει και πάλιν 9. Π. χ. $108+999+1134=2241$ ($2+2+4+1=9$).

Να τώρα ένας άλλος πίναξ που δείχνει μερικές ακόμη περίεργες ιδιότητες του αριθμού 9.

$1 \times 9 + 2 = 11$
 $12 \times 9 + 3 = 111$
 $123 \times 9 + 4 = 1111$
 $1234 \times 9 + 5 = 11111$
 $12345 \times 9 + 6 = 111111$
 $123456 \times 9 + 7 = 1111111$
 $1234567 \times 9 + 8 = 11111111$
 $12345678 \times 9 + 9 = 111111111$
 $123456789 \times 10 = 1111111111$

Στον πίνακα αυτόν πολλαπλασιαστέος είναι ή μονάς, στην οποία προστίθεται διαδοχικά οι αριθμοί από το 2 ως το 9. Ο πολλαπλασιαστής είναι σταθερός: το 9. Ο προστιθέμενος αριθμός αυξάνει κάθε φορά κατά μία μονάδα, από το 2 ως το 10. Το γινόμενον, σ' αυτήν την περίπτωση, του αριθμού, είναι ένας αριθμός, που τα ψηφία του αθροίζονται, μας δίνουν τον προστιθέμενο.

Πολύ περίεργος αριθμός αυτό το 9. Δεν είναι αλήθεια;



Η νολίτεια και το χωριό

Το παραμυθάκι σας

Σ' ένα χωριό ζούσε μια φορά μια οικογένεια που είχε δυο παιδιά, το Νικόλα και τον Κωστάκη.

Μόλις έγινε ο Νικόλας δεκαπέντε χρόνων είπτε στον πατέρα του :

— Θέλω να φύγω απ' εδώ πατέρα, ο τόπος δεν με σκάνει... Θέλω να γίνω μεγάλος άνθρωπος μέσα στη μεγάλη πολιτεία!

Ο πατέρας του τρόμαξε και τον συμβούλεψε :

— Κι' εδώ παιδί μου, γίνεσαι μεγάλος άνθρωπος, φτάνει μόνο να θέλεις; Η ζωή στο χωριό είναι σαν το ζυμάρι, όπως θες την πλάθεις. Στο γέρι σου είναι να καλυτερεύεις κι' εδώ τη ζωή σου...

Μα ο Νικόλας τίποτα. Ήθελε να φύγει, να πάει στη μεγάλη πολιτεία να γίνει «μεγάλος άνθρωπος». Έτσι ο πατέρας του αναγκάστηκε να του δώσει μερικά λεφτά για να φύγει, παρ' όλα τα κλάματα της υπέρας του και του μικρού του αδελφού. Την ώρα όμως που περνούσε από το χωριό, όλα το γύρω άρχισαν να του μιλούσαν με άγανη :

— Γιατί φεύγεις, Νικόλα; που είπτε ή βρύση. Τέτοιο κούκο και γάργαρο νερό δεν θα βρεις εκεί κάτω στην πολιτεία.

— Μη φεύγεις, του είπτε λυπημένα τ' αλώνι, όπου έπαιζαν τα παιδιά. Τέτοια απλοχαιρία δεν θαύρης εκεί κάτω στην πολιτεία...

— Μη φεύγεις, του έλεγαν τα δέντρα πλάι στο δρόμο του. Τέτοια δροσερή σκιά σαν τη δική μας δεν θα βρεις στην πολιτεία που πηγαίνεις...

— Γιατί δεν κάθεται μαζί μας; του είπτε ή καταπράσινη ή γλόη, που είχε σκεπάσει τα λαγκάδια. Τέτοιο πράσινο χαλί δεν θα βρεις πουθενά!

Όμως ο Νικόλας είχε βουλώσει τ' αυτιά του σ' όλα τα παρακάλια. Έτρεχε δρόγος για να φτάσει μια ώρα αργότερα στην πολιτεία.

Οι πρώτες μέρες στη μεγάλη πολιτεία πέρασαν καλά, γιατί δεν είχαν τελειώσει τα λεφτά του πατέρα του. Όμως ένα πρωί ο Νικόλας είδε ότι οι τσέπες του άδειασαν και δεν είχε ν' αγοράσει ούτε ψωμί! Σκεφθηκε τότε να πιάσει δουλειά. Μα πού; Οπου κι' αν πήγε του είπαν πως δεν είχαν ανάγκη από υπάλληλο.

Στο τέλος, ένα μαγείρικο τον κράτησε να πλένι τα πιάτα.

Μα δεν μπόρεσε να μείνει πολύ καιρό εκεί πέρα, γιατί τσακίζονταν από την κόπωση, δουλεύοντας απ' τα ξημερώματα ως τα μεσάνυχτα. Κι' ήλιο δεν έβλεπε! Πού ο ήλιος του χωριού του! Εκεί μέσα όλα μύριζαν μούχλα!

Όταν έφυγε από το μαγείρικο, σκέφθηκε να γίνι λούστρος. Αγόρασε φτηνά ένα κασελάκι και δυο βούτσες κι' έτρεχε δημε- ρίς στους δρόμους και στα καφενεία με τη βροχή και το κρύο για να μαζέψει μερικές δραχμές. Μα στη μεγάλη πολιτεία ήταν τόσοι πολλοί λούστροι, που ο Νικόλας έβγαζε με δυσκολία το ψωμί του.

Πήγε ύστερα σ' ένα υπακαλικο. Κι' εκεί ή κούραση τον τσάκιζε. Δούλευε περισσότερο απ' τους άλλους και κουβαλούσε τα τρό- ριμα με το καλάθι στους πελάτες. Το βράδυ έπεφτε κατάκοπος στον ύπνο και δεν τον χόρταινε, γιατί έπρεπε να σηκωθεί πολύ νωρίς.

— Έλα, του έλεγαν στ' όνειρό του τα

Υμνος στην Αθήνα

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Ω, χαιρε, Αθήνα, ατερόνηλη κορώνα του όραίου, του μεγάλου, του καλού. Σαν το χρυσό του Περικλή σου αιώνα ποτές ο κόσμος δεν ξανάειδε άλλου.

Πάντα με πνεύμα θα νικάς την ύλη κι' άθάνατο θα ζήσης, δι' γεννάς. Με λύρα και με πέννα και με σμίλη μ' αυτά το του του κόσμου κυδερνάς.

Η Πάρνης σου, ο Ύμητός σου κι' ή (Πεντέλη) σα γύρω σου θεόχτιστοι ναοί με μενεξέδες, μάρμαρα και μέλι σου υψώνουν, σου ευωδιάζουν τη (ζωή!)

Γ. ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ

χαράφια του χωριού. Έλα, να μάς οργώσης πιο καλά, για να σου δώσουμε πιο πολύν καρπό...

— Έλα, του έλεγαν τα δέντρα, να μάς περιποιηθείς, να μάς υπολάβεις για να σου δώσουμε πιο πολλά φρούτα...

— Έλα, του έλεγαν οι κόττες, να μάς τάξεις καλά, να μάς γιατρέψεις απ' τις αρρώστειες που παθαίνουμε για να σου δώσουμε πιο πολλά αυγά...

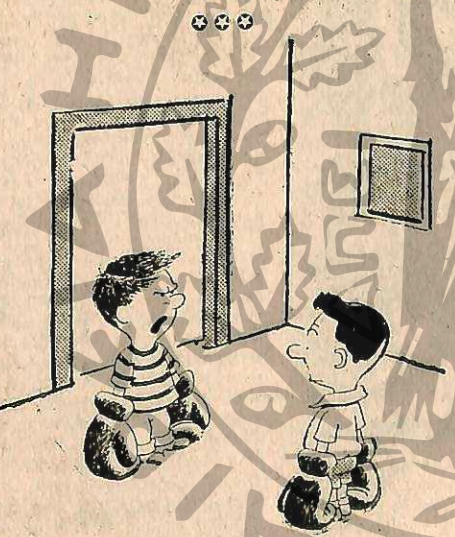
— Τι κάθεται αυτός στη δυστυχία; του έλεγαν βουίζοντας οι μέλισσες του χωριού του. Έλα να μάς κάνης καινούργιες και όμορφες κυψέλες, για να σου δώσουμε πιο πολύ μέλι...

Και μια μέρα ο Νικόλας δεν κρατήθηκε. Παράτησε και το υπακαλικο και τη μεγάλη πολιτεία με τον πολύ θόρυβο και τράβηξε για το χωριό του.

— Καλώς το αγόρι μας, του φώναξαν τα δέντρα, το αλώνι, ή βρύση, τα χωράφια. Καλώς το παλληκάρι μας! Έδώ θα γίνης μεγάλος άνθρωπος!

Κι' αλήθεια, ο Νικόλας δούλεψε, μ' αγάπη στο χωριό του και σιγά-σιγά έγινε πλούσιος, μεγάλος και τράνος.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ



— Αν μπορούσα να τα σηκώσω, καυ- μένε, θα σουσπαγα τα μούτρα!...

Το μωρό

Η ιστοριούλα σας

Το ζεύγος Καρπερού είχε πολλά μικρά παιδιά. Έν' από αυτά, τη μικρή Μάρω, που ήταν ηλικίας έξη χρόνων, την πήγαν μια μέρα στο νοσοκομείο να δη τον πατέρα της που ήταν άρρωστος από τα νεφρά του.

Εκεί ή μικρή Μάρω, περιμένοντας λίγα στον προθάλαμο, ήταν εξαιρετικά νευρική και άνησχη. Τέλος, της επέτρεψαν και μπήκε στο δωμάτιο του άρρώστου.

Ο πατέρας της τότε την φώναξε κοντά στο προσκέφαλό του και την φίλησε. Τα βλέμματα όμως της μικρούλας έρευνούσαν έπιμονα το δωμάτιο.

— Σου είπαν, μπαμπά, πως ήμουν κα- λό και ήσυχο κοριτσάκι; τον ρώτησε στο τέλος.

— Ναί παιδί μου, μου το είπαν. — Έ, τότε, μπαμπά, μπορώ να δω το... μωρό;

MIKY-MAOYΣ

Χιούμορ

Η μικρή Κατίνα παίζει με τη συμμαθή- τριά της Θεώνη.

Κατίνα : Ποιό πράγμα όταν είναι άσπρο είναι βρώμικο, και όταν είναι μαύρο, είναι κα- θαρό;

Θεώνη : Δεν ξέρω, Κατίνα. Ποιό είναι; Κατίνα : Ο μαυροπίνακας του σχο- λείου μας, κουτή.

Ο παππούς : "Αν είσαι φρόνιμο παιδί, Κωστάκη, θα πιάς στον Παράδεισο. Αν είσαι όμως άτακτο θα πιάς στην Κόλαση." Κωστάκης : Καλά, παππού, και τί πρέπει να είμαι για να πάω στον κινηματο- γράφο;

Ο νεαρός : Θά σου δώσω, Τοτό, ένα τάλληρο αν μου φέρης λίγες τρίνες από τα μαλλιά της αδελφής σου...

Ο Τοτός : Δώσε μου ένα δεκάρικο να σου τα φέσω όλα. Ξέρω πού τα βάσει τη νύ- χτα που κοιμάται!

Ο δάσκαλος : Μην ξεχνάτε, παιδιά, ότι είναι προτιμότερο να δίνης κανείς, παρ'α να παίρνει...

Ενας μαθητής : Το ίδιο λέει, κύ- ριε, κι' ο πατέρας μου!

Ο δάσκαλος : Ο πατέρας σου, παιδί μου, έχει γουρή καρδιά. Και τί δουλειά κάνει; Ο μαθητής : Είναι πυγμάχος!

Ο μικρός Γιάννακας λέει στη θεία Ευ- τέστη :

— Κλείσε τα μάτια σου, γουρή μου θεία...

— Γιατί, παιδί μου;

— Γιατί ή μαμά λέει, πως, άια κλείσης τα μάτια σου, θα πάρουμε πολλά λεφτά!

Τί λέγεται διαφανές σώμα, Νίκος; τάει ο δάσκαλος.

— Ένα σώμα, που μπορούμε να δούμε ά- νάμεσα απ' αυτό...

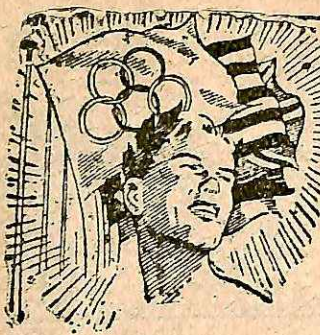
— Πολύ καλά. Πές μου τώρα ένα παρά- δειγμα...

— Η κλειδαρότουλα!

Ο πατέρας : Μη μιλάς, παιδί μου, στο τραπέζι...

Ο Στάθης : Δεν μιλά, μπαμπά, στο τραπέζι, στην Έλενίτσα μιλά!

Η μητέρα : Να μη σε ξαναδώ, Κωστά- κη, μ' αυτό το παλιόπαιδο, το Σπύρο... Κωστάκης : Καλά, μαμά, όταν θα εί- μαι ιπαίί του, δεν θα περάσω απ' εδώ για να με δής...

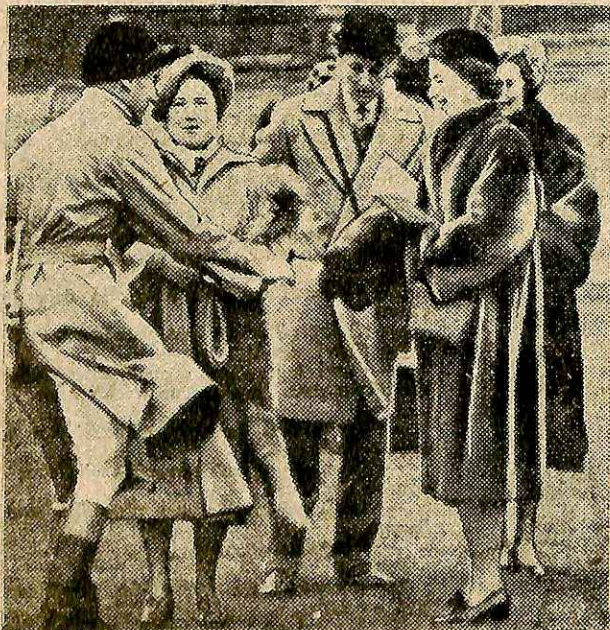


Ο ΦΙΛΑΘΛΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ο ΣΤ'

«Έπαιξε γκολφ με τους
άνθρακωχούς του
Τόν Πέντο

Ο Βασιλιάς της 'Αγγλίας Γεώργιος Ο ΣΤ' δεν ήταν μόνο ο συνετός και δημοφιλής μονάρχης, που είχε γρητούσει με τον χαρακτήρα του και τη συμπεριφορά του 'Αγγλούς και ξένους. Για τους διεθνείς αθλητικούς κύκλους, ήταν και ο «φιλάθλος έσπερμένος», «ο βασιλεύς-αθλητής», που με την επίδοσή του στα σπορ, έδινε το παράδειγμα στους υπηκόους του και γενικά στη νεολαία του 'Ηνωμένου Βασιλείου.

Ός δούξ της 'Υόρκης, ο Βασιλιάς Γεώργιος, είχε βέβαια περισσότερο χρόνο στη διάθεσή του για την ικανοποίηση του εύγευτου αθλητικού πάθους του. Πάντα έδινε το παρόν στις ιπποδρομίες του Ντέμπι και του 'Επσομ, στην κλασική λεωδρομία του Τάμεσι μετάξ των Παγετιστημικών ομάδων του Καίμπριτζ και της 'Οξφόρδης, στον τελικό ποδοσφαιρικό αγώνα του Κυπέλλου της 'Αγγλίας στο στάδιο του Γουέμπλεϋ του Λονδίνου, ή στις μεγάλες ιστιοδρομίες του Τόρκεϋ, στο Ντεβον-



Η Βασιλική οικογένεια της 'Αγγλίας είχε φιλάθλος. Η Βασίλισσα της 'Αγγλίας και Βασίλισσα 'Ελισάβετ, όταν ως Βασίλισσα της 'Αγγλίας, η πρώτη και διάδοχος η δεύτερη, παρακολούθησαν στο Χάσετ Πάρκ τις ιπποδρομίες, όπου έτρεξε το άλογο τους «Ντέβον Λόκ», που την ημέρα εκείνη τέρματσε δεύτερο στον μεγάλο αγώνα μετ' εμποδίων.

Ο Διεθνής ΤΗΤΒΟΛΑ

αίο. Εκεί, στα μεγάλα αυτά αθλητικά κέντρα, παρακολούθουσε με ζωρό ενδιαφέρον, τους αγώνες και ζήτησε πάντα πληροφορίες για τους τζοκέρ και τα άλογα, για τους κωπηλάτες και τους πηδαλιούχους, για τους ποδοσφαιριστές και τις ομάδες τους, για τους ιστιοπλόους και τις βάρκες τους.

Τόση ήταν η εκτίμησή του για τον αθλητισμό, που έτρεφε στον αθλητισμό και γενικά σ' όλα τα σπορ, ώστε πολλούς συνεργάτες του Βρετανικού αθλητισμού, τους παρασημοφόρησε και τους απένευσε τον τίτλο του 'Ιππότη. Στον γενικό γραμματέα της Βρετανικής Ποδοσφαιρικής 'Ομοσπονδίας, Στάνλεϋ Ράους, έδωσε τον τίτλο «σέο».

Νεώτερος ο βασιλιάς Γεώργιος, ως δούξ της 'Υόρκης, ανέλαμψε, με μεγάλη ευχαρίστηση και με ιδιαιτεία ικανοποίηση, επίτιμες προεδρίες σε παλαιά αθλητικά σωματεία. 'Αγωνες σε διάφορους κλάδους των σπορ επέτρεπε να τους θέσουν υπό την προστασία του. Το 1930 έκανε δεκτή την πρότασή ν' αναλάβει την αρχηγία του «Βασιλικού και 'Αρχαίου Κλάμπ του Γκόλφ», του Σέντ 'Αντριους. 'Αλλά και ως Βασιλιάς, δεν απέριψε την προσκλησή των ανθρώπων να τιμήσει τους αγώνες γκολφ της Συντηνίας τους. Τούναντιον πήρε το ραβδί, υπό τις ένδοξαιδεις επευφημίες των φιλάθλων, και έπε-

δειξε τις αθλητικές ικανότητες του στο γκολφ!

Ο βασιλιάς Γεώργιος Ο ΣΤ' ήταν ο καλύτερος γκολφιστής της Βασιλικής οικογένειας. Κατοχος ενός ωραίου ελαφρού φυσικού «σούιγκ» στο άγανισμα αυτό, θα εξέλισετο ασφαλώς σ' ένα πρώτης τάξεως παίκτη, αν διέθετε περισσότερο καιρό για προπόνηση. 'Αντιθέτως, προς τοτέννιε, που ο Γεώργιος έπαιζε με τ' αριστερό χέρι, στο γκολφ ήταν δεξιόχειρ. Μ' ένα ώριμο άργρο και ευμικό στόλ, ο Γεώργιος ΣΤ' κτυπούσε τη μπάλα του γκολφ με το ραβδί του και οι θεαταί έβλεπαν με εκπληξία και θαυμασμό, να επιτυγχάνει στο σκοπό του. Την τελευταία όμως τετραετία, δεν εύρισκε πλέον καιρό να παίξει γκολφ και αυτό ήταν το μεγάλο του αθλητικό παράπονο. Όταν όμως του επέτρεψαν τα καθήκοντά του, πήγαινε στο Γουίντσον Πάρκ και εκεί έκανε την ταχτική προπόνησή του.

Προτιμούσε να παίξει ένα κανονικό παιγνίδι γκολφ με ένα φίλο του, παρά να λαμβάνει μέρος σε επίσημους αγώνες. Τον Σεπτέμβριο όμως του 1930, έλαβε μέρος και στους μεγάλους αγώνες γκολφ του Σέντ 'Αντριους για το «Φθινοπωρινό Μετάλλιο». Το 1934, έπαιξε στους αγώνες «Χάουζ-χολντ Μπρινγκέτ Σπρινγκ Μίτινγκ» του Ροσχάμπτον. 'Ενας άλλος αγώνας, στον οποίο λάβαινε μέρος, ήταν και ο έτησιος μεταξύ Ναυάρχων και Στρατηγών της 'Αγγλίας, στο Κιμπιολέϋ Κίϋθ. 'Αλλοτε δε έπαιζε με το μέρος των Ναυάρχων και άλλοτε με το μέρος των Στρατηγών.

Ός φίλιππος ο Γεώργιος ΣΤ' ήταν επίσης γνωστός στους αγγλικούς και διεθνείς ιπποδρομιακούς κύκλους. Οι σταυλοί του ήταν περιόημοι για τις νίκες τους. Το ενδιαφέρον του μάλιστα καθαρράμα του, ήταν πάντα εξαιρετικό και συγκινητικό.

Μανιώδης φιλάθλος και κυνηγός ο αείμνηστος Γεώργιος ΣΤ', είχε θέσει υπό την προστασία του τους XIV 'Ολυμπιακούς 'Αγώνες του Λονδίνου το 1948, όπου και παρευρέθηκε και κήρυξε την επίσημη έναρξή τους. Ευσυνείδητος όπως ήταν πάντα στα καθήκοντά του, είχε ζητήσει να κατατοπισθ με ακρίβεια σ' όλες τις λεπτομέρειες των 'Ολυμπιακών 'Αγώνων, 'Επιπροσπνήθηκε μάλιστα στο ρόλο του, όπως είχαν κάνει και οι χιλιάδες των αθλητών που ελαβαν μέρος στην 14ην 'Ολυμπιάδα. Χαρακτηριστικά μάλιστα είχε τότε δηλώσει πως η στιγμή που θα έκωνούσε το περίφημο εκείνο «Κρούσσω την έναρξιν των 'Ολυμπιακών 'Αγώνων του Λονδίνου», θα ήταν η ευτυχέστερη ίσως της ζωής του και της δόσας του ως Βασιλέως και ως φιλάθλου.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

ΣΥΛΛΑΒΙΚΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :
1) ΑΣΤΕΙΟΝ — ΚΑΡΟΤΑ — ΩΝΙΑ.
2) ΤΟΠΑΖΙ — ΤΑΞΙΔΑ — ΚΟΙΛΟΤΗΣ — ΝΟΕΡΟΣ — ΚΑΤΑΓΜΑ. 4) ΜΥΚΗΤΕΣ — ΚΙΝΗΤΑ — ΚΡΑΝΙΑ. 5) ΣΑΛΑΜΒΟ — ΠΕΙΡΑΤΑΙ. 6) ΚΑΤΑΡΑ — ΤΟΣΚΑΝΗ — ΟΣΤΙΑ. 7) ΧΑΝΙΑ — ΠΑΚΙΑ — ΡΟΦΗΜΑ. 8) ΚΑΙΡΙΑ — ΤΟΠΙΚΑ. 9) ΜΙΖΕΡΟΣ — ΒΑΣΑΝΑ — ΝΙΚΗΤΗΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ :
1) ΑΣΤΙΚΟΙ — ΜΥΘΙΚΑ — ΧΑΡΑΜΙ. 2) ΛΟΓΙΚΗ — ΤΑΚΟΥΝΙ. 3) ΟΝΤΟΤΗΣ — ΤΕΣΣΑΡΑ — ΑΚΑΙΡΟΣ. 4) ΚΑΖΙΝΟ — ΚΙΒΩΤΟΣ — ΚΑΑΒΑ. 5) ΕΚΕΙΝΗ — ΚΑΙ-ΚΙ. 6) ΤΑΤΑΡΟΣ — ΤΑΠΕΙΝΗ — ΑΤΟΝΑ. 7) ΟΔΙΚΑ — ΚΡΑΤΑΙΟΣ — ΡΟΚΑΝΙ. 8) ΤΑΧΙΝΙ — ΤΙΜΑΛΦΗ. 9) ΑΡΑΓΜΑ — ΑΣΙΑ — ΜΑΘΗΤΗΣ.

Το ύψασμα
«Οι 30 δευτερόλεπτα, όπως νομίζατε ίσως εκ πρώτης όψεως, αλλά 29 μόνο».

Ερωτήσεις
1) Ναι, αλλά είχε άπλωσε δύο τρύπες σκεπασμένες με πούπουλα. 2) Το Λος 'Ατζελες (μήκος 50 μιλίων και πλάτος 9). 3) 'Επτά (πέντε της επιδεσμίδος και δύο του κυρίως δερμάτος).

Απρόσπτα
1) 'Αν το σπείρουμε. 2) 'Αν τις κάνουμε πούρε.

Οι πίνακες
«Αν ένας υπάλληλος αγόρασε Χ πίνακες τη δεύτερη μέρα προς Ψ λίρες τον καθένα (και πλήρωσε εν όλω ΧΨ λίρες), την πρώτη μέρα θ' αγόρασε Χ+20 πίνακες προς Ψ—10 λίρες τον ένα, και την τρίτη Χ—20 προς Ψ+10 λίρες, έδωσε δε εν όλω το ένα τρίτον των 1824 λιρών, δηλαδή 608».

Έχουμε λοιπόν: (Χ+20) (Ψ—10) + ΧΨ + (Χ—20) (Ψ+10) = 608, άρα ΧΨ = 336. Οι μόνοι αριθμοί που δίνουν αυτό το γινόμενο είναι: Χ=28, Ψ=12 ή Χ=24, Ψ=14 ή Χ=21, Ψ=16.

Επομένως, αγόρασαν όλοι μαζί 84+72+63=219 πίνακες.

Αίνιγμα
«Ο ήμεροδείκτης.

Τα πεντάγωνα
Νά πως σχηματίζεται το μεγάλο πεντάγωνο απ' τα έξη μικρά.

Λεξιγριφος
Λεωνίδιον (Λέων—'Ιδη—'Ον).

Στοιχειώδης
ΘΑΟΣ — ΘΙΑΣΟΣ
Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ 367 ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :
1) ΕΓΚΛΗΜΑ — ΑΣΦΑΛΟΣ. 2) ΤΥΡΙ — ΑΛΛΑΧ — ΒΟΡΑ. 3) ΟΡΑ — ΝΤΑ — ΦΑΡΟΣ — ΣΕΡ. 4) ΙΟΥ — ΠΑΣΤΑ — ΜΕΚΚΑ — ΣΑ. 5) ΤΟΥ — ΑΝΤΑΜΟΙΒΗ. 6) ΑΡΑΡΑΤ — ΝΟΜΟΣ — ΡΩΜΗ. 7) ΦΟΡΟΣ — ΝΟΣΟΣ. 8) ΔΟΞΙΣ — ΝΟΚ — ΝΟΝ. 9) ΔΕΣ — ΝΟΜΟΘΕΤΗΣ — ΕΡΩ. 10) ΦΟΝ — ΡΕΑ — ΣΤΑΛΑ. 11) ΣΑΠΩΝ — ΜΙΑΡΑ. 12) ΙΣΟΝ — ΠΑΠΙΑ — ΑΛΑΤΟΣ. 13) ΑΕΡΟΠΛΑΝΑ — ΓΙΑ. 14) ΕΚ — ΣΟΝΙΑ — ΑΙΤΙΑ — ΦΕ. 15) ΛΥΩ — ΣΤΑΝΗ — ΜΙΑ — ΠΥΡ. 16) ΙΩΤΑ — ΗΡΩΟΝ — ΚΑΤΙ. 17) ΑΝΑΜΕΣΑ — ΣΑΤΑΝΑΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ :
1) ΕΤΟΙΜΑΙ — ΣΙΚΕΛΙΑ. 2) ΓΥΡΩ — ΔΕΜΑΣ — ΚΥΩΝ. 3) ΚΡΑ — ΤΑΦΟΣ — ΠΟΑ — ΚΩΝ. 4) ΛΙ — ΠΟΡΟΣ — ΦΩΝΕΣ — ΑΜ. 5) ΝΑΥΑΡΙΝΟΝ — ΡΟΣ. 6) ΜΑΤΣ — ΤΟΣΟΝ — ΠΟΝΤΟΣ. 7) ΑΛΑΤΑ — ΣΑΠΙΑ. 8) ΑΝΝ — ΝΟΡ — ΠΛΑΝΗ. 9) ΡΑΦ — ΤΟΠΟΘΕΣΙΑ — ΗΡΩ. 10) ΧΑΜΑΜ — ΚΕΑ — ΑΝΑ. 11) ΡΕΜΟΣ — ΑΙΜΟΣ. 12) ΣΤΟΚΟΣ — ΝΗΣΙΑ — ΤΙΝΑ. 13) ΣΚΙ — ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ. 14) ΑΒ — ΑΒΡΟΝ — ΑΡΑΙΑ — ΚΑ. 15) ΛΟΣ — ΗΟΣ — ΕΛΑΤΑ — ΠΑΝ. 16) ΡΡΕΣ — ΜΟΙΡΑ — ΦΥΤΑ. 17) ΣΑΡΑΦΗΣ — ΕΣΠΕΡΙΣ.



Ηθικές υποχρεώσεις

Εμπρός σε δίλημμα. Μοσχάτο : 'Αγαπητέ μου, το σημειό σας δίλημμα μόνος σας το δημιούργησα με την αδικαιολόγητη βιασύνή σας. Βιασθήκατε, χωρίς να εξετάσετε το αίσθημά σας, ν' αραβωνισθήτε με μια κοπέλα που δεν σας τραβά, καθώς παραπονιέστε, κι όμως «μαζί της έπληθε το μοιραίο», πάλι απ' τη βιασύνή σας! Τώρα βιασθήκατε πάλι να γνωρίσετε μίαν άλλη κοπέλα, που σας ικανοποιεί ψυχικά, καθώς λέτε, Κι βιάζεστε ξανά να τα ναλάσετε με την αραβωνιστική σας «για να μη γίνετε δυστυχήσιμος». Μα θα έπρεπε ν' αντιληφθήτε ότι ήδη υπάχατε μια δυστυχία—της κοπέλλας—για την οποία ευθύνατε ήθικώς και κοινωνικώς. Και την ευθύνη αυτή δεν υπολείπετε να την αγνοήσετε και να την αποπνέετε. Μ' άλλα λόγια, βγάλετε απ' το μυαλό σας κάθε ιδέα για την άλλη ή γι' άλλες κοπέλλες και πλησιάστε την αραβωνιστική σας με μεγαλύτερη σπουδή. 'Εξ άλλου, σας απέδειξε ότι σας αγαπάει, αν και άνοητο κι' επιπόλαιο ήταν αυτό το δείγμα της αγάπης της... Σας φαντάζομαι άνθρωπο τίμιο κι' ευπρεπή και δεν αμφιβάλλω ότι θα φροντίσετε ν' αποκαταστήσετε τα πράγματα σύμφωνα με τις ηθικές και κοινωνικές υποχρεώσεις σας, δηλαδή να παντρευθήτε την αραβωνιστική σας. Κι' άνα γίνη ο γάμος σας, τότε θα γεννηθή μέσα σας και η ψυχική ανταπόκριση, που σήμερα παραπονιέστε για την έλλειψή της.

Αν πάλι ένωσαν π ο ζήλη έυει το παρίσδ μου : 'Αφού ο νεαρός παρόεθ την υπόσχεσή του και κακομεταχειρίζεται το παιδάκι σας ποέπει ν' αποφασίσετε οριστικά να κέψετε κάθε σνέσι μαζί του, γιατί δεν υού φαίνεται πως υποοεί να νε ο κατάλληλος άντρας για να ξαναπαντρευτήτε. 'Οσο για τις απείλές του, υη δίνετε καμιά σημασία και προφρονήστε τις, όπως και τον ίδιο. Και αν εξακολουθή να σας ένονή, να τον καταγγείλετε στο τμήμα της γειτονίας σας. Μόνον έτσι θα νλυτώσετε απ' αυτόν!

Ακρίτα Η : 'Αφού είστε τόσο άψίκορος και παίονε τα πράγματα έντελως επιπόλαια, θα έπρεπε να είστε σε θέσι τολμάχιστον να γνωρίζετε το ναρκή-ρα σας και να υη αναλαμάνετε υπονοεώσεις σοβαρές, τόσο λεπτής φύσεως και τέτοιας ήθικης συνεπείας, που η αθέτησή τους να δίνη στους άλλους το δικαίωμα ν' αμφιβάλλουν για την καλή σας πίστι. Νά, λοιπόν, πως γά καταφέρατε τώρα με την α-

ψυχολόγητη συμπεριφορά σας στα αισθηματικά ζητήματα. Νά έστε έκτεθ σε δυο κοπέλλες! Κι' ενώ οι γνωστοί της υίας και οι οικείοι της άλλης σας συνιστούν ο καθένας από την άποψη που τον ενδιαφέρει, να φανήτε συνεπής» έσείς δείγνεστε άσυνεπής—χωρίς καν να είνε στο ναρκήρα σας αυτό το ελάττωμα! Τώρα, τί θέλετε να σας πω έγώ και τί να σας συστήσω; Κατ' άγνη θα πρέπει να βάλετε ο ίδιος των... έαυτό σας σε μια ήθική τάει. Και κατόπιν να κρίνετε, πάλι μόνος σας, ποιά είνε η κοπέλλα που σας αγαπά ελκρινέστερα, που την αγαπάτε κι' έσείς και που αείζει, δύ να συνεχίσετε επιπόλαιες προεπίτερες μαζί της, αλλά να συνδέσετε νόμιμα μαζί της το μέλλον σας. Αυτό πρέπει να κάμειτε!...

Γ. Ρ., Θ. 29 : 'Από αυτά που υού γράφετε μαυτεύω ότι είσαστε και οι δυο σας νέοι και συνεπώς άπειροι στα τεχνάσματα και στους σκοπούς της αγάπης. Και για να σας προφυλάξω από τις... κακοτηπίες. Έγω να σας συστήσω να υη παραισυνθήτε και συνδεθήτε με τη μικρούλα, άσού μάλιστα αυτή δεν έχει την εύκολα να σας συναντά. Για να υη έχετε υπεξήματα, απορύνετε αυτόν το δεσμό, που δεν έχει κανέναν να σοβαρό σκοπό και μόνο στενωχώριες θα σας δόση, αν τυχόν συνευστή

ΑΒΧ+ΒΧ—ΜΕΚ : 'Αν η αγάπη της κοπέλλας είνε άληθινή και σοβαρή, κανένα διαταγμό δεν ποέπει να νένετε ότι θα σας θελή κι' έτσι που είστε σήμερα, μετά το άτύχημά σας να νάσετε το μάτι σας. 'Ισα—'Ισα, αν πραγματικά σας αγαπά τώρα θα το δείξη με την στοργικώτερη συμπεριφορά της και με την προσπάθειά της να σας παρηγορήσει και να σας ένθαρσύνει. Γι' αυτό νά-υετέ της σνετικά και υη στενωχώριες—τολάνιστον πωίν ποέστε άνητική άπάντησή!

Πνευμένο τεχνίτη Γ. Α., Πειραιά : Καταλαβαίνω, φυσικά, ότι το ένετε πάρει ζήτημα φιλοτιμίας που πείσεται την κοπέλλα να δευθή και να συνεχίσετε το είδυλλίο σας. Μα άσού εκείνη, για όποιουσδήποτε λόγους, άονείται, υην το πάρετε και τόσο ένωςτικά το ζήτημα. 'Αν εκείνη σας άποσταθεταί, εύκκριά και δικαίωμα σας ν' άδιαφορήσετε και σείς. Δεν αείζει τον κόπο να υολοσκάσετε και να τα βάψετε μαύρα! Νέος είστε τα προσάντα τάχετε.

Καί δ υ ω ς τ η ν ά γ α π ώ. Πάτρα : Θα υού επιτρέψετε, αγαπητέ μου, να σας παρατηρήσω, ότι πολυ ρομαντικά, δηλαδή άπλοικά, αντιμετωπίζετε την κατάστασή—χωρίς και να έχετε ελπίδα να την ξαναφέρετε κοντά σας, Γι' αυτό το πιο λογικό και φρόνιμο είνε, να της ζητήσετε μίαν οριστική άπάντησι. Και αν πάλι σας άποκρούση, τότε βγάλετε την από την καρδιά σας «νέος φόβον και χωρίς πάθος!» 'Αείζει, άληθινά, να βασανίζετε για μια γυναίκα που δεν σας υοιβάει και δεν σας αγαπά; 'Από λόγους άείστορεπείας, τολμάχιστον, θα πρέπει στην άδιαφορία της να δείξετε και σείς την ίδιαν άδιαφορία! Και να κυττάζετε να σκευθήτε σοβαρά για το συνικόσιο που σας προτείνουν και που είνε κάτι πιο σοβαρό και σίγουρο.

Με ύπογραφή «Εύ-γνώμων» : Δεν πρέπει να διασθήτε να πάτε να ζητήσετε την κοπέλλα από τον πατέρα της, ποτού έοθετε σ' έπαφή μαζί της και μάθετε τα πραγματικά της ασήματα άπέναντί σας. Το ότι σας άποφένει τώρα στην άοχή, άς υη σας άπογοητεύη. Είνε ναρκήρα της γυναίκας η δειλία και η συτολή. 'Ακριβώς και πάλι, αλλά υη φοβήτε από-τωμα, Μη δώστε την έντύπωσιν ότι πάτε για μίαν άπλη περιπέτεια μαζί της, αλλά ότι έχετε πραγματικά σοβαρό και τίμιο σκοπό.

Στρατιώτη Π. Φ. Κ. : Νέος άνθρωπος έσείς και με το βάρος του στρατιώτη, δεν επιτρέπετε να δείγνετε τόσο διατακτικός, προκειμένου να εξουλο-γνηθήτε το τουφεκό αισθημα που υοιβάτε για μια άωροφη υοδιστούλα. Τί δηλαδή; Θα σας θέση... έκτός μάγης ένα κοριτσό-πουλο; Δεν το πιστεύω! 'Οπλίσθετε λοιπόν με όλη σας την εύγνεα και δοκιμάστε να της υιλήσετε. Είμαι βέβαιη ότι, αν της φοβήτε όπως ποέπει, θα την συγκινήσετε—άοκεί να βιασθήτε!

Ε. Ρ. Η

Τα γράμματα

«Ο άπελπισμένος Ε. Γ.» με ρωτάει αν ποέπει να επιστρέψω τα γράμματα που του έχει στείλει η αγαπημένη του. Τον συμβουλεύω να τα επιστρέψω, άσού μ' αυτόν τον τρόπο πρώτον θα ήσυχάση η υπτέρα της νέας που αγαπά και δεύτερον θα δείξη την εύγνεα της ψυχής του. Νά πάν να τα δόση υόνος του. Κι' έτσι θα βοή την ευκαιρία να ξαναυιλήση μαζί τους και να τους πη ότι ο σκοπός της αγάπης του ήταν τίμιος και ότι δεν θάχη στο νού του, τίποτ' άλλο, παρ' όποτε να πάση το πτυχίο του, για να φροντίση ν' άποκατασταθή και να ζητήσει να την παντρευτή.

Ροζαλίνα, Πάτρα : Νά, και μιά σωστή κουβέντα, που άκουσα από ένα κορίτσι : «'Ολες οι κοπέλλες είμαστε επιπόλαιες για να υ υπερπηδούμεν τα έμ-

ες!» Σ' αυτό έχετε δίκιο και συμφωνώ μαζί σας. Συμφωνώ δε και σε κάτι άλλο : 'Ότι τον πρώτο δεν τον αγαπούσατε. Γιατί αν συνέβαινε αυτό, δεν θα δεχόσαστε άμέσως τις προτάσεις του δεύτερου. Δεν ήταν, λοιπόν, η αγάπη που σας συνέδεε. 'Ηταν το συμφέρον, ο γάμος. Κι' έπειδή με τον δεύτερο θα γινόταν πιο γρήγορα, ένκαταλείπατε τον πρώτο. Και τώρα; Τώρα συμβουρωθήτε με τη νέα κατάστασι, σοβαρευθήτε και να είστε βέβαιη πως αν τον παντρευθήτε, θα τον αγαπήσετε άσφαλώς.

Κόνητσα, Ω 8 : Πωίν γνωριώθηκε καλά με την κοπέλλα και πωίν τη ζητήσετε από τους δικούς της, ποέπει να εξασφαλίσετε πρώτα τη συγκράτησι των δικών σας, για να υη δημιουργηθούν εκ των υστέρων ζητήματα. 'Αλλά... τώρα μόλις ανακαλύπτετε και υπονοεώσεις, και οικονομικά ζητήματα; Αυτά όλα δεν τα είγατε σκευθ' από πωίν; Λοιπόν, να υη τραλαλήτε, όπως γράφετε, αλλά να πάρετε με ψυχραιμία μίαν άπόφασι. 'Αν οι δικοί σας είνε άνένδοτοι, τότε υην έκθέτετε περισσότερο την κοπέλλα, γιατί άονότερα δεν θα υπορέρση ν' άποκατασταθή.

Κύπρος : 'Εδιάδασα το πολυέλιδο, πυκνογραμμένο γράμμα σας και θαύασα τον αναλυτικό τρόπο που χρησιμοποείτε στις σκέψεις σας. Κι' όμως, αγαπητή μου μικρούλα, στην αγάπη,—την αγάπη δίχως ύπολογισμούς—δεν υοειάζονται τόσες σκέψεις και... φιλοσοφίες. 'Εχουμε κάποιο σκοπό, και σκοπός είνε ο γάμος.

Λοιπόν προγυρούμε για την επίτυχία του, δίχως άλληγορίες και δίχως παραπλανητικές έωη-θήσεις για να... υποκλέψουμε μιά άπάντησι.

'Εξηγούμε άπλά τα αισθήματά μας, και τους πόθους μας και τα σνέδιά μας για το μέλλον. 'Ετσι με την καθαρή εξομολόγησι βλέπουμε αν ύπάρχουν αντιρρήσεις και λόγοι άναβολής ή άσνήσεως. 'Ετσι θα καταστραβούν τα σνέδια για να υ υπερπηδούμεν τα έμ-



ΟΙ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΕΣ ΚΟΜΜΩΣΕΙΣ

Στο Παρίσι, οι άσσοι των γυναικών κομμώσεων παρουσίασαν τα νέα τους ανοιξιάτικα γυνέσιματα. Οι κομμώσεις αυτές έχουν μελετηθ' σε τρόπον ώστε να προσαυμολώνται εύκολα σε όποιουδήποτε τύπου γυναίκα. Στη φωτογραφία μας πέντε ώριμες Παριζιάνες σας παρουσιάζουν τις κομμώσεις, που γνώρισαν την μεγαλύτερη επίτυχία.

πρόδια και να φτάσει κανείς με την καλή συμφωνία σ' ένα αίσιο τέλος με βοηθό πάντα την αγάπη. Επιχειρήστε λοιπόν παίζοντας μιαν απόφαση.

Χημικό ν. Αίγυπτο: "Ενα κορίτσι στην ηλικία της, που κόβει μπούκλες από τα μαλλιά και τις γαρίζει με τη φωτογραφία της, το κάνει αυτό βέβαια από αγάπη, αλλά και από... επιπολαιότητα! Πάντως οπωσδήποτε παίζοντας με τα αισθήματα τα δικά σας. Όσον αφορά για το άλλο ζήτημα, δηλαδή «γιατί η κοινωνία θεωρεί ως μεγάλη αμαρτία τον έρωτα δύο εξαδέλφων» σας εξηγώ ότι δεν φταίει η κοινωνία. Η θρησκεία και η επιπολαιότητα αυτών τις ενόψεις μεταξύ στενών συγγενών, στην ανάγκη, όμως, πολλά εξαδέλφια παίρνουν τη σχετική άδεια και παντρεύονται.

Α γ α π σ α μ ι α ά γ ν ω σ τ η: Να την γνωρίσετε, να μιλήσετε μαζί της, να μάθετε τα ελαττώματα και προτερήματά της, ψυχικά και σωματικά κι' έπειτα να εξετάσετε την καρδιά σας και τη δύναμη του αισθήματός σας.

Α λ ε ξ α ν δ ρ ι ν ό: δεκαοκταετή τυπογράφος: Λυπούμαι πολύ που δεν μπορώ να σας εξυπηρετήσω, γιατί δεν γνωρίζω ούτε πρόσωπα κατ'άλληλα, ούτε διευθύνσεις να σας δώσω.

Β λ α ν ό π ο υ λ ο: Λυπούμαι που δεν μπορώ να σας φανώ νοσημ σ' αυτό που μου ζητάτε, γιατί δεν γνωρίζω πρόσωπα κατ'άλληλα για το ζήτημα σας.

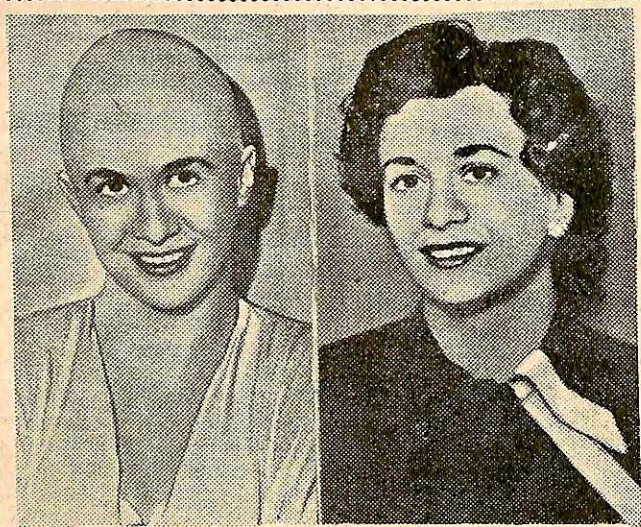
Μ ι μ ό ζ α Μ. Μ.: Αφού παραδέχεται ότι φταίει, κι' έτσι είναι, πρέπει να του ζητήσετε συγγνώμη. Γιατί πρέπει να παραδεχθείτε κάτι άλλο: αν ο παιδικός σας φίλος ήταν πάλι πεισματάρης θα σας είχε προ πολλού καταφέρει. Και τα γράμματά σας, αντί να ήταν φιλικά, θα ήταν τώρα ερωτικά! Το διακρίνω αυτό ανάμεσα στις γραμμές της επιστολής σας. Γι' αυτό αμοιβαίως για όλα που γράφετε, στείλτε με τη μεγάλη σας αγάπη για τον άλλο. "Εναι απλώς θιγί ο έρωσμός σας που σας εγκατέλειψε. Κυττάξτε λοιπόν τις μελέτες σας. Κι' έχετε όλο τον καιρό αργότερα γι' αυτά τα ζητήματα.

Ζ ο υ μ π ο ύ λ ι Π ε ρ γ ι α λ ί ο υ: Δεν είστε σε ηλικία ούτε σε, ούτε η φίλη σας για να δημιουργήσετε καταστάσεις τόσο πολύπλοκες στη ζωή σας. Οι νέοι αυτοί δεν έχουν άλλο σκοπό, παρά να ικανοποιήσουν τις ιδιοτροπίες τους και να ανυπομονήσουν τις συνέπειες. Κανείς απ' αυτούς δεν θα σεβάσθη την αξιοπρέπεια σας κι' επομένως θα γίνετε δυστυχισμένες και θα κάνετε επίσης δυστυχισμένες τις οικογένειές σας.

Τ ε λ ε ι ό φ ο ι τ ο: Μια καλή κοπέλα πρέπει ποτ' απ' όλα να σέβεται και να ακούει τους γονείς της, που έχουν μεγαλύτερη πείρα. Οι γονείς αναμετρούν και τις ευθύνες, που έχουν και επί πλέον κάνουν το λογαριασμό τους. Κι' όταν λένε ότι προτιμώτερο θα είναι να συνεχίσετε έπειτα από δύο χρόνια, ασφαλώς κάτι θα έχουν υπ' όψιν τους.

Λ ο ι π ό ν, αυτό που έχετε να κάνετε σαν φρόνιμη και καλή κοπέλλα είναι να υπακούσετε στη συμβουλή της.

Γ α τ ά κ ι: Κάθε άνθρωπος έχει ένα προορισμό στη ζωή του. Άλλοι επιδίδονται στα γράμματα κι' άλλοι σε μια πρακτική εργασία. Όλοι όμως έχουν πάντα έναν: να βοηθήσουν τους γονείς τους όσο μπορούν για τις θυσίες που έκαναν γι' αυτούς. Μια κοπέλλα πρέπει να ιερειμένη την ημέρα που με τη θέλησή τους και



ΜΙΑ ΘΥΣΙΑ ΠΟΥ ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΕΙ ΤΗΝ ΔΟΞΑ

Για να γυρίσει το πειρατικό φίλμ «Κόλπος Μπάταν» με πρωταγωνιστή τον Τζέιμς Μίρσον, το Χόλλυγουντ ζητούσε μια πρωταγωνίστρια διατεθειμένη να θυσιάσει τα μαλλιά της κατά το γύρισμα της ταινίας. Όλες οι γνωστές στάρ άσες ήσαν και μόνο η νέα ήθοισ η "Ελεν Ουίνστον δέχτηκε να της... ξυρίσουν το κεφάλι! Στη φωτογραφία μας η "Ελεν Ουίνστον, όπως ήταν άλλοτε και άριστερα όπως εμφανίζεται στο φίλμ, μετά το γύρισμα της σκηνής της αντιστροφής, κατά την οποία οι στασιαστές της ξυρίζουν το κεφάλι!...

με την ευχή τους θ' αποφασίσουν να την αποκαταστήσουν και να την κάνουν μια ευτυχισμένη υπέροχα σ' ένα καλό νοικοκυρόπιτο. Ακολούθησε, λοιπόν, τη συμβουλή των γονέων σας.

Σ ε μ π ό κ: Το πρόβλημα αυτό έχει απασχολήσει πολλές φορές τα κορίτσια της εποχής. "Ισως έπειδή εργονομικά καμιά φορά στην πρωτεύουσα και νοσταλγούν έπειτα τη ζωή της, Αυστραλίας, ή ζωή των πόλεων είναι μόνο εντυπωσιακή επιφάνεια κι' ένα ξεγέλασμα των ματιών. Είναι μια ψευδαίσθηση απάτηλη, μια παγίδα για τα όνειρα των κοριτσιών. Υπάρχει, όμως, και μια περίπτωση κάπως πιο θετική. "Όταν παντρευτούν ένα καλό και τίμιο νέο, αποκαταστήνουν στην πρωτεύουσα. Γιατί τότε υπάρχουν να δημιουργήσουν μια ευτυχισμένη οικογένεια.

Ρ ο δ ο θ έ α: Δεν υπάρχουν λόγος να μαλώνετε για ένα τόσο απλό ζήτημα. Ο άνθρωπος ο υποφωμένος διακρίνεται από την πρώτη κουβέντα που θα πει. Ξέρει να τοποθετεί τα ζητήματα, να δώσει μια απάντηση και τέλος δεν κάνει λάθη όταν μιλάει. "Ενώ ο αμφοτέρως παρασυσταθείς, που πάντοτε όταν βελήση να κάνει τον έξυπνο. Τον παίρνει τότε ο κατήφορος και δείχνει την αμάθειά του!

Α ν θ ι σ μ έ ν ο τ ρ ι α ν τ ά φ υ λ ο: "Ενα κορίτσι, που έχει πάρει μια καλή ανατροφή από το σπίτι του και που το διέπει η λογική και η προσήλωση στο καθήκον, δεν του επιτρέπεται να ασχοληθεί με απειρείς και ανιαρές εκδηλώσεις νέων, που δεν έχουν κανένα σκοπό, παρά πως να εκθέσουν την αξιοπρέπειά τους.

Γ ι' αυτό πρέπει να περιφρονήσετε τις τυχόν τέτοιες εκδηλώσεις και να φανείτε σοβαρά και φρόνιμη.

Θ υ μ ά ρ ι τ ο ύ Β ο υ ν ο ύ: "Εχετε όπως βλέπετε πολλή καλοσύνη, που θέλουν να μοσφαθούν και να καταλάβετε μια θέση επίλεκτη στην κοινωνία. Δεν πρέπει λοιπόν από τώρα να σας απασχολή η σκέψη του μέλλοντος. "Όταν τελειώσετε τις πρώτες σπουδές σας, τότε μπορείτε να

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Απανηρώσεις επιστολών

Ξ α ν θ ή Α φ ρ ο δ ί τ η: Τα στίγματα για τα οποία παραπονιέστε, μόνο με ηλεκτρισμό θα μπορούσαν να εξαλειφθούν. Αυτό όμως δεν μπορεί να γίνει εκεί που μένετε. Αν καμιά φορά έρθετε στην Αθήνα, να πάτε σ' ένα ειδικό γιατρό.

Ε λ ε ο ν ώ ρ α Γ.: "Αγρίνιο: Η δυσιδρωσία, έφ' όσον είναι περιορισμένη και στην άκμή της εκδηλώσεώς της, είναι δυνατόν να υποχωρήσει με μερικά γλυκιά λουτρά με λιναρόσπορο και αμέσως πουντρίσματος με σκόνη Fissan. Σε περίπτωση μη υποχώρησης εφαρμόζεται ακτινοθεραπεία με θαυμάσια αποτελέσματα.

Τ α κ τ ι κ ή ά ν α γ ν ω σ τ ρ ι α: Το νουδί του μαστούς υπολείπει να το ξαπλώσετε με την πλάτη κάτω αλίσθη, αν θα την μεταχειριστείτε καθημερινά.

Εau oxygene a 12 vol. 10 gr. Lanoline 15 gr., Vaseline 15 gr.

Μη μεταχειριστείτε αποψιλωτικά, γιατί το νουδί εξελίσσεται σε σκληρό υπερδύσπλοιο!

Μ υ τ α ρ ά ν 18: Τα ελαττώματα της υψης σας μπορούν να εξαλειφθούν με μια προσεκτική αισθητική χειρουργική επέμβαση. Δεν θα φαίνονται τα ίχνη της επέμβασής. Θα παραμείνετε στην Αθήνα περισσότερο από 20 ημέρες.

Δ ή μ η τ ρ α Κ. Α.: Η δυσφορία του ενός στήθους από το άλλο, όσον αφορά το μέγεθος, είναι συνηθισμένη στις περισσότερες γυναίκες. Δεν είναι άλλωστε σπουδαίο ελάττωμα. Τέλος, αν είναι μεγάλη η διαφορά είναι δυνατόν με πλαστική επανορθωτική εγχείρηση να αποκτηθούν και τα δύο το ίδιο μέγεθος.

Α ν α γ ν ω σ τ η ν 103: "Εφ' όσον βρίσκεστε εδώ, σας συνιστώ να εξετάσσετε από ένα καλό παθολόγο ή από το παθολογικό τμήμα ενός νοσοκομείου των Αθηνών. "Εν ανάγκη θα κάμει και ακτινογραφικό έλεγχο. Με γράμματά δεν βγαίνει τίποτε.

Τ α κ τ ι κ ή ά ν α γ ν ω σ τ ρ ι α ν Φ. Κ.: Για τα νύχια σας επιβάλλεται να κάμει 15-20 ένοσεις Glucanate de Calcium των 10 cc., συγχρόνως με Ascorbine ένδοφλεβία, κάθε βράδυ δε θα κάνετε μια επάλειψη με την έγχρη αλοιφή:

Cire blanche 2 gr.
Colophane 5 gr.
Huile de noix 15 gr.
A'up 1 gr.

Μ. Κ. Ζάκυνθος: Στην περίπτωση σας, μόνον η έφαρμονή υπερειδών ακτίνων θα είχε κάπως θετικά αποτελέσματα, δηλαδή αναλυσώνονση των κατεστραμμένων τριχών της κεφαλής.

Τ ρ ι α ν τ ά φ υ λ ο ν Χ. Βολών: Αφού ο γιατρός σας, όπως λέτε, δεν κατάφερε να σας βοηθήσει, όπως παραπονιέστε, θα σας παρακαλούσα να μου γράψετε ποιά θεραπεία σας εφάρμοσε, όποτε ενδεχομένως να τη συμπληρώσει κι' εγώ.

Σ υ ν ε γ α ρ έ σ π ό ν ο ς Θ. Θεοδωρίδης: Δυστυχώς, το περιστατικό που με τόνση λεπτωμένη μια μορφή από τον νόστο, είναι από εκείνα, που πρέπει να προσηλνηθούν όπωσδήποτε προσεκτική εξέταση και μάλιστα από ειδικό οφθαλμόνογο γιατρό. Λυπούμαι που δεν μπορώ να σας βοηθήσω.

Α. Α.



Η καρδιά του πατέρα

Η Λουκία, κόρη του καθηγητού Στρέφ, είναι τρελλά ερωτευμένη μ' ένα φτωχό νέο, το Θάνο, που τον γνώρισε στο αναγνωστήριο της Εθνικής Βιβλιοθήκης.

Εκείνη, 25 χρόνων, είχε επιδοθή ερασιτεχνικά στη ζωγραφική και της άρεσε να μελετά τη ζωή των διαφόρων ζωγράφων. Εκείνη πάλι, της ίδιας περιόδου ηλικίας, διάβαζε μυθολογία, γιατί, εκείνη τη χρονιά, θα έπαιρνε το δίπλωμά του.

Η αγάπη τους, λοιπόν, κρατήθηκε μυστική ένα χρόνο, κι' όταν ο Θάνος πήρε το δίπλωμα, της είπε:

— Φεύγω αύριο για την πατρίδα μου να πάρω τη συγκατάθεση των γονιών μου και θα επιστρέψω να σε ζητήσω από τον πατέρα σου...

Μα ταραχθηκε με τη σιωπή της και το μελαγχολικό της ύφος και πρόσθεσε:

— Σ' αγαπώ, Λουκία, και τίποτα δεν θα μ' εμποδίσει να σε κάνω γυναίκα μου!...

Γεμάτος αίσιςδοξία ο Θάνος, έφυγε για το χωριό του, πήρε τη συγκατάθεση των δικών του, και ξαναγύρισε στην Αθήνα. Αλλά...δεν συνέβη το ίδιο και με τον πατέρα της Λουκίας.

— Ποτέ δεν θα σε δώσω σ' αυτό τον απέναντο, που δεν έχει τίποτ' άλλο από ένα δίπλωμα στην τσέπη, της είπε ο πατέρας της.

Και πρόσθεσε:

— Εγώ, παιδί μου, έχω άλλα όνειρα για σένα! Έχω κι' ένα παλιό κληρονομικό σου ταιριάκι. Περιμένα, όμως, να τελειώσω το σχολικό έτος και ήσυχος πιά να φροντίσω για την ευτυχία σου.

— Η ευτυχία μου είν' εκείνος που αγαπώ, πατέρα! απάντησε με σταθερότητα η Λουκία.

Μα ούτε τα κλάματα, ούτε τα παρακάλια συγκίνησαν τον πατέρα της. "Ετσι η Λουκία και ο Θάνος απέχσαν να κλειστούν, από φόβο μήπως ο πατέρας της την παντρεύει μια ώρα αργότερα με τον άλλο.

— Θα σε πάω στους γονείς μου και εκεί θα παντρευτούμε, της είπε ο Θάνος.

Κι' έδωσαν ραντεβού για την άλλη μέρα στις 6 το απόγευμα, που έφυγε το αυτοκίνητο για το Σουλκάστρο.

Την άλλη μέρα, η Λουκία, καθισμένη στην άκρη του κρεβατιού της, αναλογιζόταν πως πρέπει να γράψει το τυπικό γράμμα στον πατέρα της, και νοιάζει γι' αυτό, μα δεν μπορεί να κάνει αλλιώς... πρέπει να φύγει.

Δεν αντέγει να μείνει πιά σ' αυτό το σπίτι, δίχως γαρά. "Ως και το τιτίθισμα των παυλίων στο φουντωτό πεύκο της αυλής, φτάνει σ' αυτή της σαν πένθιμο κελαίσισμα.

Η ματιά της πλανιέται σταυς τοίχους και αντίκρυζει τρεις φωτογραφίες. Στη μέση, στο μεγάλο κέντρο, είναι ο πατέρας της και η μητέρα της, πολύ νέοι. "Ανάμεσα τους, στέκει εκείνη, μικρούλα τριών χρόνων μ' ένα άραιο φόρεμα. Δεξιά κι' αριστερά απ' αυτά το κέντρο, στη μία, είναι ο πατέρας της, σχεδόν γέρος, με τα γυαλιά του και το επίσημο μαύρο κοστούμι του καθηγητού. Και στην

άλλη, είναι εκείνη, όταν τελείωσε το γυμνάσιο.

Τώρα, όπως κυττάζει αυτή τη φωτογραφία, βλέπει πόσο μοιάζει της μητέρας της και θυμάται τα λόγια που της είχε πη κάποτε ο πατέρας της σε στιγμή μεγάλης στοργής, με δάκρυα στα μάτια:

— Μοιάσεις πολύ της μητέρας σου, Λουκία! Δεν θέλω, όμως, παιδί μου, να της μοιάσεις και στην ψυχή... "Εκείνη ήταν άκαρδη κι' εγωίστρια! Δεν συλλογίστηκε τίποτα όταν έφυγε από το σπίτι. Ούτε έμενα, ούτε εμένα, το παιδί της! "Ενα μαρό ήσωνα ακόμη... "Ισως να μην έφταιγε κι' αυτή. "Ημουν πάντα απασχολημένος στο σχολείο, με τους μαθητές μου... "Ημουν και 15 χρόνια μεγαλύτερος της...

Και η Λουκία θυμάται όταν σε όνειρο πόσο δυστυχισμένος ήταν ο πατέρας της εκείνα τα χρόνια. Κλεισμένος στο γραφείο του, έκλαιγε σαν παιδί, κρατώντας την στην αγκαλιά του και της ψιθύριζε:

— Μας άφησε η μαμωνά μου τους κι' έρημους... Κι' έφυγε!...

Και τα δάκρυα του μούσκευαν τα μάγουλά της, καθώς τη φιλούσε.

Την ψυχή της γεμίζει, τώρα, μια τρυφερότητα για τον πατέρα της, που την όσα εκείνη είναι σκυμμένος στο γραφείο του, στο πλάνιο δωμάτιο, όπως κάθε μέρα, και διδωθώνει ώρες ολόκληρες τα γράφτά των μαθητών του. Και τον φαντάζεται μονάχο, έρημο...

Τώρα, να που κι' αυτή θέλει να τον εγκαταλείψει, όπως έκανε άλλοτε η μητέρα της, που έφυγε μια νύχτα από το σπίτι, για να μην ξαναγυρίσει πατέ πιά...

Είκοσι χρόνια πέρασαν από τότε, με μια μονότονη ζωή: Εκείνη, ο πατέρας της, και η γρη άσπρετρία, η Σωτηρία, που τη μεγάλωσε.

Ο πατέρας της, τσακισμένος από τη θλίψη του, δεν της επέτρεπε ποτέ να δεχθεί τις φιλενάδες της στο σπίτι του. Οι χοροί και τα τραγούδια, τον στενοχωρούσαν και η Λουκία δεν ήθελε να τον πικράνει...

Μα, τώρα που πρόκειται για την ευτυχία της, δεν έχει τη δύναμη να αντισταθεί...

*
"Ερριξε μια ματιά στο ρολογάκι του χεριού της: πέντε παρά τέταρτο. «Μια ώρα ακόμη», συλλογίστηκε. "Ενας βήρας ακούστηκε από το δωμάτιο του πατέρα της. "Ηταν γέρος... Κι' οι γέροι πεθαίνουν από μια μεγάλη συγκίνηση. Και θα τον βρή ελμοναχο ο θάνατος, εγκαταλελειμένο, όπως άλλοτε...

Αυτή η σκέψη την έκανε ν' ανατριχιάσει.

— «Όχι», συλλογίστηκε. Δεν μπορούσε να φύγει, να τον αφήσει μόνο να πεθάνει εξ αιτίας της.

Σαν τρελή, σηκώθηκε κι' έτρεξε στο δωμάτιο του πατέρα της, με βουρκωμένα μάτια...

— Πατέρα, πατερούλη μου!... συγχώρεσε με!... του φώναξε.

— Γιατί, παιδί μου, να σε συγχώρεω; Τι μου έκανες; "Ότι είχαμε να πούμε, τα είπαμε... ψιθύρισε εκείνος, ξαφνιασμένος.

— "Ηβέλα να φύγω, του εξήγησε η Λουκία, να πάω με τον Θάνο, γιατί τον αγαπώ κι' εσύ δεν μου τον δίνεις. "Ετσι... αποφασίσαμε να κλειφτούμε άποψε, με την τελευταία στιγμή, μετάνοια... Δεν ήθελα να σ' αφήσω ολόμονο, να σε πικράσω...

— "Αχ!... "Αν έκανε το ίδιο και η μητέρα σου, παιδί μου, δεν θα ήμουν τόσο δυστυχισμένος! Είχα, όμως, εμένα, τη μόνη μου προσηγορία, κι' έβγα για σένα... Είσα ένα καλό κορίτσι, Λουκία, κι' εγώ σου φέρηκα πολύ σκληρό... Μα, ένοιχα σου... Αδούτη σου την καλσύνη, θα την ανταμείνω εγώ, όπως σου αξίζει!...

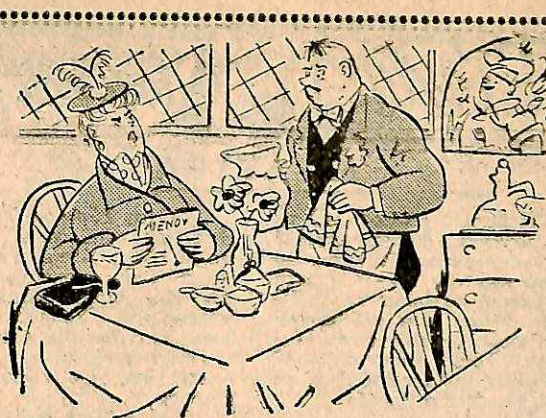
Ο γέρος καθηγητής σηκώθηκε, έκανε μερικά βήματα κι' έπειτα σαν να πήρε την απόφασή του, στάθηκε μπροστά της και της είπε:

— Πού σε περιμένει αυτός ο κλέφτης της ευτυχίας σου; "Εδώ κοντά, στον Άγιο Κωνσταντίνο, μπόρεσε να πη η Λουκία. Κι' έκρυψε το πρόσωπό της στην αγκαλιά του.

— Έλα, τρέξε, πήγαινε να μου φέρεις εδώ, να σε δώσω την ευχή μου, της είπε τότε συγκινημένος ο πατέρας της.

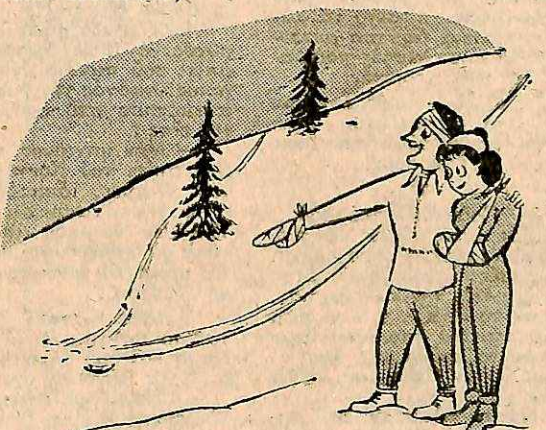
Και τα μάτια του γέμισαν δάκρυα.

Και τα μάτια του γέμισαν δάκρυα.

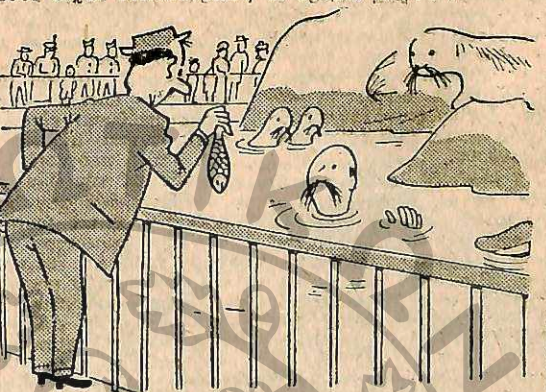


ΑΝΑΙΔΙΑ!...

— Δεν βρίσκω τίποτα που να μ' άρεση. Μπορείτε να μου φέρετε έναν κατάλογο από το απέναντι εστιατόριο;



— Ουμμάσαι, αγάπη μου; "Ακριβώς στο μέρος αυτό είχαν διαταρανωθή οι δρόμοι μας...



— Εδωχαστώ, κύριε, εγώ όμως είμαι ο φύλακας!...



ΣΤΟ ΚΟΥΡΠΕΙΟ

— Είθε ευχαριστημένος!...

Και τα μάτια του γέμισαν δάκρυα.

★

.....

— Ἦταν μιὰ πρώτης τάξεως εὐκαιρία, Καλλιόπην μου, κί' ἀγόρασα καμμιά σαρανταριά μέτρα ἀπὸ τὸ ὕψος αὐτό!...

στους οίκους της...
 χε πάρει τὰ μισὰ λύτρα ἀπὸ
 ὅσα ζήτησε!

Τὸ μυστικὸν τῆς ἐξουριάδας

ταγής καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τ
αὐτῆς πρὸς τὸν κ. Ἰωάννην Παπαγεωργί

Παράξενο διήγημα

Τὸ φραγμένο ὑπόγειο μύριζε βα-
ρειά, μούχλα καὶ χῶμα. Τεράστια
ποντίκια γλιστρούσαν ἀνάμεσα στὰ

νοί μέσα στο υπόγειο, κοντά στο
άχρηστο χρυσάφι!



Θα συνεχίσουμε όμως στο επόμενο τεύχος.
ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ-ΔΟΥΚΑ
Ίατρος Δερματολόγος-Αισθητική



— "Αχ!... Καϊμένη Ζαχαρία!... Σε πνέει με το κουφετί!..."



— Να σου συστήσω τὸν ἀρραβωνιαστικό μου... Μὴ τρομάξης, ὅταν θὰ βγάλῃ τὴ μάσκα του!...



— Πῶς τὸ ὑποθέσατε, κυρία μου, πῶς μποροῦσα νὰ ξέρω ποῦ βρίσκεται ὁ ἄνδρας σας;...



ΣΤΟ ΧΟΡΟ ΜΕΤΑΜΦΙΕΣΜΕΝΩΝ

— Ἐγὼ δὲν εἶμαι μεταμφιεσμένος!... Εἶμαι ὁ νοικάρης τοῦ κάτω πατώματος καὶ ἤθελα νὰ παραπονεθῶ γιὰ τὸν θόρυβο ποὺ κάνετε!...